

#1 NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

Bir Prense Aşık Oldum

Sabrina Jeffries

©psilon®

Konusu :

Güzeller

güzeli Leydi Regina Tremaine öyle çok erkeği reddetmişti ki; sonunda "Acıması Olmayan Kadın" olarak anılmaya başlamıştı.

Aslında kimseyle evlenememesinin nedeni, geçmişinde karanlık bir sır olmasıydı. Ancak Regina, erkek kardeşinin Louisa North ile flört etmesinde bir sakınca görmüyordu. Louisa'nın kötü bir şöhrete sahip ağabeyi ne kadar karşı çıkarsa çıksın, bu ilişki yaşanmalıydı.

Marcus North ise kadınlara düşkünlüğüyle tanınan bir Prens'in gayri meşru oğluydu. Onun da kasvetli sarayına kapattığı kadınlara kötü davrandığı söyleniyordu. Yıllarca toplum tarafından dışlanan Marcus, Leydi Regina'nın kardeşiyle ilgili teklifini kabul ederken, belki de hayatının riskini göze alıyordu.

GİRİŞ

LONDRA NİSAN 1814

Genç bir hanımefendi'nin vekili yüz kızartıcı hadiselerden uzak durmalıdır. Eğer ailesi de bu tür olaylara daha önceden dâhil olmuşsa, aile kendisini ithamlardan uzak tutmayı sağlayacak sağduyuya sahip olmalıdır.

Bayan Cicely Tremaine, ideal Şaperon, Büyük Hanımlar için Davranış Biçimleri, Eşlik Biçimleri, Genç Hanımlar için ipuçları.

Bulunduğu yerden hiçbir şey görülmüyordu.

Marcus North, VI. Vikont Draker, oturduğu mermer banktan kalkıp geniş terası boydan boya geçerek, cam kapılara doğru yürüdü. Buradan görüş açısı çok daha iyiydi. Ama işin kötü tarafı, burada duramazdı. Biri onu görebilirdi. Fransız ajanları gibi sinsi sinsi dolaşırken enselenmek istemiyordu.

"Tanrı aşkına, burada ne yapıyorsun?" diye bir ses geldi hemen arkasından.

Marcus arkasını döndü ve üvey kardeşini, kasabada yeni inşa ettirdiği yazlık evinin bahçesinin merdivenlerinden çıkarken gördü. Kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

Iversley Kontu, Alexander Black, verandaya yöneldi. "Castlemaine'deki eve doğru saatler önce yola çıktığını düşünüyordum."

"Çıkmıştım." Marcus mermer banka doğru ilerledi ve üzerine bırakmış olduğu Maderia şarabı dolu kadehini aldı. "Ama daha Hertfordshire'a varmadan geri dönmeye karar verdim."

"Neden?"

Marcus şarabı kafasına dikmişti. "Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için."

"Öyle olmadığını var sayalım. Ne yapacaksın, içeri dalıp işin icabına kendin mi bakacaksın?"

"Olabilir." Marcus, şimdi geniş cam kapılardan Iversley'in balo salonuna bakıyordu. Misafirler odaya doluyordu, tam ortalarında ise Marcus'un üvey kız kardeşi vardı.

Marcus nefesini tuttu. Kıymetli Louisa'sının tek görebildiği yeri başıydı. Son günlerde hayli moda olan deve kuşu tüyleri ile bezenmiş ve özenle taranmış saçlarıyla kız çok güzel görünüyordu. Ne yazık ki çok da olgun. İri gözleri ve siyah saçlarıyla, annesinin bir kopyası gibiydi ve bu pekiyi bir şey değildi aslında.

Marcus kadehindeki içkiden bir yudum daha aldı. Iversley ve karısı genç bir kızı topluma tanıtmak konusunda ne bilirlerdi ki. Hele tarafından dışlanmış ve adı iğrenç dedikodulara karışmış bir ağabeyi olan kızı.

Bakışlarını kapılardan güçlkle alabilmişti. "Louisa'nın kabinedeki sunumu nasıldı?"

"Çok iyiydi. Katherine'e göre her genç kızın en büyük korkusu olan kıyafet seçimi konusunda bile sorun yaşamadı."

Marcus, kalabalığın arasından kardeşinin dekoltesini gördüğünde, onun kasabaya gelmesine izin verdiği güne lanet okudu. Kız bu kıyafetle on dokuz yaşında bir genç kıza değil, yirmi beş yaşında evli bir kadına benziyordu. "Kadınları olduğundan büyük gösteren giysilerden nefret ediyorum."

"Bugünlerde kadınlar gece giysilerinin açıklıkları konusunda oldukça cüretkâr davranıyor. Onlarla kıyaslandığında Louisa'nın oldukça tutucu davrandığı bile söylenebilir," dedi tanıdık bir ses.

"Lanet olsun, sen burada ne arıyorsun?" diye sordu Marcus, Gavin Byrne'e. Gavin Marcus'un diğer üvey erkek kardeşiydi. İlerledi ve kendine bir kadeh şampanya aldı. "O benim kız kardeşim, senin değil."

Byrne omuzlarını silkti. "Louisa'nın sosyeteye tanıştırılma işi, Kraliyet Piçlerinin Kardeşliği'ni kurduğumuz gün hepimizi ilgilendiren bir konu oldu. Elimden hiçbir şey gelmese de, en azından katıldığı ilk baloya gelmem gerekir diye düşündüm..."

Marcus'a küçümser gibi baktı, "...kendi ağabeyi katılmayı reddettiği için."

"Lanet olsun, yapamam, bunu biliyorsun bu her şeyi mahveder. "

"O zaman Tanrı aşkına buralarda sinsi sinsi dolaşmayı kes. Ya pimpirikli bir öküz gibi davranmayı bırakıp içeri gir ya da evine git ve buradaki işleri Iversley ve bana bırak."

Marcus gülümsedi ama öfkelenildiği belliydi. "Iversley'e, güvenirim ama sana..."

"Hadi beyler, bu akşam hepimiz biraz gerginiz. Ama en kötü kısmı atlattık, endişelenmemiz için bir neden kalmadı."

Iversley çok biliyordu. Konu kız kardeşi ise Marcus her zaman endişelenecek bir şey bulurdu.

Marcus camdan içeri doğru baktığında, kız kardeşinin tanıştırmakta olduğu iblise utangaç bir biçimde gülümsediğini gördü. "Kim bu namussuz?"

"Sakin ol," dedi Iversley. "Bana güven, oldukça saygın ve uygun biri. Simon Tremaine, Foxbilmem ne dükü."

"Foxmoor?" Marcus bunu adeta hırlayarak söylemişti. "Katherine onu bu dükle mi tanıştıyor."

"Nesi var? Genç, zengin ve bekâr bir adam..."

"O adam, prensçiğin yakın arkadaşı." diyerek araya girdi Byrne. Marcus'un yanına gelerek izlemeye koyuldu. "Ne kadar ilginç değil mi?"

Iversley gözlerini kırpıstırdı. "Üzgünüm, bilmiyorduk, ikimiz de bu tür dedikodulara pek kulak asmadığımız için bilemezdik."

Byrne, Marcus'a baktı. "Başka şeyler yapmakla o kadar meşguller ki?"

"O dediğin şeylerle meşgul değildik," diye homurdandı Iversley. "Katherine'in daha iki ay önce anne olduğunu hatırlatırım."

"Ah, evli bir adamın hayatı." dedi Byrne kendini beğenmiş bir tavırla. "Bekâr bir adam'ın en kötü gününü yeğ tutarım, ne dersin Draker?"

"Kesinlikle" Ama Marcus içten içe Iversley'in sevimli karısı ve küçük bebeği ile kurduğu hayata imreniyordu. Sahip olduğu bütün mal varlığını böyle bir mutluluk için feda etmeye razıydı. Ama bunu asla yapamazdı. Bunu artık kabul etmeliydi. Foxmoor'un Louisa'yı dans pistine doğru götürdüğünü görünce, gözleri kısıldı. "Prensçiğimiz bugün sarayda mıydı?"

Iversley tiksindiğini belli eden bir ses çıkardı. "Orada olduğunu duydum. Ama her nedense lanet olasıca babamızı göremedim."

"Daha önce onunla hiç tanışmadın, değil mi?" diye sordu Byrne, Iversley'e.

"Hayır. Aslında tanışsam da bir şeyin değişeceğini sanmıyorum. Benim gayri meşru çocuğu olduğumu bile düşündüğünü sanmıyorum. Sen?"

"O'nu daha önce bir kez tiyatrodan gördüm, o zaman ufak bir çocuktum. Annem onu bana sahne arkasından göstermişti." diyerek omuzlarını silkti Byrne. "Beni fark edebilmesi için annem çabalarını hiçbir zaman esirgemedi, tabii bunu gizlice yaptı. Elbette Prens sıradan İrlandalı bir aktristen çocuk sahibi olduğunu kabul etmektense ölmeyi tercih ederdi. Yoksa o lanet arkadaşları ne düşünürdü?"

Marcus'a doğru bir bakış fırlattı. "O sadece gerçek beyefendilerin saygın karılarından peydahladığı çocukları kabul eder, tıpkı Marcus'u ettiği gibi."

"Güven bana," dedi Marcus, sesi fısıltı halindeydi. "Prens hayatında olması hayatta isteyeceğin en son şeydir. Bunca yıl boyunca Louisa'yı ondan ne için uzak tuttum sanıyorsun?"

Iversley şaşırmişti. "Louisa da mı Prens'in çocuğu?" Sen sadece kendinin onun çocuğu olduğunu söylemiştin, şayet o da bizim üvey kardeşimizse."

Marcus öfkeyle gürlledi "Sadece benim. Louisa Prens'in evlendiği yıl doğdu, annem ve Prens o yıl birbirlerini hiç görmediler. Louisa, vikontun kızı olmasına rağmen, Prens kıza birden ciddi bir ilgi duymaya başladı. O iblis geçen ay 'Louisa'nın geleceğini konuşmak' için bir toplantı

yapmak istediğini belirten bir davetiye gönderdi. Haberciyi davetiyeyle birlikte gerisin geriye gönderdim."

Byrne'in tek kaşı havaya kalkmıştı. "Prens bizim bilmediğimiz bir şey biliyor olmalı. Yoksa kabullenmek zorunda olmadığı hiçbir gayri meşru çocuğu üstünde hak iddia etmez."

"Louisa onun değil," diye gürlledi Marcus. "Louisa'nın doğduğu yıl belki de prensin evimize uğramadığı tek yıldır. Bunun yanında Louisa'nın ona ait olduğunu düşünseydi, onun vasiliği için benimle çok daha önceden savaşa tutuşurdu. Tıpkı birkaç yıl önce Minney denen şu kızda yaptığı gibi. Kont Louisa'yı kendi kızı olarak kabul etti, toplum onu vikontun kızı olarak biliyor, sizin ağzınızdan bunun aksini iddia eden bir şeyi duymak istemiyorum."

"Ama Louisa senin prensin oğlu olduğunu biliyor olmalı."

"Biliyorsa bile bundan hiç bahsetmedi. Sizin de ortada hiçbir neden yokken, Louisa'nın kafasını, babasının kim olduğuna dair şüpheye düşürecek soru işaretleriyle doldurmanızı istemiyorum. O yüzden lanet çenelerinizi kapalı tutun, anladınız mı?"

"Peki," diye mırıldandı Byrne. "Bu konuda neden hassas davrandığını anlayabilmiş değilim. Prens'in gayri meşru çocuğu olduğunu bilmenin ona bu kadar zarar vereceğini düşünmüyorum. Onun gayri meşru çocuğu olduğunu öğrenenler bununla başa çıkmayı bildiler ve onun işbirliğinden faydalandılar. Şayet herkesin gözü önünde ona kafa tutmayı anneni Castlemaine'den kovmasaydın, bunu sen de başarabilirdin."

Bu yaptığı ona pahalıya patlamıştı, onun toplumun gözünde küçük düşmesine neden olmuştu. Annesinin intikamı daha da korkunç olmuştu, onun arkadaşlarına söylediği yalanlar yüzünden adı sonsuza kadar lekelenmişti. Bunların hepsi o lanet olası şehvet düşkünü prens yüzünden olmuştu.

"Prens yaptığım her şeyi hak etti." Draker'in içindeki öfke kazanı kaynamaya başlamıştı. "Annem de öyle. Babamın ölümünün üzerinden bir hafta geçmeden kendilerini birbirlerinin kollarına atıverdiler."

"Ne olmuş yani?" Byrne'in kadehi boşalmıştı. "Vikont buna hiçbir zaman itiraz etmedi. Sen neden edesin ki? O öldü, tanrı aşkına, hatta o adam senin baban bile değildi."

"Ama bana babam gibi davrandı. Bana bunca yıl babalık eden birisine az da olsa saygı göstermeleri gerekiyordu."

Byrne iç geçirdi. "Karısının kendisini boynuzlamasına izin verdi."

"Ağzından çıkan laflara dikkat et," diyerek patladı Marcus. "Zorla evlendirilen bir kocaysan, yatakta karına eşlik etmen gerekmez."

Byrne'in mavi gözleri buz gibiydi. "Bana bak, seni kendini beğenmiş..."

"Bu kadar yeter, her ikinize de söylüyorum." dedi Iversley camdan içeriye bakarken. "Şu an için düşünmemiz gereken tek şey Louisa. Sizce Foxmoor'u ondan uzaklaştırmalı mıyız?"

"İyi olur. Bundan sonraki gideceğimiz yerlere davet edilmemeli."

"Ona engel olamazsınız, Prens'e de öyle. Bir şekilde ona yakınlaşmanın yolunu bulacaklardır." Marcus boş kadehinin dibinde mücevher gibi parıldayan damlalara bakmaktaydı.

"Evet, olabilirim," dedi Iversley. "Ona zarar verebileceğini düşündüğüm kimsenin onun yanına yaklaşmasına izin vermem. Louisa, ilk defa toplum içine çıkacağı güne hazırlanmak için buraya gidip geldiği aylar içerisinde, Katherine ve ben kıza çok alıştık ve onu sevdim. Onun Prens'in entrikalarına kapılmasını istemeyiz."

"İkiniz de büyük ihtimalle boşuna endişeleniyorsunuz"

Byrne şarabını kafasına dikti. "Foxmoor'un onunla dans etmesi, Prens'in kıza kafayı taktığı anlamına gelmez. Her şeyden önce o çok güzel bir kız."

"Bu doğru, ama ne yazık ki beni sinir etmeye yetiyor." Belki de yıllardan beri ilk defa, Marcus iğrenç dedikodulara kulak asmadan, nefretle bakan gözlere aldırmadan, toplum içine karışabilmeyi diliyordu. Daha büyük, daha iğrenç dedikodulara neden olan, yüzündeki yarayı gizleyen sakallarını kesebilmeyi istiyordu. Kendisi hakkında ne dedikleri umurunda değildi ama Louisa...

Ona eşlik ederek onu lekeleyemezdi.

Ne kadar istese de, kızdan Castlemaine'de onunla birlikte kalmasını da talep edemezdi. Louisa daha iyisini hak ediyordu. Iversley'in ve tabii ki karısının sözüne bakılırsa, bunu elde etmesinin tek yolu kızın onlarda kaldığı süre içerisinde, o partiden bu baloya, bu balodan şu suareye gitmesiydi.

Onsuz.

Marcus tekrar camdan içeri bakmaya koyuldu. "Umarım, sen ve Katherine, Louisa için yaptıklarınızı takdir ettiğimi biliyorsunuzdur."

"Senin bizim için yaptıklarından sonra en azından izin ver bunu yapalım, Marcus." Iversley bunu söylerken sesinden duyulandığı belli oluyordu.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye geçiştirdi Marcus, kendisine teşekkür edilmesine alışık değildi. Hele kendisine teşekkür eden arkadaşlara kardeşlere hiç.

Iversley boğazını temizlemeden önce kısa süreli, rahatsız edici bir sessizlik yaşandı. "Ben misafirlerimle ilgilenmeye dönsem iyi olacak sanırım. Siz ikiniz koca geceyi burada dikilerek geçirmeyi mi planlıyorsunuz?"

"Marcus, Louisa kendisinin hoşlanmadığı birisiyle dans edecek olursa homurdanabilsin diye mi?" diye yanıt verdi Byrne. "Kesinlikle buna katlanamam. Biz Mavi Kuğu'ya gidiyoruz."

Marcus, Byrne'e sert bir bakış fırlattı. "Senin pis kumarhanedeki ayyaşların sakalımla, geçmişimle ilgili dedikodular yaparken oturabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Byrne'in mekânına pis dediğine göre, demek oraya daha önce hiç gitmemişsin." diye araya girdi Iversley. "Özel müşterileri için özel odaları bulunduğundan eminim."

"Ayrıca hiçbir kaçakçının bulamayacağı en iyi kalite Fransız brendisinin de bende bulunduğunu hatırlatmadan geçemeyeceğim," dedi Byrne. "Hadi koca oğlan. Bu lanet balonun sona ermesine daha saatler var, balonun sonuna kadar burada pusuya yatıp kışının donmasını istemeyiz."

Marcus bunu kabullenmekten nefret etse de, Byrne haklıydı. "Eve gitmeyi düşünüyordum aslında." Ama Castlemaine'e dönüp Louisa'nın yokluğunun yarattığı boşlukla yüzleşmeye hazır değildi. "Gerçekten özel odaların var mı?"

"Elbette var." Byrne'in yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. "Eğer arzu edersen, bize eşlik etmeleri için hanım arkadaşlar da çağırabilirim. Hatta hepsinin parasını kendim ödeyeceğim söz veriyorum."

Marcus bu gece gerçekten acı çekiyordu. Aslında hiçbir zaman kendisine bir metres tutmamıştı, ara sıra fahişelerle beraber olmayı tercih ediyordu, ama bu gece vicdanını dinlemek için uygun bir gece değildi. Gün ışığında dönerse, Castlemaine'de daha az yalnızlık duyacağından emindi.

"Hadi Draker, onunla git." diye üsteledi Iversley. "Biz kardeşler birbirimize daha yakın olmalıyız."

Kardeşler. Marcus'un göğsünde hissettiği ağırlık artmıştı. "Tamam, geliyorum."

"Mükemmel," Byrne, Maderia şişesini kaptı ve Marcus'un kadehini doldurduktan sonra şişeyi Iversley'in eline tutuşturarak kadehini kaldırdı. "Kraliyet Piçlerinin Kardeşliği'ne."

Hep birlikte bu sözü tekrarlayarak kadehlerini kaldırdılar. Iversley şişeyi kafasına dikmişti.

Sonra Marcus bir kez daha kadehini kaldırdı. "Ve asil babamıza. Cehennemde çürür umarım."

BİRİNCİ BÖLÜM

Hertfordshire, Mayıs 1814

Kendinizi dedikodulardan uzak tutmaya özen gösterin, ama aynı zamanda en son dedikodulardan da haberdar olun. Böylece kurtlar ile kuzuları birbirlerinden ayırabilirsiniz.
Bayan Cicely Tremaine, İdeal Şaperon.

At arabası dik yokuşu tırmanıyordu, Leydi Regina'nın Chiltern tepelerine kurulu olan Castlemaine'i ilk görüşüydü. Kadın yutkundu. Adı görünüşüne mükemmel uyuyor, diye düşündü. Etrafında hendek olmadığı göz önüne alınmazsa bina, parapetleriyle, savaş kuleleriyle işli gotik pencereleriyle Tudor şatosunun bir kopyası sayılabilirdi. Londra'ya sadece yirmi kilometre uzaklıkta olan Hertfordshire'de arpa ve tahıl ekili yerler olduğunu görmek garip gelmişti. Bu sanki Whitechapel'den geçip Camelot'a gitmek gibi bir duygu uyandırmıştı.

"Enteresan, öyle değil mi?" dedi Cicely Tremaine. Cicely Regina'nın henüz evlenmemiş büyük kuziniydi ve onun şaperonuydu.

"Etkileyici." Aslında Louisa'nın kendi eviyle ilgili sarf ettiği ağdalı, övgü dolu sözlerden sonra Regina buna benzer bir şeyle karşılaşacağını biliyordu. "Şayet içerisi kasvetli değilse. Bu eski binaların içinin ne kadar karanlık ne kadar kasvetli olduğunu bilirsin."

Kasa bir süre sonra, uşaklar kendilerini içeri aldıklarında, şatonun içinin o kadar da kasvetli olmadığını gördüler. Evet, içerisini düzenleyen kişi vahşet temasını işlerken biraz aşırıya kaçmıştı. Söylentiye göre bir önceki vikont yirmi beş yıl önce Walpole'ün Çilek Tepesi'ni görerek ilham almış ve bu eski binayı gotik mimarinin bir başyapıtı haline çevirebilmek için ömrünü harcamıştı.

Aslında bunu başarmıştı. Eskitilmiş ahşap ve demir işçilikleri gücü simgeliyordu. Duvardan aşağıya sarkan antik duvar halısının solgun renklerini saymazsak, şatonun içi genel olarak renk bakımından zengindi. Olağanüstü güzellikte işçiliğe sahip maun merdivenin hemen

üzerinde bulunan, altın işlemeli tüllerin örttüğü bezeli camlardan süzülen parlak kırmızı, mavi renkli ışıklar içerisini aydınlatıyordu.

Cicely kıza yaklaştı, "İçerisi birisinin beklediği gibi çıkmadı sanırım."

"Hayır." Regina, Lord Draker'ın zengin olduğunu biliyordu, ama yalnız yaşamıyla ünlü birinin evinden beklediği daha çok kararmış tavanlar ve örümcek ağıyla kaplanmış sandalyelerdi. Hâlbuki girişte bulunan, özenle parlatılmış kristal avizeler ve Tintoretto tabloları, ev sahibinin zevkini ve servetini belli ediyordu.

Ama sadece sanattan anlayan kişilere belli ediyordu. Ya Lord Draker Regina'nın tahmin ettiğinden daha karmaşık birisiydi ya da ilginç bir resim zevki vardı. Regina ikinci tahmininin doğru olmasını umuyordu. Regina yüzeysel ve basit adamları idare etme konusunda gerçekten çok iyiydi; zeki erkekler daha çok uğraş gerektiriyordu, ama eğer aklına koyduysa onları yola getirmesini de iyi biliyordu.

Baş kâhya kendilerine doğru yaklaşıyordu, yüzünde düş kırıklığına benzer bir ifade vardı. "Günaydın sayın bayanlar. Sanırım ortada bir yanlışlık olmalı. Bayan North şu an Londra'da ve..."

"Buraya Louisa'yı görmek için gelmedim," dedi Regina, gülümseyerek. "Efendinize nezaketlerimi ileterek kendisi ile görüşmek istediğimi söyleyebilir misiniz?"

Kâhya'nın yüzünün rengi görülmeye değer bir mora dönüşmüştü. "E-efendime?"

Regina tek kaşını kaldırdı "Burası Castlemaine, öyle değil mi?"

"Kesinlikle, hanımefendi ama... şey... yani, vikontu görmek istiyorsunuz öyle değil mi? Lord Draker'ı?"

"Elbette."

"Marcus North, VI. Vikont Draker?"

"Evet, evet, işte o," dedi Regina sabırsız bir biçimde. " Yanlış eve mi geldik yoksa?"

"Sanırım yanlış bir zaman seçmişiz," diye fısıldadı Cicely, yüzündeki solgunluk artmaktaydı.

"Çok saçma." Regina kâhyaya soğuk soğuk gülümsedi. "Efendinize onunla görüşmek için geldiğimi bildirir misiniz?" Sonra cilveli bir biçimde ekledi. "Eğer size bir zorluk çıkartmayacaksa."

Kâhya'nın yüzü bu kez kıpkırmızı kesilmişti. "Elbette çıkartmaz leydim. Beni bağışlayın, ancak buraya bayanlar çok nadir... yani efendim pek..." Kendini ifade etmeye çalışmaktan yorgun düşmüştü. "Geldiğinizi efendime bildireyim."

"Yüce tanrım, ne hizmetkâr ama!" dedi Regina, adam telaş içerisinde merdivenlerden yukarı koştururken. "Adamın efendisinden bu kadar çekinmesinden, onun bir mağara adamı olabileceğini düşünüyorsun, öyle değil mi?"

"İnsanlar ona Ejderha Vikont diyorlar," dedi Cicely.

Regina'nın bakışları Tintoretto'nun Aziz George'un ejderhayı öldürdüğü sahneyi resmettiği tabloya kaydı. Vikont Draker ceketlerinin kollarına şaha kalkmış ejderha motifleri işlettirmiş,

maun merdivenlerin tırabzan başlarına yine bu ejderhanın bronzdan küçük heykellerini yerleştirmişti. "Neden öyle diyorlar acaba?" dedi Regina.

Cicely kızın bakışlarını yakalamıştı. "Sadece bu yüzden değil. Geçen sene kendisine satmaya söz verdiği birkaç eski kitabı Lord Gibbons'a satan Strand'daki bir kitapçıyı rezil etmiş. Ayrıca geçen ay Yüksek Majesteleri'nin bir habercisini de dövmüş."

"Lord Maxwell'in de yatak odasında bir keçi beslediğini duymuştuk, ama onu sağması için herhangi birisini gönderdiğimi görmedin. Bu tip dedikodulara kulak asmamayı ne zaman öğreneceksin?"

"Sayın Lord'un hakkında söylenenler dedikodudan çok öte," dedi Cicely, zorlukla nefes alıyordu, zayıf ciğerleri her zamanki gibi ona sorun çıkartmaktaydı. "Annesine yaptıklarına ne demeli? Leydi Draker'ın aileni ziyarete geldiğinde anlattığı korkunç şeyleri hatırlamıyor musun?"

"Leydi Draker'ın gelip abartılı bir duygusallıkla anlattıklarını anımsıyorum. Bunun yanında Louisa gibi harika bir genç kıza yetiştiren bir adamın o kadar kötü olabileceğine inanmıyorum. Ayrıca Louisa annesinin oğlunun sözde ihanetine katlanamadığı için bu yalanları uydurduğunu söylüyor."

Cicely itiraz eder gibi baktı. "Bayan North büyük olasılıkla ağabeyi hakkında kötü şeyler söylemeye korkuyordur."

"Seni temin ederim, korkuyormuş gibi görünmüyordu." Louisa ve toplumun dışladığı ağabeyi arasındaki bu uyuşmazlık, Regina'nın ilgisini çekmekteydi. Bu ziyareti yapmak zorunda olmasaydı bile, sırf merakından Lord Draker'ı görmek için bile buraya gelebilirdi. "Bu yüzden Louisa ağabeyinin izni olmadan kardeşimin ilgisine karşılık vermeyi reddetti. Çünkü Lord Draker'ın görüşüne saygı duyuyor."

"Evet ama..."

"Şşt." diye böldü Regina. "Dinle!"

Kâhyanın üzüntülü sesi, merdivenlerden yankılanıyordu. "Ama efendim, onlara ne söylerim?"

"Onlara rahatsız olduğumu söyle," diye yanıtladı derinden gelen bir erkek sesi. "Hindistan'a gittiğimi söyle hatta. Ne söylediğin umurumda değil yeter ki onları buradan defet."

"Tamam, efendim" Kâhyanın üzgün sesi onlara dek ulaşmıştı.

Regina'nın kaşları çatılmıştı. Demek Lord Draker onları dinlemeye tenezzül etmiyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Hizmetkârların kullandığı merdiven gözüne ilişti, oraya doğru ilerlemeye başladı.

Cicely onun koluna yapıştı. "Ne yaptığını sanıyorsun, adamın..."

"Burada kal ve kâhyayı oyala." Regina kuzininin elinden kurtuldu. "Öyle veya böyle Lord Draker ile konuşmam gerek."

"Ama hayatım..."

Regina'nın daha fazla zaman kaybetmeye niyeti yoktu. Eğer Lord hazretleri Regina'nın otuz kilometre yol teptikten sonra aç gözlü vergi tahsildarı muamelesi görmeyi kabullenebileceğini düşünüyorsa yanılıyordu.

Üst kattaki geniş holde bulunan meşe ağacından yapılmış bir sürü kapının arasında Lord Draker'ın çalışma odasını bulması bir dakikasını almadı. Maun ağacından yapılmış çerçevedeki aynanın önünde bir süre kendini incelemek için duraksadı. Yanakları yaptıkları yolculuğa rağmen hâlâ kırmızıydı, tamam. Son moda şapkası yerli yerindeydi, tamam. Leylak rengi şalının yakası gerdanının bir kısmı görülecek biçimde hafif açıktı, o da tamam. Lord hazretlerinin hiç şansı yoktu.

Daha fazla heyecanlanmadan kapıyı açtı ve tıpkı bir ejderhanın inine girermişçesine içeri süzüldü, içerisi beklediği gibi koyu renk taşlarla örülü, sülfür kokan bir yer değildi. Ama hava işlenmiş deri ve mürekkep kokuyordu. Kitaplar. İçeride sahiplerinin servetini ve eğitimini gözler önüne seren, raflara dizili kahverengi, koyu mavi ciltli binlerce kitap vardı.

Oda inanılmaz genişti, neredeyse evin yarısını kaplıyor gibiydi. Bir insanın bu kadar fazla kitabı olabilir miydi? Peki, bu insan hepsini okumuş olabilir miydi?

Yüce tanrım. Baş gerçekten büyük beladaydı. Vikont sadece akıllı değil, parmaklarının ucunda sınırsız bilgiyi bulunduran bir adamdı. Bu düşünceyi kafasından kovmaya çalıştı. Her şeye rağmen o bir erkekti, kitap kurdu bir erkek; toplumun kurallarından ve davranış biçimlerinden habersizdi bunun yanında kadınlardan da. Büyük ihtimalle Regina'nın her zamanki etkileyiciliği ve büyüleyici gülümsemesi adamın aklını başından almaya yetecekti.

Şu lanet olasıca Vikont'u bulabilirse tabii. Çalışma odası boş görünüyordu. Regina kapıyı kapatırken tahmininden daha çok gürültü çıkarmıştı, yukarıdan bir yerlerden gür bir bariton ses ona seslendi.

"Seni Foxmoor'un kız kardeşini defetmen için göndermiştim."

Regina bir an irkildikten sonra başını yukarı doğru kaldırıp rafların üzerindeki çıkıntıya baktı. Şimdi gözleriyle odayı bir uçtan bir uca tarıyor, Ejderha'nın kendisini görmeye çalışıyordu. Adam, yüksek tavanlı bir galerideydi, bu küçük galeride yine bir sürü raf ve kitap vardı. Sırtı Regina'ya dönüktü, raftan bir cilt aldı ve kapağını neredeyse baba şefkatiyle açtı. Adamın neredeyse özenle davrandığı tek şey kitaplardı. Bunun haricinde neredeyse her şeyi sıradandı, kabaca kırılmış saçları modaya hiç de uymayan bir biçimde yakasının üzerine dökülüyordu, üzerindeki takımı kir ve leke içindeydi, çizmeleri boyasızdı.

İri yarıydı. Regina, onun Prens'in oğlu olduğuna neden herkesin sorgusuz sualsiz inandığını şimdi anlıyordu.

Kabarık saçlı dev elindeki kitabı yerine bırakmış, alt rafta duran başka bir tanesini almıştı. Regina şimdi adamın biçimli sırtını, zorlukla sığıdığı pantolonun içerisinde belli olan etkileyici kaslarını inceleme fırsatını bulmuştu.

"Evet?" dedi adam. "Foxmoor'un kız kardeşi sana zorluk çıkardı mı? Kızın tam bir baş belası olduğunu duymuştum."

Bu sözler Regina'nın tekrar konuya dönmesine yardımcı olmuştu. "Hayır, kaba bir centilmen tarafından kapı dışarı edilen herhangi bir hanımefendiden farkı yoktu."

Adam bir an kaskatı kesildi, sonra yüzünü kadına çevirdi göz göze geldiler.

Vikont kesinlikle dedikoduları doğruluyordu, tek bir şey dışında; modası geçmiş gür sakalı. Prens hazretlerinin sakalları bu denli uzun olsa herhalde sinirinden tırnaklarını yemeye

başlardı. Adamın bir boksörünkileri andıran kaslı omuzlarının ve geniş göğüs kafesinin hemen altında bele doğru incelen bir vücudu vardı. Baldırları bile çok biçimliydı.

Regina gözlerini kırıştırdı ve tekrar baktı. Adamın çoraplarının rengi farklıydı.

"Hâlâ bitiremedin mi?" diye bir kırbaç gibi sakladı sesi.

Kadın korkuyla yerinden sıçradı. "Neyi bitiremedim mi?"

"Beni süzmeyi."

Lanet olsun, Regina onu süzmeyi gerçekten istememişti. Bakışlarını tekrar çalı yığınınını andıran sakalına çevirdi. "Merakımdan dolayı beni suçlamayın, pek az insan Castlemaine'i ve sahibini görme şansına sahip oldu."

"Bunun nedenleri var tabii." Kitabı yerine koymak için adam kıza yine arkasını dönmüştü. "Şimdi bana izin verirsiniz..."

"Kesinlikle izin vermeyeceğim. Sizinle konuşmak istiyorum."

Adamın sesinin tonu değişmişti. "Sanırım siz de ağabeyiniz gibi hayır kelimesinden anlamıyorsunuz."

"Eğer hayır yanıtı neden belirtilmeden veriliyorsa kabul etmem mümkün değil."

"Meşgulüm. Bu açıklama kâfi gelmeliydi."

"Meşgul değilsiniz, bence siz bir korkaksınız."

Adam yüzünü kadına döndü, bakışları tıpkı bir ejderhanın nefesi gibi kadının üzerine alev saçıyordu. "Ne dedin sen bana?"

Tebrikler Regina gidip adamın yüzüne eldivenleriyle vursaydın daha iyiydi.

Ama lanet olasıca herif, Regina'nın asabını gerçekten bozmayı başarmıştı. "Bir korkaksınız dedim. Kız kardeşiniz yüzünden ailemin adını karalamaya hazırsınız ama görüşlerinizi en azından yüzümüze karşı söyleyebilirdiniz."

Adamın kahkahası kütüphanede yankılandı. "Sizden ve kardeşinizden korktuğumu mu sanıyorsunuz?"

Kadının öfkesi iyice artmıştı. "Simon onunla konuşmayı reddettiğinizi söyledi."

"Kardeşiniz Iversley'ler aracılığı ile iletişim kurmamın nedenini gayet iyi biliyor. Eğer kız kardeşime tacizde bulunmayı sürdürürse..."

"Taciz!" diye bağırdı Regina. "Benim kardeşim asla kimseye tacizde bulunmaz!"

"... onunla yüz yüze görüşmekten memnuniyet duyarım." Lord Draker'ın sert bakışları Regina'nın bir an için olsun sakinleşmesine neden olmuştu. "Ve Foxmoor'a söyleyin, buraya kız kardeşini yollayarak beni yumuşatacağını sanıyorsa aldanıyor."

"Kardeşimin buraya geldiğimden bile haberi yok. Buraya onun isteği doğrultusunda gelmedim. Kız kardeşiniz hakkında konuşmaya geldim."

Kadın adamı zayıf noktasından yakalayıp, ilgisini çekmeyi başarmıştı. "Sizi Louisa mı gönderdi?"

"Kardeşiniz, kendisi toplum içerisinde henüz deneyimsiz olduğu için onu dinlemeyi reddedeceğinizi söyledi. Ancak kendisiyle erkek kardeşimin birlikteliğinin sağlayacağı yararları ortaya koyup, onları tartışacak kadar deneyim sahibi olan birisini dinleyebileceğinizi umuyor."

"Louisa yanılmış. Kararım kesindir."

"Simon'a karşı tutumunuzun bu denli yanlı olmasının sebebi ne olabilir? Kendisi Londra'daki en seçkin beyefendilerden biridir."

"Eminim öyledir," dedi Draker, elini sabırsızca sallayarak. "Şimdi izninizle yapmam gereken işler var."

Kayıtsız kalınmak veya uzaklaştırılmak Regina'nın hiç de alışık olduğu türden davranışlar değildi. Ve bu... bu iblisin yaptıkları bunların çok ötesindeydi. "Bu tutumunuzun mantıklı bir nedeni olduğunu duymadan burayı terk etmeyeceğim. Çünkü ben mantıklı bir neden göremiyorum."

"Göremezsiniz!" Lord Regina'yı şapkasından pahalı ayakkabılarına kadar süzdü. Regina onun bakışlarında hayranlığa benzer bir ateşin yandığını gördü. Bu düşüncesi adamın kendini beğenmiş bir ifadeyle verdiği yanıtı kadar sürdü. "Ama sizin gibiler bunu asla anlayamaz."

Regina'nın tüyleri diken diken oldu. Bu iğrenç yaratığa bakmak için başını kaldırmaktan sıkılmıştı, merdivene doğru ilerledi. "Benim gibi insanlar nasıldır?"

"Sosyetenin en üst basamaklarında yer alan varlıklı hanımefendilerdir. "

Regina, küçük basamakları teker teker çıkıyordu. Eğer bu zorba kendisini dinlemeyi reddederse, adamı galeriye hapsedme pahasına da olsa konuşacaktı. "Kız kardeşiniz de sosyetenin en üst basamaklarında yer alan varlıklı bir hanımefendi."

Adam kadına kaşlarını çatarak baktı. "Kız kardeşim sadece kendisine uygun bir eş bulana kadar orada olacak. Kendisinin şımarık sosyete kızlarından daha iyi bir yaşama sahip olmasını istiyorum." Adamın hor gören bakışları şimdi kadının üzerindeydi. "Günlerini o partiden bu partiye giderken ne giyeceklerine karar vermeye çalışarak geçiren kadınlardan olmasını istemiyorum."

Adamın bu iğneleyici sözleri, Regina'nın öfkesini daha da körükledi. Galeriye çıkan merdivenler bitmişti, doğruca adama doğru ilerledi. "Sanırım kız kardeşinizin tıpkı size benzeyen çalı suratlı bir münzevi ile evlenmesini de arzu edersiniz. Böylece tüm günlerini onu dinleyerek ve misafirlerini kapı dışarı ederek geçirebilir."

Lord hazretleri şimdi kadına yakıcı bakışlarla bakıyordu. Yüce tanrım, adamın gözleri o ana kadar gördüğü en güzel gözlerdi. Adamın saçlarından daha kara, uzun kirpiklerin çevrelediği gözleri, brendinin o altınimsı kahverengi tonlarını taşıyordu.

Ne yazık ki bu gözler o sırada ona kafatasını delip geçecekmiş gibi sert bakıyordu. "Prens hazretlerinin ve tebaasının yemek davetlerinde aperatif olmasından daha iyidir."

Regina'nın kafasında o anda bir ışık yandı. "Ah, anlıyorum. Simon'a olan bu tutumunuzun nedeni, Yüce Majesteleri'ne olan yakınlığı. Kardeşinizin yıllar önce buradan kapı dışarı ettiğiniz ve nice acılar verdiğiniz babanız ile yakınlaşmasını istemiyorsunuz."

"Lanet olsun, haklısınız, istemiyorum. Ve bu kadar da değil..." Birden adamın hiddeti sönüvermişti, gözlerinde parıltıdayan alevin yerini şüphe almıştı. "Az önce bana piç deme gafletinde bulunduğunuzun farkında mısınız?"

"Hayır, demedim."

"Kanunlar nazarında benim babam V. Vikont Draker'dır. Ve siz az önce kesinlikle onu kastetmediniz..."

Adam Regina'yı fena kıstırmıştı. Zeki adamlar her zaman can sıkardı.

Adam kendini beğenmiş bir ifadeyle devam etti, "Sanırım kız kardeşimin deneyimli kişiden kasti, bir adamın aile şerefi ile ilgili çıkan dedikoduları yüzüne vurmuyacak kadar akıllı başında birisiydi." Elini galeriyi çevreleyen tırabzanın üzerine koydu. "Buradan sizin gibi insanların ne denli yoz ahlaki kavramlara sahip olduğunu anlayabiliriz."

"Şimdi beni iyi dinle seni fazla gelişmiş ökü. Ben ve benim gibi insanlar hakkında uydurduğun saçma sapan şeyleri yeterince dinledim." Regina Topukları üzerinde döndü ve merdivenlere doğru ilerledi. "Niyetin eğer Simon'ı Louisa'nın peşinde gizlice koşturmaya zorlamak ve ikisini de arkandan iş çevirmeye teşvik etmekse benim için hava hoş. İkisinin de uygunsuz bir durumda yakalanması ve bir skandala yol açmaları kimin umurunda? Hatta şimdi dosdoğru gidip kardeşime gizli görüşmeler ayarlaması için tavsiyede bulunacağım."

"Dur!" diye gürledi Marcus.

Regina merdivenlerin başında durdu, yüzünde hain bir gülümseme belirmişti.

Marcus kadının yanına geldi. "Ağzında neler geveliyorsun sen?"

"Yo, hayır. Bu saçma sapan şeylerle vaktinizi almak istemem, sonuçta siz çok meşgul bir insansınız." Regina merdivenlere doğru ağır ağır ilerledi.

"Açıkçası gereksiz yere değerli zamanınızı çaldım. Sanırım artık gitsem daha iyi olacak."

Marcus kadının kolunu yakaladığında Regina çoktan merdivenlerin başına varmıştı, adam kadını hızla kendine doğru döndürdü ve yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Bana neler döndüğünü anlatmadan olmaz."

Regina gülümsemeye çabalayarak, adamın ellerini kolundan çekti. "Buna zaman ayırabileceğinize emin misiniz?" diye sordu, sesi çok tatlıydı. "Sizi zorlamış gibi olmayayım?"

Adam merdivenlere doğru ilerlemeyi sürdürürken, kadını da arkasından gelmeye zorlamıştı. "Gizli buluşma ile ilgili ima ettiğiniz şey umarım hayal gücünüzün uydurduğu bir zıvalık değildir. Şayet ilgimi çekmek amacıyla düşündüğünüz bir numaraysa..."

"Numara mı? Tüm vaktini ne giyeceğine karar vermeye harcayan bir kadının sizi kandırabileceğine inanmıyorsunuzdur umarım."

Marcus içten içe küfürleri sıralıyordu.

Al bakalım, koca hödük. Regina kendisini tebrik etmekle o kadar meşguldü ki, bir basamağı atladığını fark etmedi bile. Sendeledi, tam sırt üstü yere kapaklanacakken, Vikont Draker onu son anda belinden yakaladı.

Bir an için ikisi de donup kaldılar.

Regina adamın o kaba saba görüntüsüne rağmen teninden yükselen sabun ve defne kolonyası kokusunu almıştı. Onun görüldüğü kadar öküzlüğünü düşünmüştü bir an.

Sonra adamın gözleri aşağı doğru kaydı, kadının üzerindeki şal düşmüş ve dekoltesi gözler önüne serilmişti. Adamın bakışları sanki oraya kilitlenmişti.

Erkekler genelde Regina'nın göğüslerine bakardı o da bunu kendi lehine kullanırdı. Fakat bu sefer bilmediği bir nedenden dolayı adamın bakışları onu rahatsız etmişti. Draker sanki onları yutmak istemişçesine bakıyordu, yutmak ve kadının da bundan zevk almasını sağlamak ister gibiydi.

Regina'nın göğüsleri adamın bakışları altında kızarıırken, kadın Marcus'u azarlamak için ağzını açtığı sırada, adamın sakallarının altında gizlenen yara izini fark etti. Onun yüzünde bir yara olduğunu duymuştu, ancak hiç kimse bu yaranın nasıl olduğunu bilmiyordu, ya da ne kadar kötü olduğunu. Adamın gür sakalı, yaranın büyük bir bölümünü gizliyordu, ancak yaranın açıkta kalan kısmının görüntüsü pek de hoş değildi.

Marcus bakışlarını kadının yüzüne kaydırdı. Regina'nın nereye baktığını fark ettiğinde kaşları çatıldı. "Attığınız adıma dikkat edin küçük hanım. Düşmek istemezsiniz."

Adamın gizli tehdit içeren sözü, kadının bir an için ürpermesine neden oldu. Böyle korkunç bir yara nasıl olmuştu acaba.

Adam Regina'yı sanki hiç ağırlığı yokmuşçasına kolayca kaldırdı ve iki basamak aşağıdaki zemine yavaşça bıraktı.

"Şimdi Leydi Regina, şimdi bana kız kardeşim ve gizli buluşmalar konusunda neyi ima etmeye çalıştığınızı anlatacaksınız. Çünkü bana bunu izah edene kadar hiçbir yere gitmiyorsunuz."

Marcus'un boğuk sesi Regina'nın karnında kendine has garip titreşimler yaratıyordu. Anlaşılan Regina uyuyan ejderhayı uyandırmıştı.

Şimdi onunla nasıl başa çıkacağını bulması gerekiyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

İster beş parasız bir adam olsun, ister şöhret sahibi varlıklı bir beyefendi, baş başa kaldığınızda genç erkeklere asla güvenmeyin
Bayan Cicely Tremaine, ideal Şaperon

Foxmoor'un kız kardeşi salonun ortasına doğru ilerlerken, Marcus da kadını takip ediyordu, tanrı biliyor ya, adamın gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Bu olacak şey değildi. Kadın tıpkı bir balerin gibi ilerliyordu, adam çok uzun zamandır bu kadar zarif bir kadın görmemişti. Marcus kadının son moda eteklikler içindeki kalçalarına bakmaktaydı. O kalçaların kucağına oturması için şu ömrünün geri kalan kısmının yarısını feda etmeye hazırdı. Kadını kucağına oturtmak, bal kokan parfümünün sindiği her bir santimetre kareye dokunmak ve okşamak istiyordu.

Marcus kaşlarını çatı. Onun gibi kibirli bir kadın, kendisine üç metreden fazla yaklaşmasına izin vermezdi. Zaten Marcus sanki kendisine oracıkta tecavüz edecekmiş gibi davranıyordu.

Böylesine güzel bir kadın göğüslerini böyle teşhir ederse, kim onların tadına bakmak istemezdi ki?

Aslında durumu anlayabiliyordu. Kadın ne derse desin, kız kardeşini adamla konuşması için Foxmoor'un kendisinin gönderdiğine hiç şüphe yoktu. Daha önce de ejderhayı uysallaştıracaklarını düşünerek güzel kadınlar göndermişlerdi.

Ama bu bakire dilber hepsinden daha cesur çıkmıştı. Hiçbir kadın Marcus hakkında çıkartılan onca dedikoduya kulak asmadan çalışma odasına dalmaya cesaret edemezdi. Ama kadının zekâsı ve gözü pekliği dillere destandı, öyle ki ona Chaucer'in kalpsiz bir kadını betimlediği şiirinden esinlenerek "La Belle Dame Sans Merci" acıması olmayan kadın adını vermişlerdi.

Foxmoor kardeşini bu yüzden göndermişti. Marcus bunu aklından çıkarmasa iyi ederdi. Bu kadın belaydı.

"Evet?" dedi Marcus sertçe. Bu güzel kadının büyüüne kapılmadan onu bir an önce çalışma odasından çıkarmalıydı. "Şu gizli buluşmalar da neyin nesi oluyor?"

Regina Marcus'a soğukkanlılıkla yanıt verdi. "Kız kardeşiniz ve erkek kardeşim birbirlerini görmekte kararlılar. Eğer siz buna karşı çıkacak olursanız, kız kardeşinize göz kulak olması için görevlendirdiğiniz kişilere aldırmaksızın gizli kapaklı görüşmeye devam edecekler. Ve yakalanacak olurlarsa kız kardeşinizin göreceği zarar kardeşiminkinden daha fazla olacaktır."

"Bunu bildiği için kız kardeşim asla bu kadar budalaca davranmayacaktır."

"Emin misiniz?" Leydi Regina adamı baştan aşağı süzdü.

Marcus'un kafasında alarmlar çalmaya başlamıştı. "Louisa'yla bu konuyu konuştunuz mu?"

"Onunla bu konu hakkında konuştum. Erkek kardeşimin peşinden gitmeye hazır, ama adları herhangi bir uygunsuz duruma karışacak olursa, Dük'ün çabalarının bile adlarını temize çıkartamayacağını söyledim, herhangi bir skandala..."

"Skandal umurumda bile değil. Ben sadece kız kardeşimin yanında kardeşinizin veya onun arkadaş çevresinden herhangi birisinin bulunmasını istemiyorum."

Kadının gri gözleri şimdi çelik gibi soğuktu. "Görünen o ki, kız kardeşiniz, Majesteleri'ne karşı duyduğunuz nefreti paylaşmıyor."

Sorun da buydu zaten. Louisa bu nefretin nedenini asla anlayamayacaktı. Anneleri onları terk ettiğinde kız sadece on yaşındaydı. Prens'i, onun her dileğini yerine getiren, onu şımartan George Amca'sı olarak hatırlıyordu. Marcus kızı, annesinin ve Prens'in yaşadıkları "arkadaşlık" ilişkisinin boyutu hakkında çıkan dedikodulardan uzak tutabilmek için çok fazla gayret sarf etmek zorunda kalmıştı.

Kendisi bu dedikodularla henüz on bir yaşında Harrow'a giderken yüzleşmek zorunda kalmıştı. Daha ilk günden birkaç beyinsiz ahmak ona Prens'in Piçi olarak hitap etmişti. İlk kez o gün toplumun saygın kişilerinin değer yargılarına göre aşağılanmayı hak eden iğrenç kişilerden biri olduğunu fark etmişti. Louisa bu olaydan hemen sonra dünyaya gelmişti, onun da aynı aşağılanmayla karşılaşmaması için Marcus elinden gelen her şeyi yapacağına söz vermişti. Özellikle de kız kendisinininki gibi bu lanetten nasibini almamışken.

O zamandan beri Marcus bu sözünü tutabilmek için elinden geleni yapmıştı. Şimdi bu baştan çıkarıcı şıfıntı ve onun erkek kardeşi, Louisa'yı, Marcus'un bugüne kadar uzak tutmayı başardığı tüm pisliklerin içine sokmakla tehdit ediyorlardı. Buna izin veremezdi. "Anladığım

kadarıyla siz Louisa'nın toplum önünde kardeşiniz için iyi bir eş olamayacak kadar tecrübesiz ve bilgiden yoksun olduğunu düşünüyorsunuz."

"Kardeşiniz bir şekilde bilmesi gerekenleri öğrenecektir. O, Simon'ı mutlu ediyor önemli olan bu."

Marcus acı acı gülümsedi. "Böyle ilginç tespitleri ağızınızdan duymak gerçekten şaşırtıcı, bayan."

Regina başını dikleştirirken şapkasındaki tüyler dalgalanmıştı. "Ne demek istiyorsunuz? Beni tanımıyorsunuz bile."

"Sizi tanıyorum. Her geçen yıl artan evlilik tekliflerini reddederek erkekleri buhranlara sürükleyen, Leydi Regina Tremaine'i kim tanımaz. Sizi mutlu edebilecek birisini bulamadınız mı madam? Yoksa bulduklarınız ailenizin şerefine yakışmayan ya da ailenizin yüksek beklentilerini karşılayamayan kimseler miydi?"

Regina'nın yanakları kızarmıştı. "Gördüğüm kadarıyla siz de bu tür uydurma dedikodulara inanıyorsunuz."

"Sizinle tanıştıktan sonra bunların pek de uydurma olmadığını anlamış bulunuyorum."

"Ben de kendi adıma hakkınızda yapılan dedikodular için aynı şeyi söyleyebilirim."

'Ya? Peki, bugünlerde ortalıkta benim hakkımda ne tür dedikodular dolaşiyor?" Marcus kadının bu sözleri sindirmesi ve tepki vermesi için bekledi, toplum içerisinde bulunan hiç kimse bu tür dedikoduları insanın yüzüne vurmaya cesaret edemezdi.

Regina'nın gülümsemesi adamın ciğerini delip geçen bir hançer gibiydi.

"Sapkın davranışları olan katı bir adam olduğunuz söyleniyor. Yüksek sesle söylenemeyecek kadar kötü alışkanlıklarınızın olduğu ve bunları gizli tutabilmek için her şeyi yapabileceğiniz..."

Marcus gürültüyle nefesini salıverdi. "Sonradan görmelere hak ettiklerini verdiğiniz söyleniyor. Sivri dilinizin, toplum içerisinde bulunduğunuz yedi yıl boyunca, sizi çarpık toplumunuzun en sevilen kişisi haline getirdiği belli."

"Altı" diye düzeltti hemen Regina. "Ayrıca zavallı habercileri nedensiz yere kulaklarından tutup kapının önüne koyuveren, çaresiz satıcıları iflasın eşiğine sürükleyen acımasız bir adam olduğunuz da söyleniyor."

Marcus kadının üzerine yürüdü. "Sizin de geri zekâlı bir şairin kalpsizliğiniz hakkında bir şiir yazdığı."

Regina artık iyice sakindi. "Ve hatta ünlü bir ressam olan William Blake'in o korkunç ejderha tablolarından bir tanesini yaparken sizden ilham aldığı söyleniyor."

Draker kaşlarını çattı ve karşısındaki yüz­süz şıllık ile burun buruna gelene kadar başını eğdi. "Sizin de sadece Dük'ün kızı olduğunuzdan dolayı güneşin sırf sizin için doğduğuna ve battığına inanan kibirli bir fahişe olduğunuz söyleniyor."

Marcus'un bakışları kadının ışıltılı gözleri ile buluştuğunda, bakışlarındaki titreşimlerden kadının kırıldığını düşündü. Ama bu çok saçmaydı. Onun gibi kadınlar asla kırılmazdı.

"Kahvaltıda küçük çocukları yediğınızı söylüyorlar," diye devam etti kadın. "Üzerlerine reçel sürerek"

Kadının bu sözlerinin abesliği Marcus'u ürkütmüştü. Ürkemektan hiç hoşlanmazdı. Kadının gözlerinin içine baktı. "Size acıması olmayan kadın diyorlar."

Regina kafasını adaminkine o kadar yaklaştırmıştı ki, başlığındaki tüyler onun alınına değiyordu. "Size de Ejder Vikont diyorlar. Ama insanlar bu lakapları sadece korktukları, hor gördükleri veya taptıkları kişilere kendilerini eğlendirmek için takarlar. Sizin gibi insanların hepsi bilirler ki, bu tür benzetmeler insanların karakterleri ile ilgili hiçbir ipucu taşımaz."

Kadının dedikodularla ilgili zekice yorumu, Marcus'un bir an duraklamasına neden oldu. Adam geriye doğru çekildikten sonra, sakince devam etti. "Benimle ilgili en kötü dedikoduyu atladınız. Anneme zor kullandığımı, onu arkadaşlarının iyi niyetine sığınmak zorunda bıraktığımı... Babamın vasiyetini yerine getirme şerefini reddettiğimi. Hatta annemi dövdüğümü. Yoksa bunları da mı duymadınız?"

"Duydum."

"Peki, neden bunları da eklemediniz? İnanmışınız için, öyle değil mi?"

"İnanmalı mıyım? Doğru mu?"

Bu soru bir an için adamın afallamasına neden oldu. Daha önce bu soruyu ona yöneltmeye cesaret eden kimse çıkmamıştı. "Siz istediğınızı düşünmeye devam edecekseniz, benim söylediğimin ne önemi var?"

"Benim için önemli."

Kadın bu sözleri o kadar içten söylemişti ki, Marcus neredeyse ona inanacaktı. Bu onu çileden çıkartmaya yetti. "İstediğiniz şeye inanabilirsiniz," diye homurdandı. "Benim için hiç sorun değil."

"Çok güzel, öyle yapacağım zaten."

Kadın başka hiçbir şey söylememişti. Marcus kadının ne düşündüğüne dair hiçbir işaret vermemesine lanet etti. Gerçi onun ne düşündüğünün hiçbir önemi yoktu. Ömrü boyunca kütüphanesine girmiş en güzel kadın olsa bile.

Regina adamın kalp atışlarını hızlandıracak kadar güzel bir gülümsemeye atıldı. "Konunun bu kadar dışına çıkmayı nasıl başardık bilemiyorum," dedi. "Konu siz ya da ben değiliz Louisa."

Regina, erkek kardeşinin saadeti üzerine geliştirdiği kuramlarla Marcus'u çileden çıkarmak üzereydi. İkiyüzlü bir fahişe gibi davranıyordu. Son derece baştan çıkarıcı, çekici bir riyakârlıktı yaptığı. Ve o vücudun yaratılma nedeni ise...

Dişlerini sıktı. Foxmoor'un kardeşini buraya göndermesindeki amaç zaten kendisinin bu tepkiyi vereceğini bilmesiydi. "Evet," dedi adam. "Siz ve kardeşinizin kız kardeşimi nasıl baştan çıkardığınızı konuşuyorduk. Aksi takdirde benim dileklerime asla karşı gelemezdi. İnatçı biridir ama asla budala değildir."

Regina'nın yay gibi olan kaşlarından biri havaya kalkmıştı. "Hayatınızda daha önce hiç âşık olmadığınız kesin, aksi takdirde, âşık olan iki insanın mantıklı düşünmekten ne kadar uzak olduğunu anlayabilirdiniz."

"Âşık olan mı? Hah. Beraber edilen birkaç danstan sonra mı?" Marcus'un her yanı ürpermışti. Kadının etrafından dolaşarak, şömineye doğru ilerledi. "Birbirlerini bundan daha fazla görmüş olamazlar."

"Kadınların davetlerde balkona temiz hava almak için çıktıkları çok sık görülen bir durumdur." Regina adamın ocak demirini eline almasını seyretti. "Ve genç beyefendiler, kadınları bahçeye kadar takip etmek için türlü türlü yalanlar söylerler. Bu türlü birkaç girişimle duyulan ilgi bir anda aşka dönüşebilir."

Marcus elindeki demirle şöminenin ateşini karıştırıyordu. "Kız kardeşim aşk konusunda hayaller kurabilir, ancak kardeşinizin duygularının pek asil olduğu söylenemez."

"Eğer düşündüğünüz şey kardeşimin Louisa'nın değerlerine zarar vermesi ise..."

"Hayır, bu tür bir davranış kendisinin menfaatine olmaz." Eğer gerçekten bu ilişkinin Prens ile bir alakası yoksa diye bir şüphe duydu Marcus.

Regina gözlerini kırıştırdı. "Kardeşimin servet peşinde olduğunu düşünmüyorsunuz, öyle değil mi? Kendisinin zaten yeterince mal varlığı var."

"Güzel." Marcus demiri bir kenara bıraktı ve kadına döndü. "Çünkü eğer kardeşim, kardeşinizle evlenirse, ona tek bir kuruş bile vermem."

Leydi Regina'nın kendisine bir sümüklü böcekmiş gibi baktığını gördüğünde, Marcus söylediği bu bariz yalanı nasıl geri alacağını düşünüyordu. Bu yalanı sadece kadının kardeşine yardım etmek için öne sürdüğü her şeyi iki defa düşünmesi için söylemişti.

"Böyle bir tehdidin kardeşimin Louisa'ya eşlik etmesini engellemeye yeteceğini sanmıyorum." dedi Regina. "Hatta onları arkanızdan iş çevirmeye teşvik edeceğini düşünüyorum. Bu da onlara yardım ederken daha fazla mutluluk duymama neden olur."

"Ne yani? Skandal çıkmasını göze mi alıyorsunuz?" Kadını bir kez daha süzdü. "Bunu asla yapamazsınız."

Regina adamı soğukkanlılıkla yanıtladı. "Eğer çıkacak skandal sonunda onları mutlu edecekse, ben de kesinlikle bu konuda onlara yardım ederim."

Marcus içinden bildiği tüm küfürleri sıraladı. Leydi Regina'nın Foxmoor'un gerçek karakterini öğrenmesinin zamanı gelmişti. Çünkü bu aşk zırvallıklarına gerçekten inanıyorsa, kardeşinin çevirdiği entrikaları hoş karşılamayacaktı.

Ya gerçekten Foxmoor'un gerçek niyetini biliyorsa? O halde eldeki tüm kartları masaya koymak en iyisi olacaktı. "Peki, kardeşinize neden arzu ettiği herhangi bir kadın yerine, ailesinin ve arkadaşlarının karşı çıkacağı bir kızla evlenmek istediğini sormadınız mı?"

Regina başını dikleştirdi. "O âşık bir erkek."

Marcus içini çekti. "O âşık bir erkek, tamam anladım. Başbakan olmayı da isteyen bir erkek ayrıca." Marcus kadının Prens'in Louisa'nın velayeti hakkındaki niyetini anlamaması için kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Biliyorsunuz, Prens kardeşinizin yakın arkadaşı. Prens yıllar boyunca kardeşim büyürken hep onun George Amcası idi. Kendisinin kardeşime yaklaşmasını yasaklamam onu rencide etti."

"Majesteleri'nin kardeşinizi görmesine izin vermiyor musunuz? Ve o da buna ses çıkarmıyor."

"Nasıl çıkarabilir ki? Baskı yapamayacağını biliyor, kız kardeşimle herhangi bir bağları yok. Herkesin bildiği metresinin rahmetli kocasından olan kızı. Ama yine de bu kadarı onun burnunu sokmaması gereken yerlere sokmasına engel olamıyor. Annesinin ölümünden sonra Minney denen kızın başına gelenleri hatırlamıyor musunuz? Prens ve Bayan Fithzherbert'in kızın annesi öldükten sonra yaptıklarını? Kızın annesi Prens'in metresiydi. Kızın Prens'in kızı olmadığını herkes biliyordu, fakat o gücünü kullanarak kızın velayetini almayı başardı."

Marcus kadına baktı. "İşin aslı, Prens'in bana da aynı şeyi yapmaya cesaret etmesine engel olacak şeyler biliyorum. Bu yüzden Louisa'yı yanına çekebilmek için kardeşinizi kullanıyor. Kardeşiniz siyasi yaşamında ilerleyebilmek için her şeyi göze alabilecek, hatta dileklerime karşı gelerek kız kardeşimi Prens'in çevresine sokmaya cesaret edebilecek biri."

Regina'nın yüzü solmuştu, adamdan uzaklaştı. "Yani sizce kardeşim... Yani sizce Prens kardeşimi kullanıyor mu?"

"Sanırım kardeşiniz kız kardeşimi kullanıyor. Prens'in arzuları doğrultusunda. Kardeşinizin Prens'in her istediğini yerine getirmek konusunda her türlü fedakârlığı yaptığı bir gerçek, Prens kral tahtına oturduğunda bu fedakârlıkların karşılığını fazlasıyla geri alacağından kuşkusu yok."

Regina adama tekrar yüzünü döndüğünde, gözleri ışıldıyordu. "Peki, Louisa bu şüphelerinizin farkına neden varmadı?"

"Çünkü şüphelerim olduğunu dahi bilmiyor. Prens'in kendisinin geleceğine ilişkin planlarından ona hiç bahsetmedim. Ya da kardeşinizin niyetinden. Ona zarar vermek istemiyorum."

"Ben de öyle. Ve emin olun kardeşimin böyle bir niyeti olsaydı buraya bu konuyu sizinle konuşmaya gelmezdim. Şayet kardeşim kız kardeşinizle politik nedenlerden ötürü evlenmeyi düşünseydi bunu bana açık açık söylerdi."

"Açıkçası kardeşinizin asıl niyetinin evlenmek olduğunu düşünmüyorum. Onunla kuracağı arkadaşlık, kardeşimin Prens'in yanına yaklaşmasını sağlayacaktır..."

"Bunu söylemeye nasıl cüret edersiniz! Simon asla politik çıkarları yüzünden bir kadının duygularıyla oynayacak, onu kullanacak bir erkek değildir." Regina'nın öfkesi dinmemişti. "Bunun yanında eğer isteseydi, Simon kardeşinize Prens'in niyetini daha ilk tanıştıkları gün söyleyebilirdi. Böyle bir şey olsaydı kardeşiniz bunu size çoktan söylerdi. Kardeşimin duyguları hakkında kesinlikle yanılıyorsunuz."

"Yanılmıyorum. Kardeşinizin böyle bir şeyi neden söylemediğini bilmiyorum ancak sizi temin ederim bunun nedeni kardeşinizin duyduğu büyük aşk değil. Ayrıca bu konuşmada bahsettiğimiz gizli kapaklı buluşmaların asıl amacı, kız kardeşimi Prens'e yakınlaştırabilmek. Prens böylece kızı etkileyebilir ve benim velayetimden çıkartabilir."

"Kardeşinizin Prens'in kendisi hakkında kurduğu planlardan haberinin olabileceği hiç aklınıza gelmiyor mu?"

"Kesinlikle gelmiyor. Kardeşim arkadaş çevresiyle davetlere katılmanın düşüncesiyle sarhoş olacak kadar genç ve Prens'in ne kadar tehlikeli bir insan olabileceğini anlayamayacak kadar da olgunluktan yoksun." Kadına iyice yaklaştı, sesi bir fısıltıdan farksızdı. "Şimdi bu konuştuklarımızdan ona bahsedecek olursanız..."

"Ben ispiyoncu değilim bayım," diye karşılık verdi Regina, çenesini öfkeyle yukarı kaldırmıştı. "Ayrıca, kardeşim ve Majesteleri hakkında bulunduğunuz manasız ithamlardan kardeşinize söz edecek değilim."

Kadının kardeşine olan bağlılığı takdire değer fakat yersizdi. "Şayet bana inanmıyorsanız, kardeşim ile neden ilişkide bulunduğunu Foxmoor'un kendisine sorun. Bakalım ne yanıt verecek."

Kadın iç çekerek uzaklaşmadan önce, gözlerinde bir şüphe belirtisi uyandı. "Sormak durumunda değilim. O sizin düşündüğünüz kadar içten pazarlıklı biri asla olamaz." O harika kaşlarından biri yine kalkmıştı. "Kardeşinize yeterince güvenmiyorsunuz. O gerçekten harika bir kız. Her erkek onunla seve seve evlenmeyi isteyecektir."

"Ejder Vikont'un kız kardeşi, annesinin adı şehvet düşkününe çıkmış bir kızla mı?" Adam raflardaki kitaplara doğru eğildi. "Louisa'yı sosyete toplantılarına göndermeyi kabul ettiğimde tek arzum onun, aile yapısını ve benimle olan ilişkisini görmezden gelecek, sadece onun güzelliği veya davranışlarındaki asalet için evlenebilecek yakışıklı bir baron veya tacir bulmasıydı. Sonra ne oldu, kardeşimin ilgisini çeken önünde parlak bir gelecek olan varlıklı bir dük oldu. Şüphelerim için beni suçlayamazsınız."

"Sizi temin ederim, kardeşim ona hayranlık duyan diğer erkeklerden farksız."

Kadının yaptığı bu tespit adamı öfkelenmişti. Bu sosyetik şıfıntının kardeşinin önündeki ihtimaller hakkında kendisinden fazla fikir sahibi olmasından nefret ediyordu. "O zaman bırakalım diğer erkeklerden bir tanesi kendisi ile münasebet kursun. Çünkü kardeşimin entrikacı kardeşiniz ile olan ilişkisini asla onaylamayacağım. Prens bu işin içine bir şekilde karıştığını biliyorum ve buna göz yumamam."

"Eğer kardeşimle tanışmış olsaydınız, ona karşı olan bu tutumunuz belki değişebilirdi."

Marcus'un yüzündeki gülümsemede neşeden eser yoktu. "Hiç zannetmiyorum. Meclisteki o salakların aksine, saygısız bir fok yavrusunun doğuştan sahip olduğu hitabet yeteneğine pek değer vermem."

Kadın saçlarını savurdu. Yanakları pembeleşmişti, her nefes alış verişinde göğüslerinde baştan çıkarıcı titreşimler oluşuyordu. Leydi Regina kusursuz görünümüyle, ilham verici bir güzelliğe sahipti. Ama Marcus ona karşı hissettiği bu ihtiras ve ateşi kadına belli etmemeliydi.

"Bu manasız inadınızla onları size karşı çıkmaya ve beraber kaçmaya zorluyorsunuz."

Marcus ihtiras fırtınasına yakalanmış düşüncelerini toplamakta zorlanıyordu. "Evet, kardeşiniz kardeşimi kaçırmaya niyetlenebilir. Ama şunu bilmeli ki, kardeşimi istediğim anda onun ulaşamayacağı yere, yani buraya getirebilirim."

"Kardeşinizi, kardeşimden uzaklaştırarak, Louisa'nın mutlu bir birlikteliğe sahip olma şansına mani oluyorsunuz."

"Önümüzdeki sene sayfiye dönemi başladığında yeniden bir şansı olacaktır. O zaman durumu daha mantıklı bir biçimde algılayabilecek durumu da olacaktır büyük olasılıkla."

"Kardeşiniz sizi her köşe başında karşısına çıkan bencil bir adam olarak da görebilir."

Regina adama solgun gözlerle bakıyordu. "O zaman ne yapacaksınız, onu aşağıdaki zindanınıza kapatmakla mı tehdit edeceksiniz?"

"Saçmalamayın lütfen. Eve döndüğünde kendisine yapacağım açıklamayı kâfi..."

"Ya tam tersine bu duyarsız tutumunuz onu sizden uzaklaştırırsa? Size şimdi söylüyorum, eğer kardeşiniz evime sığınma talebi ile karşıma çıkarsa, bu talebini yerine getiririm."

"Her şeyi berbat edeceksiniz. Eğer ona yardım edecek olursanız. Sizi... sizi..."

"Ne yapacaksınız? Toplumun önünde beni rezil mi edeceksiniz? Benim ve kardeşimin yerine insanların size inanacağını mı düşünüyorsunuz?"

Marcus yumruklarını öfkeyle sıktı. Dük'ün yüksek mevkilerde dostları vardı. Onun ise yalnızca parası ve hırçın tavırları ünlüydü. Bir de elbette üvey kardeşleri. "Tamam, kardeşimin toplantılarda görünmeye devam etmesine izin veriyorum. Ancak siz ve kardeşinizin onu görmesini kesinlikle yasaklıyorum."

"Bu durumda Simon kendisine arkanızdan iş çevirmelerine yardım etmesi için başka bir kadın bulur, sizin tanımadığınız bir kadın. Ve Louisa seve seve o kadını takip eder."

"Lanet olsun size," diye gürledi Marcus. "Benden ne istiyorsunuz? Bana hiç yardımcı olmuyorsunuz. Arkamdan iş çevirmelerini, kardeşinizin kız kardeşimi Prens'in kuklalarından biri haline getirmesini istemiyorum!"

"Bu durumda kardeşimin niyetini kendi gözlerinizle görmelisiniz."

Bu sözler Marcus'un kafasını karıştırmıştı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bırakın birbirlerine eşlik etsinler... Davranışlarını siz kendiniz gözlemleyin. Neden topluma karışıp kardeşiniz ve kardeşim arasında geçenleri kendi gözlerinizle görmüyorsunuz? Onları bir kez bir arada görseniz, bu saçma sapan şüphelerinizden kurtulursunuz. Şayet kardeşimin ikiyüzlü davrandığına dair hâlâ şüpheleriniz kalırsa, toplum içerisine karıştığınızda durumu daha yakından kontrol etme şansınız da olur."

"Onca dedikoducunun ve onca önyargılı gözün önünde mi?" Marcus kıkırdadı. "Benden ne istediğinizi bilmiyorsunuz gerçekten. Sosyete benden tiksindir, ben sosyeteden tiksiniyorum, sizi temin ederim."

"Birkaç eski dedikodu yüzünden mi? Bundan kuşkuluyum. Başlangıçta buna tepki gösterecek birkaç kişi çıkacaktır, ancak kardeşinize yönelik endişelerinizi gördüklerinde onların da bu tepkileri sönüp gidecektir."

Marcus, kadının kaçık olduğunu düşündü. Bununla beraber toplum içerisinde Louisa'ya buradan olduğundan daha kolay göz kulak olabilirdi. "Arkamdan iş çevirmek ve gizli toplantılar ayarlamak gibi şeyler olmayacak öyle değil mi?"

"Buna söz veririm. Eğer onlara birbirlerine eşlik etmeleri için bir aylık bir süre verebilerseniz, kardeşim de duygularının saygınlığını size ispat edecektir." Saygınlık mı, hah! Foxmoor bu kelimenin anlamını bile bilmezdi. Şayet Foxmoor'un kardeşine yönelik gerçek niyetini ispatlayabilirse, Leydi Regina kardeşini kınamaz mıydı?

Eğer o da oyunun bir parçası ise, kınamazdı. Ama öyle olsaydı Marcus'un varlığının kardeşinin planlarını alt üst edeceğini bilmesi gerekirdi. Öyle veya böyle, Foxmoor'un planlarını engellemeliydi.

Marcus kadına ters ters baktı. "Teklifinizi reddetmemi diliyorsunuz, öyle değil mi? Böylece siz ve kardeşiniz benim ne kadar uzlaşmaz bir adam olduğumu söyleyebilecek ve ona bana karşı gelmesi için bir mazeret yaratmış olacaksınız."

"Saçmalıyorsunuz."

"Bir düşünün, çok akıllıca bir plan. Bunu tek başınıza mı düşündünüz yoksa tezgâhlarken kardeşiniz de yardım etti mi?"

Kadının gri gözleri adamı lime lime doğruyordu sanki. "Bütün gün boyunca bu koca şatoda oturup bunları mı düşünüyorsunuz, size karşı oynanan oyunları ve kurulan tezgâhları? Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem bayım ancak, benim tek istediğim kardeşim ve Louisa'nın mutluluğu."

Marcus kadının yanıldığını kanıtlamaya karar verdi. "Pekâlâ. Teklif ettiğiniz şeyi kabul ediyorum. Sosyeteye karışıp kardeşimi ve erkek kardeşinizi kendi gözlerimle izleyeceğim. Onun mutluluğu ve iyiliği için her türlü dedikoduya ve yalana katlanacağım, eğer bunlar ona zarar vermeyecekse."

"Benim tek istediğim de buydu zaten," dedi kadın. "Onlara bir şans vermeniz."

"Bu durumda ufak bir şart öne sürmeme itiraz etmeyeceksinizdir umarım."

Marcus gülümsedi. "Görünen o ki bu anlaşmada tüm riskleri ben üzerime alıyorum. Sosyeteye karışmamı, dedikodulara göğüs germemi, nefret ettiğim tüm davranışları görmezden gelmemi, bunlara sadece kardeşinizin niyetinin samimi olup olmadığını anlamam için katlanmamı söylüyorsunuz. Güzel. Bütün o dedikoducu insanlara karşı koyabilirim, ama bir şartla; siz de benimle beraber karşı koyacaksınız. Foxmoor'un kız kardeşime eşlik etmesine ancak bir şartla izin veririm... benim de size eşlik etmeme izin vermeniz şartıyla."

Regina, ağzı bir karış açık, adama bakakalmıştı.

Seni şimdi çok kötü sıkıştırdım işte, kalkık burunlu küçük yosma, diye düşündü Marcus.

Acıması olmayan kadın, iğrenç Ejder Vikont'un davranışlarına katlanabilir miydi? Asla. Bu tür bir ilişkinin sonucunda, sevgili sosyetik dostları hakkında ne düşünürdü? Böylece Marcus, Louisa'ya yeni sahip olduğu dostlarının ne kadar siğ insanlar olduğunu gösterebilecekti.

Marcus'un yüzünde hain bir gülümseme belirirken, Regina'nın bakışları sertleşti. "Kabul etmeyeceğimi düşünüyorsunuz, öyle değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Marcus alayla. "Kalbinizde kız kardeşimin iyiliğinden başka bir düşünce yok. İki âşığı ayırmamak için elinizden gelen her şeyi yaparsınız."

"Gerçekten yaparım. Şayet benim gibi bir insanla neden arkadaşlık etmek istediğinizi bilirsem."

Marcus omuzlarını silktilti. "Şayet sosyeteye giriş yapacaksam, bunu neden sizin gibi güzel bir kadınla yapmayayım?" Bakışlarını kadının üzerinde gezdirmeyi sürdürürken, sözlerine devam etmeden önce kadının yanaklarının kızarmasını bekledi. "Doğru bir yerde ve doğru zamanda, sizin gibi bir kadının arkadaşlığı bile eğlenceli olabilir."

Kadın gözlerini Marcus'a dikmişti. "Erkek kardeşimi aşağılamak için benimle beraber olmak istemediğinize emin misiniz?"

"İşin aslı bu fikir de beni heyecandırmıyor değil. Ama hayır!" Kadının şartını kabul etmeyeceğinden emindi, o yüzden aklına gelen ilk gerekçeyi açıkladı. "Artık benim de evlenme zamanım geldi diye düşünüyorum. Arayışlarıma neden sosyal basamağın en üst noktasından başlamayayım?"

"Çok saçma"

"Benimle evlenmenizi istemiyorum. Sadece kardeşimin kardeşinizle beraberliğine izin verdiğim gibi, sizin de dostluğunuzu talep ediyorum. Sizin gibi bir bayan arkadaşlığımı kabul edip beni şereflendirirse, sosyetenin beni kabullenmesi daha da kolay olacaktır."

Kadın bir süre ona baktı. "Tamam, öyleyse, teklifinizi kabul ediyorum bayım."

Marcus'un gülümsemesi dondu. Kadın ciddi olamazdı. "Sanırım ne demek istediğimi tam olarak anlatamadım. Sizden kırdan at gezintisi, karanlık tiyatro salonlarında yapılacak gizli görüşmeler gibi kimsenin haberdar olmayacağı özel buluşmalar talep etmiyorum. Benimle toplantılarda dans edecek, arabamda yanımda oturacaksınız. Sosyeteye tekrar kabul edilmem için yardımcı olacaksınız, bunun için en az dört veya beş davette koluma girip bana eşlik edeceksiniz."

Kadının gözleri parıldadı. "Sadece bu kadar mı? Biz burada bir aylık bir süreden bahsetmiştik. Simon ve Louisa'ya birbirlerine eşlik edebilmeleri için bir aylık bir süre vermiştik, o halde biz de kendimize o kadar süre vermeliyiz."

"Şaka yaptığımı düşünüyorsunuz, öyle değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Bu tür konular hakkında şakalar yaparak beni incitmek isteyeceğinizi düşünmüyorum."

"Haklısınız, öyle bir niyetim yok." Ama sosyeteye karışmak gibi niyeti olduğundan emin değildi.

Ah, evet. Ama söz konusu Louisa ise, her şeyi göze almaya razıydı. Marcus'un sosyeteye karışması kardeşini belki rencide edecek dedikodular üretebilirdi, ama bu Dük'ün ona verebileceği zarardan daha büyük olamazdı. Ayrıca Prens'in kız kardeşi hakkında kurduğu planlar çok daha tehlikeliydi. Marcus prens'in, bir adamın hayatını nasıl mahvedebildiğini biliyordu. Ama Louisa'nın hayatını mahvedemeyecekti.

Ve eğer Foxmoor kız kardeşini kullanacak olursa, o da Foxmoor'un kız kardeşini kullanabilecekti. Hem Marcus ile beraber olmak, Leydi Regina'ya onunla ilişkide bulunanların nelerle başa çıkması gerektiği hususunda iyi bir ders olacaktı. Belki o zaman erkek kardeşinin Louisa ile ilişkisine bir son vermesini öğütleyebilirdi. "Öyle ise anlaştık. Simon Louisa'ya eşlik edecek, ben de size..."

Kadın gözünü bile kırpmamıştı. "Benim için uygun."

"Pekâlâ. Yarın Iversley'ler, Louisa'nın müzikteki yeteneğini sergilemek amacıyla bir suare düzenleyecekler. Saat yedide sizi almak için kasabadaki evinizde olurum."

Marcus kadının itiraz edeceğini düşündü, ancak sadece omuzlarını dikleştirmişti. "Simon da gelecek. Ben davet edildim ancak Simon'ın davet edildiğini sanmıyorum. Sanıyorum Iversley'ler de sizin Simon'a karşı olan tutumunuzu paylaşıyorlar. Fakat o gelmediği takdirde ben de..."

"Bu sorunun icabından hemen gelebilirim" Marcus yazı masasına doğru ilerleyerek, hemen ufak bir not karaladı. "Davet edilme konusunda bu kadar hassassanız, bu öğleden sonra gidip Bayan Iversley'e bu notu iletebilirsiniz." Adam notu Regina'ya uzattı. "Sözüme güvenmiyorsanız, yazdıklarımı okuyabilirsiniz."

Kadın vücudunu saran panik dalgasını güçlükle maskeleyebilmişti. "Size güveniyorum bayım." "Öyleyse yarın görüşmek üzere."

Marcus kadının görüşmenin bittiğini anlamasını umarak, galeriye çıkan merdivenlere doğru yürüdü. Geliş yolunu kendisi bulabildiyse, çıkış yolunu da bulabilirdi elbet.

"Gitmeden önce son bir şey daha var Lord Draker," dedi kadın. "Yarın gece buluşmadan önce sakalınızı kesmeniz gerekiyor. Uzun sakalın son zamanlarda pek moda olduğu söylenemez."

Marcus dönerek kadına soğuk bir bakış fırlattı. "Saygısız kadınlar da öyle, ama görüyorum ki bu sizin öyle davranmanıza engel değil. İyi günler madam."

"Sadece bilmek isteyeceğinizi düşündüm."

"İyi günler madam," diye yineledi Marcus, nazikçe.

Kadın bir an için itiraz edecekmiş gibi görünse de omuzlarını silkerek kapıya doğru döndü.

Regina odayı terk eder terk etmez Marcus omuzlarını silkti. Bir de sakallarını kesecekmiş, yok daha neler. Anlaşmayı neden kabul etmiş olabilirdi ki? Onu gerçek bir beyefendiye dönüştürebileceğini mi düşünmüştü yoksa?

Eğer öyle bir şey düşünüyorsa hayal kırıklığına uğrayacaktı. Marcus kadının daha önce parmağında oynattığı ahmaklara benzemezdi. Söz konusu sivri dilli bir düşes kızı da olsa, kimse Marcus'a kendine çeki düzen vermesini söyleyemezdi.

Kadının sarhoş edici gülümsemesi, öpülesi ve okşanası muhteşem göğüsleri aklına geldi.

Bu düşünceyi öfkeyle kafasından kovdu. Bu duyguları ile başa çıkmalıydı. Çıkabilmeliydi. Zihnini sadece hedefine odaklamalıydı. Bu küçük yosma için hayatını alt üst edemezdi ki, bunu istemiyordu, böyle olması amaçladığı şeye hiç uymazdı. Kendini beğenmiş Leydi'nin hislerine ne kadar çok saldırırsa, kardeşine Louisa ile olan ilişkisine bir son vermesi için o kadar çabuk baskı yapardı.

Ama bu Marcus için çok kolay olmayacaktı.

Üçüncü Bölüm

Asıl sorumluluk duymanız gereken misafirleriniz değil hizmetkârlarınızdır. Onlar bir hata yaptığında siz suçlanacaksınız, onlar değil.

Bayan Cicely Tremaine. ideal Şaperon.

"Sen iyi misin?" diye sordu arabaya döndüklerinde Cicely, Regina'ya. "İyi görünmüyorsun."

"İyiyim," diye yalan söyledi Regina. Yarım saat boyunca Ejder Vikont'un yakıcı imalarına, delici bakışlarına maruz kalan hangi insan kendini iyi hissedebilirdi ki? Bu arsız hergelenin hiç arkadaşı olmamasına şaşmamak gerekti.

Cicely aldığı yanıtı tatmin olmamıştı. "Sana bağırma kalkmadı öyle değil mi? Ya da... ya da dokunmaya?"

Regina pencereden dışarısını seyrederken, onu havada yakalayan ve sıkıca saran güçlü kolları düşünmemeye çalışıyordu. "Son derece mantıklı bir konuşma geçti aramızda. O bir beyefendi biliyorsun." Kafası milyonlarca saçma sapan önyargıyla dolu kalın kafalı bir beyefendi...

Ve lanet olsun ki, kafası çalışan bir adam. Bu anlaşmayı asla kabul etmemeliydi. Ejder Vikont'a - adam karşı koyulamaz bir tayfun gibiydi - eşlik etmeye nasıl razı olmuştu. Kesinlikle aklını kaçırmış olmalıydı.

Ama Simon'a karşı öne sürdüğü onca saçma sapan suçlamadan sonra ne yapabiliirdi ki? Aile şereflerine gölge düşebilirdi. Eğer bu anlaşmayı reddetseydi, o koca öküzün elinde ailesinin ne kadar karakter yoksunu olduğunun bir kanıtı olacaktı. Adam ret cevabını Simon aleyhine kullanabilirdi.

O yüz­süz kaba adamın eline Simon'la hesaplaşmak için bir koz vermiş olacaktı. En azından kardeşi bir beyefendi gibi davranmayı bilen bir insandı. Simon hiçbir kadına hırlamaz veya arkasını dönmezdi. Simon hiçbir kadına onu zor durumda bırakacak bir teklifle gitmezdi.

Şayet sosyete­ye giriş yapacak­sam, bunu neden sizin gibi güzel bir kadınla yapmayayım?

Kadının nefesi hızlandı. Birçok erkek ona güzel olduğunu söylemişti. Ama pek azı bu kadar ateşli bir biçimde süzerek dile getirmeye cesaret edebilmişti.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Cicely. "Yanakların kızarmış gibi?"

"Sıcaktadır." Regina yelpazesini bulmak için çantasını açtı.

O sırada vikontun yazdığı not kucağına düştü. Bu notu tamamen unutmuştu. Regina, akşam güneşi rahatsız etmesin diye perdeyi çekmeye çalışan Cicely'e yan gözle bakarak notun kıvrımlarını açtı. Diğer insanlar için bir araya geldiklerinde cümleleri oluşturan harflerin bu sefer bir mucize olup onun için bir anlam ifade etmesini dileyerek kâğıda dikkatle baktı.

Fakat her zamanki gibi, beklenen mucize gerçekleşmedi ve harfler yine kadın için hiçbir anlam ifade etmedi. İlk harf d, sonra p... 1... Bu nasıl bir kelimeydi böyle? Kadın kâğıdı düz tuttuğundan emin olamadığından terse çevirdi. Basılı kitaplardaki harflerden bir cümle kurmayı başaramazken, bu lanet olası el yazısını nasıl anlayacaktı ki?

Başının ağrı­maya başladığını hissettiğinde kâğıdı buruşturup bir kenara attı. Bakışlarını kaldırdığında Cicely'nin kendisini endişe ile izlediğini gördü.

"O da nedir?" diye sordu kuzini.

Regina omuzlarını silkti. "Bayan Iversley'e götürmem gereken bir not. Lord hazretleri mühürlemedi bile, benim güvenimi kazanmak amacıyla okumamı istedi hatta."

Cicely'nin gözleri irileşmişti. "Peki, sen ne yaptın?"

"Onu tatmin edebilmek için okuyormuş gibi yaptım."

Cicely gözlüklerini taktı. "Sana okumamı ister misin?"

Regina dişlerini sıkarak onayladı. "Eğer sana zahmet olmayacaksa."

"Elbette olmaz hayatım."

Cicely nota göz atarken Regina kendisini yeniden altı yaşındaki gibi hissetti. O zamanlar kuzini eğitimci eşliğinde kolayca okurken, Regina o kadar çaba harcamasına rağmen daha harfleri bile tanıyamıyordu. "Çok denedim, biliyorsun." dedi.

"Ah" Cicely notu okumayı bitirmiş, kelimeleri hazmediyordu. Regina'nın kendisiyle konuştuğunu fark edince bakışlarını nottan kaldırdı. "Daha fazla çabalamana gerek yok hayatım. Senin için okumanın bana keyif verdiğini biliyorsun."

"Biliyorum, ama korkarım ki yeterince denemedim. Gerçekten çabalasaydım..."

"Bence, daha fazla denememelisin." Cicely'nin yüzünde ciddi bir endişe belirmişti. "Okumaya çalışmak korkunç baş ağrıları çekmene sebep oluyor biliyorsun."

"Şey, evet ama..."

"Ya beyninde kalıcı bir hasara neden olursa? Nelere sebep olabileceğini kim bilebilir? Doktorun ne söylediğini unuttun mu? Okumaya çalışmanın beynine onarılmaz bir hasar verebileceğini söylemişti. Konuşabilme veya düşünebilme yeteneğini tehlikeye atmaya değer mi?"

Regina dışarısını seyrediyordu. "Tabii ki değil."

Doktor dâhil hiç kimse Regina'nın bu korkunç baş ağrılarının nelere yol açabileceğini bilmiyordu. Regina'nın haricinde dünya üzerinde başka hiç kimse birkaç harf okuduğu için baş ağrılarından şikâyet ediyor görünmüyordu. Yine hiç kimse harflere baktığında onları ters veya yan görmüyordu.

Neden onun beyni bu kadar farklıydı? Konuşulanları ya da kendisine okunanları anlıyordu. Güzel bir hikâyeye duymaya bayılıyor, tiyatro gösterilerinin hiçbirini kaçırmıyordu.

Öyleyse beyni neden her kitap açısında veya şarkı sözlerini okumaya çalıştığında onu yarı yolda bırakıyordu? Neden harfler ve notalar ters görünüyordu?

Cicely'ye göre bunun sebebi, Regina'nın iki yaşında geçirdiği ağır hastalığıydı. Regina'ya o günlerden bahsedilirken, büyükannesinin bile kızın kurtulacağından umudu kestiği söylenmişti. Geçirdiği bu hastalık yüzden Regina yaşlılarından daha geç konuşmaya başlamıştı.

"Evet, ne yazıyor?" diye sordu Regina, Cicely hâlâ nota bakmaktaydı.

"Lord'un yazısının, bugüne kadar gördüğüm en güzel el yazısı olduğu söylenemez, ama şayet doğru okuyabildiysem..." Kadın Regina'ya döndü. "Sanırım, vikont kardeşiniz ve Bayan North hakkındaki düşüncelerini değiştirmiş. Bayan Iversley'e yarın akşam yapılacak olan suareye Simon'ın da davet edilmesini söylüyor." Cicely kâğıdı yüzüne iyice yaklaştırdı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. "Ve suareye kendisinin de katılacağını belirtiyor. Seninle birlikte? Yanlış okudum herhalde."

Regina kendisine hâkim olmaya çalışıyordu. "Evet, ona izin verdim... şey... bana eşlik etmesi için." Regina kadına Lord Draker'la yaptıkları anlaşmanın iç yüzünü anlatmaya cesaret edememişti; yoksa zavallı Cicely oracıkta düşüp ölüverirdi.

"Tanrım, bunu yapmak zorunda olduğundan emin misin?"

"Hayır," dedi Regina, sesinden hoşnutsuzluğu belli oluyordu. "Ama fazla seçeneğim yoktu. Aksi takdirde Lord Draker, kardeşimin Louisa ile görüşmesine izin vermeyecekti."

Cicely arkasına yaslandı. "Ah hayatım, ah hayatım... Ejder Vikont... ve sen..?" Gözlüklerini çıkardı ve notu Regina'ya geri verdi. "Peki, Simon buna izin verecek mi?"

Regina notu tekrar çantasına koydu. "Eğer sevdiği kadını gerçekten görmek istiyorsa vermek zorunda." Küstah bir biçimde güldü. "Bunun yanında Lord Draker kasabadaki evimize gelene kadar hiçbir şeyden haberi olmayacak, sonrasında öğrendiğinde ise iş işten geçmiş olacak. Simon adamlarla konuşmak için Castlemaine'i ziyarete gittiğimi bile bilmiyor." Cicely'nin yüzü beyaza dönmüştü, Regina'nın gözleri kısıldı. "Ona bir şey söylemedin, öyle değil mi?"

"Hayır. Yani... şey... Ona bir not bıraktım. Ama büyük ihtimalle o eve dönmeden biz eve çoktan varmış oluruz, döner dönmez de masasına bıraktığım notu alırsın." Regina'nın kaşları çatılmıştı, Cicely çekinerek ekledi. "Orada başımıza bir şey gelirse, birisinin durumdan haberdar olmasını istedim."

"Lord Draker'ın bize ne yapacağını düşünmüştün, bizi şu ünlü zindanına kapatacağını mı?"

Cicely, kuzinine doğru eğildi, gözleri alev alev yanıyordu. "Sen dalga geç, ama vikontun kadınları zindana kapatıp onlara ağza alınmayacak kadar kötü şeyler yaptığı söyleniyor."

Regina gülümseyerek yanıt verdi. "Nasıl ağza alınmayacak şeyler?"

"Regina!" dedi Cicely, dehşete düştüğü belli oluyordu.

"Şaka yapıyordum hayatım." Aslında yarı şaka yarı ciddiymiş söyledikleri. Çünkü Lord Draker'ın zindanında kadınlara "ağza alınmayacak şeyler" yaptığı düşüncesi, Regina'nın göğsünde garip titreşimlere neden oluyordu.

Tüm canlılığıyla gözünün önüne geliyordu; adamın önünde elleri bağlı yatan çaresiz kadın... Vikontun yarı çıplak kadının vücuduna ateşli gözlerle bakışı... Sonra ellerinin daha önce gözlerinin dolaştığı yerlerde dolaşması, kadının zevk içinde inlemesini sağlayan dokunuşları...

Kadın omuzlarını silkti. Zevk, hah! Böyle bir şeyin zevk verebileceğini nasıl düşünebilirdi. Hele o kaba hergelenin dokunuşlarının...

"Şu dedikodu paçavralarını okumayı bırakmalısın." diye homurdandı. "Seni gerçekten kötü etkiliyorlar."

Cicely iç geçirdi. "Onları sadece, sana sosyete de neler olup bittiğini anlatabilmek için okuyorum."

Regina aniden bir suçluluk duydu. "Biliyorum hayatım, biliyorum. Benim için göze aldığın fedakârlığın farkındayım. Senin için ne yapabilirim?"

Bu sözler Cicely'yi yumuşatmayı başarmıştı. Kadın Regina'ya iç burkan çekingen bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Regina sözlerinde samimiydi. Cicely'nin yaptığı fedakârlık bu kadar da değildi. Cicely olmasa, bütün dünya Dük'ün kızının okumayı beceremeyen beyinsizin biri olduğunu öğrenebilirdi, insanlar kendisini ve kardeşini kınayacaklardı. Haklarında olmadık hikâyeler uyduracaklar, aile şereflerini ayaklar altına alacaklardı, her an bir zaaflarını kollayacaklardı, Simon'ın, Cicely'nin ve...

Hayır. Böyle bir şeyi aklına bile getirmek istemiyordu. Bu sırrı kimse öğrenmemeliydi.

Neyse Cicely kıvrak zekâlıydı. Regina'nın yaptığı en ufak hatayı anında fark edip, durumu kurtarabilecek yetenekteydi, hatta bu sırrı Regina'nın anne ve babasından bile gizlemeyi başarmıştı. Cicely zaman içerisinde Düşes'in çocuklarını yetiştirme konusundaki mükemmeliyetçi tutumunu fark etmişti. Aile şerefi her şeyin üstünde tutulmalıydı.

Aslında Düşes'in Regina üzerindeki beklentileri eğitimden çok kadınsı yönlerini geliştirmesi üzerineydi. Annesi Regina kulaktan arp çalmayı ve şarkı söylemeyi öğrenene kadar, bu konuda müthiş bir çaba sarf etmişti.

Regina her ne kadar okuyamasa da, bu onun gündelik hayattan uzaklaşmasına sebep olmamıştı. Tiyatroya gittiğinde, Cicely programı ve oyunları ona okuyordu. Bazı durumlarda zorlandıkları da oluyordu tabii, insanlar bir şiir hakkında konuştuklarında - Cicely şiirden nefret ettiği için hiç şiir okumazdı - bunun üstesinden gelmeyi de bir şekilde başarıyorlardı. Hiçbir şey yapamamaları bile konuyu değiştirmeleri mümkün oluyordu.

Bu alışılmadık durum, hayatlarının bir parçası olmuştu artık. Regina kuzininin omuzlarına binen yükün farkındaydı. Cicely'nin yaşı Regina'nın neredeyse iki katıydı ve artık gözleri iyi seçemiyordu. Her zaman sıhhatli olduğuda pek söylenemezdi, şu an bile biraz rahatsızdı, yakında Regina'nın arkadaşlığı ona daha da zor gelecekti.

"Vikont nasıl birisiydi?" diye sordu Cicely. "Söylendiği kadar korkunç mu?"

"Pek sayılmaz." Cicely'yi daha da endişelendirmeye gerek yoktu.

"Attan düşüp kaza geçirmeden önce çok yakışıklı olduğunu duymuştum."

Regina'nın merakı artmıştı. "Yüzündeki yara bu şekilde mi olmuş?"

"Annesi sizinkilere böyle anlatmıştı."

"Nasıl bir kazaydı acaba?"

Cicely anlattıklarını daha da iyi vurgulamak istercesine parmaklarını oynattı. "Leydi Draker pek detaylara girmedi, ama anlattığı kadarıyla olay vikontun babasının ölümünden birkaç gün sonra gerçekleşmiş. Vikont öyle kederliymiş ki, atını nereye sürdüğünü bile fark edemeyecek durumdaymış, sonunda da düşmüş. Ancak kimse tam olarak nasıl olduğunu bilmiyor." Lord Draker'ın acı çekmesi ve bu acı sonucunda yaralanması, adamın Regina'nın kafasında oluşturduğu kişiye pek uymuyordu. Regina adamın yarasının daha çok onun bu kaba tutumuna daha fazla katlanamayan bir arkadaşı tarafından açılmış olabileceğini düşünmüştü.

'Yaralanmış olması çok kötü,' dedi Cicely en sonunda. "Sanırım bu yara yüzünden inzivaya çekildi."

"Zannetmiyorum," dedi Regina.

Cicely'nin yüzünde bir endişe belirdi. "O halde hâlâ yakışıklı, öyle mi?"

"Tam olarak değil." Vikont dikkat çekiciydi, güçlüydü. Regina'nın gördüğü en ihtişamlı adamdı.

Ama yakışıklı değildi, yüzündeki o kıl yumağı engelliyordu bunu. Aslında o mağara adamı halinden çıksa, bir beyefendi gibi giyinip tıraş olsa...

"Nasıl göründüğü pek de önemli değil aslında, öyle değil mi?" dedi Regina. "Ona sadece Simon Louisa'yla beraber olduğu müddetçe eşlik edeceğim."

"Eşlik etmek mi?" diye ciyakladı Cicely. "Vikont sana kavalryelik mi edecek?"

Lanet olsun, Regina bunu böyle pat diye söylemek istememişti. "Şey, onun gibi bir şey..."

Yolda güçlü bir erkek sesi duyuldu ve bunun üzerine araba aniden durdu. Sarsıntı yüzünden Regina, Cicely'nin üzerine kapaklandı.

"Neler oluyor?" diye mırıldandı Regina, kuzininin üzerinden kalkmaya çalışırken.

"Yüce Tanrım!" Arabacının sesindeki panik hissediliyordu. "Ne istemiştiniz..."

"Kardeşimi görmek istiyorum."

Dışarıda gürleyen erkek sesi, Regina'nın homurdanmasına neden oldu. Arabanın kapısı açıldığında, Regina'nın o anda görmek isteyeceği son kişi karşısında duruyordu.

Erkek kardeşi.

Simon arabanın açık kapısından kız kardeşine bakıyordu, altın sarısı saçları darmadağındı ve gözleri ateş saçıyordu. "Bu sefer çok ileri gittin." Kendini arabanın içine atarak, Cicely'nin yanına oturdu ve arabacıya devam etmesini söyledi.

Araba hareket ettiğinde, Regina kardeşinin faytonunu görmek için dışarı baktı. Simon sadece acil durumlarda Yüce Majesteleri'ne ulaşmak için kullandığı en hızlı atını arabaya koşup arkalarından gelmişti.

Bu gerçekten bela demekti, bu yüzden Regina kardeşinin tirada başlamasına fırsat vermeden konuşmaya başladı.

"Bize eşlik etmek için bunca yolu tepmen ne büyük incelik. Zahmet etmeseydin keşke."

Simon homurdandı. "Beni yumuşatmaya çalışma tatlım, ikimiz de Castlemaine'de seni ilgilendirecek bir şey olmadığını biliyoruz."

"Arkadaşımın ağabeyini ziyaret etmemin nesi yanlış?"

"Bekâr bir erkeğin evine gitmekle şerefini tehlikeye attığını biliyorsun ve..."

"Cicely yanımdaydı. Üstelik orada beni kimse görmedi. Hem ne zamandan beri şerefim seni bu kadar ilgilendirmeye başladı? Bekâr bir bayanla gizli görüşmelerini tezgâhlamamı isterken şerefimizi tehlikeye atan sen değil miydin?"

Simon şüphe içerisinde ablasına baktı. "Draker'a bunu söylemedin, öyle değil mi?"

"Ne yaptıysam, Louisa'ya bir ay daha eşlik etmene izin vermesi için yaptım."

Simon gözlerini kırıştırdı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır, yapmıyor," diye araya girdi Cicely. "Regina, Iversley'lerin yarın akşam düzenleyecekleri suareye seni de davet etmelerini söyleyen bir not bile aldı."

Simon şaşırılmış görünse de, tartışmaya devam etti. "Bunu nasıl becerdin?"

Cicely tam Regina'nın yerine yanıt verecekti ki, Regina kuzinine uyarır gibi baktı; sonra kardeşine gülümsedi. "Vikont kendisiyle mantıklı konuşulunca, gerçekten mükemmel denilebilecek kadar iyi bir adam oluyor."

"Bundan şüphe duyarım." Simon yüzünde tatmin olmamış bir ifadeyle camdan dışarısını seyrediyordu. "Louisa'ya eşlik edebilmemin şartları neler peki? Iversley'lerde kendisiyle görüşebilecek miyim? Ya da davetlerde yanında bulunabilecek miyim?"

"Elbette."

"Faytonumla gezintiye çıkabileceğimizi de var sayıyorum öyleyse."

Regina yutkundu. "Pek sanmıyorum. Lord bu durumda büyük ihtimalle ya yanınızda bulunacaktır, ya da arkanızdan sizi takip edecektir."

Simon'ın bakışları Regina'ya çevrildi. "Lord Draker neden yanımızda bulunsun ki?"

"Çünkü onunla yaptığım anlaşmanın şartı bu, ilişkinizi gözlemleyecek."

"İlişkimizi gözlemlemesini istemiyorum. Bu ne tür bir ilişki böyle?"

"Düzgün bir ilişki işte."

"Ama ben Louisa ile birlikteyken yanımda bekçi gibi dikilmesine razı olamam. Bu her şeyi mahveder."

Regina'nın gözlen kısıldı. "Nasıl mahveder?"

Simon'un maskelemeye çalıştığı bakışları, Regina'nın dikkatinden kaçmamıştı. Sanırım kardeşiniz kız kardeşimi kullanıyor. Lanet olasıca adam Simon'ın niyeti konusunda haklı olabilir miydi?

Kardeşi, Regina'nın bakışlarının sertleştiğini fark etmişti. "Draker istediği kadar beni taciz etmeyi deneyebilir ve beni kendimi korumaya zorlayabilir, ama bu durum Louisa'nın hiç hoşuna gitmeyecektir. Her fırsatta beni aşağılamaya kalkacak olan bir adam yanımdayken, kardeşine nasıl eşlik edebilirim?"

Regina kardeşinin yüzünü inceledi, söyledikleri kulağa mantıklı geliyordu. "Söyler misin? Neden Louisa ile ilişki yaşamak istiyorsun? Onunla tanışalı birkaç hafta bile olmadı, onu çok az tanıyorsun."

"Yeterince tanıyorum. O iyi bir kız, iyi öğrenim görmüş, ilgi çekici ve görgülü."

"Yani onunla sadece bu yüzden mi evlenmek istiyorsun?" diye üsteledi Regina. Kardeşinin listesindeki iyi öğrenim görmüş seçeneğini görmezden gelmeyi tercih etmişti. Neyse ki Simon kendisinin bu zaafını bilmiyordu.

Simon ablasının gözlerine bakıyordu. "Elbette. Draker başka bir şey mi söyledi?"

Vikontun şüphelerini Simon'a söyleyip onun öfkesini azdırmanın gereği yoktu. Özellikle her şeyi yoluna koymuşken.

"Hayır, sadece emin olmak istedim." Gör bakalım Lord Draker sana onun hakkında yanıldığını söylemişim. "Yani ailesinin bulaşmış olduğu skandal seni hiç rahatsız etmiyor mu? Ve kızın çok donanımlı olmaması?"

"Bu senin umurunda mı?"

"Hayır, ama onunla evlenmeyi düşünen ben değilim."

Buna rağmen, Regina kendisi evlenmeyi düşünmediğinden, Simon'ın seçeceği herhangi bir eş ile yaşamak durumundaydı. Bu yüzden Simon bunu bilse de bilmese de, yapacağı seçim hakkında söyleyeceği her şey Regina'yı çok ilgilendiriyordu.

Regina'nın, Simon'ın ona yardım edecek bir eş seçmesine ihtiyacı vardı; böylece zavallı Cicely'nin omuzlarındaki yük biraz olsun hafifleyebilirdi. Bunun yanında hem o hem de Cicely Louisa'yı çok sevmişlerdi.

Louisa, Simon'ın düşkün olduğu diğer kadınlar gibi, yaşantılarına yeni bir yön vermeye kalkmayacak, havalara girmeyecek birisiydi. Louisa, Regina'nın daha önce hiç sahip olmadığı, sırrını paylaşan gerçek dostu olabilirdi.

Elbette arkadaşları vardı, fakat onlar onun sosyetedeki ününe kapılan, yüzeysel insanlardı. Gerçeği bilseler onu yerden yere vurmakta hiç tereddüt etmezlerdi. Sosyetede mükemmeliyetçiliğe inanan yalnız annesi değildi. Ama Louisa öyle bir insan değildi. O güzel kız Simon ile hele bir evlensin, artık ailenin de bir parçası olacaktı.

Regina işte bu yüzden, kızın Simon'ın çevresinden uzaklaşmamasını istiyordu. "Niyetin Louisa ile evlenmek olduğuna göre..." Simon'ı yaptığı şeyin mantıklı olduğuna inandırması gerekiyordu, "vasisinden izin alman gerekecekti, aksi takdirde beraber kaçmanızdan başka çareniz olamaz. Ve şu anda ben sana bunun için bir fırsat yarattım, neden bunu kendi yararına kullanmayasın? Hissettiğin duyguların temiz ve şerefli olduğunu ona göstermenin ne zararı olabilir?"

Simon arkasına yaslandığında çenesinde bir kas seğirmeye başlamıştı. "Sanırım haklısın. Sonuçta kaba dostumuzla da fazla vakit geçirmek zorunda değiliz. Daha önce de kararlaştırdığımız gibi Louisa'yla istediğim zaman gizli bir buluşma ayarlayabiliriz."

Regina kafasını salladı. "Kesinlikle olmaz. Artık ağabeyi de aranızdaki ilişkiyi onayladığı için Louisa buna asla kabul etmeyecektir. Ayrıca benim Lord ile yaptığım anlaşmanın şartlarına göre ilişkiniz tamamen sosyal ortamlarda ve düzeyli olmak zorunda."

Simon'ın gözleri kısıldı. "Ne kadar süre için?"

"Bir ay."

"Regina!" diye yakındı Cicely. "O iblisin sana bir ay boyunca eşlik etmesine izin mi verdin?"

"İblis?" Simon şaşırılmıştı. "Kim kime eşlik ediyor? Siz neden bahsediyorsunuz?"

Sevgili Cicely bazen haddinden fazla anaç olabiliyordu. Regina, Simon'a dönmeden önce kuzinine öfkeli bir bakış fırlattı. "Lord ve ben bir anlaşma yaptık. Senin Louisa'ya eşlik etmen karşılığında onun da bana eşlik etmesine izin verdim."

"Sen aklını mı yitirdin?" diye gürlledi Simon. "Ejder Vikont'un sana eşlik etmesine nasıl razı oldun? Sana tecavüz etmeye kalkabilecek bir adam o."

"Saçmalama. Hırçın bir adam olduğu doğru ama o bir beyefendi." Aslında vikontun beyefendi kalıbının biraz dışında olduğunu kabul ediyordu.

"Herhangi bir kadının yüzüne bile bakmayacağı bir adama sana bir ay boyunca eşlik etmesi için izin mi verdin? Neden Regina?"

"Çünkü bu işi yapmam için beni teşvik etti, nedeni bu. Senin ve dolayısıyla benim, Louisa'ya zarar vermek niyetinde olduğumuzdan öyle emin ki. Ortaya koyduğu teklifi reddedip, bunu kanıtlamasına izin veremezdim."

"Yanında Ejder Vikont'u taşıdığı için balolardan men edilmen pahasına olsa da mı?"

"Saçma. Sahip olduğum deneyim ve karakterimin, yanımda taşıdığım kavalayemin garip davranışlarına karşı, beni koruyacağını düşünüyorum. Belki onun bu garip davranışlarını bile değiştirebilirim, düşünsene, ne kadar müthiş bir başarı olur. Tüm sosyete bunu konuşur."

"Yani bütün hadise bu mu? Sanırım Chelsea Hastanesi'nde gönüllü olarak yaptığın çalışmalardan sıkıldın ve kendine yeni bir proje arıyorsun? Onu derleyip toplayacağına ve görgü kurallarını öğretebileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Tam olarak değil, ama yoğun bir çaba harcanırsa belki..."

Simon içini çekti. "Zannetmiyorum. Draker daha önce ayağının altını yalayan diğer sıçanlara pek benzemez. Onu azarlayarak yola getiremezsin." Düşünceli bir biçimde kardeşine bakıyordu. "Ama çabalarını seyretmek eğlenceli olabilir. Bakalım onu ehlileştirilecek misin? Eğer onu dizlerinin üstüne çöktürebilecek biri varsa o kişi senden başkası olamaz."

"Bunu bu şekilde algılamamı istemiyorum." Vikont ve diğer insanların kendisinin kibirli bir fahişe olduğunu düşünmesi yeterince kötüydü. Kardeşinin de öyle düşünmesi gerekli miydi sanki?

"İstersen durumu daha ilgi çekici bir hale getirebilirsiniz, iddia ederim ki bir aylık yoğun çabaların sonucunda bile vikontu toplum içine çıkabilecek bir beyefendiye çeviremeyeceksin. Eğer iddiayı ben kazanırsam, Louisa ile olan ilişkim hakkında yorum yapıp işime karışmayacaksın."

Regina tam bu iğrenç iddiayı reddetmek üzereydi ki, kardeşinin söylediği son sözler üzerine bir an duraksadı. Kardeşi Louisa ile olan ilişkisi hakkında neden onun yardımını istemişti?

Evliliğin, kardeşinin asıl niyeti olduğu konusunda şüpheliyim.

Regina omzunu silkti. "Eğer ben kazanırsam, sen Lord Draker'a gidip Louisa ile evlenmek istediğini söyleyeceksin. Ve vereceği yanıtı kabul edeceksin."

Regina derin bir nefes alıp kardeşinin yanıtını bekledi. Eğer Simon iddiayı kabul ederse niyetinin Louisa ile evlenmek olduğunu anlayacaktı, bu durumda vikont yanıltmış oluyordu elbette.

Simon'ın tek kaşığı havaya kalkmıştı. "Anlaştık. Ama kazanamayacaksın. O adam sana eşlik etme şansını elde etmiş olabilir, ama parmağında oynattığın küçük kuklalarından biri asla olmayacaktır."

Regina sertçe yanıt verdi. "Ondan böyle birisi olmasını istediğimi nerden çıkarıyorsun? Bir adamın karakterinden de etkilenebilirim, biliyorsun."

Simon gülüyordu. "Sen, dans etmeyi bilen olağanüstü yakışıklı gerzekler haricinde hiç kimseden etkilenmezsin."

Bu doğrudu. Ancak bunun nedeni zeki ve okumuş adamların, zaafını ortaya çıkarabilecekleri korkusuydu. Gerzekler en azından kendisinin okuyamadığını tahmin edemezlerdi.

Regina'nın erkeklerle olan ilişkilerini dans pistinden öteye götürmeyeceğini bildiklerinden olsa gerek, ne zeki erkekler ne de gerzekler daha fazlasıyla ilgilenmişlerdi. Regina bir gerzek ile evlenmeye asla tahammül edemezdi.

Ya da başka birisiyle. Kocasını kusurunu kabul etmiş olsa bile, Regina çocuk sahibi olma riskini göze alamazdı. Sahip olduğu rahatsızlık ya onlara da geçerse? Ya çocuklarının beyni, onun beyninden daha kusurlu olursa? Bunu şansa bırakamazdı.

"Ama gerçek olan bir şey var," diye devam etti Simon. "Draker gerçekten çirkin bir adam."

"O çirkin değil."

Simon yine tek kaşını kaldırdı. "Öyle diyorsan öyle olsun. Yalnız adı binlerce dedikoduya karışmış, mürekkep yalamış, zeki bir adam. Kesinlikle senin tarzında bir adam değil."

"Benim zevklerim de değişebilir."

"Sırf zevk olsun diye dilini kesebilecek bir adamı kastetmiyorsun herhalde? Dikkatli ol küçük hanım. Erkekler konusunda kriterlerini yükseltmen güzel bir şey, ama başlangıç olarak Draker'ı seçmiş olman delilik."

"Bunu ona söyledim," diyerek araya girdi Cicely. "Ama dinlemedi."

"İddiayı ben kazanacağım," dedi Regina.

Simon güldü. "Çok güzel, sana iyi eğlenceler. Sonunda kaybedeceksin ve o iblis bizim beraberliğimize karşı çıkmaya devam edecek. Sonunda Louisa'nın da sabrının sonu gelecek ve biz istediğimiz her şeyi yapacak durumda olacağız."

Regina dişlerini sıktı. "Başarısız olmayacağım. Ve benim kardeşim asla beş para etmez bir dalavereci gibi, sevgilisi ile beraber gizli kapaklı işler çevirmek durumunda kalmayacak. Göreceksin."

Dördüncü Bölüm

Sizi rahatsız eden kişilere karşı en büyük silahınız bakışlarınızdır.

İfadenizi güçlendirebilmek için, ayna kullanarak çalışmalar yapınız.

Bayan Cicely Tremaine. ideal Şaperon.

Marcus, Foxmoor'ların ferah ve aşırı müsrif bir şekilde dekore edilmiş kasaba evlerinin bekleme odasına doğru ilerlerken kaşları çatılmıştı. Kâhyanın, Leydi Regina'nın az sonra kendisine katılacağını belirtmesine rağmen, kadın Marcus'u daha şimdiden on beş dakika bekletmişti. Bu da onun Marcus'u bezdirme yöntemlerinde biri olsa gerekti.

Regina'nın bu küçük numaraları devam etsindi, adamı etkileyemezdi. Kadın bir Siren kadar güzel olabilirdi, fakat Marcus, Siren'lerin güzel seslerinden etkilenip onlara boyun eğmeyecek, kendini geminin direğine bağlatan Ulysses kadar hareketsiz kalacaktı.

"Sen Draker olmalısın," dedi biri.

Marcus sesin sahibini görmek için arkasını döndüğünde, koyu mavi ipekliden takımlar içerisinde, sarışın genç bir adamın kendisine doğru ilerlemekte olduğunu gördü. Marcus adamı daha önce Louisa ile dans ederken görmüş olmasaydı bile, adamın Leydi Regina'yla tıpa tıp benzerliği sayesinde aralarında bir kan bağı olduğunu anlayabilirdi. Adam yakışıklı sayılırdı, dürüst olmak gerekirse Louisa gibi yeni yetme bir kızı fazlasıyla mutlu etmeye yetecek kadar yakışıklıydı.

Marcus adamdan daha o saniye nefret etmişti. "Merhaba Foxmoor."

"Daha önce tanışmış mıydık?"

"Açık konuşmak gerekirse hayır, ancak ben sizin kim olduğunuzu biliyorum."

"Harika." Dük tokalaşmak için elini uzattığında, Marcus bu eli görmezden geldi. Bir süre sonra Foxmoor havada asılı duran elini indirmek zorunda kalmıştı. "Sanırım Regina'ya eşlik etmek için buradasın."

Marcus adamı endişeyle süzdü "Regina size bahsetti mi, yani aramızdaki..."

"Anlaşmadan mı? Evet, biraz garip aslında." Adamın ağzının kenarındaki çizgiler sertleşmişti. "Pek onayladığımı söyleyemem, fakat ben ne söylersem söyleyeyim, Regina'nın bildiğini okumak gibi bir huyu vardır.

Sanırım kız kardeşlerimizin ortak özelliği bu."

"Kendi adıma benim böyle bir derdim olduğunu söyleyemem." Marcus hafifçe gülümsedi. "Kız kardeşim iznim dışında davranmayacak kadar akıllı bir kızdır."

Foxmoor'un gözleri kısıldı. "Ben böyle olduğunu düşünmüyorum. Bayan North'un kendine ait görüşleri ve kendine ait bir iradesi var, eğer kendisini sizinle benim aramda bir seçim yapmaya zorlarsanız, bunu öğrenmek durumunda kalabilirsiniz."

"Şayet kendisine sizi seçmemesi gerektiğini söylersem, kız kardeşim buna uyacaktır."

Foxmoor'un yüzündeki gülümsemeye rağmen, gözlerinde neşeden eser yoktu. "Böyle bir şey yapmayacaksınız."

Marcus'un gözlerindeki bakış tehdit edici bir hal almıştı. "Bak bak, daha şimdiden beni..."

"Yeter artık, kesin. Her ikiniz de."

İki adam aynı anda merdivenlere döndüler. Simon kız kardeşinin gece kıyafetini kaş çatarak incelerken, Marcus serseme dönmüş gibiydi.

Daha önce, kadının bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemişti. Aklını kaçırabilirdi. İlk buluşmalarında, inzivaya çekilmeye karar vermiş bir adamı ziyarete gelen süssüz sade Leydi Regina'yı görmüştü. Şu an gördüğü Leydi Regina ise sosyetenin en gözde kadınıydı. Acıması olmayan kadın, tüm ihtişamıyla karşısında duruyordu. Pembe tuvaleti ve incileriyle mükemmelliğin simgesi gibiydi.

Ve o anda Marcus kadına teslim olmaması gerektiğini aklına getirdi. Eğer dikkat etmezse, Siren'in büyüüne kapılıp kendisini onun ayaklarına kapanmak için suya atan bir gemiciden farkı kalmayacaktı.

Marcus kadını merdivenlerden inerken izledi. Beyaz saten etekliği basamaklardan inerken etrafında uçuşuyor, vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu. Bu kez ışıltılı saçları için farklı bir şapka seçmişti, bu sefer tercih ettiği pembe püsküllerle bezenmiş pembe saten bir şapka idi. Kadın onlara doğru ilerlerken hafifçe salınmaktaydı. Marcus bir kadının bu kadar yumuşak, bu kadar zarif hareket edebileceğini hiç tahmin etmezdi. Kadının ifadesindeki sertliğe ve acımasızlığa rağmen, Marcus onu ilk gördüğünde kalp atışlarının hızlanmasına engel olamadı.

"Davranışlarınıza dikkat edin!" Regina konuşmasına devam etti. Marcus kadının kendisini öfkeliendirmek için konuştuğunu düşünse de, hemen ardından onun bu sözleri Foxmoor'a sarf ettiğini anladı. "Koca geceyi senin Lord'u iğneleyen sözlerini dinleyerek geçiremem." Regina'nın kardeşine bu sözleri söylerken duruşu ve sesinin pürüzsüzlüğü Marcus'un kanını kaynatmıştı.

"Ben mi?" Foxmoor itiraz ediyordu.

"Marcus sana bir şans verebilmek için yaptığım daveti nezaketle kabul etti, ancak sen kılıçlarını çekmiş, onun üzerine gidiyorsun. Ya medeni bir insan gibi davranırsın ya da seni burada bırakırız ve bu durumda sen de kendi arabanla gelmek zorunda kalırsın."

"Harika bir fikir," diye mırıldandı Marcus.

Bu sözler kadının ona donuk bir ifadeyle bakmasına neden oldu. "Aynı durum sizin için de geçerli lordum, anlaşılan buluşmamızdan önce, acınacak kadar modası geçmiş gece kıyafetlerinizle ilgilenmem gerekirmiş." Kahya onun merdivenlerden aşağı inmesine yardım etmek için koştururken Regina Marcus'a iğneleyici laflarını sıralamaya devam ediyordu. "Sosyeteye giriş gecenizden önce yeni kıyafetler almak için vaktiniz yoktu sanırım?"

"Zaman ve para harcama hevesi, züppelere özgü bir lükstür," dedi Marcus. "Hele zaten gayet iyi durumda olan bir cekete sahipken."

"Sizin varlıklı biri olduğunuzu düşünmüştüm. Görünüşe bakılırsa yanılmışım." Marcus bu aşağılamaya yanıt vermeden önce kadın o ipeksi sesiyle konuşmaya devam etti. "Ama ustura denen aletlerin pek pahalı olduklarını sanmıyorum. Bu durumda, hangi sebepten dolayı sakallarınızı kesmenize dair yaptığım tavsiyeyi duymazdan geldiğinizi sorabilir miyim?"

Kadın onu çocuk gibi azarlayarak yola getirebileceğini mi sanıyordu. Öyleyse yanılıyordu. "Sakallarımın altında gizlenen şey, bir hanımefendinin gözlerini rahatsız edecek kadar çirkin. Yoksa sizin gibilerin dış görünüşüne gereğinden fazla önem verdiğinizi biliyorum."

Kadın adamın bu sözleri onu aşağılamak için söylediğini bilse de anladığını belli etmemeliydi. "Bu durumda izin verin, sakalınızın altında yatan şeyin rahatsızlık verici olup olmadığı kararını ben vereyim."

"Sakalımın altında yatan şeyden korktuğunuz takdirde, sakallarımı yeniden uzatmam haftalarımı alır ki bu süre zarfında dostluğunuzdan mahrum kalmak istemem."

"Sizinle bir anlaşma yaptık, bu anlaşmanın şartlarını sonuna kadar yerine getireceğinizi umuyorum."

Marcus kadının alaycı gülümsemesini görmezden gelerek, kolunu ona uzattı. "Artık gidelim mi?"

Regina adamın koluna girdiğinde, sol tarafından gelen kıkırdama sesi üzerine döndü. Foxmoor gülmekten kırılmak üzereydi.

Kadın kardeşine ters ters baktı. "Yanlış bir şey mi var, Simon?"

"Hayır, yok bir şey," diye yanıtladı Simon, gözleri aldığı keyiften dolayı ıslı ıslı. "Çıkmadan Cicely'yi alacağım. Kendisi çizim odasında."

Simon, çizim odasına doğru ilerlerken, omuzlan bastırmaya çalıştığı kahkahalar yüzünden titriyordu. Marcus Regina'ya döndü. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Kardeşim sizin bir beyefendi gibi davranmaktan aciz bir insan olduğunuzu düşünüyor. Ve siz de ağızınızdan çıkan her kelimeyle bunu ona kanıtlıyorsunuz."

Marcus duyduğu rahatsızlığı bastırmaya çalıştı. "Size yeniden hatırlatmam gerekecek sanırım, yaptığımız anlaşmada benim bir centilmen gibi davranmam zorunluluğu yoktu."

"Doğru. Ancak ben tüm zamanımızı kardeşimle beraber, beni mahcup etmeye çalışarak geçireceğinizi de düşünmemiştim."

Marcus kadını baştan aşağıya süzdü. "Ben içimden geldiği gibi davranmayı düşünüyorum, eğer davranışlarım sizi mahcup duruma düşürecekse..."

"Hayır, her şeyi üzerinize alınmanıza veya hırçın davranmanıza gerek yok. Ben kolay kolay mahcup olmam."

"Sanırım sizin endişeniz diğer insanların mahcup duruma düşmemesi hususunda."

Regina başını biraz geriye doğru atarak adamı inceledi. "Elbette. Bizim gibi insanların en çok önem verdiği konulardan biri de budur. Bizim gibileri nasıl da kolayca çözmüşsünüz, gerçekten çok zekisiniz lordum."

Lanet olsun. Kadını gerçekten kırmış olabilir miydi?

Hayır, bu imkânsızdı. Başkalarını utandırmaya yetecek olan "sizin gibiler" sözcüğü onlar için gurur duyulacak bir şeydi. Kadının öfkelendiği tek konu bu birbirlerini aşağılama yarışında Marcus'un şu anda galip gelmesiydi.

Bir süre sonra, Simon yanında başka bir bayanla çıkageldi. Foxmoor'un takdimi ile birlikte, Marcus, Bayan Cicely Tremaine ile tanışmıştı. Marcus ilk bakışta, kadının leydi Regina'nın koruyucusu olduğunu anlamıştı. Ünlü Leydi Regina bile sosyete partilerine şapersonuz katılamazdı.

Ellili yaşlarında olan Bayan Cicely, ufak tefek ve zayıf bir kadındı; yanlarındaki kavalyelerinden çok rahatsız olduğu her halinden belliydi. Kadın sadece görevini yerine getirmek istiyordu. Marcus için bunun bir sakıncası yoktu. Marcus'un Leydi Regina'yı yüzeysel davranışları yüzünden aşağılamaya ihtiyacı yoktu. Suarede beraber boy göstermelerinin yaratacağı sansasyon bile Leydi Regina'nın iki aile arasındaki ilişkiyi yeniden gözden geçirmesine yetecekti zaten.

Bunun yanında kadın zaten dersini almaya başlamıştı. Bayan Cicely'nin bile Marcus'tan tiksindiği açıkça belli oluyordu. Marcus'un arabasına bindiklerinde, o ve Foxmoor iki hanımın hemen karşısına oturdular.

Bayan Tremaine, ona kaşlarını çatmadan bakamıyordu bile. Hatta Marcus küçük arabada rahat etmek için bacak bacak üstüne atarken yanlışlıkla ayağını kadının bacağına değdirdiğinde, kadının verdiği tepki görülmeye değdi.

Marcus dişlerini sıkarak, zaten insanların bu tepkiyi vermelerini istediğini kendi kendine hatırlattı. Leydi Regina'nın diğer insanların ona karşı tutumuna şahit olmasını istiyordu; korkuya, aşığılamaya, şüpheye ve saygısızlığıa...

Yani kadının kendisine karşı göstermediğı tutuma. Ama zaten kadın bu tür duyguları belli etmemek için eğitilmişti.

Araba hareket ettiğinde, Marcus karşısında oturan kadına baktı. Kadın duygularını belli etmeme konusunda üstün bir yeteneğe sahipti. Marcus'un, yüzünden düşüncelerini okuyamadığı tek insandı.

Bu da, kadına asla güvenmemesi konusunda yeterli bir gerekçeydi.

Kadın, Marcus'un kendisini seyrettiğini görünce gülümsedi. "Bu akşam Louisa'nın hem piyano hem de arp çalacağını duydum. Onun arp çalabildiğini bilmiyordum."

"Çalamıyor zaten. Yani aslında çok kötü çalıyor. Fakat bunu ona ne zaman söylesem, müzikten anlamadığımı iddia ediyor."

"Bayan North, arpı adeta bir melek gibi çalıyor." diyerek atıldı Foxmoor.

Marcus adama soran gözlerle baktı. "Evet doğru. Louisa arp çalarken gerçekten bir melek gibi görünüyor. Ancak çıkartabildiğı sesler bir meleğin çaldığı arptan çok, bir baykuşun ötüşüne benziyor."

Leydi Regina bir kahkaha attı. "Simon bu konu hakkında gerçekten hiçbir şey bilemez, müzik konusunda tam anlamıyla bir sağırdır. Bir baykuşun ötüşüyle bir bülbülünkini bile ayırt edemez o."

"Peki ya siz?" diye sordu Marcus, Leydi Regina'ya. "Siz başarılı bir biçimde icra edilen müziğı ayırt edebilir misiniz?"

"Böyle bir meziyetim olduğunu söylerler. Kız kardeşinizin arp konusunda yetenekli olup olmadığına karar vermeden önce dinlemem gerekir diye düşünüyorum. Henüz kendisini dinlemedim ancak sesinin harika olduğunu ve piyanoya karşı büyük bir yeteneğı olduğunu biliyorum."

Marcus omuzlarını silkti. "Müzik hocalarına ödediğim onca paradan sonra, öyle olsa iyi olur."

"Züppece para harcamayı sevmediğinizi düşünmüştüm."

"İnsanların kulaklarını koruyabilmek amacıyla para harcamak züppelik değildir."

Regina'nın dudaklarına keyifli bir gülümseme yerleşmişti. "Louisa'nın harika sulu boya resimler yapabilmesinin sebebi de bu mu? Gözlerinizi korumak amacıyla en iyi ressamı da mı getiriyorsunuz?"

"Paranın elde edebileceğı en iyi öğretmenleri."

"Aman tanrım. Bu korunma işi size pahalıya patlıyor olsa gerek." Regina arabada karşısında oturan Marcus'a bakarak gözlerini kırıştırdı. "Ayaklarınızı korumak için dans ustaları, asaletinizi korumak için biniş hocaları..."

"Her gün uğrayabileceği tacizlerin üstesinden gelebilmesi için ödediğim paranın hiçbir önemi yok aslında." Marcus kadına delici bir bakış fırlattı. "Ama zaten siz bir kadının beyninin de eğitilmesi gerektiğine inanmıyorsunuz öyle değil mi? Tanrı esirgesin, Louisa Shakspeare'i bilse, Aristoteles okusa hali nice olur. Kız kardeşimin kadınlar arasında popüler olan sanat dallarını becerebildiği müddetçe ne kadar boş kafalı olduğunun bir önemi yok sanırım, öyle değil mi?"

Regina'nın yüzündeki gülümseme silinmişti. "Elbette hayır." Kadın arabanın penceresinden dışarısını seyretmeye başlamıştı. "Varacağımız yere yaklaştık... Ne kadar yazık. Şimdi yaptığım hataları yüzüme vurmak için kapıdan çıkana kadar beklemek zorunda kalacaksınız."

Marcus'un çenesi gerildi. Bu sefer nasıl yaptığını bilmiyordu ama, kadını incitmeyi gerçekten başarmıştı.

İyi olmuştu, böylece kadın ejderhalarla oynamaması gerektiğini anlamış olurdu.

Arabadan indiklerinde, kadın Marcus'un yanından uzaklaştı ve Bayan Cicely ile kol kola yürümeye başladılar, Foxmoor, Marcus'a katılmak için yavaşlamıştı. "Güzel gösteriydi, ihtiyar... Mükemmel bir kavalyelik anlayışın var, yani şu aşığılama işi diyorum. Böyle giderse kısa zamanda onu kollarına alabilirsin."

Marcus tam zaten kadına sahip olmak istemediğini söylemek üzereydi ki, Foxmoor ardına bile bakmadan hızla adamın yanında uzaklaştı. Aslında bunu söylemiş olsaydı Marcus, düşmanına büyük bir koz vermiş olacaktı, konuşmasına fırsat kalmadığı için tanrıya şükretti.

Kapıda onları bekleyen Louisa'nın görüntüsü bile, Marcus'un huzursuzluğunu gidermeye yetmedi.

"Marcus!" diye bir çığlık attı Louisa. "Gerçekten geldin. Leydi Iversley geleceğini söylemişti ama ben inanmadım."

Marcus kız kardeşine baktığında, boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Bu kadar büyüdüğüne inanmak gerçekten çok güçtü. "Kardeşimi böyle bir gecede nasıl yalnız bırakabilirdim," dedi gururla, kız kardeşinin yanaklarını öpmek için eğilirken.

Louisa adamın koluna yelpazesıyla vurdu. "Üçkâğıtçı, saraya tanıştırıldığımda yoktun, ilk defa sosyeteye tanıtılmam için düzenlenen davette yoktun. Buraya sırf benim için geldiğini söyleme bana." Kızın gözleri, Foxmoor ve kız kardeşinin Iversley'lerle konuştukları noktaya baktığında parıldamaya başlamıştı. "Fakat ne önemi var, öyle değil mi?"

Marcus'un boğazındaki düğüm çözülerek kaydı ve bir kaya gibi midesine oturdu. Leydi Regina ile gelmesine Louisa'nın vereceği tepkiyi hiç hesaba katmamıştı. Louisa bunu gerçek bir birliktelik olarak düşünebilirdi ki bu hiç iyi olmazdı.

"Çok fazla ümitlenme meleğim," diye mırıldandı Marcus. "İnsanın ayağını suya sokması, yüzeceği anlamına gelmez."

"Ama yüzebilir de," dedi kız neşeyle. "Eğer suyun güzel olduğunu düşünürse, neden yüzmesin ki?"

Marcus suyun güzel olabileceğine ihtimal vermiyordu. Fakat bunu kıza söyleyemezdi.

Söylemek zorunda da değildi zaten. Kalabalık bekleme odasına girdiklerinde, içerisi bir anda sessizleşti. Sadece Leydi Regina ve yanındaki birkaç misafir konuşmalarını sürdürüyorlardı. Sonra içerde neredeyse çıt çıkmaz olduğunda bütün gözler Marcus'a döndü.

Marcus yıllar önce ilk katıldığı baloya geri dönmüştü sanki. On yedi yaşında yeni yetme bir delikanlıydı, annesinin istediği gibi bir beyefendi gibi davransa da, bunun için fazla iri ve fazla sarsaktı.

Bu düşünceleri kovmaya çalıştı. Fakat insanlar yine ona aynı aşağılayıcı ve ayıplar bakışlarla bakmaktaydı.

Marcus yine kötü davrandı. "Bakireleri iğfal etmeye gelmişim," diye gürlledi. "Herhangi biriniz bana nerede olduklarını söyleyebilir mi acaba?"

Bu sözler içerideki sessizliği bozdu ve insanlar gürültülü bir telaşla salonu terk etmeye başladılar. Kıyıda köşede insanların fısıltılarını duyuyordu: "İnsanlığın yüz karası", "Onu davet etmeye nasıl cesaret ederler" ve de "Ejder Vikont" dediklerini...

"Geçen dokuz sene içerisinde sosyete de pek bir şeyin değişmediğini görmek şaşırtıcı." dedi Marcus, Louisa'ya. "Özür dilerim meleğim, partini mahvetmek istememişim."

Kız omuzlarını silkti. "Partimi mahvetmiyorsun, davranış biçiminin biraz..."

"Pislik gibi mi?" diye kızın cümlesini tamamladı Marcus.

"Evet, demek istediğim şey tam olarak buydu. Böyle davranmaman gerektiğini bile bile, iğrenç sözler sarf etmeden duramıyorsun, insanlara bir fırsat tanısan, en azından biraz kibar davransan..."

"Lord Draker!" diye atıldı Katherine. "Gelebilmeniz ne kadar güzel. "

"Bağırmana gerek yok," dedi Marcus. "Zaten herkesi kaçırmayı başardım."

Katherine durgunlaştı. "Özür dilerim Marcus. Sizi kapıda karşılamak istemiştim ama Louisa ile hâlâ dışarıda olduğunuzu düşünüyordum. Daha dikkatli olmalıydım."

"Önemli değil," dedi Marcus, kendisine her zaman saygı duyan Katherine'i üzmemek istememişti. "İnsanların bu şekilde davranmalarına alıştım. Beni arkamdan bıçaklamaya çalışmalarına."

Buna en azından bir gece için katlanmak durumundaydı, Leydi Regina'nın bu beraberliği bir gün daha uzatmak isteyeceğini sanmıyordu. Bu geceki suareden sonra Leydi Regina, kardeşi ve Louisa'nın ilişkisi hakkında bir kez daha düşünmek durumunda kalacaktı. Bundan emindi.

Foxmoor'un "Gidelim mi?" diyen sesini duyunca, Marcus bir anda bu düşüncelerden sıyrıldı. Simon, Louisa'nın koluna girerek uzaklaşırken, Marcus'u da yanındaki iblisle baş başa bırakmıştı.

Marcus bir süre uzaklaşan adamın ardından baktıktan sonra, Leydi Regina'ya döndü. "Biz de artık kalabalığa karışalım mı, madam?" Kadına kolunu uzatırken, onun koluna girmemek için bahane üretmesini bekliyordu.

Regina ise sadece gülümseyerek adamın koluna girdi. Ulu tanrım, kadın gülümsemişti. Eğer Marcus o ve kardeşinin ne mal olduklarını bilmeseydi, bu gülüş bile onu yere sermeye yeterdi.

Ama kendini bırakmayacaktı. Kadının elinin koluna hafif dokunuşu bile, Marcus'un bir beyefendiye yakışmayacak düşüncelere dalmasına yetiyordu.

Salona doğru ilerlerken kadın fısıldadı. "Bakireler hakkında yaptığınız yorumun, şaka anlayışınızın bir parçası olduğunu umuyorum."

"Ben sadece herkesin düşündüğü bir şeyi dile getirdim." Marcus kadına muzip muzip baktı. "Neden sordunuz? Söylediğim şeylerden sonra siz de mahcup olabileceğinizi mi keşfettiniz?"

"Hayır, ama Louisa olabilir."

Marcus içinden söylendi. Lanet olsun, kadın onu nasıl ele geçireceğini çok iyi biliyordu. Ama bu eziyete katlanmasının asıl nedeni de Louisa'ydı zaten, her ne kadar kardeşi o anda bunu takdir etmese de. "Onu utandırmamak için elimden geleni yapacağım."

Evet, gerçekten elinden geleni yapacaktı... Foxmoor denen o şeytanı kardeşinden uzak tutacaktı. Bu Louisa'nın toplum içinde biraz utanmasına ve kendisinin de yanındaki kadına fiziksel olarak açlık hissetmesine neden olacaksa, olsun varsındı. Her şey bittiğinde, Louisa kendisine teşekkür edecekti.

Beşinci Bölüm

Bir hanımefendi şayet kavalyesi hoşgörülü, neşeli ve iyi karakterliyse, bulunduğu her ortamda eğlenebilir. Bayan Cicely Tremaine. İdeal Şaperon.

Suare'nin başlamasından on beş dakika sonra, Regina orada bulunan herkesi azarlamak istedi, yarım saat geçtikten sonra ise artık gırtlaklamak istiyordu. Bunlar bir de sosyetenin en seçkin insanlarıydı, en azından Lord Draker'ın orada bulunmasını nazik bir biçimde olgunlukla karşılayabilirlerdi. Bunun yerine sanki adam orada yokmuş gibi davranıp onu aşağılamaya ve sanki bu dünyanın bütün günahı onun boynundaymış gibi yüksek sesle hakaret etmeye başlamışlardı.

Aslında onun da işleri kolaylaştırdığı söylenemezdi. Çevresindeki insanlar tutumlarını sertleştirdikçe o daha da sertleşmişti. Eğer yanındaki hergele gerçekten çok iri olmasa, yelpazesini adamın kafasında çoktan kırıvermişti.

Adam bir de üvey kardeşi olduğu bilinmesine rağmen adı kötü işlerle anılan Bay Byrne ile sohbet ediyordu. Lord hazretlerine, o pasaklı görüntüsünü insanların gözüne sokmak yetmemiş, bir de üstüne önceki vikontun hoşgörüsünün onun gerçek anlamda bir piç olarak anılmasına mani olduğunu insanlara hatırlatması gerekmişti. Lord Draker yangına körükle gitmeye bayılıyordu.

Lord Draker ona afacan bir çocuk gibi gülümsediğinde ise, Regina'nın gözleri kısıldı. Adam resmen o pasaklı görüntüsünün ve kaba davranışlarının yarattığı sonuçlardan keyif almaktaydı. Neden kendi adına her şeyi daha kötü bir hale soktuğunun farkına varamıyordu ki?

Marcus üvey kardeşine bir şeyler mırıldandıktan sonra kadına doğru ilerlemeye başladı, Regina ise bakışlarını başka yöne çevirmişti.

"Bu gençlerin nesi var bugün böyle?" diye şikâyetle bulundu Leydi Hungate. "Bugünlerde görgü kurallarına ve âdetlere hiç saygı göstermiyorlar. Benim zamanımda kızlar yaşları

gelmeden, genç beyefendiler ile gezmeye çıkamazlardı. Geçen hafta genç Bayan Spruce'un parkta Bay Jackson ile dolaştığını duydum. O kızın yaşı henüz gelmedi, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Regina, vikontun kendisine yaklaştığını hissediyordu.

Leydi Hungate, Regina'nın omuzu üzerinden baktı ve yaklaşan vikontu inceleyebilmek için uzun saplı gözlüğünü çıkardı, yüzünde tiksinti ifadesi vardı. "Benim zamanımda, iyi bir damatla evlenmek, sosyeteye dahil olabilmenin ilk şartlarından birisiydi."

Regina yanıt vermek üzereydi ama Lord Draker çoktan araya girmişti bile. "Sizin zamanınızda, dedikodular kasaba meydanında değnekle dövülürdü. Artık o günler geride kaldığı için memnun olmalısınız madam."

Leydi Hungate omuzlarını silkti. "Ben asla..."

"Evet, siz asla kırbaçlanmadınız, aslında üzücü olan da bu"

Bu sözler kadını tam anlamıyla bitirmişti. Regina'ya sert sert baktı. "Böyle bir insanı bize nasıl yamamaya çalışırsın." dedikten sonra daha iyi arkadaşlık edebileceği birilerini bulmak için yanlarından uzaklaştı.

Regina, adamın rahatsızlık verecek kadar sivri dilli bir kadın olan Leydi Hungate'i bu kadar etkili bir şekilde susturmasını takdir mi etsin, yoksa adamın bunu yaparken kullandığı kaba yöntemlere sinirlensin mi bilemiyordu. "Bal kovanına girmiş bir ayı gibi davranmaktan zevk alıyorsun sanırım."

"Her avcı ayı görmek veya vurmaya ister. Ben sadece onlara istediklerini veriyorum, silahlarını doğrultacakları bir hedefim ben. Bana sakın şu eski günler hikâyesini dinlemekten hoşlandığını da söyleme."

"Sevmesem bile," dedi kadın sertçe, "onları kendimden uzaklaştıracak kadar kaba..."

"Dedikodu yapmanın da kaba bir davranış olduğunu ona hatırlatsaydın ya? Hayır, görünüşe bakılırsa senin tek azarlayabildiğin insan benim. Onların kaba davranışlarını yüzlerine vurabildiğini daha hiç görmedim."

"Onların kaba olmalarının tek sebebi senin de onlara karşı kaba davranman."

"Onların kaba olmalarının sebebi, vurdumduymaz ve sığ insanlar olmaları, kafalarında son dedikodulardan ve son moda davranışlardan başka bir şey bulunmaması."

Adamın bu suçlamaya onu da dâhil ettiğine hiç şüphe yoktu. "Kesinlikle. Ancak insanların yaptıkları dedikodulara tepki göstermenin medeni yolu onlara nükteli ve zekice yanıtlar vermektir, yakıcı aşağılamalar değil. Eğer insanlara jest yaparak karşılık verebilirsen bu dedikoduları kendi lehine dahi çevirebilirsin, böylece insanlar silahlarını sana çevirmekten vazgeçebilirler.

Marcus tek kaşını kaldırmıştı. "Beni yola getirmeye mi çalışıyorsunuz, madam?"

"Şaka yapıyor olmalısınız. Siz tanıdığım en yola gelmez erkeksiniz. Ben sadece size yardım etmeye çalışıyorum."

Gözleri kadını lime lime edecekmiş gibi bakıyordu. "Yardıma ihtiyacım yok."

Leydi Iversley'in konserin başlayacağına dair yaptığı anons Regina'nın sertçe vereceği yanıtı mani oldu. Lord Draker tanıdığı en sinir bozucu erkekti. Her ortamda tatsızlık çıkararak bir adamın sosyetedeki yerini almasını nasıl sağlayabilirdi? Regina'yı işleri kolaylaştırmak adına seçtiğini söylemişti ancak her türlü önerisini geri çevirmekteydi. Regina onu gerçekten anlayamıyordu.

Regina yerine oturmuştu. Adam da hemen yanında yer almıştı. Bazen onun içinden geldiği gibi hareket etmesini takdir ediyordu. Onu takdir eden başka birisinin olmaması çok yazıktı.

En azından Louisa şarkı söylerken sorun çıkartamayacaktı. Açıkça kız kardeşinin geleceği için endişeleniyordu. O halde neden partide daha dikkatli davranmıyordu?

Müzik başladığında Regina rahatlamıştı. Müzik, en büyük eğlencesiydi. Ne zaman rahatlamaya ihtiyaç duysa, hemen arpın akordunu yapar ve çalmaya başlardı. Notaları okuyamadığından, kulaktan çalıyordu. Her türlü şarkıdan hoşlanırdı, özellikle de icra eden kişi Louisa gibi şarkıyı harika yorumluyorsa.

İkinci parçadan sonra, Regina, Lord Draker'a baktığında onun kız kardeşine gururla gülümsediğini gördü. Kalbini bir pençenin sıkıldığını sandı. Adam az önceki kadar aksi görünmüyordu. Hatta şaşırtıcı bir biçimde genç görünmekteydi.

Kafasında ufak bir hesap yaptı. Adam otuz bir yaşından büyük olamazdı, yani kendisinden yedi yaş büyüktü. Gerçekten hayatının geri kalan kısmını Castlemaine'de çürüyerek mi geçirecekti? Çok yazık.

Marcus, Regina'nın bakışlarını yakaladığında, gözlerinde vahşilik ve açlık vardı. Müzik onun ruhunu dinginleştirememişti besbelli. Hiçbir erkek Regina'ya bu şekilde bakmaya cüret edememişti, ancak kadın bunu saldırgan bulmuyordu.

Regina kızarak bakışlarını adamınkilerden kaçırdı. Ancak saatler ilerledikçe yanında oturan adamdan daha çok etkilendiğini hissetti. Onun kardeşinin performansını öven her sözü kadının karnında garip titreşimlere sebep oluyordu. Adam sandalyesinde her kımıldadığında onun ne kadar iri olduğunu, arkasına yaslandığında omuzlarının ne kadar geniş olduğunu veya ne kadar büyük ve güçlü kaslara sahip olduğunu hatırlıyordu.

Adamın müziğin ritmine göre kaslı bacağına parmaklarıyla vurarak tempo tutması da kadının işini zorlaştırıyordu. Ya da o etkileyici bacak kaslarının, üzerindeki modası geçmiş pantolona zorlukla sığdığını görmesi. Dans ederken o bacakların sertliğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu düşünüyordu. Ya da... utanılacak şeyler yaparken... veya adamı tutkuyla öperken... dudaklarından, boynundan ve..."

Yanakları iyice kızarmıştı. Bu çok saçmaydı, nasıl bir kadın, neredeyse hiç tanımadığı bir adama karşı bu tür duygular besleyebilirdi ki? Louisa'nın tatlı sesine daha çok dikkatini vermeye çalıştı.

Louisa'nın arp çalacağı bölüme geldiklerinde, kız kalabalığın önüne geldi ve gülümsedi. "Umarım programın dışına çıktığım için beni bağışlayabilirsiniz, ancak bu akşam unutulmayacak kadar özel. Az sonra göreceğiniz üzere ailemin çok sevgili bir üyesi de muhteşem bir sese sahip Umarım kardeşimi benimle düet yapmaya ikna etmek için bana yardımcı olursunuz."

Louisa alkışlamaya başladığında etraflarında gönülsüz bir alkış koptu. Lord Draker mırıldandı. "Aptal kız."

Regina adama dik dik baktı. "Kardeşini utandırmaya cüret etme sakın."

Adam aynı bakışlarla karşılık verdi. "Her ikinize de lanet olsun." Ama ayağa kalktı ve öne doğru ilerledi. Regina arkasına yaslandı, Lord Draker'ın gerçekten yetenekli biri mi yoksa ona aşırı düşkün kız kardeşinin abarttığı yetenek yoksunu bir adam mı olduğu konusunda şüphe duyuyordu. Şarkı başladığında, gür bir bariton ses salonu doldurdu, Regina gülümsedi. Vay, vay, vay, mucizelerin gerçekten bir sonu yok muydu? Ejder Vikont gerçekten şarkı söyleyebiliyordu.

Louisa'nın bunu adamın lehine kullanması çok zekice bir davranıştı. Misafirlerin önyargılarını, Lord Draker'ın meziyetlerini ortaya koymaktan başka ne yumuşatabilirdi ki?

Genç kız onun sesine uyan bir parça seçmişti. "Yazın Son Gülü". Adamın konuşurken veya mırıldanırken çıkardığı boğuk homurtular, şarkı söylemeye başlayınca yerini derin titreşimlere bırakmıştı. Acıklı yüz ifadesi, ölüm ve yaşlılıkla ilgili olan sözlere inanılmaz uymuştu.

Dinleyiciler de adamın performansını takdir etmişlerdi, çıt çıkarmadan pür dikkat adamı izlemekteydiler. Regina bile ki kendisini güzel şarkı söylemek konusunda usta olarak nitelendirirlerdi, kendini kaptırmıştı. Özellikle adam pes seslere indiğinde, yaydığı titreşimler kanına işliyor, Marcus'un bazen kendisine nasıl ihtirasla baktığını hatırlatıyordu.

Yüce tanrım! Bu ne muhteşem bir performanstı. Etkilenen bir tek Regina değildi. Son notalar çalınır çalınmaz, dinleyiciler bir an nefeslerini tutup sonrasında müthiş bir alkış tufanı kopardılar.

Regina keyiflenmişti, Lord Draker izleyicilerin verdiği bu tepki karşısında afallamıştı. Mırıldanarak teşekkür ettikten sonra, yerine oturmak için yürümeye başladı.

Ancak gözleri ışıl ışıl parlayan kardeşi onu tuttu. "Gitme. Bir şarkı daha söylemelisin"

Marcus kafasını salladı. "Kimsenin beni bir daha dinlemek istediğinden emin değilim meleğim, ama büyük ihtimalle diğer hanımefendilerden bazıları sana bu lütfü gösterecektir." Bakışları Regina'ya kaydı. "Leydi Regina belki bize bir şarkı bahsedebilir."

Regina'nın etrafında çılgınca bir alkış koptu. O ise kalbi deli gibi atarak Lord Draker'a bakıyordu. Adam gerçekten onun şarkı söyleyişini duymak mı istiyordu, yoksa bir şarkı daha söylememek için bu yolu mu seçmişti?

"Evet," diye onayladı Louisa. "Leydi Regina bir şarkı söylemeli."

Şiddetlenen alkışlar, kadının bu teklifi reddetmesine olanak bırakmıyordu, Lord'un yakıcı bakışları da öyle.

Louisa ekledi. "Ama ikiniz düet yapmalısınız bence."

Regina tereddüt etti. Lord Draker atıldı. "Neden tereddüt ediyorsunuz? Yoksa ilgiyi paylaşmaktan mı hoşlanmıyorsunuz? Belki de partnerinizi beğenmediniz!"

O sırada, "Lord Draker, size acil bir mesaj geldi" diye birisi seslendi salonun arka taraflarından. Salondaki herkes sesin sahibini görebilmek için arkasına döndüğünde, Leydi Iversley'in öfkeli ve somurtkan yüzünü gördüler.

Marcus'un gözleri kısıldı. "Kimden?"

"Malikânenizden. Acilen ilgilenmeniz gerekiyor sanırım." Kadın bakışlarını salonda gezdirdi. "Ama geri kalan davetlilerin eğlenmesini engelleyecek bir durum yok. Lütfen Louisa, Leydi

Regina'nın söyleyebileceği bir parça çalabilir misin? Eminim herkes onu dinlemek için can atıyordur "

Vikont bir şey söyleyecekmiş gibi olduysa da, uşaklarından biri aceleyle araya girdi. "Lütfen beni takip edin, sizi haberciye götürüyüm efendim."

Lord Draker buz gibi bir bakışla Leydi Iversley'e baktı. Ardından yine aynı soğuklukla "Affedersiniz," dedikten sonra Leydi Regina'yı baştan aşağıya utanç içerisinde tir tir titrer bir vaziyette bırakarak salondan çıktı.

Regina'nın utancı yerini yavaş yavaş öfkeye bırakmıştı. Tanrı aşkına bu adamın nesi vardı? Görgü kuralları hakkında hiç mi bir fikri yoktu? Neden her seferinde insanı yerin dibine sokan şeyler söylemek zorunda hissediyordu kendini? Kalabalığa baktı hepsi ufak çaplı bir şok yaşıyorlardı. Adam Louisa'nın az önce ona kazandırdığı sempatiyi bir anda tersine çevirmeyi başarmıştı. Leydi Iversley'in hızlı işleyen zekâsı bile bunu engelleyememişti.

Louisa'nın çaldığı şarkıyı söylemeye başladı.

Altıncı Bölüm

Eşlik ettiğiniz kadının zaman zaman kafasını dağıtmasına izin verin. Bu onun sizin yargılarınıza daha fazla değer vermesine yol açacaktır. Bayan Cicely Tremaine, ideal Şaperon.

Marcus Katherine'in ardından koridorda ilerlerken, hâlâ sinirlerini kontrol altına almaya çalışıyordu. Ardından Leydi Regina'nın tatlı soprano sesi onu takip ediyordu.

Tanrı o kadının cezasını versin. "Nerde bu haberci" diye sordu Marcus sabırsızca.

Katherine döndü ve adama baktı. "Ortada haberci filan olmadığını biliyorsun. Sevgili Louisa'yı daha fazla yerin dibine sokmadan seni oradan çıkarmalıydım."

"Beni mi?" Marcus ofladı. "Louisa'yı asıl o burnu havada arkadaşları yerin dibine sokuyor."

"Regina sırf seninle şarkı söylemek istemediği için mi yaptı bunu? Onu suçlayabilir misin? Bütün gece huysuz bir canavar gibi davrandın. Leydi Regina'nın tek yaptı"

"Erkek kardeşi ile Louisa'yı mahvetmek için entrikalar çevirmek," dedi Marcus.

Katherine duyduğuna inanmamış gibi baktı. "Ne?"

"Şu anda durumu bilmiyorsun, o yüzden bu işin dışında kal." Adam salona geri dönmeye yeltendi. "Şimdi kusuruma bakmazsan, dönmem..."

"Hayır dönmeyeceksin." Katherine adamın yolunu kesmişti. "Oraya geri dönemezsin."

Sanki bir fare bir ayağa kafa tutuyor gibiydi. Marcus'un içinden gülmek geliyordu. Ama kardeşinin karısını kızdırması gereksizdi. "Yoksa beni cezalandırmak için yatağıma mı göndereceksin, Katherine Anne?" diyerek işi şakaya vurmaya çalıştı.

Kadın kızarmıştı. "Saçmalama lütfen. Sadece konser bitene kadar oraya dönmemeni istiyorum senden. Eğer canın çekerse konserden sonraki akşam yemeğinde gelip insanları

aşığılamaya devam edebilirsin. En azından orada iki yanında oturan zavallılardan başkasının yemeğini zehir etmezsin."

"Güzel." Marcus tatlı Katherine'nin, Leydi Regina'nın tarafını tuttuğuna inanamıyordu. "Konser bitene kadar Iversley'in çalışma odasında otururum. Umarım orada içmeye değer bir şeyler vardır." Marcus odaya yöneldi.

Kadın Marcus'u takip ediyordu. "Kafayı bulman her şeyi daha kötü hale getirir, biliyorsun. Leydi Regina zaten senin kaba bir öküz olduğunu düşünüyor, üstüne bir de ayyaş olduğunu mu düşünsün?"

Marcus kadına soğuk bir bakış fırlattı. "O burnu havada hanımefendinin ne düşündüğüne zerre kadar önem vermiyorum. Canım sarhoş olmak isterse olurum. Şimdi fikrimi değiştirip o züppelerin hepsini yerin dibine sokmaya karar vermeden önce, misafirlerinin yanına dönsen iyi olur."

Kadın bir an karşılık vermeye yeltendiyse de sonra vazgeçti ve dönüp misafirlerin bulunduğu salona doğru ilerledi.

Marcus, Iversley'in çalışma odasına daldı ve doğruca içki dolabına gitti. Büyük bir kadehi doldurdu.

Leydi Regina'nın sesi buraya kadar geliyordu. Tanrı o baştan çıkarıcı kadının cezasını versin. Daha gecenin yarısı bile olmadan, anlaşmayı baltalamıştı.

Aslında Marcus mutlu olmalıydı. Planı mükemmel işlemekteydi, Leydi Regina'nın artık onunla beraber olmak istemesi mümkün değildi. Kadın kardeşinin gözü önünde kendisini aşığılamıştı, Louisa buna kesinlikle kızacaktı. Bu tam istediği şeydi aslında. Peki, o zaman neden canı sikkindi.

Çünkü Louisa düet yapmalarını istediğinde kadının yüzünü görmüştü. Onun aklından geçenleri okumuştü. Ejder Vikont ile bir aşk şarkısı söylemek? insanlar ne diyeceklerdi? Aralarında duygusal bir bağ olduğunu düşüneceklerdi ki, buna asla izin veremezdi.

Neden hâlâ bunları düşünüyordu ki? Bu gerçek bir randevu bile değildi. Varlığı kadını ne kadar rahatsız ederse Marcus için o kadar iyiydi.

Arkasındaki okuma odasına açılan kapının sesini duydu. Herhalde yengesi, içkiyi çok fazla kaçırması için onu kontrole gelmişti.

"Benim salona girmemi yasaklarken zaten repliğini söylemiştin, Katherine." Marcus yine kadehe içki doldurdu. "Bana ders vermeye devam etmek için geldiysen vaktini boşa harcıyorsun derim."

"Evet, başkasından ders almaya pek alışık sayılmazsın, öyle değil mi?" diye yanıtladı yumuşak bir kadın sesi, kapının bulunduğu yerden.

O anda Marcus'un boğazına bir şey düğümlendi sanki.

Kaşlarını çatarak kadına döndü. "Evet. Hele senden hiç almam, içeride yaptığın ufak gösteriyle bana ders vermeye çalıştıysan.."

Kadının yanakları kızardı. "Sana ders vermeye çalışmıyordum." Koridoru kolaçan edip ardından kapıyı kapattı.

"Benimle kapalı kapılar ardında yalnız kalmanın güvenli olduğuna emin misiniz, madam?"

Marcus kadının utandığında nasıl yanaklarının kızardığını, gözlerinin nasıl ışıldadığını görmezden gelmeye çalıştı, "insanlar ne düşünür sonra?"

"Umurumda değil. Zaten buraya geldiğimi de kimse görmedi."

Marcus güldü. "Elbette göremezler. Konu sosyetedeki hanedan kraliçesi namınız olunca, aptalca davranmanız beklenemez."

Regina kendisine yaklaşınca Marcus geriledi. "Sanırım bana haddimi bildirmeye çalıştın ama bence iyi bir fikir değildi."

"Sana haddini bildirmek gibi bir niyetim yok," dedi kadın cesur bir ifadeyle.

"Güzel." Marcus viskisinden iri bir yudum aldı.

"Bilmediğim bir şarkıyı söylemeye çalışarak kendimi rezil etmek istemedim sadece."

"Açıklama yapmana gerek yok. Unuttum bile."

"Ben unutmadım," dedi Regina duyan her erkeği büyüleyecek kadar huzur veren sesiyle. "Duygularını incitmek istememiştin."

Marcus'un gözlerinin önüne kırmızı bir sis iner gibi oldu. "Boşuna kendini küçük düşürme. Ben senin daha önce beraber olduğun, en ufak bir anlaşmazlık çıktığında ağlayan, inleyen, kılıksız, dalkavuk âşıklarına benzemem. Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda bile değil."

Arkadaşlarının yanına dön. Kalabalığın önünde gerçek yüzünü gösterip beni cezalandırmaya çalışmanın ayrıntılarını dinlemeye meraklı değilim."

"İç yüzüm?" Regina'nın gözleri öfkeyle kısıldı. "Şimdi beni iyi dinle kalın kafalı; içerideki odada gerçek iç yüzü ortaya çıkan bir tek sen vardın, içinde birazcık olsun beyefendilik gibi veya edepli bir biçimde davranabilme yeteneği olmadığını kanıtladın. Benim hakkımda son söylediklerin doğruyu kesinlikle yansıtmıyor, bunu herkes biliyor."

"Gerçekten mi? Acıması olmayan kadın adına yanlışlıkla layık görüldün öyleyse?"

Regina'nın bu lafın üzerine geri adım atması, adamın onu incittiğini düşünmesine yol açabilirdi. Bu onu mutlu ederdi kuşkusuz, ancak etmemeliydi.

"Benim hakkımda istediğini söyleyebilirsin," diye üsteledi kadın. "Fakat en azından bu kaba davranışlarının Louisa'yı nasıl etkilediğini bir düşün. Kardeşinin sosyete de bir yer edinebilmesi için bu şart."

"Eğer sosyete dediğin şey buysa, bırakalım kardeşim dışında kalsın."

"Ya! Kimsenin dostluğu olmadan, yalnızca seninle birlikte köydeki şatonda çürüsün daha mı iyi sence? İnsanlarla iki çift laf etmek yerine kendini kitapların içine gömen sen değil misin?"

"Bunda yanlış olan ne var?" Marcus elinde viski bardağıyla Iversley'in kitaplarına bakıyordu. "Kitaplarda aradığı huzuru bulan bir tek ben değilim gördüğün gibi. Sırf sen kitapları sevmiyorsun diye..."

"Böyle bir şeyi asla söylemedim." Regina kendini savunur gibiydi. "Sadece hayatta başka şeyler de olduğunu söylüyorum. Bir insan aradığı her şeyi kitaplarda bulamaz."

"Ah, işte bunda yanılıyorsun. Kütüphanemde istediğim her şeyi bulabilirim."

"Müzik?" diye atıldı kadın. "Müziği bulamazsın." Marcus elindeki kadehi bıraktı ve Iversley'in kitaplarının bulunduğu raflara doğru yürüdü. Aradığı cildi bulana kadar rafları taradı, bulduğunda kitabı açtı ve okumaya başladı. "Uykunun altın öpücüğü gözlerine dokunsun/ Gülücükler seni uyandırsın.' Bu Thomas Dekker'in bir şiiridir, ninni olarak herkesçe bilinir. Sana okur okumaz ezgisi kafanda belirmiştir."

"Söyleyen birisini dinlemekle aynı yeri tutamaz. En sevdiğim operanın dizelerini okumak mesela, beni kesinlikle tatmin edemez."

"İnsanlar her zaman operaya gidemezler ancak bir kitabı her zaman elde edebilirler."

"Peki ya dans etmek gibi fiziksel şeyler? Kitaplarda dans yoktur."

"Yok mudur?" Marcus raftan başka bir kitap aldı. "Bu kitapta nasıl dans edileceğine dair açıklamalı bilgiler mevcut." Kitabı şemalara ve canlandırmalara bakması için Regina'ya uzattı. "Gördün mü? Kitaplarda dansı da bulabilirsin."

Kadın kafasını salladı. "Dans etmek konusunda kitap okumak, dans etmekle aynı şey değildir."

"Bana sorarsan daha iyidir. Eğer sadece okursam kalabalık balo salonlarıyla, ayağıma basan hanımlarla uğraşmamış olurum." Marcus güldü. 'Ya da benimle dans etmeye tenezzül etmeyen kibirli hanımlarla." Ya da şarkı söylemeye.

Regina'nın yine yanakları kızarmıştı, tartışma istediği gibi gitmiyordu. "Fakat kitap okurken, başka bir insana dokunmaktan aldığın hazzı alamazsın." Kadın ona doğru yaklaşırken, Marcus nefesini tuttu. "Ya da ihtirasın verdiği heyecanı. Sakın bana kitaplarda bunu bulabildiğini söyleme, çünkü öyle olmadığını biliyorum."

"Öyle mi? Ben sizin gibi soylu bir hanımefendinin daha önce ihtirasın verdiği heyecanı tatmamış olduğunu düşünüyordum."

Bu sefer her zamankinden daha kırmızı bir renk yerleşmişti kadının yanaklarına. "Öyle demek istemediğimi pekâlâ biliyorsun."

"Ah, evet." Marcus kadına hor gören bakışlarla baktı. "Duyduğum kadarıyla, sümüklü hayranlarının elini bile öpmelerine izin vermiyormuşsun."

"En azından onlarla dans ediyorum. Tanrı aşkına, senin şatonun yanına yaklaşan tek dişi türü ise ineklerin. Tabii zindanında gerçekten kadınlar yoksa."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Regina'nın yanaklarındaki kızarıklık gitgide artıyordu. "Dedikodulara göre... kadınları zindanına zincirleyip... onlarla ilişkide bulunuyormuşsun."

Bu kadarı gerçekten fazlaydı. "Ve sen de buna inandın mı?"

Kadın çenesini kaldırdı, "inanmamam için gerekçen var mı? Kadınları zincirlemeden onlarla yaşadığın sorunlara bakacak olursak..."

Marcus bakışlarını Regina'nın yüzüne dikti. "Eğer gerçekten istersem, bir kadını memnun etmenin yollarını bilirim."

"Öyle mi?" Kadın tek kaşını kaldırmıştı. "Ben bunun en ufak bir kanıtını dahi göremiyorum."

"Bu bilmediğim anlamına gelmez."

"Öyleyse kanıtla. Bir kadını mutlu edebileceğini kanıtla bana."

Marcus onun iltifatları, hediyeleri, centilmen tavırları kastettiğini biliyordu. Ama o anda bunların hiç birisini önemsemiyordu. Kadının yalanlarını yeterince dinlemiş, sivri diline yeterince katlanmıştı. Kendisini baştan çıkarmaya, iğnelemeye çalışan her aptal kadının başına gelecekleri ona göstermeliydi.

"Güzel. Madem ısrar ediyorsun..." Ve kadının itiraz etmesine fırsat vermeden, Marcus başını öne eğip, önceki geceki rüyalarını berbat eden o kırmızı ıslak dudakların üstüne dudaklarını bastırdı.

Regina kendini güçlkle geriye attı. "Ne yapıyorsun?"

"Benden bir kadını mutlu edebileceğimi kanıtlamamı istedin."

"Ben bu tür mutlu etmeyi kastetmemiştim."

"Fakat benim kastettiğim buydu." Regina onu henüz tokatlamamıştı, bu Marcus'a aklındakileri söylemek için cesaretlendirdi. "Görünüşe bakılırsa, az önce yaptığım pek ikna edici değilmiş, bu durumda tekrar denemeliyim sanırım." Elini uzattı ve kadının çenesini avucunun içine aldı.

Regina'nın gözlerinde bir uyarı kıvılcımı çaktı. "Bu kabul edilebilir bir şey değil. Bilmeni isterim, şu an zindanında değiliz."

"Ne kötü." Marcus serbest olan elini, kadının beline koydu. "Seni zincire vurabilirdim."

Regina zarif yumruklarıyla adamın göğsüne vurdu. "Buna cesaret edemezdim. Ve buna asla izin vermezdim."

"Sahi mi? Beni durdurmak için ne yapardın? Bunu sana söylemek istemezdim ama sivri dilinin zindanımda bana sökeceğini sanmıyorum."

"Benim dilim sivri filan..."

Marcus, Regina'nın ağzında çıkan kelimeleri, deminkinden daha ihtiraslı daha cüretkâr bir öpücükle boğdu. Daha fazla yalan duymak istemiyordu, içerdeki salonda bulunan o piçlerin hiçbirini düşünmek istemiyordu. Sadece onu bir kez daha öpmek istiyordu.

Regina'nın tepkisi sadece göstermeliydi, adamı göğsünden hafifçe itmeye çalıştı o kadar. Dudaklarını adaminkilerden ayıramıyordu, biraz sonra adamın beline sarıldı. Bu hareket Marcus'u özgür bırakmıştı. Şimdi dudakları Regina'nın dudaklarında geziniyor, kadına yanıldığını ispat etmeye, içinde kaba bir iblisten başka bir şeyin de var olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Fakat onun tek istediği bu değildi. Kadını adeta yiyip bitirmek, içine girmek, onu nasıl olup da tek bir bakışıyla çılgına çevirebildiğini öğrenmek istiyordu.

Regina'yı öpmenin mermer bir Venüs heykelini öpmek gibi olacağını düşünmüştü, dudaklarının soğuk ve hissiz, vücudunun ise kaskatı olacağını sanmıştı. Bunun yanında kadının dudakları sıcaktı ve titriyorlardı, vücudu ise yumuşacıktı ve kollarında geçen her saniye daha da yumuluyordu.

Regina adamın ceketinin yakalarına pençelerini geçirdiğinde, Marcus zafer sarhoşluğuna tutulmuş, muzaffer bir general havasına bürünmüştü. Kendini geri çekerek kadına kendini beğenmiş bir ses tonuyla sordu. "Şimdi bana tekrar bir kadını mutlu etmeyi bilmediğimi söyle."

Kadının kapalı olan göz kapakları açıldığında, bir kuğununkileri andıran gri gözleri aılıkla parlıyordu. "Nasıl küstah olunacağını iyi biliyorsun," dedi, sesi hırıltılı çıkmıştı. "Bunu sana ödeteceğim."

"Henüz ne kadar küstahlaşabileceğim konusunda hiçbir fikrin yok." Marcus kadını bir kez daha öpmek için kendine çekti. Bu kez öpüşü daha cesaretliydi, diliyle kadını dudaklarını aralaması için zorluyor, o sıcak ağzın içine girebilmek için bir geçiş yolu arıyordu.

Regina, boynunu sarmak için narin kollarını kaldırdığında, Marcus daha da cesaretlendi. Kadının yumuşak dudaklarını defalarca öpüp, sıcak nefesini defalarca içti. Dünya üzerindeki kaç erkek bu muhteşem kadının dudaklarının tadına bakma şansına nail olabilirdi ki?

Sonunda dudaklarını kollarında sanki vücudunda hiç kemik yokmuş gibi yumuşayan kadının dudaklarından ayırdı. "Bence bu küstahlıktı."

Regina kesik kesik soluk alıyordu. "Kesinlikle," dedi, ama sesinde öfkeye dair hiçbir iz yoktu.

"Peki ya bu?" Marcus kadının utançtan kızaran yanağına bir öpücük kondurdu. "Ve bu." Regina'nın vücudunun diğer bölgelerini de dudağıyla keşfetmek istiyor gibiydi kırılğan göz kapaklarını, kalp atışlarının belli olduğu o şahane boynunu, kulağının muhteşem kıvrımını.

Ama keşfine diliyle devam etmek isteyince, Regina dehşete düştü. "Lord Draker!"

"Marcus," diyerek düzeltti kadını. "Eğer bir ilişkimiz varsa bana Marcus demelisin."

Regina bir an için tereddüt etti ve "Marcus" diye fısıldadı.

Marcus kadının sırtını kitaplığa yaslamış, dudaklarıyla hoyratça onu keşfediyordu. Elleri etekliğinin altına doğru kaymıştı ki...

Regina onu var gücüyle göğsünden itti. Marcus ancak bu şekilde durabilmişti.

"Bunu yapmamalıyız, Marcus. Biri bizi bu halde görebilir."

Adamın sesi uğradığı hayal kırıklığından dolayı titremişti. "Ve bu leydim için hiç iyi olmaz, öyle değil mi?"

"Eğer gören kişi kardeşim olursa bu senin için de hiç iyi olmaz."

Marcus gülümsedi. "Olabilir. Foxmoor meseleyi düello alanında çözmek isteyecektir, bu durumda ben de..."

"Böyle bir şeyi sakın aklına getirme!" diye bağırdı kadın, elleriyle adamın dudaklarını kapatarak.

Bir an donmuş gibi öylece kaldılar. Sonra Regina, parmaklarını Marcus'un dudaklarında gezdirdi. Marcus'un nefesi kesilmişti ama kadına mani olmak için hiçbir şey yapmadı.

Ta ki, kadın parmağını yüzündeki yara izi boyunca kaydırıncaya kadar.

"Yapma" diye mırıldandı Marcus.

Regina'nın gözlerinde bir merak belirse de, keşfinin yönünü değiştirdi, şimdi parmakları adamın sakallarla kaplı çenesinin üzerindeydi. "Sakalların yumuşakmış, çok daha sert olacaklarını düşünmüştüm."

Kadının yumuşaklığı Marcus'u neredeyse rahatsız etmişti. "Aslında saçtan bir farkı yok onların da," dedi haşin bir biçimde. "Sadece kestikten birkaç gün sonra biraz sertleşirler. Ama senin gibi seçkin bir kadının bir adamın sakallarına dokunmaktan hoşlanacağını hiç düşünmemiştim."

Kadının yüzüne hınzır bir ifade yerleşmişti. "İster inan ister inanma, bazen seçkin hanımefendiler, yapmamaları gereken şeyleri denemek isterler."

"Doğru!" Marcus onun kulak memesini ısırarak için öne doğru eğildi. "Benim üzerimde istediğin her şeyi deneyebilirsin," diye fısıldadı. "Bir ölü kadar sessiz kalabilirim."

Regina geri çekildi. "Ben öyle bir şey..." Kapı kolunun çevrilme sesini duyunca cümlesini yarım bıraktı ve kapı açılırken kendini adamın kollarından uzağa atacak fırsatı ancak buldu.

Gelen Iversley idi, adam içerdeki çifti gördüğünde donup kaldı. Bakışları önce Marcus'a sonra Regina'ya çevrildi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Regina adama döndüğünde, yüzünde az önce yaşadıklarını ele verecek hiçbir iz yoktu; her zaman ki yüz ifadesini takınmayı başarmıştı. Marcus uğradığı hayal kırıklığı yüzünden haykırmak istiyordu.

"Önemli değil." Kadının sanki sesi çay istermiş gibi sakindi. "Lordum ve ben sadece konuşuyorduk."

Marcus kadının ününü koruma açısından mükemmel bir donanıma sahip olduğunu biliyordu. Ama kendi nabızı hâlâ vahşice atmaktaydı, kadının bu sükunetini bir aşağılama olarak algılamıştı.

"Evet," dedi Marcus, sesindeki aşağılayıcı ton hissedilmeyecek gibi değildi. "Leydi Regina baş başa düet yapmayı neden toplum içinde yapmaya yeğ tuttuğunu anlatmaktaydı."

Kadının adama çevirdiği bakışlarında öylesine büyük bir acı vardı ki, Marcus onun az önce takındığı yüz ifadesinin aldatıcı olduğunu anlamıştı. Marcus'a tokadı yapıştırdı. "Cehenneme git!" dedi ve odayı terk etti.

Iversley, kadın odadan çıkar çıkmaz kapıyı kapattı. "Bunu hak ettin."

"Sanırım." Marcus çenesini ovuşturuyordu. Seçkin bir hanımefendi için ağır sayılabilecek bir eli vardı. Regina'nın "Ama ben sadece durumu özetledim."

Iversley kafasını salladı. "Gözünü diktiğin herhangi bir kadın aşağılamalarına ve homurdanmalarına ses çıkarmayabilir, ama Leydi Regina böyle yapmaz, o sosyetenin.

"Ona göz diktiğim filan yok benim." Marcus içki şişesini koyduğu masaya doğru ilerleyerek, üzerine bıraktığı kadehi aldı.

"Yalancı. Ona nasıl baktığını gördüm."

"Herhangi bir çekici kadına baktığımdan daha farklı bakmadım." Marcus'un elleri titriyordu. "Karına da aynı biçimde baktığıma eminim."

"Eğer gerçekten karıma da öyle bakıyor olsaydın, şafakta düello yapıyor olurduk." dedi Iversley, sesi neşeden yoksundu. "Çünkü Leydi Regina'ya sanki onu yatağa atmak istiyormuş gibi bakıyordun."

"Her erkek onu yatağa atmak ister." Marcus bardağı kafasına dikti. "Ne var bunda?"

"Dikkatli ol, demek istedim sadece. O senin... şey"

"Dengim değil? Sen bizi rahatsız edene kadar gayet iyi gidiyorduk aslında." Ve sonra onu çok kötü aşağıladım.

"Bu arada sen neden buradasın?" diye sordu Marcus üvey kardeşine.

"Katherine, kendini sarhoş olmak için buraya kapattığını söylediğinde bunun pek akıllıca olmadığını düşündüm. Ama senin başka işlerle meşgul olabileceğin..."

"Leydi Regina'yı duymadın mı? Hiçbir şey olmadı. Şimdi misafirlerinin yanına dön ve yemek servisi başladığında bana haber vermesi için birisini yolla."

"Tamam." Iversley kapıyı açtı. "Ama sana bir tavsiye vereyim istersen; bir dahaki sefere Leydi Regina ile 'hiçbir şey' yaparken, kapıyı kilitlersen akıllılık edersin."

Kardeşi gülererek odadan çıktığında, Marcus dudaklarını kemirmekle meşguldü.

Lanet olası her şeye burnunu sokan akrabalar. Hepsi sanki kördü hiçbiri Foxmoor ve kardeşinin onun Louisa'yı yıllarca uzak tutmaya çalıştığı batağa sürüklemeye çalıştıklarını göremiyorlardı. Foxmoor entrikacı hergelenin tekiydi ve Regina'da...

Aslında onun ne olduğunu henüz tam olarak kestirememişti. Kimse onu salonda olanları izah etmesi için zorlamamıştı, o zaman neden böyle bir şey yapmıştı ki? Kadın gerçekten onunla düet yapmadığı için üzgün müydü, yoksa altında anlam veremediği başka bir şey mi vardı?

Artık olan olmuştu. Kadının attığı tokattan sonra anlaşmayı sürdürmeyeceği çok açıktı. Regina bunu sonra bir şekilde açıklayacak ve Foxmoor'u da Louisa'dan uzak durması için uyaracaktı. Böylelikle Marcus kazanmış oluyordu.

Tabii bir daha öpüşmeyeceklerdi. Birbirlerine dokunmayacaklardı.

Marcus bir küfür savurarak, elindeki viski bardağını masaya vurdu.

Yedinci Bölüm

Eğer sert bakışlarınız ve yüksek sesle yaptığınız uyanlardan sonuç atamıyorsanız, genç küçük hanımın beylerle olan ilişkilerini dikka ti e gözden geçirmen izde fayda va r.
Bayan Cicely Tremaine, ideal Şaperon

Öküz! Duygusuz hödük! Taş kalpli iblis! "O ve özel düetleri!" Keşke adamı şu aşağılama huyundan vazgeçirebilseydi! Sanki kendisi vazgeçebiliyordu ya.

Eğer adam, onun kendisini toplum önünde küçük düşürdüğüne inanıyorsa, açıklamaya çalışmasına rağmen onu dinlemeyi reddediyorsa, o zaman daha fazla uğraşması için bir neden yoktu, onunla işi bitmişti. Marcus isterse bütün gece yoluna çıkan herkese gürlesin dursun, Regina buna katlanacak değildi.

Regina'nın başının üstüne topladığı saçlardan bir bukle ensesine düşmüştü. O iblis kaba elleriyle kendisini tuttuğunda başındaki tokaların birini yerinden çıkarmış olmalıydı. Hatta bunu kadının skandal yaratacak şeyler yaptığını ona buna göstermek için kasten bile yapmış olabilirdi. Duvara asılı olan aynanın önünde durdu ve görüntüsünü dikkatle inceledi. Neyse ki kafasındaki püsküllü şapka yerli yerinde duruyordu, sadece başının arka kısmında bulunan klipslerden bir tanesi açılmıştı.

Kadın çabucak onu tekrar yerine yerleştirdi. Eğer üzerindeki pembe kıyafetten daha pembe olan yanakları onu ele vermezse, kimse kadının o... o insan müsveddesi ile dünyanın en ahlaksız işine kalktığını anlayamazdı.

Ve adam bir kadını nasıl mutlu edeceğini bildiğini iddia ediyordu. Hah! Kadınlar hakkında en ufak bir fikri bile yoktu onun.

Kadın doğal renklerinin dışında bir kırmızılığa kavuşmuş dudaklarını gördü ve paniğe kapıldı. Tamam, bir iki ufak numara biliyor olabilirdi. Fena öpüşmüyordu. Güzel sayılırdı. Hatta güzelin de ötesindeydi.

Güçlü kollarını sarıp dudaklarını dudaklarına bastırduğunda, bir kadının adını, mevkisini, her şeyini unutmasını sağlayabilirdi.

Lanet olsun, onu nasıl böyle etkileyebiliyordu bu adam? Aslında ona tokadı çok daha önce basmalıydı, daha dudaklarını öpmeye ilk kalkıştığı anda hatta.

Regina'nın bir an dizleri boşaldı, duruşunu düzeltmeye çabaladı. Nesi vardı? Adam utanmaz bir namussuz gibi davranıp, ona inanılmayacak kadar terbiyesiz şeyler yapmaya kalkmıştı ve o itiraz bile etmemişti!

Ama onu o kadar güzel ve ihtirasla öpmüştü ki, itiraz etmek için gereken tüm iradesini söküp almıştı.

Ta ki tekrar iğrenç bir domuz gibi davranıncaya kadar. Kadın kaşlarını çattı. Vikont Draker'ın asıl sorunu buydu. Bir saniye önce kadını şiddetle öpüp ona Marcus demesini istiyor, bir saniye sonra iğrenç aşağılamalarıyla onu yerin dibine sokuyordu.

Ve Regina bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Erkekler genelde ona bu şekilde davranmazlardı. O zaman neden Marcus böyle davranıyordu? Ve o neden adamın kendisine bu şekilde davranmasına izin veriyordu?

Bu sorunun yanıtını öğrenmeye korkuyordu. Kendine çekidüzen verip, son kontrollerini yaptı ve salınarak salona girdi. Görünüşe bakılırsa konser az önce bitmişti, insanlar salonda duran Louisa'nın etrafında toplanmış, onu tebrik ediyorlardı. Erkek kardeşi de o insanlardan bir tanesiydi.

"Bize tekrar katılmaya karar verdin sonunda. Nerelerdeydin? Yoksa Draker'a o meşhur derslerinden birini mi vermeye gittin? Umarım adamın burnunu sürttükten sonra daha dedi toplu davranmayı öğrenir," dedi kardeşi.

"Onun burnunu sürtmeye gitmedim!" Regina'nın sesi gereğinden yüksek çıkmıştı. Sonra etrafındakilerin onu izlediğini fark ederek sesini alçaktı. "Ve hayır, ona ders de vermedim. Ama sana bir şey söyleyeceğim, Louisa ile sen evlendiğinizde, sizi bir araya getirebilmek için katlandıklarımı göz önünde bulundurup bana ona göre davranmanız iyi olur."

"Elbette sen benim her zaman minnettarlık duyacağım,canım kardeşimsin."

O sırada yemek için anons yapıldı. Lord Draker'ın yemekte ne tür rezillikler yapacağını yalnız tanrı bilebilirdi.

Regina en azından yemekte adamın yanına oturmak zorunda değildi. Vikont gecenin en önemli ikinci onur konuğu olarak masada ev sahibesinin solunda, Regina ise, Iversley'in sağına oturacaklardı, ikisi de masanın iki ucunda birbirlerinden uzak duracaklardı.

Ev sahibinin çalışma odasında olanlardan bahsetmesi ihtimaline karşılık kendini hazırladı. Neyse ki Iversley'e bundan bahsetmedi; o gerçek bir beyefendi.

Adamın Suffolk'taki evinden, atlardan ve Leydi Iversley'in şiire olan merakından konuştular.

Regina'nın gözü ara sıra Lord Draker'a takılıyordu. Lord Draker kardeşine de kaba davranabilir miydi acaba? Az önce yaşadıklarını ima eden bir şeyler söylemesi ihtimalini düşünmek bile istemiyordu.

Marcus, Leydi Iversley ile çene çalıyordu. Regina onlara baktı. Marcus, Katherine'i de o meşhur zindanına götürmüş olabilir miydi acaba? Büyük ihtimalle götürmemişti. Leydi'nin şiire bu kadar düşkün olması, onun adamın zindanında tutku dolu günler geçirdiği anlamına gelmezdi. Özellikle de kendisine aşık olduğu her halinden belli olan, yakışıklı bir kocayla evliyken.

Lord Iversley bir an için sessiz kaldığında, Regina konuyu değiştirmek için yeni bir fırsat buldu. "Karınız ve Lord Draker gerçekten iyi dostlar öyle değil mi?"

"Geçtiğimiz yıllarda Lord Draker her ikimiz için de çok değerli bir dost oldu. Ailemizin bir parçası gibi kendisi."

"Bu yüzden mi siz Louisa'nın sosyeteye tanıtılma işini üstlendiniz?"

"Evet, ama o gerçekten çok güzel bir kız, bunu yapmaktan gurur duyuyoruz."

"İtiraf etmeliyim ki, lordun arkadaşları olabileceği hiç aklıma gelmemişti, hele toplum içine bu kadar az katılıp..."

"Kaba davranıp, iğrenç bir kılıkta gezerken mi?"

"Evet, lordun hatalarında bile ona destek olan, sizin gibi değerli arkadaşlar edinmesi gerçekten büyük bir şans."

Iversley çatalıyla oynuyordu. "Az önce yaptığım gibi mi demek istediniz? Arkadaşım az önce çalışma odasında kendisini uyarmamı gerektirecek bir şey mi yaptı?"

Regina'nın gülümsemesi yüzünde donup kaldı. "Hayır... elbette hayır. Nasıl... nasıl davranmasını gerektiğini bilmeyen erkeklerle başa çıkmayı iyi bilirim." 104

Lord Iversley kıkırdadı. "Buna inanırım. Ancak korkarım Lord Draker'a nasıl davranması gerektiğini öğretmek için bir tokattan fazlası gerek. Kalın kafalı olmakla ünlüdür kendisi."

"Gerçekten mi?" dedi Regina kuru bir sesle. "Daha önce hiç fark etmemiştim."

"Fakat geçen yıllar içerisinde gerçekten çok zor şeyler yaşadı, umarım kendisine sabır gösterirsiniz. Affedersiniz, onunla buraya gelmiş olmanızdan gereğinden fazla bir anlam mı çıkardım yoksa?"

Regina'nın yanakları yine kızarmıştı. "Evet...Hayır... Açıklaması çok güç."

Iversley kadını baştan aşağı inceledi. "Karım ve ben, günün birinde bir şeyin veya birisinin Marcus'u Castlemaine'de kendini tıktığı o delikten çekip çıkarmasını umuyorduk. Şimdi bunu birisinin başarabildiğini görebiliyorum ve dünyaya yeniden dönebilecekken kendisini tekrar o deliğe tıkmak üzere olduğunu görmekten nefret ediyorum."

"Ben de öyle."

Lord Draker can acitan, kaba ve herkesten nefret eden biri gibi görünse de, ağzından ne çıkarsa çıksın, Castlemaine'de çürümeyi hak etmiyordu.

Az önce, Regina Lord'un yumuşak yanını ortaya çıkarmayı başarmıştı. Marcus, yumuşak başlı ve kırılığandı. Hayatı sadece kitaplardan öğrenmeyi seçmiş, çünkü içinde kontrol altına alamadığı huysuz tabiatının onu ışığa götüreceği yolda kendisine ihanet edeceğinden korkmuştu.

Peki, buna cesaret edebilir miydi? Bunu başarabilir miydi?

Regina omuzlarını dikleştirdi. Elbette başarabilirdi. Her türlü iddiaya girebilirdi, hatta kazanmak için her şeyi yapabilirdi, tek istediği lordun hayatını değiştirdiğini görebilmektir. Kendisine verilen ada uygun bir biçimde davranacak ve ona merhamet göstermeyecekti. O kalın kafalı Ejder Vikont'u sosyeteye sokacaktı, adam istediği kadar bağırı çağırabilir, istediği kadar kendisine hakaret edip, aşağılayabilirdi, onun hiçbir önemi yoktu.

Gecenin geri kalan kısmında Marcus, Regina'nın bu yeni kararını zorlayacak hiçbir şey yapmadı. Yine de konuklar Marcus'a bir vebalıya bakar gibi bakıyorlardı.

Marcus hiçbirini umursamadan, her geçen saniyeyi kız kardeşiyle paylaşabilmek adına partinin sonuna kadar dayanmayı bildi. İki kardeşin birbirleriyle vedalaşmasını izlerken, Regina'nın boğazı düğümlendi.

Kardeşine duyduğu bu büyük sevgi ejderhanın ödediği büyük bir kefaretti sanki.

Ancak arabaya biner binmez, Marcus'un kavgacı mizacı geri dönmüştü. Yol boyunca Cicely huzursuz bir biçimde kımıldanıp, Simon gece hakkında konuşurken o yakıcı bakışlarını Regina'nın üzerinden ayırmamıştı.

Simon'ın nefes almak için durakladığı bir anda Marcus konuştu. "Bir sonraki buluşmamız için operaya gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyordum, Leydi Regina." Açıklamak istercesine ekledi. "Müziğe olan ilginizi biliyorum."

Regina, bunun sadece yarım kalan düetlerine yapılan gizli bir gönderme olmadığını, aynı zamanda bir rekabet çağrısı olduğunu bildiğinden bir an için gerildi.

"Aklınızdan geçen belirli bir opera veya salon var mı?"

Marcus'un gözleri kısıldı. 'Yarın akşam Haymarket'teki İtalyan Opera Salonu'na gidebiliriz diye düşünmüştüm. Bay Naldi'nin Figaro'nun Düğünü'nde görülmeye değer bir performans sergilediği söyleniyor." Simon'a baktı. "Kardeşiniz ve bayan Tremaine de elbette bize eşlik edebilirler. Louisa zaten bize katılmak istediğini belirtti."

"Opera salonunda bir locanız mı var?" Cicely'nin sesinde hem şaşkınlık hem aşağılama vardı.

Marcus'un gözlerinde bir alev yandı ve söndü. "Hayır, ancak Bay Iversley büyük bir nezaket göstererek kendi locasını bize tahsis etti." Bakışlarını tekrar Simon'a çevirmişti. "Ancak Foxmoor'un kullanmamızı tercih edeceği başka bir..."

"Benimkini de kullanmaktan çekinmeyin lütfen," dedi Simon. "Ancak ben size ne yazık ki katılamayacağım. Şey yarın akşam... bir dostuma yemeğe gideceğime dair söz verdim."

Regina nefesini tuttu. Prens'in yarın akşam her ikisini de Carlton House'da yemeğe davet ettiğini unutmamıştı.

Vikont'un dudaklarına acı bir gülümseme yerleşti. "Ah elbette, Leydi Regina da size eşlik etmek zorunda."

Demek kavgacı tutumunun sebebi buydu. Regina'nın anlaşmayı bozmak isteyeceğini düşünüyordu.

"Operaya gitmeyi tercih ederim," diyerek araya girdi Regina. Adamın onun kaçtığına düşünmesini istemiyordu.

Adamın şüpheli tavrı görülmeye değerdi. 'Yarın akşam .Benimle?'

"Neden olmasın. Cicely de ben de operaya bayılırız."

"Ama leydim, prens..." diye başladı Cicely.

"Anlayış gösterecektir," diye kestirip attı Regina. Ya da en azından öyle olması için dua edecekti.

Marcus'un bakışları ve yüzündeki ifadenin bir anda değişikliğe uğraması, Regina'nın titremesine neden oldu. Adamın gözlerinde kadına Iversley'lerin çalışma odasında yaşadıklarını anımsatan cüretkâr bir bakış belirmişti. Regina hemen bakışlarını kaçırdı.

Tanrım, buna nasıl razı olmuştu? Operadaki localar etraflarında bir sürü insan olmasına rağmen oldukça kuytu sayılırdı, özellikle ışıklar kapatıldıktan sonra. Yutkundu, neredeyse fikrinden vazgeçmek üzereydi, ama korkaklık yapamazdı.

"Müzikten konu açılmışken," diyerek araya girdi Simon. "Bayan North'un arp çalışması hakkındaki yorumun nedir, Regina?"

"Ah, duymadım." Regina bunu söyler söylemez kızın performansını neden kaçırdığını hatırlamıştı. "Şey... ben o sırada..."

"Kendisine Iversley'in çalışma odasını göstermekteydim," dedi Marcus.

Regina endişeyle Marcus'a baktı. Yaşadıklarını anlatmayacaktı, herhalde!

"Iversley'in Regina'nın ilgisini çekecek kadar değerli bir kitap koleksiyonu var," diye devam etti Marcus, kadına ufak bir gülümseme gönderirken. "Ben de kendisine ufak bir gezinti yaptırdım."

Regina rahatlayarak içini çekti.

Yanında oturan Cicely huzursuz bir biçimde kımıldadı, Simon ise kahkahayı koyuvermişti. "Regina kitapları mı görmek istedi? İşte buna dünyada inanmam. Onun bir kere bile bir kitabın kapağını açtığını görmedim."

"Gerçekten mi?" Marcus bakışlarını Regina'nın yüzüne dikmişti. "Hayatı boyunca hiç kitap okumamış birisi için çok zeki bir kadın kendisi."

Regina'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi olmuştu. Adam onun gerçekten "zeki" olduğunu mu düşünüyordu?

Hayır, elbette düşünmüyordu. "Zeki"den kastı "hesapçı" olmalıydı. Marcus ona asla iltifat ediyor olamazdı.

"Tabii zaman zaman kendisine bir hikâye okunmasına katlanabilir." dedi Simon. "Fakat Regina'nın kendisine bir şeyler çalamayan, dans pistinde kendisini döndüremeyen, parkta yürüyüşe çıkartamayan ya da alışverişe götürmeyen şeylere ilgisi o kadar az ki."

Bu aşığılama Regina'nın yüzüne ateş gibi çarpmıştı. Cicely onu sakinleştirmek için elini koluna koysa da, Regina bu eli iterek kardeşine sert bir yanıt vermeye hazırlandı.

Ama ilk önce konuşan Marcus olmuştu. "Kardeşiniz kitap okumayı seven, çok düşünen bir kadın olmayabilir, ancak bu gece gösterdi ki kendisinin bazı konularda gerçekten büyük yetenekleri var. Müzik gibi örneğin."

Regina adamı gergin ama meydan okur bir tavırla süzüyordu. Hele bir çalışma odasında aralarında geçen şeylere dair imada bulunsun...

"Kardeşiniz gerçekten çok güzel şarkı söylüyor," diye devam etti. "Açık konuşmam gerekirse Louisa'nın performansını da takdir ettim. Ayrıca çok güzel arp çalabildiğini de duydum. Onu bu akşam dinleyemediğim için gerçekten çok üzüldüm."

Regina ağzı bir karışık açık halde bakakalmıştı. Bu kesinlikle bir iltifattı. Demek adam istediği zaman mükemmel bir beyefendi olabiliyordu. Etkilenmişti.

Kadın şimdi aralarında geçen onca şeyden sonra, adamın neden operayı tercih ettiğini merak ediyordu. Onun opera sevdiğini söylediğini duymamıştı, geçmişte seviyor olabilirdi belki. Acaba onu gerçekten mutlu etmek mi istemişti?

Ya da bu da bir tuzak mıydı? Ne düşünmesi gerektiğini gerçekten bilemiyordu. Adamın bu değişken yapısı mantık sahibi bir kadını aptala çevirirdi. Ama Marcus'un olumlu yönleri de vardı, varlıklıydı ve en önemlisi zekiydi. Derli toplu davranabilse toplum içerisinde saygın bir yer bile elde edebilirdi. Öyleyse neden bu barbar tutumundan vazgeçmiyordu?

Araba yavaşlamıştı, Regina camdan baktığında eve vardıklarını anladı. Arabadan ilk önce beyefendiler inmişlerdi, Regina biraz geride kalarak Simon'ın yukarı çıkan Cicely'ye eşlik etmesini bekledi.

Regina'nın arabadan inmesine yardım eden Marcus'un yüzü gölgede kalıyordu, ama gözlerinde onun ruhunun derinliklerine işleyen delici bir bakış vardı. Adamın koluna girip de merdivenlere doğru ilerlemeye başladıklarında, Regina'nın kalbi küt küt atıyordu. Aralarında geçen şeyden sonra sanki bir uçurumun kenarında duruyor ve adamın onu her an itmesini bekliyor gibiydi. Ya da son anda yakalamasını. Kadın hangisi olduğuna henüz karar verememişti.

Merdivenlerden çıkarırken Marcus mırıldandı. "Operaya başka bir gece de gidebiliriz arzu edersen."

"Hayır, gerek yok," dedi Regina yavaşça. "O zaman beni anlaşmanın şartlarını yerine getirmemekle suçlayabilirsin."

Adam omuzlarını silkti. "Yaptığımız anlaşmaya göre, kardeşin gitmiyorsa senin de bana eşlik etmeni gerektirecek bir durum yok aslında."

Onun aralarındaki anlaşmadan böyle bahsetmesi Regina'yı biraz kırmıştı aslında. "Öyleyse benim gelmemi istemiyor musun?"

"Öyle bir şey demedim."

Kadın gülümsemesini gizledi. "Öyleyse gelmemi istiyorsun."

Adamın Regina'nın elinin altında duran kolu bir an taş kesildi. "Öyle bir şey de demedim. Eğer canın istiyorsa evde kal. ister benimle gel ister gelme, hiç umurumda değil."

"Öyleyse niçin bana başka bir gece gitmemizi teklif ettin?" dedi Regina, adamlarla dalga geçiyordu. Adam bu soruya birden cevap veremeyince güldü.

Başlarında duran gaz lambalarının ışığı altında, Marcus'un yüzündeki sıkın ifade gündüz gibi aydınlıktı. "Erkeklerin üzerine gönderilmiş ölümcül bir vebadan farksızın, bunu biliyorsun öyle değil mi?"

"Neden? Ejder Vikont'tan ateş ve duman saçması yerine bana mantıklı cevaplar vermesini istemeye cesaret ettiğim için mi?"

Adamın gözlerinde gönülsüz bir takdir ifadesi belirmişti. "Çok güçlü bir sağ kolun olduğu için." Sesini alçaktı. "Ve onu kullanmayı gerçekten çok iyi biliyorsun." Kadının yüzü yine kızarmıştı, bakışlarını eve girmekte olan Simon ve Cicely'ye çevirdi. "Beni yine aşağılayacak olursan, kolumu hiç çekinmeden yine kullanırım."

Basamakların sonuna ulaşmışlardı, ama Marcus Regina'yı merdivenlerden uzak bir noktada bulunan mermer sütunların arkasına doğru götürdü. Regina onun niyetinin ne olduğunu anlayamadan dudaklarını dudaklarında hissetti. Adam bu sefer onu öyle büyük bir ihtirasla öpüyordu ki, Regina'nın etekliği altında kalan dizlerinin bağı çözülmüştü.

Adam geri çekildiğinde, Regina güçlükle nefes alıyor, adam ise gözlerini kadından alamıyordu. "Bunun bir aşağılama olduğunu düşünebilir miyiz?" dedi Marcus, sesi boğuklaşmış, baştan çıkarıcı bir hal almıştı.

"Peki, hemen ardından, benim baş başa düetler hakkındaki düşüncelerimi açıklayan iğrenç yorumlar yapmaya niyetli misin?"

Adamın çenesinde bir kas seğirdi. "Şu anda aklıma hiçbir yorum gelmiyor."

"Ne ayıp," dedi kadın hafif bir cilveyle, bir yandan da adamın öpüşlerinin üzerinde yarattığı etkiyi gizlemeye çalışıyordu. "Onları eğlenceli buluyordum."

Kapının girişinde Bayan Cicely belirmişti, ikisinin sütunların ardında durduğunu görünce kaşları çatıldı. "Lord Draker, ne yapıyorsunuz siz? Regina, içeri girmelisin."

Marcus alaylı bir gülümsemeye kadının eldivenli elini alıp dudaklarına götürdü. Adamın eline kondurduğu öpücük bile Regina'nın vücudunun yeni akord edilmiş bir arp teli gibi gerilmesine neden olmuştu.

"İyi akşamlar, madam," dedi Marcus "Kuzininiz beni göstermiş olduğum küstahlık yüzünden merdivenlerden aşağıya yuvarlamadan önce burayı terk etsem iyi olacak." Hemen ardından zorlukla duyulacak bir biçimde ekledi. "Yarın gece küstahlıklarımı daha sağduyulu bir biçimde yapmaya gayret edeceğim."

Adam kendisini bekleyen arabaya doğru ilerlerken, Regina hâlâ adamın az önce yaptığı küstah teklifin etkisi altındaydı. Hemen ardından onun arabacısının ve uşağının kendisine bakıp bilmiş bilmiş gülümsediklerini gördü. Marcus'la kendisinin sütunlar ardında ne işler karıştırdıklarını anlamış olmalıydılar.

Cicely'nin ardından aceleyle eve girerken yüzü alev alev yanıyordu. Adam her seferinde savunmasını yarıp geçmeyi nasıl becerebiliyordu? Onu toplum önünde skandala sürüklemek gibi bir niyeti vardı sanki.

Eğer dikkatli olmazsa adam, onu mahvedebilirdi.

İçeri girdikleri anda Cicely mırıldanmaya başladı. "O adamın sana öyle bir şey yapmaya niyetinin olduğunu anlayamadığım için beni affet. O adamın seni... seni..."

"Tamam, Cicely, sorun yok. Bana hiçbir şey yapmadı." Regina, Marcus'a teşekkür etmeliydi, şu geçen iki günde, Cicely'ye hayatı boyunca hiç söylemediği kadar yalan söylemek zorunda kalmıştı.

Cicely öksürüyordu. "Bu mantıksız beraberliğe hâlâ neden katlandığını anlayabilmiş değilim."

"Tabii ki Simon ve Louisa'ya yardım edebilmek için." Regina yüzünün kızardığını gizleyebilmek için döndü, ve şalını uşağa verdi. "Lord Draker'a romantik bir ilgim olduğunu düşünmüyorsun öyle değil mi?"

"Umarım yoktur! Senin için hiç de uygun bir aday değil."

"Eğer o kaba davranışlarını kastediyorsan..."

"Ben onun kitaplara olan düşkünlüğünü kastediyorum. Senin paylaşamayacağın düşkünlüğünü." Okuyamadığın müddetçe."

Regina'nın göğsüne sanki birisi mermerden bir anıt dikmişti. Cicely haklıydı elbette. "Bu durumda buna sadece kardeşime yardım etmek için katlandığımı daha iyi anlamam gerekmez mi?" Cicely'nin kaşları çatılmıştı, tam cevap vermeye yeltenmişti ki, Regina konuyu değiştirdi "Kardeşim demişken, o nerde? Beni burada bekleyip dalga geçeceğini düşünmüştüm."

"Bağışlayın beni hanımefendi," diyerek araya girdi kâhya, "ama beyefendilerin çalışma odasında 'çok özel' bir misafirleri var."

Regina rahatsız olmuştu. "Teşekkürler John." 'Çok özel misafir' Prens hazretleri için hizmetkârlar arasında kullanılan bir tür şifreydi. Prens bu gece buraya ne için gelmişti ki Simon'ı yarın akşam yemekte görecekti zaten? Acaba Marcus'un kardeşi ve Prens hakkında duyduğu şüphe yersiz değil miydi?

Hayır, elbette olamazdı. Buna dünyada inanmazdı. Ama bunun yanında...

Regina doğu kanadına açılan koridora baktı. Gidip ne yaptıklarına bir bakabilirdi. Zaten, Prens'e yarın akşam yemeğe katılamayacağı için bir özür borçluydu, bunu şimdi yüz yüze konuşması daha doğru olurdu.

Kuzinine şöyle bir iyi geceler diledikten sonra, doğu kanadına doğru yürümeye başladı. Marcus'un Simon hakkında yanılmadığını düşünmek bile aptalcaydı. Kardeşi hırslı bir insandı, doğru, ama hedefine ulaşmak için genç bir kızı kullanacak kadar adi değildi.

Marcus'un korkunç iddialar ortaya atması gayet normaldi, çünkü herkesin kötü olduğunu düşünüyordu zaten.

Regina onun hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. İlk başta adamın sadece kendisini ve Simon'ı tahrik etmek için bu beraberliğe razı geldiğini sanmıştı. Hemen ardından, onun Iversley'in kütüphanesinde kendisini tutkuyla öpmesi, arkasından acımadan yerin dibine sokması, kafasını karıştırıyordu.

Cicely'nin sözleri kulağında bir kez daha yankılandı. Eğer Marcus onun okuyamadığını öğrenecek olursa, hem siğ hem de aptal olduğunu düşünecekti. Belki de bunun bir kusurdan da öte bir şey olduğunu düşünecek ve onu istemeyecekti.

Hiçbir sağduyulu erkek, ona sağlıklı çocuklar vermeyecek bir kadınla evlenmek istemezdi. Kadın ne kadar varlıklı, güzel, donanımlı olursa olsun, görevlerini yerine getirebilmeliydi. Ya o getiremeyecek durumdaysa?

Bu ihtimal içini kemiriyordu.

Simon'ın çalışma odasının kapısına gelmişti. Kapıyı çalmadan önce kulağını kapıya dayadı. Ama tek duyabildiği, aralarında geçen konuşmaların özel kalmasını isteyen iki adamın mırıltılarıydı.

Regina kapıyı çalınca, içerdeki konuşmalar son buldu.

Kadın salınarak içeri girdiğinde iki adam da ayağa kalktılar. Onu ilk selamlayan Prens olmuştu. Kadın eğilerek bir reverans yapmaya kalkışsa da, Prens. "Baş başayken bu tür seremonilere hiç gerek yok hayatım," dedi.

Sonra iri vücudunu, Simon'ın sırf onun ziyaretleri için getirttiği ve işlettiği sağlam kanepeye yerleştirdi. "Gel yanıma otur anlat bakalım, neler yapıyorsun?"

Regina, Simon'ın fazla oyalanmaması için çattığı kaşları görmezden gelerek "Buraya gelmenize çok sevindim, Majesteleri," dedi. "Görünen o ki yarın akşamki yemek davetinize katılamayacağım. Umarım beni affedebilirsiniz."

"Bu gelmemenin nedenine göre değişir." Prens Regina'nın çenesini okşadı. "Umarım hasta filan değilsindir..."

"Lord Draker Regina'dan kendisine yarın akşam operaya giderken eşlik etmesini rica etti." Regina durumu nasıl izah edeceğini düşünürken, Simon konuya paldır küldür dalıvermişti.

Yüksek Majesteleri gülümsedi. "Bu da geçerli bir mazeret sayılır öyle değil mi? Bir ilişkinin karşısına çıkan adam olmak istemem."

Prens seçtiği kelimeler, Regina'nın kardeşine soru soran gözlerle bakmasına neden oldu.

Simon masanın kenarına oturdu. "Majestelerine yeni kavalenden bahsettim. Sanıyorum kendisi Lord Draker'ın nezih bir toplum içerisinde ilk girişinde yol açtığı karmaşayı senin ağzından duymak isteyecektir."

"Ne zamandan beri dedikoducu oldun sen?" diye çıkıştı Regina.

"Kardeşin boş laf etmekten ne kadar hoşlandığını bilir." Majesteleri Regina'nın elini tutup kendi iri avuçlarının arasına aldı. "Ama kendini üzme. Kardeşinin senin hakkında söyleyebileceği tek bir söz bile yok, biliyorsun."

Simon'un onun hakkında ne söylediği Regina'nın umurunda bile değildi. Onun için önemli olan Marcus hakkında ne söylediği idi. Bu onu neden bu kadar endişelendiriyordu? Prens Marcus'un babası olabilirdi, ama Marcus onun kendisi hakkında iyi düşüncelere sahip olmasını pek umursamıyor gibi görünüyordu.

"Simon size, Lord Draker'ın ne kadar harika bir sesi olduğundan bahsetti mi?" diye sordu.

Prens düşünceli bir biçimde Regina'yı inceliyordu. "Hayır, ama buna hiç şaşırmadım."

Prens oğlunun gençken nasıl şarkı söylediğini duymuş olmalıydı. Regina Prens'e Marcus'un çocukluğunu sormayı öyle çok istiyordu ki. Ama buna cesaret edemezdi.

"Peki, vikont hakkında başka neler düşünüyorsun?" diye sordu Prens. "Anlaşılan onu çekici buluyorsun, seni yemeğe davet ettiğimi unutarak ona operada eşlik etmeye söz verdiğine göre."

Kadın bu gece yanaklarına çöken ve neredeyse hiç kalkmayan kızarıklığa bir kez daha lanetler yağdırdı, özellikle de Yüksek Majesteleri tuttuğu elleri üzerindeki baskıyı arttırınca. "Bence yeterince çekici," dedi.

"Regina adamı düzgün bir beyefendiye çevirmeye niyetli." diyerek araya girdi Simon.

Yüksek Majesteleri kadını incelerken gözleri bir çizgi halini almıştı. "Bunu başarabilecek birisi varsa o da Leydi Regina'dır."

Neyse ki Simon aralarındaki iddiadan bahsetmemişti. "Onu değiştirmek gibi bir niyetim yok, sadece sosyeteye uyum sağlamasına yardım ediyorum. Bu kadar iyi donanıma sahip bir adamın, malikânesinde inzivaya çekilmiş olduğu düşüncesinden bile nefret ediyorum."

"Draker iyi donanıma mı sahip?" diye şakaya vurdu Simon. "Ben göremedim herhalde."

"O zaman sandığım kadar iyi bir gözlemci değilmişsin." dedi Prens, sesi bir kırbaç gibi saklamıştı.

Simon'ın yüzündeki üzgün ifadeden anlaşıldığı kadarıyla, bir an için Marcus'un, Yüksek Majesteleri ile olan bağını unutmamıştı. "Adamın kız kardeşime ilgi duyduğunu ve kardeşimin ona karşılık vermediğini anlayabilecek kadar iyi bir gözlemciyim."

Yüksek Majesteleri Regina'ya yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesiyle baktı. "Doğru mu bu?"

"Simon, Lord Draker'ın bana olan ilgisini yanlış anlamış," dedi Regina. "Kendisi bana, sosyetenin tamamen yozlaştığını ve çürüdüğünü kanıtlamak istiyor, çünkü kendisi böyle olduğunu düşünüyor. Anlayacağınız üzere aramızda bir çeşit yarış var, efendim."

"Ayrıca kendisi hiçbir şekilde, kardeşimin ilgi duyabileceği bir tip değil."

"Bu doğru değil." Regina sesini yükseltti. "Ama ilgi alanlarımızın çok farklı olduğunu kabul etmek zorundayım. Topluma inancını ise ne yazık ki yitirmiş. Aslına bakarsanız benden hoşlandığını bile sanmıyorum. Hatta bazen benden bile tiksiniyormuş gibi davranıyor."

"Çok saçma," dedi prens nazikçe. "Kim senin gibi harika bir yaratıktan tiksinebilir ki hayatım?"

"Marcus tiksinebilir. Ayrıca benimle evlenmekle ilgili bir düşüncesi olduğunu düşünmüyorum."

Simon sohbetin uzamasından dolayı artan sabırsızlığını gizlemekte zorlanıyordu. Yazı masasından kalkarak, ikisinin oturduğu kanepeye yaklaştı. "Yüksek Majesteleri'ni ilişkiniz hakkında konuşarak daha fazla sıkılmak istemeyiz öyle değil mi hayatım, bunu daha sonra da konuşabiliriz. Kendisiyle görüşmemiz gereken çok önemli devlet meseleleri var ve saat de epey geç oldu."

Ne zamandan beri Yüksek Majesteleri önemli devlet meselelerini Simon'la Carlton House yerine onun çalışma odasında konuşuyordu?

Regina elini prensin elinden çekerek, ayağa kalktı. "Peki, ben sizi baş başa bırakayım."

Majesteleri de ayağa kalkmıştı. "Operada eğlenmene bak hayatım."

Regina odayı terk ederken, hâlâ ne konuştuklarını öğrenebilmek için yanıp tutuşuyordu. Marcus, Simon hakkındaki düşüncelerinde haklı olabilir miydi? Yüksek Majesteleri'nin Simon'ın Louisa'ya eşlik ettiği ilk gece buraya gelmesi çok garip değil miydi?

Bunun yanında, eğer Yüksek Majesteleri Louisa'nın geleceği hakkında endişe duyuyorsa, Simon'la olan ilişkisine ilgi duyması da gayet olağandı. Bu onların dolaplar çevirdikleri anlamına gelmezdi.

Bunun yanında, içeride gerçekten devlet meseleleri de konuşuyor olabilirlerdi. Marcus'un saçma sapan takıntıları yüzünden, kendisi olmadık şeylere anlam yükler hale gelmişti. Buna adamın kendisini öpmesine izin vermesi yol açmıştı, sanırım artık bu yüzden Marcus gibi düşünmeye başlamıştı.

Regina açık açık Marcus'u çekici buluyordu. Fakat bu çekim bile iki farklı insanın gerçek bir ilişkiyi yürütebilmesi için yeterli değildi.

Erkeğin dudakları dudaklarını dağlamıştı ama ne olursa olsun bunu unutmalıydı. Bundan böyle en doğrusu adamdan bir kol boyu uzakta durmaktı. Ne kadar muhteşem öperse öpsün, bundan sonra onun kendisini öpmesine izin vermemeliydi.

Regina o iblisi medenileştirmeye çalışıp, Louisa ve Simon'un arasındaki ilişkiyi güçlendirebilmek için çabalarken candan davranmak durumunda kalabilirdi belki ama o kadar, daha fazlası olamazdı. Çünkü Marcus'un yanına yaklaştığı hiçbir şeyin sonu iyi olmayabilirdi.

Regina odadan çıkar çıkmaz, Prens Simon'a döndü. "Kardeşinin niyetinin ne olduğunu bilmediğinden emin misin? O görüldüğünden çok daha kurnaz birisi."

"Bundan kesinlikle eminim." Simon'ın tek umudu, Lord Draker'ın yani kadının yeni iyi niyet projesinin onu planlarından uzak tutacak kadar meşgul edebilmesiydi. "Draker şüphelerini dile getirmiş olabilir, ama bu kardeşimin ona inandığı anlamına gelmez."

"Öyleyse bu çılgın bahse ne için tutuştun?" "Adamın tüm varsayımları konusunda yanıldığını gösterebilmek için, tıpkı demin kendisinin de söylediği gibi." Bahsi kazananın alacağı ödül konusunu açmanın hiçbir manası yoktu. Ödülün gayri meşru çocukları ile bağlantılı oluşunu Yüksek Majesteleri hoş karşılamayabilirdi. "Regina benim safımda durdukça, güvende sayılırız."

Yüksek Majesteleri iri gövdesini oturduğu kanepeden kaldırdı. "Pek sayılmaz. Şayet oğlum her saniyesini seninle ve Louisa ile geçirmek niyetindeyse, ben kızımı nasıl görüp, onunla geleceği hakkında görüşebiliriz?"

"Öyleyse kendisine sizin kim olduğunuzu açıklamama..."

"Kesinlikle olmaz! Lord Draker'ın inatçı tutumu işimizi zora sokacaktır. Bu durumda kız kardeşine zaafı, davranış biçimlerim ve annesi ile yaşadıklarım hakkında bazı kirli detayları anlatabilir ki, bu hiç menfaatimize olmaz. Eğer ona gerçeği söylersen, onaylaması için hemen ağabeyine koşacaktır, bu durumda Lord Draker ben kızımı yanıma çekmeye fırsat bulamadan bu durumu lehine çevirmeyi başaracaktır."

"Kirli detaylar derken?" Simon merakını bastırmalıydı. Yüksek Majesteleri'nin gizli danışmanı olması ona gizli sorular sorabileceği anlamına gelmiyordu.

"Doğru zaman geldiğinde," diye devam etti prens, "ona kızım olduğumu kendim söyleyeceğim. Ama ilk önce onu yalnız yakalamalıyım, bunun çaresine de sen bakacaksın."

"Lanet olsun, ben de bunun için çalışıyorum zaten. Iversley'leri neden Carlton House'a davet etmediğinizi bir türlü anlamıyorum."

"Çünkü eğer Iversley'lere baskı yapacak olursam, o zaman Draker bilmek dahi istemeyeceğim şeyleri ortaya dökerek ki bunu hiç arzu etmem hele böyle karışık bir zamanda."

"Peki, Draker bunları neden daha önce ortaya dökmedi." Yüksek Majesteleri ellerini ovuşturdu. "Çünkü onları her an kafama kakabileceğini bilmemden daha çok zevk alıyor sanırım, adi hergele... Şimdi ise şehirde Leydi Regina ile boş boş gezerek, kızımı görmemi engellemenin bir yolunu arıyor, lanet olsun!"

"Sabredin efendimiz, sabredin. Sadece bir aylık bir süre için birbirlerine eşlik etmeyi kabul ettiler ve eminim ki Lord Draker Regina'ya bir haftadan fazla dayanamayacaktır."

Aslında Simon, Louisa'ya bir ay boyunca nasıl eşlik edeceğini düşünüyordu. Onu her gün mavi ipekliler ve inciler içinde görüp, ince belini ve genç göğüslerini saran dantelliler içinde olduğunu hayal etmek...

Tuttuğu nefesini salarken, içinden lanet okudu, nabızı neredeyse üç kat hızlanmıştı. Yüce tanrım, kız gerçekten çok güzeldi. Bir erkek onunla evlenebilmek için cehennemi bile göze alırdı.

Ama ne yazık ki kendisi o erkeklerden değildi. Bir başbakan olarak, kendisine kırsal kesimde yetişmiş değil, sosyete ev sahipliği yapabilecek bir gelin gerekiyordu. Yerini bilen, donanımlı ve sofistike bir kadın olmalıydı. Louisa ise hem çok kırılgan hem de ona eş olmak için fazla dik kafalıydı.

Bunun yanında onu arzuluyordu. Kızın keşfedilmemiş ve inanılmaz derecede cazip dudaklarının tadına bakmak istiyordu. Kız daha önce sosyete karşısına çıkan diğer kadınlardan çok farklıydı. Kızın eğer prensle bağlantısı olmasa ve hatta prensin kızın geleceği için planları olmasa Simon onu metres olarak tutabilirdi. Yastığının üzerine dökülen o güzel saçları... o terbiyesiz şeyler fısıldayan baştan çıkartıcı dudakları... kendisini bağrına basmak için açılan narin kolları...

Giydiği binici pantolonunun dar geldiğini hissedince çığ çığ homurdandı. Kızı asla metres olarak tutamazdı, böyle bir şey yapmaya kalkıştırsa, Draker onun ciğerlerini kahvaltıda çığ çığ verdi. Ve prens de ona eşlik ederdi.

"Şayet işleri Regina'nın eline bırakırsak bu ilişki bizim yararımıza olabilir," Simon devam etti. "Regina bir haftaya kalmaz Draker'ı avucunun içine alacaktır. O zaman adam Regina'nın her istediğini yapacak, hatta benim kardeşine eşlik etmeme bile ses çıkartmayacaktır. Böylece siz de Louisa ile konuşma fırsatı yakalayabilirsiniz."

"Öyle olsa iyi olur. Charlotte ve William yakında evlenecekler, onların Hollanda'ya yapacakları her ziyarette prensese göz kulak olacak birisine ihtiyacım olacak."

Prens eşiyile arası bozulduktan sonra sorunlu bir çocukluk geçirmek durumunda kalan Prenses Charlotte, prensin tek yasal çocuğuydu ve prensin bu konuda yapabileceği de pek bir şey yoktu. Yüksek Majesteleri kızının ve Hollanda prensi William'ın siyasi açıdan inanılmaz kârlı sayılabilecek evliliklerine hiçbir şeyin zarar vermesini istemiyordu. Charlotte'un annesi daha şimdiden bulunduğu konumu bilmez gibi utanmaz bir biçimde davranmaya başlamıştı bile. Prens çıkan bu skandalın bir nebze bile olsa Charlotte ile bağdaştırılmasını istemiyordu, hele kızın taht sırasında ilk sırada olduğu bu zamanda.

Prens, Simon'dan önce lafa girdi. "Louisa'nın temiz kalpli, iyi huylu bir kız olduğunu söylüyorsun. Bu durumda tahta çıkmak için sıra bekleyen üvey kardeşine yardımcı olmaktan büyük memnuniyet duyacaktır. Benim de Charlotte'nin yanında gözüm ve kulağım gibi güvenebileceğim birisine ihtiyacım var, sırtımı güvenle dayayabileceğim birisine."

Simon, prensin Louisa konusunda başka arzular beslediğine dair bir şüphe duydu. Öyle olsa bile, Yüksek Majesteleri bunu asla açığa vurmayacaktı. Bu onu sinirlendirdi. "Louisa'nın taptığı ağabeyini değil de sizi tercih edeceğini farz ediyorsunuz. Belki sizin babası olduğunuzu duymak onu sandığınız kadar memnun etmeyecektir."

"Çok mantıksız. Kız yıllardır bir babası olmadan büyüdü, hangi kız onun çıkarlarını gözeten bir baba istemez."

Simon bir diğer konuya geçmişti. "Kız belki, onunla evlenmek gibi hedefim olmadığını öğrenmek de istemeyecektir."

Yüksek Majesteleri Simon'ı süzüyordu. "Aptalca sayılabilecek herhangi bir şey yapmadın değil mi? Ona tutamayacağın vaatlerde bulunmadın? Ya da kendine aşık etmek için numaralar yapmadın?" Prens öne doğru eğildi. "Ya da daha kötüsünü?"

"Hayır, kesinlikle," dedi Simon telaşla. Cinsel organının vücudunda kalmasını tercih ederdi. Ancak daha ne kadar kadını öpme dürtüsüne karşı koyabileceğinden emin değildi. Sadece bir kerecik. O masum dudakların tadına bakmak...

"Bunu en başında kararlaştırmıştık kızın kendisi ile politik çıkarlar için evlenmeyecek bir erkeğe ihtiyacı var." Majesteleri'nin bu söylediği aslında bir uyarıydı.

"Fakat Charlotte'u politik çıkarlar uğruna evlenmesi için cesaretlendirmiştiniz."

"Evet, ben de aynı sebepten ötürü Charlotte'un annesiyle evlenmişim, sonuç olarak hangi noktaya geldiğimizi görüyorsun. Ama Charlotte ve benim sorumluluklarımız var, biz gönlümüzün istediği insanlarla evlenemeyiz. Bunun yanında Louisa'nın kalbinin yolunu izleyebilmesi için sahip olduğu bir özgürlüğü var. Kız birisine aşık olduğunda, ben o adamın kızımın duygularına saygı gösteren, yolun sonuna kadar kızıma sahip çıkacak bir adam olmasını isterim. Senin bu adam olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Bu tam anlamıyla doğru sayılmazdı. Simon kıza yolun sonuna kadar sahip çıkabilirdi... yani yatak odasına kadar. Tabi bunu kızın babasına itiraf edemezdi.

"Şimdi Leydi Regina'nın oğlumun dikkatini dağıtmasını ummaktan başka bir çaremiz yok. Aksi takdirde pek memnun olamayacağım."

Eğer yüksek Majesteleri memnun olmazlarsa, Simon hükümette yükselebilmek şansını kaybedecekti.

"Endişelenmeyin, Regina'ya güvenebilirsiniz. Ona boşu boşuna Acıması Olmayan Kadın demiyorlar."

Sekizinci Bölüm

Gerçek bir saperon, eşlik ettiği hanımın ihtiyaçlarını, kendi ihtiyaçlarının üzerinde tutmalıdır, en sevdiği faaliyetlere iştirak ettiği zaman bile. Bayan Cicely Tremaine. İdeal Şaperon.

İtalyan Opera Binası'na varmalarına az bir süre kala, Acıması Olmayan Kadın bu gece kesinlikle tam formunda, diye düşündü Marcus. Sosyete partisindeki ev sahibesi gibi nazik ve mesafeli davranıyordu. Sanki dün gece sütunların arkasında kollarında eriyen kadın kendisi değildi.

Lanet olsun bu kadına. Marcus, onun yumuşak, lezzetli dudaklarını öptüğü düşüncesini aklından çıkaramıyordu.

İçinden bildiği tüm küfürleri sıraladı. Aklını mı kaçırmak üzereydi? Bu diğer aptalları dize getirmek için kullandığı yöntemdi, önce kendisini onlara sunuyor, sonra da onlara uzak ve mesafeli davranıyordu.

Pekâlâ, kadın kendi numaralarını oynasındı, onun da kendine göre birkaç numarası vardı. Geçen akşam tescilli güzelin, kendisinin öpüşünden ve dokunuşlarından zevk aldığını kanıtlamıştı. Bunu ona tekrar hatırlatmalıydı. Yeniden. Bir ilişkinin zorunluluklarını, bir kavalyenin bekleyebileceği şeyleri ona hatırlatmalıydı. Bu onun çığlık atmasını sağlayamazsa, hiçbir şey sağlayamazdı.

Iversley'in locasına vardıklarında, locanın ilk katta yer aldığını gördüler. Bu güzeldi çünkü Regina, kolunda taşıdığı kişiyi herkesin görmesine engel olamamıştı

Bu yetmezmiş gibi Iversley'in kiraladığı loca için 'kutu' kelimesi bile çok abartılı kaçardı. Regina kapıdan içeri girdiğinde pek mutlu görünmüyordu. "Sanırım Simon'ın locasını kullansak daha iyi olacak. Onunki biraz daha geniş.

"Burası bana uygun gibi göründü ama." Marcus kadına baktı. "Hem daha samimi."

"Sahneyi görüş açısı pekiyi değil," diye atıldı Regina.

"Sanırım operada bir locanın diğer localar tarafından görülebilir olması kadınlar için çok şey ifade ediyor."

"Bunu nasıl bilebilirsin?" Louisa'nın sesi diğer odalardan duyulacak kadar yüksek çıkmıştı. "Daha önce operaya gelmedin bile."

"Bu kardeşinin görüşünü yüksek sesle belirtmesine mani olmadı ama," dedi Regina neredeyse haşın bir sesle "Sosyete hakkında yorum yapmadan önce diğer gerekçeleri topluyorsun şimdi de sanırım."

"Aslına bakarsan daha önce operada bulundum," dedi Marcus, "Çömezlik yıllarımda. O zamanlar opera dansçıları yatağa atmak konusunda ben de her yeni yetme kadar hevesliydim. O günlerden beri bazı şeyler değişse de, ben her zaman operaya müzik dinlemeye gelen herkesten şüphe ederim." Aslında etmiyordu. O da iyi bir şarkıyı en az önünde oturan adam kadar seviyordu, ama opera binası çok salak bir yerdi. "Iversley'lerin locasında kalıyor muyuz, gidiyor muyuz?"

"Haydi oturalım." Louisa ağabeyine göz kırparak, Regina'nın kuzininin koluna girmişti. "Gelin, Bayan Tremaine, biz öne oturalım."

Marcus kız kardeşinin Regina'yla onun, Bayan Cicely'den ayrı oturmaları işini ne kadar kolay bir biçimde çözdüğünü görünce için için güldü. Regina arka sıradaki sandalyesine otururken, Marcus kadının iyice yerleşmesi için ayakta bekledi, sonra yandaki sandalyeyi kadınınkine yaklaştırarak oturdu.

Kadının kaskatı oturmasından onun pek memnun olmadığını anlamıştı. Güzel. Şimdi onu rahatsız edecek başka bir şey daha yapmak gerekiyordu. Kolunu kadının sandalyesinin arkasına koydu.

Regina kaşını kaldırmakla beraber sadece gülümsedi. Çantasını yere düşürdü. "Ah, tanrım." dedi yapmacık olduğunu belli edecek kadar yüksek bir sesle. "Çantamı düşürdüm. Lord Draker, eğer size zahmet olmazsa..."

Adamın eğilip çantayı yerden almaktan başka seçeneği yoktu, bu kolunu kadının sandalyesinden çekeceği anlamına da geliyordu aynı zamanda. Regina'ya inci bezeli çantasını uzatmak için doğrulduğunda, onun oturduğu sandalyeyi duvarın dibine doğru birkaç santim itmiş olduğunu gördü.

Kurnaz fahişe. Anlaşılan baş başayken sorun yoktu ama kadın birlikteliklerini arkadaşlarına belli etmemeye kararlıydı.

Ancak Marcus'un onu bırakmaya niyeti yoktu. "Affedersin," diye yalan söyledi sandalyesini ona doğru yaklaştırırken. "Küstahlıklarımı daha sağduyulu yapacağıma dair verdiğim sözü unutmuştum." Kadının elini tuttu.

Regina elini geri çekti, alev kırmızısı bir renk yanaklarına yerleşmişti. "Aslında hiç küstahlık yapmamanızı tercih ederim."

"Sanırım, yaptığım küstahlıkların başkaları tarafından görülebilme olasılığı, sizi rahatsız eden." Marcus bu sefer de elini kadının bacağının üzerine koymuştu. Regina elini itmek için elini uzattığında kadının elini yakaladı.

Regina'nın bakışları adamı resmen tokatlamak ister gibiydi, rahatsız olduğu belliydi, sonra hesapçı bir ifadeyle, "Oyunun kopya tercümesi sizde mi acaba, bayım?" diye sordu.

"Bende olduğunu biliyorsun. Arabadayken bana vermiştin."

Opera salonu normalde oyunun tercümelerini, oyundan hemen önce satardı, ancak Regina kendisinininkini önce almak için araya bağlantılarını sokmuştu. Oyunu daha önceden okuduğu takdirde, müziği kaçırmadığını söylemişti. Adam ise onun bunu, tercümelerini oyundan önce alan insanlara hava atmak için yaptığından şüphelenmişti.

"Çok güzel," dedi kadın, gözleri parlıyordu. "Alabilir miyim?"

Tercüme yan yana oturdukları sandalyelerin arasındaydı. Adam kadının elini bırakmadan tercüme alamazdı. Regina kendini korumayı gerçekten iyi biliyordu.

"Benim az önce satın aldığım kopya nerede?" diye sordu Marcus.

"Louisa ve Cicely, ortak kullanıyorlar. Ben kendiminkini alsam...?"

Adam kaşlarını çatarak, kadının elini bıraktı. Basit bir biçimde ciltlenmiş ucuz kitapçığı alıp kadına uzattı. Kadın kitapçığı elinden kaparcasına çekti ve kıvrak bir hareketle sandalyesinden kalkıp locanın köşesindeki lambanın yanına gidiverdi.

Orkestra ses alıyordu. Az sonra müzik başlayacaktı.

Marcus bakışlarını kadına çevirdi. "Bütün gece orda dikilip bize şarkıların sözlerini okumak ister misin?"

Lambanın ışığı kadının kızaran yanaklarına vuruyordu. "Tabii ki hayır. Sadece üçüncü perdedeki bir yere bakmak istemiştin o kadar."

Regina sadece bir sayfa çevirmişti, baktığı yerin üçüncü perdeyle ilgisi yoktu. Marcus gülümsedi. "Biraz daha sonlara doğru bak bana getir, sana bulayım."

Regina'nın gözlerinde bir telaş parıltısı belirdi. "Ben kendi başıma bakabilirim, teşekkür ederim."

Sesi, önde oturan kuzini ve Louisa'nın dikkatini çekecek kadar yükselmişti. Bayan Tremaine arkasına dönüp ikisine de endişe dolu gözlerle baktı. Marcus ise ona sert bir ifadeyle bakıyordu, ta ki kadın öksürük nöbetine tutulup, bakışlarını sahneye çevirinceye kadar.

"Gel otur şuraya," dedi Marcus, kadının kendisine dokunmaması için gösterdiği aşırı çaba yüzünden rahatsız olmuştu. "Program başlamak üzere."

Arkalarındaki kapı açıldı ve bir erkeğin konuşması duyuldu. "Iversley'in locasındakinin sen olduğunu tahmin etmiştim. Sana Regina'yı gördüm dememiş miydin, Henry?"

"Söylemiştin Richard."

Henry ve Richard, Regina'nın yaşlarında iki adamdı. Arkalarında genç dostları Tom ile birlikte, Regina'nın onları selamlamasının ardından dar locaya girdiler.

Marcus ayağa kalktığı anda, Regina her zamanki sükûnetiyle adamları birbirlerine tanıttı. Henry'yi Paxton Kontu'nun varisi Lord Whitmore olarak takdim etmişti. Diğer iki adamsa

Henry'nin kardeşleriydiler. Anlaşılan üç adam Regina'nın kuziniydi. Kadına nasıl baktıkları göz önüne alınırsa, ona hayrandılar.

Saygısız köpek yavruları. Kadının etrafını çevirmişler, locanın küçük olduğunu söylüyor, onu kendi localarına gitmek için ikna etmeye çalışıyorlardı. Sanki Marcus orada yokmuş gibi davranıyorlardı.

Kadın itiraz ettikçe, adamların baskısı da artmıştı, Marcus heybetli görüntüsünü iyice belli etmek istercesine ayağa kalktı. "Leydim size hayır dedi, eğer boyunlarınıza değer veriyorsanız, onun sözünü dikkate alsanız iyi edersiniz."

Louisa da telaş içinde ayaklanmıştı. "Marcus, Lordum," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Eminim beyefendiler, bunu herhangi bir art niyetle teklif etmediler."

"Hadi ama Draker," dedi Richard. "Biz sadece leydinin rahatını düşünüyoruz. Bu küçücük locada operadan nasıl keyif alsın ki."

"Etrafında gevezelik yapıp onu rahatsız eden salaklar olmazsa daha çok keyif alabilir bence," diye çıkıştı Marcus.

Whitmore adamın üzerine yürümeye yeltendi. "Bana bak, seni fazla gelişmiş..."

"Henry!" Regina elini adamın koluna koyup araya girdi. "Opera başlamadan önce biraz temiz hava almak istiyorum. Bu sırada bana lobide eşlik eder misin?"

Henry'nin yüzünden duyduğu intikam isteği okunabiliyordu. "Bundan onur duyarım, kuzin." dedi, Marcus'a zorla sırtarak.

Dördü birden locadan çıkarak, Marcus'u orada sinir içinde bıraktılar. Kapı kapanır kapanmaz, adam sandalyesinde sessiz sedasız oturmakta olan Bayan Tremaine'e döndü. "Şey? Siz onun şaperonusunuz. Onun Tom, Dick ve Henry ile yalnız dolaşmasına genelde müsaade eder misiniz?"

Bayan Tremaine omuz silkti. "Onlar aile. Onlarla emniyette olacaktır." Kadın adama sanki bir iblise bakıyormuş gibi baktı. "O adamlar ayrıca birer beyefendidir."

Evet o soysuzların ne tür beyefendiler oldukları ortadaydı. "İyi, öyle ise ben giderim." Marcus, Louisa ve Bayan Tremaine'in itirazlarına aldırmadan kapıya yöneldi.

Evet, bir gerzek gibi davranıyordu belki ama Regina'nın o üç adamla yalnız olduğu düşüncesinden bile tiksiniyordu. Kadına nasıl baktıklarını görmüş ve tiksinimişti. Onların kadınla nasıl konuştuklarını görmüş ve tiksinimişti. Ve kadının onun varlığına bir saniye bile dayanamayarak onlarla beraber gitmeyi tercih etmesinden daha çok tiksinimişti.

Regina bir anlaşma yapmıştı. Şimdi o geri zekâlılarla yanından uzaklaşarak, kuralları kendi istekleri doğrultusunda çekip çevirmeye çalışıyordu. Eğer anlaşmayı bitirmek istiyorsa, bunu Louisa'nın da duyabileceği bir yerde yüzüne karşı söylemesi daha iyi olurdu. Eğer öyle değilse, ilişkilerini tüm dünyadan gizlemeye çalışmış gibi davranmaya hiç hakkı yoktu.

Marcus nereye bakacağını bilmeden birkaç dakika tiyatro salonunun içinde avare avare dolaştı.

Yüksekçe sütunların yanında ayakta dikilen kalabalığın yanına gittiğinde, sütunun diğer yanından konuşan bir erkeğin sesini duydu. "Yüce Tanrım, Regina, o iblise katlanabildiğine inanamıyorum."

Marcus donup kalmıştı, Regina'nın lanet olası kuzenlerinden bir tanesinin Eton aksaniyla konuşan sesini tanımıştı.

"Seni o adamla, orada görünce şok geçirdik. Foxmoor bu konuda ne düşünüyor?"

"Kardeşimin, tiyatroya giderken bana eşlik etmesine izin verdiğim kişi hakkında söz söylemeye hakkı yok," dedi kadın. "Sen ve kardeşlerinin de Henry."

Marcus'un kaşları çatılmıştı. Kadın 'İlişki' kelimesini yine kullanmamıştı.

"Biz senin kuzeniniz. Senin için endişeleniyoruz." "Lord Whitmore haklı, Leydi Regina." Bu sefer konuşan bir kadındı. "O adam rezil bir insan, onun yanındayken korkmuyor musunuz? Onun hakkında ne..."

"Hepsi çok saçma. Bana güvenin, kendisi istediği zaman son derece kibar olabiliyor."

Marcus şaşkınlıktan kımıldayamaz bir halde orada durmayı sürdürdü. Regina onu savunuyor muydu? Hem de arkadaşlarına karşı?

"Draker'ın canı yukarıdayken pek kibar olmak istememiş olmalı," dedi kadının diğer kuzenlerinden bir tanesi, "çünkü kendisi tanıdığım en kaba insan."

"O saçının hali nedir öyle?" dedi kadınlardan biri. "Yüce efendimiz adına, bu adam daha önce makas nedir duymamış mı?"

"Ya da ustura. Ya da terzi. Ya da kunduracı." Hepsi gülüyorlardı. Adam çok gerilmişti. Geri zekalı soytarı takımı. Soysuz köpekler. Regina onu savunuyor muydu peki, hayır? Büyük ihtimalle o da onlarla beraber gülüyor olmalıydı.

Sütunun arkasından çıktığında dilinin ucunda yakıcı sözleri çoktan hazırlamıştı, ancak kadının orada olmadığını fark ettiğinde bu sözleri söylemekten vazgeçti.

İçindeki öfke daha da büyümüşü. Kendisini görünce dayanamayıp çılgın atan kadınlardan birisini görmezden gelip, lobiyi taramaya devam etti. Sonra Regina'nın püsküllü şapkasını gördü, o ve Whitmore merdivenlerden yukarı çıkarlarken pek samimi görünüyorlardı.

Kadının kaprislerine bin defa lanetler okudu. Onun kendi yanında olması gerekirken başka bir erkekle arkadaşlık etmesine izin veremezdi. Kalabalığın arasında ilerlerken attığı her adımda öfkesi daha da büyüyordu. Artık Leydi Regina'ya anlaşmalarını hatırlatmanın zamanı gelmişti.

Dokuzuncu Bölüm

Eşlik ettiğiniz bayanı gözden kaçırdığınız anda, şeytanı adı oyunlarını üzerinizde sergilemesi için çağırmış olursunuz.
Bayan Cicely Tremaine. ideal Şaperon.

Regina Henry'nin sadece ona merdivenlerden çıkana kadar eşlik edeceğini düşünmüştü. Aslında diğer kuzenlerinin onlara katılması için ısrar etmeliydi, ancak sözde arkadaşları ve onların Marcus'u alaya alan sözlerinden kurtulmak için öyle aceleci davranmıştı ki. Şayet Henry, Regina kendisini bırakması için Richard'a ricada bulunduğu sırada atılmasaydı, bunu asla kabul etmezdi. Henry kadının bu dünyada yalnız kalmak isteyeceği son insandı.

Merdivenlerin sonunda, Henry onu sağ tarafa doğru çekti.

Kadın da onu sola çekti. "Loca bu tarafta."

"Seninle konuşmak istiyorum. Yalnız. Kardeşinin locası şu anda boş, sen ve ben son tartışmamızı henüz sonlandırmamıştık."

Regina iç geçirdi. Sonlandırmışlardı. Henry bunu kabullenmek istemiyordu, bu aslında kadının onu başından beri istememesinin en büyük nedeniydi. Adamın kendine karşı olan zaafına ve davranışlarına bir an önce bir çare bulmalıydı.

Henry'nin onu Simon'ın boş locasına doğru götürmesine izin verdi, ama adam kapıyı kapatmaya kalkınca ona engel oldu. "Buna gerek yok." Salondaki ışıkların kararmasıyla beraber, kapı da kapanınca oda fazla karanlık olacaktı. Gereğinden fazla.

Adam somurtkan bir yüz ifadesiyle ona döndü. "Teklifimi düşüneceğini söylemiştin."

"Hayır, kardeşim olarak gördüğüm birisiyle evlenemeyeceğimi söylemiştim."

"Bu çok saçma. Ailenin oyun bahçesinde küçük vahşiler gibi oyunlar oynadığımız günlerin üzerinden yıllar geçti. Ben seni bir kardeş gibi görmüyorum."

"Sanırım artık bu şekilde düşünsen daha iyi olacak."

"Neden? Bir kocadan bekleyebileceğin her türlü şeye sahibim, buna güçlü bir gelecek de dâhil. Beni reddetmen için hiçbir mantıklı gerekçen yok."

Onu kendini beğenmiş ve sıkıcı bulmasının dışında. Henry'nin eğlenceli bir gece anlayışı, tanıdığı insanlar hakkında dedikodu yapmaktan ibaretti. Büyük ihtimalle Regina ortalarda yokken onun hakkında da dedikodu yapıyordu. "Üzgünüm, Henry. Dürüst olmak gerekirse, sana karşı bu tür duygular beslemiyorum. Ve asla da besleyemeyeceğim."

"Bana bir şans bile vermedin." Adam kapıyı kapattı ve kadının bir anlık şaşkınlığından faydalanarak onu kollarına aldı. "Ama şimdi bana izin verirsen, sana göstermek istediğim..."

Regina engel olamadan adam onu öpmüştü. İlk önce donup kaldı, sonra Marcus'un onu öperken duyacağı hazzı duyup duymayacağını merak etti. Fakat daha önce onu öpmeye cesaret eden diğer erkekler gibi, Henry de daha önce kadınlar üzerinde denediği ve başarılı olduğunu sandığı taktikleri kendisinin üzerinde denemeye kalkmıştı. Regina onun bu içten Pazarlıklı öpüşünden tiksiniyordu.

Regina dudakların adaminkilerden çekti. "Bu kadarı yeter Henry. Sana böyle bir duygu beslemiyorum."

"Manasız." Adam, kadını kaçacağından korkarmış gibi şimdi daha sıkı kavramıştı. "Bana bir şans ver."

Regina kendini kurtaramayınca, içinde bir panik dalgasının yükseldiğini hissetti. "Lanet herif. Bırak beni gideyim!"

Adamın yüzü çirkinleşmişti. "Senin hakkında söyledikleri doğruymuş," dedi Regina'nın kulağına adeta tıslayarak, Regina adamın kollarından kurtulmak için çırpınıyordu. "Sen gerçekten soğuk bir fahişeden başka bir şey değilsin öyle değil mi? Tahrik eder, oyunlar oynarsın, ama bir adam sana ilgi duymaya başladığında..."

"Bırak kızı, yoksa seni buna pişman ederim!" diye bir ses gürledi.

Marcus! Kapı açıldı ve adamın dev cüssesi kapının tamamını kaplıyor gibiydi. Henry Regina'yı hemen bırakıp yüzünde endişe dolu bir ifadeyle Marcus'a döndü. "Bu durum sizi ilgilendirmiyor bayım, şimdi bizi yalnız bırakır..."

"Gitmemi istiyor musunuz, Leydi Regina?" diye sordu Marcus, bakışlarını Henry'den ayırmadan.

Kadın adamın bir ejderha olduğunu şimdi fark etmişti. İri yumrukları, güçlü vücudu ve korkunç yüzüyle, kadının bir sözü üzerine uçarak yoluna çıkan her şeyi yok etmeye hazır bir ejderha.

Diğer adam da kadın için kavgayı göze alabilecek birisiydi. Hatta bunu yapacak olan ilk kişi olacağına inanıyordu. Regina'nın vücuduna buz gibi bir dalga yayıldı. "Lütfen kalın, Lord Draker. Henry de şimdi gidiyordu zaten."

Henry kadına hışımla döndü. "Regina, bana bu adamı tercih ettiğini söyleme..."

"Bayanı duydun." Marcus locaya girdi. "Arkadaşlarınız sanırım sizi aşağıda merak etmişlerdir."

Henry bir an tereddüt yaşadı. Normalde çalışmayan beyni ilk defa çalışmaya başlamıştı. Ufak bir reveransla locadan çıkarak, Marcus ve Regina'yı locada yalnız bıraktı.

Henry gitmişti. Kadın Marcus'un gelip onu kurtardığına sevin sin mi, yoksa işine burnunu soktuğu için ona kızsın mı bilemiyordu. "Beni nasıl buldun?"

"Seni takip ettim. Kuzenlerine güvenmiyordum."

"Ya da bana, anladığım kadarıyla. Henry'nin hakkından kendi başıma da gelebilirdim, gerek yoktu."

Marcus salondaki diğer localara bir göz atıp kapıyı kapatarak kadına yaklaştı. "Onun hakkından nasıl geldiğini görebiliyordum."

"Bana şans vermedin ama. İçeri girdiğinde tam da ben kuvvetli sağ kolumu üzerinde kullanmak üzereydim. Bu ona mani olurdu."

"Fakat geçen akşam seni kapının önünde öpmeme mani olamadı," diye mırıldanırken Marcus Kadına daha da yaklaştı.

Regina bundan zevk alarak titredi, ancak kımıldamadı. Akıllıca olanı, tıpkı Henry'ye karşı koyduğu gibi Marcus'a da karşı gelmesiydi. Aptalca olanı ise burada durup olacakların nereye varacağını beklemektir.

Gecenin erken saatlerinde olsa kadın ilk seçeneği tercih edebilirdi. Fakat Henry'nin beş para etmez öpücüğü ona gerçeği göstermişti. Bu adamdan etkilendiği kadar daha önce hiçbir erkekten etkilenmemişti.

Bütün o homurdanmalarına rağmen. Hatta şekilsiz sakallarına, kaba tavırlarına ve onu sürekli rahatsız eden iğneleyici laflarına rağmen.

İşin aslı, rahatsız eden iğneleyici laflar kısmı onu daha çok çekiyordu. "İstesem geçen akşam sana da mani olabilirdim," dedi.

"Öyleyse neden olmadın?"

"İstemedim."

Adamın gözleri yarı karanlıkta tehlikeli bir biçimde parlıyordu. "Ama bu akşam bana mani olmak istiyordun. Bu gece elini bile tutmamı istemiyordun."

"Çünkü sana bazı davranış biçimlerini öğretmek istemiştım," diye yalan söyledi kadın.

"Bazen kalın kafalı olmayı tercih ederim." Birden adamın elleri kadının belini sardı ve onu locanın arka kısmındaki perdenin oraya doğru sürükledi. "Sanırım dersimizi tekrar etmemiz gerek."

Adamın kısık sesle sarf ettiği bu sözler, Regina'nın çabucak kaynayan kanının altındaki ateşi daha da güçlendirmişti. Kadın nefessiz kalmıştı ama ellerini kendisini saran güçlü kollara doğru kaydırıldı. "Sanırım."

Adamın kendisini öpmesi için bu kadarı yetmişti. Ve her bir anı, hatırladığından daha da muhteşemdi, sıcak, tatlı ve ipeksiydi. Adamın dudakları kendininkileri tüketiyordu, tüm çıplaklığıyla adam kadının her şeyini alıyor gibiydi. Henry'nin dudakları nasıl onu öpüşmekten soğuttuysa, Marcus'unkiler daha çok istemesine neden oluyordu.

Kadın adamın devasa omuzlarına daha sıkı sarıldı. Bir anlığına kontrolünü kaybetmek inanılmaz bir şeydi. Ve şu an kadın kontrolünün çok dışındaydı. Karanlıkta yalnızdılar, perdelerin ardında kimse onları göremezdi. Kimse onları duyamazdı da operanın daimi izleyicilerinin performans hakkında yaptıkları konuşmalar, ikisinin seslerini bastırıyordu. Şayet duyan olursa da birisinin metresiyle birlikte boş locayı değerlendirdiğini düşüneceklerdi.

Adam kadının yanaklarında alevden bir çizgi bırakarak dudaklarını onunkilerden ayırdı.

"Aşağıda beni savundun. Neden yaptın bunu?"

"Bizi duydun mu?" diye fısıldadı Regina.

"Arkadaşlarının birer pislik gibi davrandıklarını duydum. Ve senin beni savunduğunu."

"Onlar seni tanımıyorlar bile," diye fısıldadı kadın boğulurcasına, kulak memesi dişlenirken konuşabilmesi için epey çaba sarf etmesi gerekmişti.

"Ben de seni tanımıyorum," diye fısıldadı kulağına adam. "Tanıdığımı sanmıştım. Seni rahatsız edenin ilişkimizin iç yüzü olduğunu sanmıştım. Bu yüzden benden hoşlanmıyor gibi davrandığını düşünmüştüm. Ama sonra beni arkadaşlarına karşı savundun."

"Senden hoşlanmamazlık etmedim. Senden hiçbir zaman hoşlanmamazlık etmedim."

Adam burnunu onun boynuna sürttü, sakalları kadının hassas boynunu gıdıklıyordu.

"Öyleyse bana neden bu akşam soğuk davrandın?"

"Çünkü bu hiç akıllıca değil... sen... ve ben..."

"Elbette hiç akıllıca değil... ama bu neyi değiştirir?" Adamın dudakları açıkta olan omuzlarının üzerine kapandığında, Regina'nın vücudunu bir titreme sardı.

"Benim için çok şeyi değiştirir. Her zaman akıllıca hareket etmeye gayret ettim."

"Bense bunu hiçbir zaman yapmadım."

Kadın gülümsedi. "Biliyorum, sen genelde insanları kırbaçlayıp aşağılamayı tercih edersin."

Marcus donmuştu. "Yani demek istediğin, benim senin istediğin gibi davranmadığım mı? Bu yüzden mi seni öpmem akıllıca değil? Ve seni istemem?"

Kadının kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. "Sen beni gerçekten istemiyorsun." Hatta değerli kitaplarını okuyamayacağımı bilsen, benden tiksiniyorsun bile. "Bu yüzden akıllıca değil."

Adam geriye çekildi, gözlerindeki karanlık sanki Regina'yı içine alıp yutacak kadar kara ve derindi. "Sanırım, erkeklerin ayaklarına kapanmasını bu şekilde sağlıyorsun, onlara ne yaptığını bilmezden gelmeyi tercih ediyorsun." Bakışları kadının boynu, omuzları ve göğüsleri üzerinde dolanıyordu. "Çünkü erkeğin seni istediğini bilmek istiyorsun."

Regina'nın sinirleri tepesine çıkmıştı. O da tıpkı diğerleri gibiydi. "Vücudumu demek istedin sanırım. Erkeklerin vücudumu istediklerini biliyorum. Öyleyse neden bir tanesinin daha ayaklarıma kapanmasını istemeyeyim?"

Adamı iterek döndü ve kapıya yöneldi. Marcus onu belinden tutup çekerek sırtını duvar kadar sert göğsüne yasladı. Regina'nın belinin alt kısmının, adamın kaslı bacaklarına temas etmesi onu tahrik etmişti.

"Vücudunu arzulamamamı mı tercih ederdin?" diye fısıldadı Marcus kadının kulağına. "Çünkü bunun imkânsız olduğunu düşünüyorum. Şayet bu yüzden öfkeliysen..."

Adamın sesinden algıladığı zevk tınısı, kadını daha da öfkelenmişti. "Kızgınlığım çünkü sen benim sadece vücudumu arzuluyorsun. Benim sığ bir züppe olduğumu düşünüyorsun. Beni karakterim, vicdanım veya iyi huylarımdan dolayı istiyor olman pek mümkün değil bu durumda."

"Sadece vücudunu istiyor olsaydım," diye gürlendi Marcus, "burada durup senin şu sivri diline katlanıyor olmazdım. Londra'daki pahalı genelevlerden birine gidip çoktan güzel vücutlu bir kadına para saymıştım."

Kadının vücudu katılaştı. "Böyle kabaca ortaya koyduğun gerekçenin bir özür olarak kabul göreceğini düşünüyorsan..."

"Özür dilemiyorum. Senin herhangi bir yerini arzuladığım için özür dilemeyeceğim. Kaba, medenileşmemiş, elini öpmeye layık olmayan biri olduğumu biliyorum. Ama bunu umursamıyorum."

Marcus ellerini kadının beline dolayarak, onu içine hapsetmek istercesine daha da sıktı, sanki onu göğsünün korumasına almak istiyordu. Adamın beli, göğsü ve kolları, tıpkı sözleri gibi katı ve bükülmezdi.

Kadının onunla mücadele etmesi gerekiyordu, tırnaklarını kollarına geçirmesi, hatta kasıklarına tekme atması... ondan kurtulmak için ne gerekirse yapması gerekiyordu. Hatta ağzından çıkan sözleri bile dinlememesi gerekiyordu.

Çünkü kadını etkiliyordu bu sözler. Çünkü kabalık, küstahlık, yani nefret ettiği her şeyin... onda olmasını umursamıyordu. Bu nasıl bir ikilemdi böyle?

Marcus, dudaklarını kadının kulağına bastırarak, öfkesiyle titreyen bir sesle devam etti. "Nefret ettiğim bir adamın kız kardeşini arzulamaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Hayatta yaşamak istediği maceralardan birisi olduğum için öpüşlerime tolerans gösteren bir kadını?"

"Bu doğru değil."

"Öyle mi? Bunu defalarca düşünmeme rağmen, başka bir gerekçe göremedim." Adam kadının çenesini öpücüklerle boğmuştu. Şimdi boynunu emiyordu. Kadın garip bir biçimde duygularının okşandığını hissetmişti. Adamın elleri yukarı doğru kayıp, kadının göğsünü kavradı.

Kadın ilk başta öylesine büyük bir şoka uğramıştı ki konuşamadı. Daha önce hiçbir erkek bunu yapmaya cesaret edememişti, hatta denemeye bile... Buna izin vereceğini nasıl düşünebilirdi...

Adamın eline uzandı, ancak parmaklarının altındaki el yavaşça ve şehvetli bir biçimde hareket etmeye başladığında, kafasında böyle bir davranışın yakışacağı kişinin ancak bir...bir...

Metres.

Kadının kafası adamın göğsüne düşmüştü. Yüce Tanrım, belki de adam haklıydı, belki de tek istediği biraz maceraydı. Belki de çok uzun süredir erkekleri kendine yaklaştırmamaya çalışmaktan, onları bir kol boyu mesafede tutmaya çabalamaktan yorulmuştu.

Her erkeği değil ama. Sadece o. Yanına yaklaşmasını istediği tek erkek o idi. Ama neden? Sosyetenin dışında olduğu için mi? Ya da gerçekten aklını yitirmişti.

"Eğer istediğin macera bu ise hayatım," diye mırıldandı Marcus, "bunu sana verebildiğim için çok memnunum."

"Hayır... Demek istediğim... yapmana neden izin verdiğimi bilmiyorum... böyle şeyleri."

"Şikâyet etmiyorum." Marcus kadının tüm vücudunun sarsılmasına neden olacak biçimde kadının kulak memesini ısırıldı. "Sadece uyanmaktan korkuyorum."

"Bu bir rüya değil." Regina'nın kendisini de rüya görmediğine ikna etmesi gerekiyordu.

"Bu seni rüyamda ilk görüşüm olmayacak." Adam Regina'yı hâlâ sırtından sıkı bir biçimde kavramış kasıklarına doğru bastırarak tutarken, onu locanın perdelerin ardında kalan kuytu köşelerine doğru sürüklemekteydi.

Marcus'un rüyasında kendisini görmesiyle akli başından giden kadın, itiraz etmeden onun kendini sürüklemesine izin verdi. Adam göğüslerini okşamaya devam ederken boğulur gibi bir sesle sordu. "Ne tür rüyalar?"

"Dün gece rüyamda seni şarkı söylerken duydum. Castlemaine'in koridorlarında yankılanan sesini takip ettim ve seni zindanımda buldum. Zincirlenen kadınlardan bahsetmeden etkilenmiş olmalıyım. Çünkü dedikoduların aksine, zindanıma sadece insanların yanında duramayacak kadar kötü bir ruh haline sahip olduğumda, sinirimi yatıştırmak için inerim."

"Peki ben... Zincirlenmiş miydim?"

"Hayır. Ama ben zincirliydim. İçeri girdikten sonra."

"Orada ne yapıyordum öyleyse?"

"Bilmek istemezsin."

Adamın hırıltılı çıkan fısıltısı, Regina'nın nefesini hızlandırmıştı. "İsterim."

"Bacaklarının arasında bir arp ile oturuyordun. Çırılçıplaktın."

Kafasında beliren bu sahnenin yarattığı etkiyle Regina yutkundu.

"Odadan içeri girer girmez, zincirler kendiliğinden bileklerime sarılıp beni geri çektiler, sana dokunmamı engellediler." Adam gırtlaktan gelen boğuk sesiyle konuşmaya devam etti. "Orada çaresizlik içerisinde duruyor, bacaklarının arasında duran arpın kayıp düşmesini, öpmeyi istediğim her yerini gözler önüne sermesini istiyordum... göğüslerini mesela..." Marcus kadının çıplak tenine dokunabilmek için elini korsesinin içine doğru kaydırdı. "İpeksi göğüslerini."

Kadının göğüs ucuna dokundu, tıpkı bir arp teline dokunur gibi, aynı anda kadının ağzından duyduğu zevki bildiren bir inilti döküldü. Adamın dokunuşlarıdaki ihtiras ve ahlaksızlık arttıkça kadın inledi, ama onu durdurabilmek için kendinde güç bulamıyordu. Yüce Tanrım, bir erkeğin ona dokunması böyle bir şey miydi? Evlenmeyi reddederek elinin tersi ile ittiği duygu bu muydu?

"Karnını okşamak istiyorum..." Marcus serbest elini aşağıya kaydırdı, parmaklarını onun karnının üzerinde gezdirdi, sonra aşağıya kaydırdı, aşağıya, daha aşağıya. "Ve bunu." İki bacağının arasındaki o yere dokundu, aynı anda kadın adamın dokunduğu yerde müthiş bir sıcaklık hissetti. "Tanrım, buraya dokunmayı o kadar çok istiyordum ki."

Ah... Tanrım... Adam orasını öyle bir okşuyordu ki, Regina'nın canı tenini terk edecekti sanki. Adamın dokunuşları onu hiç bilmediği ihtiraslara doğru sürüklüyordu. Adamı durduracağı yerde, yanağını onun omzuna bastırdı.

"Hoşuna gitti değil mi?" Marcus, çatal çatal olmuş sesiyle kadına sordu.

"Ben... bilmiyorum..."

"Hoşuna gittiğini hissedebiliyorum." Marcus'un sesi kabalaşmıştı. "Sırf bu yüzden yüzüme bakmak zorunda değilsin, hatta başka birisinin yüzünü de düşleyebilirsin."

"Asla!" Kadın adamın yüzüne bakabilmek için döndü. "Daha önce hiçbir erkeğe böyle şeyler yapması için izin vermedim. Seni temin ederim."

"Öyle mi?" Kadını kendisine doğru yaklaştırdığında adamın gözleri parlıyordu, bir eli kadının korsesinden dışarı fırlamış olan göğsünün üzerindeydi.

"Öyle." Adam onu tekrar okşayıp yağurmaya başladığında kadın nefesini tuttu. "Marcus, bunu ..."

"Şşt, hayatım." Adam tek dizinin üzerine çökerek kadını belinden sıkıca kavradı. "İzin ver bana, tadına doyayım," diye fısıldadı, kadının göğüslerinin arasındaki derin vadiye bir öpücük yerleştirirken. "Maceranı güzelleştirebilmek için yeni bir tat daha..."

"Ben hiçbir zaman... macera istediğimi söylemedim."

Adamın dudakları açtı, cüretkârdı. Bu iş fazla uzamıştı buna devam etmesine izin veremezdi... Vermemeliydi... Regina adamın kafasını itmek için kavradı, ama parmaklarını gür saçlarının içlerine gömmekten kendini alamadı.

Adam göğsünün iyice serbest kalabilmesi için kadının korsesini aşağı çekiyordu.

"Marcus, ne yapıyorsun..." Ancak adamın dudaklarının daha önce dudaklarına da yaptığı gibi göğsünü tüketmesiyle, kadının sözleri yarım kaldı. Aman Tanrım... ne kadar muhteşemdi.

Hele diliyle göğüs ucuna yaptığı şey... Yüce Tanrım!

"Tanrım bana yardım et!" Adam dudaklarını güçlükle kadının göğsünden ayırarak mırıldandı. "Burası bile bal kokuyor. Öyle sıcak... öyle tatlı.

Eli kadının diğer göğsünün üzerine giderken adam biraz evvel ağzını dolduran göğsü tekrar emebilmek için eğildi. Adam bir göğsünün ucunu ısıyor, diğerini emiyordu. Kadının kalp atışları çılgınca hızlandı.

Kadın adamın başını göğsüne bastırdı, bu duygunun kendini daha fazla esir almasını istemiyordu.

Marcus kadını bükülü olan dizinin üstüne oturtabilmek için elini göğsünden çekmişti. Kadın, bacaklarının arasındaki gizli yerin, adamın kaslı bacağına dayandığında yaşayacağı duyguya hazırlıklı değildi, her yanı acırcasına titrerken, zorlukla yutkundu.

Adamın ağzı bu sefer diğer göğsünün üzerindeydi ve doymak bilmez bir açlıkla emiyordu. Kadının çılgınca atan kalbinin çıkardığı gümbürtü, vicdanın sessiz çığlıklarını boğmaktaydı.

Ama müzik boğamıyordu. Perdenin ötesinden, hızlı bir aryanın yüksek sesi geliyordu, şarkı dudaklarının ve göğüslerinin üzerinde gezen dilin, hareketlerin ve kasıklarının arasında artık nerdeyse zonklayan bölgenin ritmine tam uyuyor, kadın adamın dizinin üzerinde zorlukla duruyordu.

"Evet, bir tanem, böyle..." diye fısıldadı adam kadının göğüslerine. "Bu senin ufak maceranı unutulmaz kılacak."

"Böyle söylememeni... Dilerdim." Adama sürtünmek aslında Regina'ya olağanüstü bir maceranın içinde olduğunu hissettiriyordu. Kadın ileri geri sallandıkça, zevkten acıyan bölgenin daha da küçüldüğünü hissediyor, tüm aldığı zevk tek bir noktada toplanıyordu.

Gök gürültüsünü andıran ani bir alkış tufanı etraflarını sardı, gürültü kadının aldığı zevki darmadağın etmişti. Gözlerini kırıştırdı ve kendini adamdan uzaklaştırmaya çalıştı. Adamın saçlarına var gücüyle asıldı. "Marcus, durmalıyız artık."

"Evet," diye homurdandı adam, kadının kendisini ittiğini fark etmemiş gibi tekrar dilini onun göğüs ucunda gezdirmeden önce. "Birazdan hayatım, birazdan..."

"Şimdi," dedi kadın kesin bir sesle. "İlk perde bitiyor olmalı."

Marcus kafasını kaldırdı. "O kadar zaman geçmedi henüz. Güven bana."

Kadının ne kadar süre geçtiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Adam onu okşayıp öptüğünde, zaman kavramı kalmıyordu. "Bana kalırsa ışıklar her an yanabilir, bu locadan ikimiz baş başa şaperonsuz çıkarken görülmemeliyiz."

Adam, kadının gözlerindeki ihtirası ve açlığı görebiliyordu. "Lütfen rezil olmama izin verme," diye fısıldadı Regina.

Marcus ellerini gevşetti. "Hepsinin canı cehenneme."

Eğer bir an önce locayı terk etmezlerse, beraber yakalanabilirlerdi. Hiçbir saygın hanımefendi, tiyatrodaki tek başına dolaşamazdı. "Acele et!" dedi kadın yalvarırcasına, adamı kaldırmak için koluna yapışarak. "Gitmemiz gerek."

Adam yavaşça doğruldu, o esnada alkışlar yavaşlamış ve müzik çalmaya devam etmişti. "Sadece aryanın sonuymuş. Hâlâ biraz zamanımız var, şükürler olsun."

Regina, Cicely'nin ona okuduğu tercümeyle hatırlayacağını umarak perdenin arkasından sahneye baktı. "Ancak birinci perdenin sonu gelmek üzere." Korsesini düzeltirken, işlerin bu kadar ileri gitmesine izin verdiği için kendine lanet okudu. "Çıkmadan önce koridorda bizi göreceği biri olmadığından emin olmalıyız."

"Çıkamam. İnan bana, eğer şu anda seninle aydınlık bir yere çıkarsam, beni gördükleri anda rezil olursun."

Regina adamın ne dediğini anlayamamıştı, soran gözlerle ona bakıyordu.

Marcus utangaç utangaç gülümsedi. "Bir kadın tahrik olduğunu gizleyebilir, hayatım. Ama erkekler için aynı şey söz konusu değil."

Regina evli olan arkadaşlarının erkekler ve aşk yapmak ile ilgili anlattıklarını hatırlayınca yanakları tekrar alev alev yanmaya başladı.

"Bir şeyler yapamaz mısınız?"

Adamın yüzünü bir anda ateş bastı. "Aslında seni yere yatırıp sevişebilirim, ama kastettiğin şeyin bu olduğunu sanmam."

"Kesinlikle değil!"

"Öyleyse beklemek zorundayız." Marcus'un sesinde içinde buldukları durumu yansıtan bir ironi vardı. "Bana kuzenin Whitmore'u anlat. Bu benim ser... benim durumumu çabucak yatıştıracaktır."

Adamın teklifi kadını şaşırtmıştı. "Ne bilmek istiyorsun"

"Seni neden rahatsız ediyordu?"

Ah, Tanrım. Kadın omuzlarını silkerek bakışlarını başka yöne çevirdi. "Benimle evlenmek istediğini söyledi, ben de onu reddettim. Bir kez daha." "Bir kez daha?"

"Daha önce de teklif etmiştim ve tabii ki reddetmiştim. Ret cevabımı bir cevap olarak algılamıyor."

"Bu arada kaç evlilik teklifi reddettin? Dört? Beş?"

"Bir şey değiştirir mi?"

"Kaç tane Regina? Bana doğruyu söyle, yoksa Bayan Tremaine'e sorarım ki kendisi beni kahretmek için doğruyu söyleyecektir kuşkusuz."

Adamın da sorularının da Tanrı cezasını versin. Bu tür şeyleri, onu az önce günden günaha sürükleyen bir adamla konuşmak kolay değildi. "On bir," diye kestirip attı Regina. "Henry'yi de sayarsak tabii."

"Peki, bu Whitmore'un nesi var da sen onu iki defa reddettin?"

Salonda kopan alkış kadının soruyu yanıtlamaması için bir bahane yaratmıştı. "Gel hadi, durumun ne olursa olsun daha fazla bekleyemeyiz."

"Tamam, az sonra durumum normale dönecek." Regina kafasını kapıdan uzatıp koridorun boş olduğunu gördü. "Şimdi, acele et," diye mırıldandı adamı dışarı çekerken. "Cicely ve kardeşine, yaşlı Leydi Montgomery'yi locasında ziyaret ettiğimizi söyleyeceğiz. Yaşlı kontes o kadar unutkan ki, birisi ona sorduğunda orada olduğumuzu söyleyecektir." Kadın adama gülümsedi. "Hem kadın beni sever."

"Seni herkes seviyor Regina," diye mırıldandı adam.

"Sen bile?"

Adam cevap vermedi. Koridorun sonunu döndüklerinde, Henry ile burun buruna geldiler. Kardeşleri de yanındaydı, yollarını kesip Marcus ve Regina'nın geçmesini engellediler.

"Uzak dur, Whitmore," Marcus adamı uyardı. Henry ikisinin omuzlan üzerinden boş koridora baktı, yüzü alacalı bir kırmızı renge dönmüştü. "Siz ikiniz bunca zamandır Foxmoor'un locasında mıydınız?"

"Saçmalama," dedi Regina soğuk bir biçimde. "Leydi Montgomery'yi locasında ziyaret ettik."

"Yalancı," dedi Henry aşağılar bir ses tonuyla. "Bu piçle beraberdin. Seninle bir dakika bile yalnız kalmama izin vermezken, Ejder Vikont'un sana..."

"Yerinde olsam, dilime sahip olurum" diye adamın sözünü kesti Marcus. "Masum bir kadın hakkında konuştuğunu unutma."

"İnsanlar bunu duyduklarında artık o kadar masum olduğunu düşünmeyecekler," diye çıkıştı Henry. "Aptallaşma Henry," diye araya girdi Richard. Kimse başka bir şey diyemeden, Marcus genç lordun gırtlığına yapışıp ayaklarını yerden keserek, onu karşı duvara yapıştırdı.

"Hiç kimseye hiçbir şey söylemeyeceksin!" diye tısladı Marcus, Henry'nin nefes almak için harcadığı çabadan ötürü iyice kızaran yüzüne karşı.

Bu adamı da çabuk kabaran öfkesini de Tanrı bildiği gibi yapsın. Regina önce koridorun o anda boş olduğuna şükredip, Marcus'un koluna yapıştı. "Lord Draker, adamı yere bırakın."

Kadın sanki lamba direğine asılmış gibiydi, Marcus kolundaki kadını fark etmemişti bile. Henry'yi bir tavuğu gırtlığından tutup silkeliyormuş gibi kolayca kaldırmıştı. "Tek bir kelime dahi etmeyeceksin, Whitmore. Çünkü ettiğini duyarsam o dilini dibinden koparır, pis gırtlığına tekrar tıkiveririm. Beni anlıyor musun?"

"Marcus!" Regina'nın yanakları yanıyordu. "Tanrı aşkına, Henry'yi yere bırakın."

"Anladın mı küçük serseri?" Marcus adamı duvara vurdu. "Anladın mı?"

Henry kafa sallamaya benzer bir şey yapabilmişti. Marcus adamı o anda yere bıraktı. Henry bir patates çuvalı gibi yere düştü. Kardeşleri ona yardım etmek için etrafını çevirdiklerinde, Henry onların yardımına gerek kalmadan ayağa kalktı ve kurbağayı andıran bir sesle "Bir beyefendi gibi dövüşmüyorsun Draker," dedi.

"Evet, dövüşmüyorum," diye gürlledi Marcus. "Gelecek sefere bir kadının adına çamur atmadan önce iki defa düşünmen gerektiğini hatırlarsın umarım."

Bu adam aklını kaçırmış olmalıydı, bu tür taktiklerle bir şey çözebileceğini gerçekten düşünüyor olamazdı. Marcus şanslıydı çünkü Henry adama karşı çıkamayacak kadar korkaktı.

Marcus kolunu Regina'ya uzattı. "Gidelim mi?" Loca kapıları birden açıldığında, etraflarını, bir sürü insan sarmıştı. Regina'nın adamın kendisini ağızları bir karış açık bir halde onlara bakan kuzenlerinin yanından uzaklaştırmasına izin vermekten başka çaresi kalmamıştı. Koridorda ilerlerken, kadının öfkesi geçmeye başlamıştı. Marcus kesinlikle işleri daha kötü hale getirmişti. Toplum içinde nasıl davranması gerektiğine dair en ufak bir fikri yok muydu adamın? Kurallara hiç mi uyamazdı?

Ya adamın gerçekten haberi yoktu ya da bunları bilmezden gelmeyi tercih etmişti. Ama neden? Annesinin Marcus'a görgü kurallarından hiç bahsetmediğine inanmıyordu. Öyleyse adam neden her fırsatta yetiştirilme biçimine uygun davranmayı reddediyordu?

Aslında Marcus, insanları kendisini aşağılamaları için davet ediyordu. Ama bir yandan da ona üzülüyordu, çünkü öyle olmasa dün akşam sahnede onu aşağıladığını düşündüğü için bu kadar büyük bir tepki vermezdi. Marcus gururlu bir erkekti, ancak davranış biçimi hor görülmeyi ve aşağılanmayı da hak ediyordu.

Beraberce Iversley'in locasına girdiklerinde, Louisa ve Cicely'yi meraktan kendilerinden geçmiş bir halde buldular.

"Nerelerdeydiniz kuzum?" Louisa hemen Regina'nın yanına gitti. "Kuzenlerinden bir tanesi gelip sana baktı, sonra Lord Whitmore ile ortadan kaybolduğunuzu söyledi. Gitmeden önce de Marcus'la ilgili bir şeyler geveledi, kötü bir şeyler olduğunu..."

"Kardeşin, insanları korkutmakla meşguldü," dedi Regina.

"Ben seni koruyordum," dedi Marcus.

"Kuzenimi dedi boğazlayarak mı?"

"Bunu hak etmişti. Eğer ağzını..."

"Çok saçma." dedi Regina. "Eğer bana fırsat vermiş olsaydın, dedikodunun benim de ona karşı kullanacağım bir kılıç olduğunu hatırlatırdım. Bana çamur atmaya cesaret edemezdi çünkü onun evlenme teklifini reddettiğimi insanlara söylemek için bir saniye bile tereddüt etmeyeceğimi bilirdi. Bu onu yeterince korkuturdu."

"Lord Whitmore'u ret mi ettin?" Louisa'nın meraklı bakışları Regina'nın üzerinden Marcus'a kaydı.

"Adamın hanımefendinin yüksek standartlarına uymadığına hiç şüphe yok," diye homurdandı Marcus.

"Ya da Regina birbirlerine uygun olmadıklarını düşündü," diye Regina'nın yardımına koştu Louisa.

Marcus içini çekti. "Neden uygun olmadıklarını anlamadım. Adam Leydi Regina'nın bir koca adayında aradığı her şeye sahip unvan, mal varlığı.. tepeden bakan bakışlar."

"Bunlar onun aradığı şeyler değil." Louisa, Regina'ya baktı. "Ona bunları aramadığını söylesene."

"Ah, kardeşine aldırma." Regina'nın siniri yine yükselmişti. "Bunları sadece beni kırmak için söylüyor."

Birden akli başına geldi. Adamın bu şekilde davranmasının tek bir nedeni vardı, Louisa'nın ondan nefret etmesi için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Ah, Tanrım. Şimdi her şey anlam kazanmaya başlıyordu, değişken tavırları, aşağılamaları, kötü konuşmaları... hepsi bu yüzdendi.

Marcus, Louisa'nın Regina'nın sığ, kalpsiz, maymun iştahlı bir kadın olduğunu düşünmesini istiyordu. Çünkü kız eğer Regina'nın karakteri hakkında şüpheye düşerse, Simon'ın karakterini de sorgulayabilirdi.

Ne alçakça bir oyundu bu böyle. Aslında başından beri mesele Regina'ya eşlik etmek değildi. Adam bu yüzden onu mutlu etmek için iltifatlar etmiyor, ya da onun istediği gibi giyinmiyordu. Kadın bir de adamın gerçekten onu istediğini düşünmüştü.

Regina'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. Ne kadar aptaldı. Adam büyük ihtimalle onun ne kadar basit bir kadın olduğunu ispatlamaya çalışıyordu, hatta belki de onu rezil etmeye... Adama karşı duyduğu fiziksel çekime kendini öylesine kaptırmıştı ki, gerçeği göremeyecek kadar körleşmişti.

Kendini kullanılmış ve kandırılmış hissediyordu. Ama buna daha fazla izin vermeyecekti.

Onuncu Bölüm

Kaba bir beyefendiye asla tolerans gösterilmemelidir. Bayan Cicely Tremaine. İdeal Şaperon.

Marcus başının belada olduğunu biliyordu. Regina'ya asla dokunmamalıydı, onun kendisini büyülemesine izin vermemeliydi. Neden Whitmore'un kadının adını kötüye çıkartacağı düşüncesi onu esir düşmüş bir iblis gibi delirtmişti Kontrolünü kaybetmişti; oysa bir insan etrafında bu kadar düşmanı varken kontrolünü kaybetmemeliydi.

Marcus karşısında oturan Regina'nın sessizce camdan dışarısını seyretmesine dalmışken, hemen yanı başında oturan kuzini kendisine öfke ile bakıyordu. Hiç şüphe yok ki adamın kuzeniyle tartışmış olmasından son derece hoşnuttu.

Ona da lanet olsun. Her ikisine de lanet olsun. Regina Marcus'u operanın geri kalan bölümünde yok saymış sadece Louisa veya Bayan Tremaine ile konuşmuştu.

Kadının bu şekilde uzaklaşmasına izin veremezdi.

Derin bir nefes alıp camdan dışarı baktı. Eğer organından başka bir şey düşünebiliyor olsaydı, Whitmore'un suçlamalarını kendi lehine kullanabilirdi. O salak kuzeninin iddialarının birazına destek çıkacak olsaydı, Regina anlaşmayı o anda sonlandırabilirdi.

Bunun yerine adamı yıldırarak sessiz kalmasını sağlamıştı. Peki ama neden? Çünkü içinden gelen o şövalyelik ruhuna karşı gelememişti. Çünkü kadının tadına baktıktan sonra onun adının kötüye çıkmasını izleyemezdi.

Ve kadın şimdi adamı ondan uzak durarak ödüllendiriyordu. Marcus aptalca davranıp, kendisini ne kadar çok arzuladığını Regina'ya belli etmişti, kadın şimdi bunun bedelini fazlasıyla ödetiyordu kendisine.

"Yarın akşam, Louisa ve Foxmoor ile birlikte Tiyatroya gideceğiz," dedi Marcus kesin bir tavırla. "Ünlü Edmund Kean Drury Lane de olacakmış."

Yanı başında oturmakta olan kız kardeşi neşeye atıldı. "Bu harika olur. Öyle değil mi Regina?"

"Üzgünüm." Regina gözlerini pencereden ayırmamıştı. "Yarın akşam Hungate'lerin balosuna katılıyorum. Ama Simon ve ben sizinle orada görüşmek isteriz."

Adamın midesinin orta yerine yakıcı bir öfke yerleşmişti. "Ben davet edilmedim." Lanet olası kadın bunu çok iyi biliyor olmalıydı. "Bu demek oluyor ki Louisa da gidemeyecek."

"Ama Marcus..." diye başladı Louisa. "Önemli değil, sonraki gün atla gezintiye gidebiliriz," diye devam etti Marcus. "Şayet Foxmoor müsaitse."

"O müsait olabilir belki ama ben değilim," dedi Regina Marcus'u sinirlendirecek bir ses tonuyla. "O gün bir arkadaşımın partisine katılacağıma dair kendisine önceden söz verdim. Ama eminim Louisa ve Simon size seve seve eşlik edeceklerdir."

"Ah evet..."Louisa yine konuşmaya katılmaya çalıştı.

"Peki ya ondan sonraki gün?" diye homurdandı Marcus, sinirleri gerilmeye başlamıştı.

"O gün pazar." Regina'nın adama bakışları sertleşmişti. "O gün kiliseye giderim."

"Ne kadar dindarsınız" diye karşılık verdi Marcus.

"Kendi bataklıkları içinde yaşamaktan zevk alanların ruhlarına dua ederim."

"Kuzeniniz gibiler için mi?"

Kadının dudakları incelik adeta bir çizgi halini almıştı. "Kendisi gerçek bir beyefendi olduğu için evet."

Louisa kolunu ağabeyinin kolunun üstüne koymuştu. Marcus bu eli itti, öfkesi kabarıyordu. "Öyle ise pazartesi akşamına ne dersiniz? Kean hâlâ Drury Lane'de olacak." Kahretsin, sanki kadını davet eder gibi sormak istememişti. Ona boyun eğmeyi reddediyordu. Kadın onu bu gece bir defa dizlerinin üzerine çöktürmeyi başarmıştı, bu bir daha asla olmamalıydı.

"Pazartesi akşamı, başka bir yere sözüm var. Elbette salı günü de." Marcus ağzını açmaya yeltendiğinde, kadın o güzel sesiyle devam etti. "Çarşamba gecesi ise Almack'ta düzenlenecek olan toplantıya gideceğim. Davetiyeniz veya kefiliniz olduğunu sanmıyorum?"

Marcus güldü. "Hemen sağ elimi kesip o akbabalardan bana davetiye dilenmeye başlayacağım."

"Ne yazık, sağ eliniz adam boğazlarken çok işinize yarıyordu halbuki."

"Lanet olsun Regina..." Adam sabrının sonuna geliyordu.

"Ne yazık ki yılın bu bölümünde katılmam gereken sosyal faaliyetlerin sayısı çok oluyor. Dördümüz bir araya ne zaman gelebiliriz bilmiyorum. Siz üçünüz ben olmadan devam etmelisiniz. Ama eve döndüğümde defterime bir göz atacağım, belki önümüzdeki haftadan sonraki hafta size eşlik edebilecek uygun bir zaman bulabilirim."

Kadın onu bir beyefendi gibi davranmadığı için cezalandırıyor olmalıydı. Fakat aynı zamanda anlaşmalarını da bozmak mı istiyordu? "Yaşadığı bu ani darbe Marcus'un içindeki öfkenin alevlerini hareketlendirdi.

Niyeti öyle olmasa iyi olurdu. Kadın ona eşlik edeceğine dair bir anlaşma yapmıştı, ya sonuna kadar buna bağlı kalacaktı ya da ona bir iyilik yapıp kardeşinin gözü önünde bu anlaşmayı bozacaktı.

Arabacının atları durdurmak için bağırdığını duydular. Uşak kapıyı açmak için koştururken, Marcus Louisa'ya "Ben hanımefendileri içeri bırakana kadar burada kal. Uzun sürmez," dedi. Sonra Regina'nın itiraz etmesine meydan vermeden arabadan aşağı indi.

İki hanımın inmesine yardımcı olduktan sonra, onlara uzun merdivenler boyunca eşlik etti. Kadın daha bir saat önce öpücükleri ve dokunuşları altında erirken, şimdi ona dokunmaya ancak güçlkle tahammül edebiliyordu. Tanrı bu kadının belasını versin.

İçeri girdiklerinde, Marcus kadının kuzinine döndü.

"İzin verirseniz, Leydi Regina ile özel bir şey konuşmak istiyorum, Bayan Tremaine."

Bu sözler Bayan Tremaine'i telaşlandırmıştı. "Ah, bilmiyorum, bence..."

"Önemli değil Cicely," Regina kadının konuşmasını kesti. "Ben de Lord hazretlerine bir şey söylemek istiyordum. Sadece birkaç dakika sürer."

Konunun açıklığı kavuşmasıyla beraber, Regina gerçek bir aristokratın zarafetine yakışır bir biçimde koridor boyunca ilerledi. Adam kendi hantal vücudu ve iri cüssesinin farkındaydı ama kadının ardından acı veren bir hasetle bakarak onu takip etti.

Tanrı neden ona babası olan adamın bir prenze yaraşır zarafeti yerine, iri cüssesini miras olarak vermişti ki? Bu hiç adil değildi.

Marcus, Regina'nın Whitmore'un kollarına ne kadar mükemmel uyabileceğini düşündü. İki zarif insanın, zarif bir öpüşle birleşmesinin ne kadar güzel olabileceğini.

Kendisinin öpüşleri ise aç kalmış bir kurdun saldırısına benziyordu herhalde. Hatta sinir bozucu iriliği başına bela olmuş, kadının göğüslerini öpebilmek için diz çökmek zorunda kalmıştı.

Kadının yumuşak iniltilerini hâlâ kulağında duyabiliyor, dilinin altında çakıl taşı gibi sertleşen ve büyüyen göğüs uçlarını hatırlayabiliyordu. Şimdi kadın hangi cüretle adamın davranışlarını onca teşvik ettikten sonra, anlaşmayı bozmaya...

"Evet?" Kadın yüzünü adama döndü. "Benimle ne konuşmak istiyordun?"

Marcus oturma odasına geldiklerinin bile farkına varmamıştı, burası büyük ihtimalle kadının odası olmalıydı. Kadını tıpkı bir kaniş köpeği gibi körçesine takip etmişti.

"Bana soğuk davranarak beni cezalandırdığını düşünüyorsun öyle değil mi?" diye konuya girdi Marcus.

"Ne demek istediğini anlamadım?"

"Bal gibi anladın. Koridorda geçirdiğimiz dakikalardan itibaren..."

"Kuzenimi gırtlakladığın andan itibaren mi? Ağza alınmayacak küfürler savurduğun andan mı? Adımı sonsuza dek lekelemeye çalıştığın andan mı?"

Marcus pes etmemiştir. "Seni asıl lekelemeye çalışan Whitmore'du, bunu biliyorsun. Lanet olsun, icabına baktığım için bana minnettar olmalısın."

"Minnettar mı? Barbar davranışın yüzünden sadece onu değil kardeşlerini de düşman ettin. Biraz kendini dizginleyebilseydin..." Kadın sustu, derin bir nefes aldı. "İzin verirsen, seninle konuşmak istediğim konuya gelmek istiyorum."

İşte olmuştu. Kadın ondan ayrılacaktı. Başından beri beklediği şey buydu öyleyse neden nefes almak birden güçleşmişti?

"Görünüşe bakılırsa, bana eşlik etmenin nedenlerini yanlış anlamışım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sosyeteye katılmanı kolaylaştıracak birisine ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Louisa'ya destek olmak istediğini düşünmüştüm. Ancak nerede olursak olalım, tanıştığımız veya bulduğumuz herkese kaba davranmaktan geri kalmadın."

"O insanlara neden nazik davranayım ki? Ne yaptığının hiçbir önemi olmadan beni aşağılamaya devam edecekler."

"Bu çok saçma. Seni aşağılıyorsa bu sadece davranışların yüzünden olabilir. Onları suçlayamam. Beni ve onları her fırsatta aşağıladın, beyefendi gibi davranmayı bir kere bile olsun denemedin, üstelik sosyete girmek isteyen bir adam gibi değil de buğday biçmeye giden bir köylü gibi giyinmekte de ısrar ettin."

"Ben sadece olduğum gibi davrandım. Benimle tanıştığında kim olduğumu biliyordun."

"Bana kardeşim yüzünden kaba davrandığını farz ediyordum. Görgü kuralları hakkında en ufak bir bilgin dahi olmadığını düşünmemiştim."

Marcus'un kaşları çatılmıştı. "Hayır. Whitmore'un tehditleri karşısında aşırı tepki gösterdiğimi kabul ediyorum, ancak bu sana anlaşmamızdan geri dönme hakkını vermez."

"Anlaşmamızdan geri döndüğümü kim söyledi?"

"Sana eşlik etmemem için bin bir türlü mazeret uydurduğun takdirde ben böyle olduğunu düşünürüm."

Kadın Marcus'a o soğuk, hor gören gülümsemelerinden birini gönderdi. "Yanlış anlamışsın. Ben sadece bu sorunu çözene kadar seni görmeyi reddediyorum."

Marcus'un gözleri endişeyle açıldı.

"Eğer derslere bir an önce başlayacaksak, zaman kaybetmeden hazırlanman iyi olur."

Marcus gözlerini kırptırdı. "Neye hazırlansam?"

"Sosyeteye geri dönmeye. Eğer sen ve ben bu ilişkiye devam edeceksek, sarsak bir ayı gibi davranmaya devam edemez, insanları aşağılayamazsın. Benim korumam gereken bir adım var." Kadın odanın içerisinde salınıp parmak uçlarıyla eşyalara dokunurken, Marcus ağzı açık kadını seyretmekteydi. "Madem kitaplara bu kadar düşkünsün, sana beyefendi olmanın inceliklerini anlatan en son kitapları gönderebilirim. Lord İversley ile bir terzi de ayarlayabiliriz, eminim Simon sana saygın bir beyefendi olmanın gerekliliklerini öğrenmen konusunda seve seve yardımcı olacaktır."

"Lanet olası kardeşinden ders filan alacak değilim!" diye patladı Marcus. "Kıyafetlerimin hiçbir şeyi yok. İstedğim yerde istediğim gibi davranırım. Bunun kuralları bilmemekle hiçbir ilgisi yok."

Kadın yavaşça yüzünü adama döndü. "Beyefendiliğin gerektirdiği kurallara uymayı reddettiğini mi söylüyorsun."

"Aynen öyle," diye gürlledi Marcus.

"Ama anlamıyorum. Seninle toplum içerisinde görüneceğim, düzgün bir ilişkimiz olması konusunda ısrar ediyorsun. Bunun karşılığında ben de bana bir bayana eşlik eden beyefendilerin genel davranış biçimleri içerisinde davranmanı bekliyorum, yani nezaketle ve saygıyla. Ancak görünüşe bakılırsa bu sadece benim için bir ilişki. Senin için ise... Ne? Anlamaya çalışıyorum."

Konuşmanın gidişatı hiç de Marcus'un istediği gibi olmamıştı. "Benim için... şey..."

"Hem kardeşini hem de beni utandıracak şeyler yaptığının farkındasın öyle değil mi? Öyleyse neden yapıyorsun?" Kadının gözleri bir çizgi halini almıştı. "Çünkü bu senin için düzgün bir ilişki sayılmaz, öyle değil mi? Çünkü bu senin Louisa ve Simon'ın birlikteliği konusunda ısrar etmekten vazgeçmem için denediğin bir yol!"

Marcus'un kanı donmuştu. Kadın niyetini anlamış mıydı? "Bu çok saçma."

"Kolunda güzel bir kadın istediğine dair konuşman? O da mı yalandı? Ve öpüşlerin ve beni arzuladığına dair itirafların?" Kadının elleri ve alt dudağı titriyordu.

Adam içinden küfretti. "Seni arzuladığımı gayet iyi biliyorsun... Seni arzuluyorum... Ben..." Tanrım, kadın etrafında daireler çizmeye başlamıştı.

"Beni arzuluyor olabilirsin. Ama artık istemiyorsun."

"Böyle bir şey söylemedim."

"Evet, söyledin ve bunun aksini düşünmem için hiçbir şey yapmadın. O zaman alçakça benim duygularıyla oynadığını düşündüğüm için beni nasıl suçlarsın? Tıpkı Simon'ın Louisa'nın duygularıyla oynadığını iddia ettiğin gibi."

Bu kıyaslama adamın üzerinde göğsünden vurulmuş gibi bir etki bırakmıştı.

"On bir evlilik teklifini geri çeviren bir kadının duygularıyla oynamayı başarabileceğimi hiç sanmıyorum." Marcus çevresini saran bu bataklıktan bir an önce çıkmalıydı.

Kadının gözlerinde öfke ateşi parlamıştı. "Demek geçmişimde erkekler olması, benimle bir oyuncak gibi oynayabileceğini düşünmene yol açtı."

"Lanet olsun, oynamıyordum... inan..." Marcus ağız dolusu küfür savurdu. "Konuyu sürekli buraya getiriyorsun. Toplum ve sosyete hakkında neler hissettiğimi biliyorsun. Öyleyse onların saçma kurallarına neden uyayım ki?"

"Benimle beraber olduğun için olmasın?" Regina, adamın kaşlarının çatıldığını görünce hafife alan bir tavırla devam etti. "Önemli değil. Sanırım şimdi anladım."

"Neyi anladın?"

"Şayet kasıtlı olarak benimle oynamak niyetinde değilsen..." Kadın kırılğan bakışlarını Marcus'un gözlerine dikti. "Ki sen böyle olduğunu iddia ediyorsun, değil mi?"

"Elbette," dedi Marcus konuşmanın içeriğinden duyduğu rahatsızlığı belli etmeye çalışarak.

"Öyleyse gerekçen konuşmamızın başında belirttiğim şey olmalı toplum içersinde nasıl davranman gerektiği konusunda gerçekten bir şey bilmiyorsun." Kadın derin bir iç çekti. "Bunu daha önce görebilmeliydim. Sen bunu kabul etmeyecek kadar gururlu bir insansın. Bütün o yakınmaların ve itirazların nasıl davranması gerektiğini bilemeyen bir insanın, başkalarının da bunu öğrenmesine mani olmak için gösterdiği çabadan başka bir şey değilmiş."

"Efendim?"

"Sanırım hangi konularda bir beyefendi gibi davranmak için ders alman gerektiğini belirterek, durumu daha da kötüleştirmemeliyim."

"Davranışlarım konusunda ders almaya ihtiyacım yok benim!" diye kükredi Marcus.

"Bağırmana hiç gerek yok," dedi kadın sakın bir tavırla. "Önemli değil. Bu yüzden benim yanımda utanmana gerek yok." Yüzünde bir merhamet ifadesi belirmişti.

Merhametli kaltak!

Marcus'un gözlerinin önünde kırmızı baloncuklar uçuşmaya başlamıştı. Kimse ona acıyamazdı, ne o, ne kardeşi, ne de herhangi biri. Sosyetik ortamlarda ipin ucunu fazla kaçırmış olabilirdi, ancak bunun tek sebebi o adi pisliklerin ona karşı tutumlarıydı. Kadın o insanlara karşı nazik olmasını nasıl beklerdi? Hem de ona saygısızca davranırlarken? Gülümsedi ve hafif bir reverans yaptı...

Bunu başarabilmişti en azından. Kadının gözlerinin içine baktı. "Derse ihtiyacım yok. Açık konuşmak gerekirse senin hain isteklerine boyun eğip, toplumun saçma sapan kurallarına uymamayı tercih ediyorum."

"Affedersin ama şu anda verdiğin tepki, dans etmeyi bilmeyen, doğru düzgün davranmayan, doğru zamanda doğru şeyleri söylemeyi beceremeyen, yeteneksiz bir insanın vereceği tepkinin aynısı. Eksiklerini gidermen için elimden gelen yardımı..."

"Yardıma ihtiyacım yok! Kimsenin yardımına ihtiyacım yok!" Adam girdiği bu bataklıkta biraz daha ilerlerse bir daha çıkamayacağını fark etmişti, o yüzden şimdi çekilmek en iyisiydi. "Bu saçmalığa yeterince katlandım. İyi geceler, madam."

Marcus kapıya doğru ilerlerken, kadın arkasından seslendi. "Lord Draker?"

"Ne var?" dedi Marcus yürümeye devam ederek.

"Bir centilmen gibi davranmadığınıza ve nasıl davranılacağını öğrenmeye niyetiniz olmadığına göre, korkarım arkadaşlığınızın bana vereceği zevkten vazgeçmek zorundayım."

Adam durdu. "Bütün bu konuştuklarımızdan sonra, anlaşmamıza sonuna kadar sadık kalamayacağınızı söylüyorsunuz öyle mi?"

"Ben düzeyli bir ilişki için anlaşmıştım. Siz bunun ne demek olduğunu bilmiyorsunuz."

"Çok fazla göstermemekle birlikte, tabii ki biliyorum." Marcus bir yandan da kafasında uğradığı hayal kırıklığının muhasebesini yapmaya çalışmaktaydı. "Demek öyle. O zaman kardeşinize cehenneme gitmesini söyleyin. Çünkü ben sizinle arkadaşlık edemeyeceksem, kardeşiniz de Louisa ile edemez."

Marcus fırtına gibi dışarı çıktı, neredeyse kapının ardında onları gizli gizli dinlemeye çalışan Bayan Tremaine ile çarpışacaktı. Kadına sertçe bakmak için bir an duraksadı. "Tebrikler. Sonunda benden kurtulmayı başardınız."

Sonra rüzgâr gibi uzaklaştı.

On Birinci Bölüm

Genç insanlar, şakacı bir mizaca sahip olabilirler. İyi bir Şaperon gerçekleşebilecek her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmalıdır. Bayan Cicely Tremaine. ideal Şaperon

Marcus kendisini arabaya atarak, arabacıya devam etmesini buyurdu. Lanet olası kadın. Bir de kalkmış ders almasını istiyordu!

"Marcus, sen iyi misin?" Karşısında oturan Louisa merakla sormuştu.

"İyiyim ben." Harika. Sonunda burnu havada hanımefendiyi hayatından silebilmişti.

Artık Castlemaine'e gitmek çok uzun sürdüğü için, gecelerini kardeşinin evinde geçirmek zorunda kalmayacaktı. Atları ve uşakları için daha fazla üniforma parası vermek zorunda değildi. Ceketinin kesimi yüzünden kendisini eleştiri yağmuruna tutacak olan bir kadınla bir gece geçirmek için giyinmesine gerek yoktu.

O sivri dilli cadiya daha fazla katlanmak zorunda değildi. Tahrik edici bakışmalar olmayacaktı. Karanlıkta ihtiraslı öpüşmeler de olmayacaktı.

Lanet olasıca kaltak, bunu ona neden yapmıştı?

Ne fark ederdi ki, artık bitmişti. Peki ya kadının kendisini idare edebilmekten yoksun olduğuna dair düşünceleri? Başından beri istediği bu değil miydi?

Hayır, lanet olsun. Adam kadının arkadaşlarının normal bir beyefendiyi anında parça parça edebilecek adi kurtlar kadar hain olduklarını kanıtlamak istemişti. İnsanların bu gerzek beklentileri yüzünden kız kardeşi kadının arkadaşları tarafından hiç hoş karşılanmayacaktı.

Bunun nedeni adamın kurallara uymaması değildi. İstese kadının herhangi bir arkadaşı kadar beyefendi olabilirdi.

Affedersin ama Őu anda verdiĐin tepki, dans etmeyi bilmeyen doĐru dűzgűn davranmayan, doĐru zamanda doĐru Őeyleri sűylemeyi beceremeyen yeteneksiz bir insanın vereceĐi tepkinin aynısı.

Yűce Tanrım! Kadın, kendisini çılgına çevirmeyi baŐarmıŐtı.

"Marcus?" Louisa arabanın içini dolduran tekerlek seslerini bastırmaya çalıŐarak konuŐmuŐtu. "SűylediĐin Őey konusunda ciddi miydin? Sen, ben ve Simon'ın atla gezintiye ıkabileceğimiz konusunda?"

Kahretsin. Şimdi bir de Louisa'nın beklentileriyle başa çıkmak zorundaydı. "Durum biraz deĐiŐti."

Sokak lambalarından arabanın içine yansıyan yarı gri iŐıĐın altında bile adam kız kardeŐinin kaŐlarının atıldığını gűrebilmıŐti. "Nasıl yani?"

"Foxmoor, gittiğin yerlerde sana daha fazla eşlik edemeyecek."

Kızın yanakları duyduğu endiŐeden dolayı solmuştu.

"Neden?"

"Etmeyecek işte."

Louisa adama bakakalmıŐtı. "Leydi Regina'ya korkunç Őeyler sűylediĐinden Őűpheleniyorum. Bu yűzden sana bu kadar soĐuk davranıyor olmalı. Ah Marcus, sen ne yaptın?"

Marcus, Louisa'ya yaptıkları anlaşmadan bahsetmemişti, ancak kız kardeşi aptal değildi. Adamın kadınla olan bağının, kendisinin Foxmoor ile olan ilişkisini de etkileyeceğini biliyor olmalıydı.

"Kadına bir Őey yaptığım dűŐűncesine de nerden kapıldın? Zűppe standartlara, tepeden bakan tavırlara ve hatta..."

"O gerçekten harika birisi, bunu iyi biliyorsun." Louisa derin bir i çekiŐle sırtını arabanın duvarına yasladı. "Fakat sen gidip onunla olan ilişkisini mahvettin."

"Ben, beni olmadığım birisi haline dűnűŐtűrmeye çalıŐan bir kadınla iliŐki yaŐamayı reddettim."

"Bir beyefendiye mi demek istedin?"

Sen de mi Louisa? Kadınların bu burnu havada tavırlarından hiç kurtulamayacak mıydı?
"Kahretsin, ben zaten bir beyefendiyim."

"ŐyleymiŐsin gibi davranıyorsun. Tıpkı Simon'a da sűylediĐim gibi..."

"Simon?" İŞler birbirlerine ilk adlarıyla hitap edecek kadar ileri gitmiş miydi?

"Evet. Biz yaklaşık bir aydır birbirimizi tanıyoruz."

Marcus gűzlerini devirdi. "Gűclű baĐlantıları olan varlıklı bir dűkűn neden adı dedikodulara malzeme olmuŐ bir annenin kızı ile ilgilendiĐini hiç kendine sormadın mı?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse sordum. Ve bu düşüncemi kendisine de ilettim. Kendisi çocukluğunda annem ile tanıştığını, onun aslında iyi bir insan olduğunu söyledi."

"Aman ne iyi ne iyi!"

Kız kaşlarını çatmıştı. "Annemin sana karşı bazen çok sert davrandığını biliyorum, ama bu iyi bir insan olmadığı..."

"Nereden bilebilirsin? Hiçbir zaman yanımızda değildi, ikimizi de evde kalıp bizimle ilgilenecek kadar umursamıyordu bile."

Louisa kırılmıştı, bakışlarını tekrar pencereye çevirdi. Kahretsin. Marcus bu konuyu deşip kızın duygularını incitmek istememişti.

"Konunun annem ile bir ilgisi yok. Ben Simon'a aşığım konu bundan ibaret."

Gece gitgide daha da kötüleşiyordu. "Peki o sana aşık mı?"

"Kız omuzlarını dikleştirdi. "Öyle olduğunu sanıyorum, evet."

"Sana söyledi mi?"

"Henüz değil. Ama ilişkiye yeni başladık. Sen de benim onun duygularını anlamama fırsat vermeden bu ilişkiye son vermek niyetindesin."

"O sana layık biri değil, senin hamin olarak, görüşlerime kulak vermelisin."

"Ama Regina ile beraberken, onun bana layık bir insan olduğunu düşünüyordun."

Marcus dürüst olmayı tercih etti. "Doğruyu söylemek gerekirse o zaman da düşünmüyordum. Ama sana eşlik etmesine izin verirsem, senin bu gerçeği görebileceğini ümit etmişim."

"Aynı zaman da Regina'ya da eşlik etmek için kendine bir şans verdin." Kız güldü. "Demek şimdi aptalca davranıp kadının duygularını incittiğin için, Simon ile benim ayrılmamı bekliyorsun."

"Sen delirdin mi? Duygularını incitmek mi? Bana bu akşam nasıl soğuk davrandığını görmedin mi?"

"Çünkü ona hasta ruhlu bir serseri gibi davrandın. Onu suçlayamam. Şayet bana öyle davranmış olsaydın, seninle asla konuşmazdım." Kız ciddi bir tavırla adamın elini tutmak için öne eğildi, bunu ne zaman yapsa arkasından hep bir bela gelirdi. "İstedığın zaman, Leydi Iversley ile konuşurken mesela, mükemmel denecek kadar çekici olabiliyorsun. Ama anlamıyorum, neden sana ilgi duyan böylesi güzel bir kadına sahipken..."

"Leydi Regina bana ilgi duymuyor." Marcus elini kızın ellerinden çekti. Louisa'nın bu burnu havada kadını ayıplamak yerine onun tarafını tutuyor olması olacak şey değildi. "O bana dokunmaktan bile tiksiniyor."

"Bunu görememen için kör olman gerekir."

"Kör olan asıl sensin. Kadının bakışlarını göremiyor musun?"

Adam kızı süzüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Leydi Regina sana bir erkeği isteyen kadının baygın bakışlarıyla bakıyor."

Marcus içini çekti. Regina'nın onu arzulamasının tek nedeni azgın bakire duygularını tehlikeli bir adamla köreltmek istemesiydi. "Kadın kusurlarımı yüzüme vurmak için beni izliyor."

"Ya? Peki neden senin hakkında bana bir sürü özel soru sordu öyleyse?"

Marcus bir an için nefesini tuttu. "Ne gibi?"

"Nerede okula gittiğini. Kıyafetlere neden para harcamadığını. Her zaman böyle huysuz olup olmadığını."

Marcus şaşırmişti. Evet, Regina öpücüklerine karşılık vermişti, ama adam kadının onunla başka türlü bir biçimde ilgilenebileceğine ihtimal vermemişti. Bu ihtimal ilgisini çekmişti. Aynı zamanda bu çok tehlikeliydi. "Ona ne söyledin?"

"Bunu ona sor."

"Bahsettiğin kişi..." Marcus öfkesinden yeni küfürler icat etmişti. Hayatında ilk defa küçük kız kardeşini dizine yatırıp güzelce pataklamak istiyordu. "Önemli değil. Siz kadınların arkamdan ne tür dedikodular çevirdiğinizi merak etmiyorum zaten."

"Hadi Marcus, ondan hoşlandığını biliyorum. Neden gidip özür dilemiyorsun. Neden onu geri almak için uğraşıyorsun?"

"O hoppa kadından özür filan dilemem ben!" Eğer kendini kontrol edebilirse tabii. "Regina ve benim aramdan geçenlerden dolayı, Foxmoor'u görmeyeceksin." Kız dehşetle bağırdı.

"Hayır!"

"Görmeyeceksin" dedi adam kararlı bir ses tonuyla. "Bu konu hakkındaki son sözüm budur."

"Anlıyorum."

"Bu konudaki kararına uyacaksın."

"Elbette. Sen nasıl istersen."

"İtiraz etmeyecek misin?" dedi adam tedirgin bir biçimde. "Fikrimi değiştirmeye çalışmayacak mısın?"

"Hayır." Kız Regina'nın o mesafeli gülüşünü hatırlatan bir şekilde gülümsedi.

Bu inatçı tutumunuz onu sizden soğutacaktır demişti Regina, Castlemaine'deki konuşmalarında, onu her fırsatta arkanızdan iş çevirmeye zorlayacaksınız.

Tanrı yardım etsin. Louisa gerçekten bunu yapabilirdi. Gözünü boyayan sosyetenin bir parçası olmak istiyordu. Eğer onunla Londra'ya gitmekten vazgeçerse, güvenebileceği bir tek, yeni evlilikleri ve yeni doğan çocuklarıyla dünyadan bağlarını kopartmış, Simon hakkında onunla aynı endişeyi taşımayan Iversley'ler kalıyordu. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Louisa'nın şaperonu olarak onlara eşlik edebilirdi aslında, ama bu sosyete partilerine geri dönüp her köşe başında Regina'yı ve kadının ayağının altını yalayan Whitmore gibi sünepeleri göreceği anlamına geliyordu. Kerpetenle tırnaklarını çeksinler daha iyiydi.

Bunun yanında kendini Louisa'nın katılmak isteyeceği partilere davet ettirmesi gerekecekti. Regina ile yaşadıkları yüzünden davet edilmesi artık çok zordu. Hatta kadın şimdiden arkadaşlarına haber gönderip onlardan Marcus'u davet etmemelerini rica bile etmiş olabilirdi.

Bu da Iversley'lerin Louisa'ya göz kulak olacaklarına güvenmekten başka çare bırakmıyordu.

Marcus dişlerini sıktı. Kardeşini zindanına kapatamaması gerçekten çok kötüydü. Hoş kapatsa bile Regina kızı kurtarmaları için bir ordu tutar, sonrasında kendi evinde himaye ederdi. Foxmoor'un evinde.

Düşmanlarının burunlarının dibinde.

Sanırım artık taktik değiştirmenin zamanı gelmişti. İlk planı istediği gibi yürümemişti; Louisa hâlâ Regina'nın tarafındaydı. Şayet Regina kız kardeşine kendisini beyefendi gibi davranmayı bilmeyen bir salak olduğu için bıraktığını söylese, Louisa hayatını cehenneme çevirirdi. Ya da Tanrı esirgesin, güçlerini ona karşı birleştirebilirlerdi.

"Düzeyle" bir ilişki çok daha etkili olabilirdi. Aslında sürekli Regina'yı çileden çıkarmaya çalışmasa, Simon ve Louisa'yı daha rahat gözlemleyebilirdi ve sonuç yine aynı olurdu. Çünkü adam bir beyefendi gibi davransa da davranmasa da, sosyetenin onu lanetlemeye devam ettiğini görecekti, yine onu bırakmaya karar verecekti.

Ama bu sefer Louisa onu suçlayamazdı. Kız kardeşi, Marcus'un Regina'nın kalbini kazanmak için gösterdiği çaba ve özveriye kalpsiz kadının görmezden geldiğini fark edince, bu sefer onun tarafını tutacaktı. Simon'dan da ayrılacaktı.

"Tamam, sen kazandın," dedi Marcus "Leydi Regina'yı geri kazanacağım."

"Simon bana eşlik etmeye devam edebilecek mi?"

Kızın umut dolu yüz ifadesi, adamın içini sızlatmıştı. "Bir süreliğine."

Neyse ki, adamın yeni planı kız kardeşini bir anda yanına çekmesine neden olmuştu. Şayet çekmeseydi, kız adamın zindanında ufak bir tatil geçirmek zorunda kalabilirdi.

Aslında kardeşi yerine Regina'yı oraya koymalıydı. Geçen akşam gördüğü rüya gözlerinin önüne geldi Regina Marcus'un her dileğini yerine getirmek için zindanında kilitliydi. Dizlerinin üzerine çökmüş, saçları omuzlarına dökülmüştü, o güzel dudakları kendisini yatağa götürmesi için Marcus'a yalvarıyordu. Regina çıplaktı ve adamın bakışlarından onu gizleyen her bu defa bacaklarının arasında yoktu..

"Peki onu nasıl geri almayı planlıyorsun?"

Adamın kafasındaki fantezi bir anda dağılırken, organının rahatsız edici bir biçimde hareketlenmesine neden olmuştu. Şapkasını kucağına koydu, kızın sorusuna odaklanmaya çalıştı. "Bilmiyorum."

"Bir öneride bulunabilir miyim?"

Adam gülümsedi "Neden olmasın?"

"Eğer Regina'yı etkilemek istiyorsan..."

Saatler sonra, Marcus kendini üvey kardeşiyle görüşmek amacıyla gittiği Mavi Kuğu'nun kapısının önünde buldu, yağmur yağıyordu. Marcus, Louisa'yı Iversley'lere bıraktıktan sonra,

Byrne'in evine gitmişti, ancak adamın eve sabah dörtten önce dönmediğini söylemişlerdi. Bir kumarhane patronunun tipik hayatını yaşıyordu Byrne.

Marcus kulübe ilk defa ön kapıdan girmeye çalıştığı için, kapıdaki fedai sorun çıkarıyordu.

"Fakat üye değilsiniz bayım," dedi adam. Üst dudağı Marcus'un modası geçmiş paltosu ve çalıyı andıran sakalından duyduğu hoşnutsuzluktan dolayı kıvrılmıştı. "Üye olmayanlar veya üyelerimizin misafiri olmayanlar içeri giremez."

"Eğer buranın sahibini bana hemen çağırmasan, yemin ediyorum seni..."

"Draker!" üvey kardeşi onu görüp seslenmişti. "Ne işin var senin burda?"

"Seni görmeye çalışıyordum."

"Kulübümün ön kapısından içeri girmeye çalışarak mı?" Byrne fedaiyi bir el hareketiyle uzaklaştırdı. "Ne dahice!"

"Çok komik." Marcus içeri girdi ve yağmurda şehri dolaşırken ayaklarına bulaşan çamurları temizlemek için ayaklarını yere vurdu. "Bu gece mizah anlayışınla başa çıkabilecek havada değilim."

Vestiyerdeki adam, Marcus'un ıslak palto ve şapkasını burun kıvrarak alırken, Byrne kardeşine endişeli gözlerle bakarak güldü. "Seni bu havada buraya getiren nedir?"

"Kadınların kökünün kazınmasıyla tedavi edilecek bir şey."

"Ah, kadın sorunu."

Berberce ofise girdiler, Byrne kapıyı kapattı.

"Kadınlar bu dünyaya bela olsun diye gönderilmişler sanki." Marcus üşümüş ellerini ısıtmak için ateşin yanına doğru ilerledi.

"Bunu yeni mi keşfettin?"

Marcus adama ters ters baktı. "Onlarla bir sorunun yokmuş gibi görünüyor."

"Çünkü onları sırada tutuyorum. Bir tanesi sorun çıkarmaya başladığında bir diğerine geçiyorum."

"Benim böyle bir seçeneğim yok. Sorun çıkaranlardan bir tanesi Louisa."

"Korkarım sana bu konuda yardımcı olamayacağım. Şükürler olsun ki kız kardeşim yok. Buraya tavsiye için geldiysen...."

"Buradayım çünkü bir iyiliğe ihtiyacım var."

Byrne meraklandı. Her ne kadar Marcus, Iversley ve Byrne birbirlerinin her zaman yardımına koşacaklarına dair kendi aralarında yemin de etmiş olsalar, Marcus daha önce hiç Byrne'in yardımını istememişti.

"Ne tür bir iyilik" diye sordu.

Marcus ateşe bakıyordu. "Almack'ın toplantısı için davetiyeye ihtiyacım var."

"Leydi Patronesses'in benimle pazartesi gününe kadar buluşmayacağını Iversley'e söylemiştim. Louisa'nın davetiyesinin onaylanacağını düşünüyorum, ancak..."

"Louisa için değil." Marcus dişlerini gıcırdattı. "Kendim için ihtiyacım var."

Yaşanan şokun etkisiyle kısa süreli bir sessizlik oldu. Byrne kıkırdamaya başladı.

Marcus adamın yüzüne bakmak için döndü. "Komik bir şey değil bu."

"Ah, evet... komik..." Byrne kahkaha atıyordu. "Senin orada olacağın... düşüncesi... bütün o kaltakların arasında..."

"Bulabilir misin, bulamaz mısın?"

Byrne'in kahkahası aniden kesildi. "Tanrım, sen ciddisin."

"Elbette ciddiym. Sabahın bu saatinde buraya seni eğlendirmek için geldiğimi mi düşünmüştün? Zamanımı harcayabileceğim çok daha iyi şeyler varken."

"Almack'ın toplantısına gitmek gibi mesela." Byrne yine bir gülme krizine tutulmuştu.

Marcus adamı boğmak istiyordu. "Eğer bana davetiye bulamayacaksan..."

"Ben bulamazsam kimse bulamaz. Düzenleme kurulundaki bazı kişilerle görüşmem gerekecek."

"Leydi Patronesses senin hanım arkadaşın değil mi?"

"Evet ama, kendisi için içindeki diğer insanları kırmak istemeyebilir."

"Fakat ün sahibi bekar erkekleri, iyi birer eş adayı oldukları için aralarında görmek isteyeceklerini düşünüyordum."

Byrne bir kahkaha daha patlattı. "Bu gruba takma adı Ejder olan adamları dahil ettikleri konusunda ciddi şüphelerim var. Veya çalı gibi sakalı olanları. Ya da en alt sınıftan hizmetkarlardan daha kötü giyinen bir adamı. Ya da..."

"Yeter. Ne demek istediğini anladım." Marcus Bryne'in Regina'dan beter olduğunu düşündü. "Bana taktıkları isim konusunda bir şey yapamam ama tavsiye edebileceğin iyi bir terzin olduğunu düşünüyorum."

"Kesinlikle." dedi Byrne, şükürler olsun ki sesinde az önceki aşağılayıcı konuşmada kullandığı ses tonundan eser yoktu. "Arkadaşım sana en kısa sürede kıyafetlerini hazırlar, ölesiye çalışmak zorunda kalsa bile."

"Davetiye ve kıyafetlerin, çarşamba gününe kadar elimde olması gerek."

"Bu biraz fazla olmuyor mu?" Byrne, içini çekti. "Sana o zamana kadar bir davetiye bulamam, ama Yabancı' ziyaretçiler için bir bilet bulabilirim. Böylece Louisa davetiyesini alabilirse sen de onun misafiri olarak katılabilirsin... eğer Patronesses'e takdim ederken kendine hakim olup bir pot kırmazsan."

Marcus neredeyse Byrne'e her şeyi boş vermesini söyleyecekti. Ama Regina'yı geri kazanabilmek için bu işi doğru yapmalıydı. "Tamam."

"Doğru dürüst ve edepli davranacağına söz vermelisin önce"

"Elbette."

"Dahası davar. Sağını kesmek zorundasın."

"Biliyorum."

"Sakalını da."

Lanet olsun! Marcus sakalını evdeki bayan hizmetçilerden bir tanesi yarasını görüp de bayıldığı günden beri uzatıyordu. Sakalları enkaz halindeki yüzünü tam dokuz senedir kapatıyordu. "Yara izim görünecek" dedi, mine demirini alıp ateşi karıtırırken.

"Leydi Patronesses modaya yüzdeki yara izlerinden daha çok önem verir. Hem savaşın bitmesiyle, cesur askerlerimiz evlerine geri döndüler, insanlar yara izi görmeye alııklar."

Marcus kendi yara izine alıabileceklerini pek dnmyordu, ama başka seçeneği de yoktu. "Tamam," dedi elindeki sıcak mine demirine bakarken. "Sakalımı da keseceğim."

Byrne konuşmadan önce uzun bir sessizlik yaşandı. "Seni gerçekten fena avladı öyle değil mi?"

Marcus geçmişte kaybolmuştu. "Kim?"

"Acıması Olmayan Kadın."

Marcus demiri ızgaraya yerleştirdi. "Saçma sapan konuşma."

"Kadın muhteşem. Zaten bunu kendi de biliyor olmalı."

Sen sadece vücudumu istiyorsun..

Adam gülümsedi. "Evet biliyor. Ama kastettiğin şey buysa, kadın bu yüzden kibirli değil."

"Ah. Peki söyledikleri kadar kalpsiz mi?"

"Tam on bir evlilik teklifini geri çevirmiş," dedi Marcus. "Ne bekliyorsun?"

Kardei ayağa kalktı. "Dikkatli olman gerektiğini dnyorum. Kadın senden çok daha iyilerine layık."

Marcus adama ters ters bakarak, onu süzdü. "nce sen, sonra da Iversley. Siz ikiniz benim ne dümenler evirdiğimi sanıyorsunuz? Size daha önce söyledim, bu bir anlama. Sadece Foxmoor'u gözümün önünde tutabilmek için kadınla beraber oluyorum."

"yle olsun. Ama unutma geçmişte kadın birçok erkeği dize getirmeyi başardı.."

"Tanrı aşkına, o tür kadınlara karşı kendimi korumasını iyi bilirim. Sosyete partilerine gitmeyi bıraktığımda yirmi bir yaındaydım. Ondan önce iri cssemle, güzel sanatlarla olan ilgisizliğimle, kravat bağlamayı bilmememle, kâğıt oynamamla ve daha bir sürü gereksiz şey hakkında yapılan akalara katlanmak zorunda kaldım." Güldü. "Annemle ilgili dedikodular da kadınların bana karşı tavrını değiştirdi."

"Sen de, sevgili kardeşim, hayatının üçte birini, mağaranda saklanarak geçirdin. Şimdi ise adamı taşa çevirecek kadar güzel bir kadın sana kendisine eşlik etmen için izin verdi ve sen şu anda ona yağı çekmekten başka bir şey yapamıyorsun."

"Sen ve Iversley'in düşündüğünüz gibi aşık filan değilim," dedi Marcus. "Elimde nedenlerim var. Şu toplantı için Yabancı davetiyesini alabilecek miyim, alamayacak mıyım?"

"Elimden geleni yapacağım," Bryne güldü. "Ama eğer almayı başarırım Tanrı Almack'taki zavallıların yardımcısı olsun."

On İkinci Bölüm

Almack'ta davete katılanlar kendilerini her zaman güvende hissedebilirler
Bayan Cicely Tremaine. ideal Şaperon

Regina'nın parmakları ruh halini yansıtacak notaları bulmak için arpının telleri üzerinde geziniyordu. Ama arp bu tür bir müziği yansıtmak için yapılmamıştı. Kadının o an hissettiği şeyleri yansıtabilmesi için daha çok bir kemanın duygu yüklü sesine ihtiyacı vardı. Ya da zillere. Malum, adamın kafasına geçirebilmek için.

"Çay istemediğine emin misin hayatım?" Hüzünlü ses odanın karşı köşesinde oturan kadından gelmişti.

Cicely her zaman yanında taşıdığı günlüğüm dediği deftere bir şeyler karalamaktaydı. Regina nezaket kurallarını hiçe sayarak kadının o deftere neler yazmış olabileceğini düşündü. Cicely'nin hayatı gerçek heyecandan çok uzaktı.

"Öyleyse belki sana kitap okumamı istersin?"

"Hayır!" Cicely'nin irkildiğini görünce ses tonunu yumuşattı. "Kitap dinleyecek havamda da değilim."

"O olmadan kendini daha iyi hissettiğin söylenemez, öyle değil mi?" dedi Cicely.

Regina'nın kafasına bir balyoz inmiş gibi olmuştu, kuzinini kafasından geçen her şeyi okuyabiliyormuş gibi kendisine baktığını görünce yanakları kızardı.

"O yüzden bugünlerde herkese kırıcı davranıyorsun değil mi? Çünkü Lord Draker ile tartıştınız ve o da ilişkinize bir son verdi."

"Saçmalama. O bitirmedi, ben bitirdim."

"Çünkü istediğin gibi davranmayı reddetti."

Çünkü adam kendisini kötü planlarına alet ediyordu. Adamın gururunu incitmek istemiş, Louisa ve Simon'ı ayırmak için kendisini kullandığını itiraf ettirmeye çalışmıştı; ama sonunda incinen kendi gururu olmuştu.

Marcus'un bu odadan kapıyı vurup çıkmasının üzerinden tam dört gün geçmişti. O zamandan beri adamdan ses seda çıkmamıştı. Adam aralarındaki anlaşmadan nasıl bu kadar kolayca vazgeçebilmişti?

"Seni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlayamıyorum," diye devam etti Cicely.

"Sana layık değildi. Çok daha kaliteli iyi beyefendileri terk ettin. Genel olarak görüşmeye son verdiğin erkekler için ikinci bir kez durup düşünmezsin sen."

Doğru. Ama o beyefendiler genelde kadının özlemini çekerlerdi. Marcus'un da bunu yapması gelip ayaklarına kapanıp özür dilemesi gerekirdi.

Kadın iç geçirdi. Ejderhalar asla dilenmezdi. Onlar tüketir, sömürür, yağmalar, en sonunda da sırf zevk için ortalığı ateşe verirlerdi.

Tıpkı Marcus'un kadının duygularını ateşe verdiği gibi.

Marcus'un dokunduğu yerler alev alev yanmaya başlayınca, kadın hızla ayağa kalktı, neredeyse arpı deviriyordu. Beyinsiz ökü. Uykularını bölüp, rüyalarında içindeki duyguları ayağa kaldıran vahşice şeyler yaptığı yetmiyor muydu? Şimdi bir de en sevdiği saatleri de mi mahvetmek zorundaydı?

Kadın ne zaman arpı bacaklarının arasına yerleştirse, adamın parmaklarının güçlü, sıcak ve ihtirasını coşturan dokunuşlarını hatırlıyordu. Göğüsleri tellerin titreşimini her hissettiğinde, adamın göğüs uçlarını öptüğünü hayal ediyordu.

Homurdandı. Bu çok saçmaydı. "Eğer Lord Draker'in davranışlarının Louisa ve Simon'ı etkilemeyeceğini bilsem, o adamın ne yaptığı umurumda bile olmazdı." dedi kuzinine.

Cicely kadını dikkatle inceledi. "Pek etkilenmiş benzemiyorlar. Geçen üç gün boyunca Bayan North kardeşinizin her çağrısını reddetti. Ama görünüşe bakılırsa bugün Simon'un kızla görüşmesine izin verilmiş."

Regina aralarında böyle bir şey geçtiğini ilk defa duyuyordu. Adamın durumun farkına varacağını düşünerek, Simon'a Marcus ile yaptıkları tartışmayı anlatmamıştı. Hoş o da henüz fark etmemişti. "Sen nereden biliyorsun?"

Cicely omuzlarını silkti. "Simon oraya gitmeden önce kıza aldığı hediye hakkında görüşümü sorduğunda söyledi."

"Peki bana neden sormadı?"

Cicely nota kâğıtlarını düzeltmekle meşguldü. "Kötü ruh halini daha da kötüleştirmemek istiyormuş."

"Öyle ama, onu görmeye gitmesi, buna izin verildiği anlamına gelmiyor ki?"

"İzin almış olmalı, çünkü daha sonra gelip kızın hediyeyi çok beğendiğini söyledi."

"Ya!" Regina kendini tekrar sandalyeye atmıştı, gözleri boşluğa bakıyordu. Marcus odadan çıkmadan önce, Simon ve Louisa'nın ilişkilerine bir son vereceğini söylemişti. Ama bunu yapmamıştı. Ne yapmak niyetindeydi?

"Bu geç saatte sizin burada ne işiniz var?" dedi bir erkek sesi, müzik odasına açılan kapının oradan. "Saat neredeyse beş olmak üzere."

Regina kardeşinin sesinden irkilerek başını salladı. Onu görmezden gelerek tekrar arpının üzerine eğildi.

"Merhaba Simon," dedi Cicely.

Simon bakışlarını kadına dikti. "Bu gece Almack'lara gitmeyecek misiniz?"

Cicely Regina'ya baktı.

"Hayır," dedi Regina "Havamda değilim."

"Havasında değil," diye tekrarladı kuzini.

"Tamam, Ciss, onu duydum." Simon kardeşine. "Regina, sen Almack'larda düzenlenen her toplantıya gitmişindir."

Regina'nın parmakları tellerde nazikçe dolaşıyordu. "Bir tanesini kaçırayım. Ne değişir."

"Benimle bu ses tonuyla konuşma. Sana bir şey mi yaptım?"

Teşekkürler, sayende ejderhanın inine girdim ve lanetlenmiş olarak çıktım.

Ama bunun için sadece onu suçlayamazdı. "Özür dilerim. Sadece bu gece kendimi dışarı çıkacak kadar iyi hissetmiyorum o kadar."

Tek düşünceleri moda ve son dedikodular olan bir sürü insanla aynı şeyleri milyonuncu kez konuşma fikri şu an eskisinden daha az çekici geliyordu.

Simon onun elindeki arpa çekti, Regina'nın parmakları havada asılı kalmıştı.

"Simon!" diye itiraz etti, yeniden enstrümanına doğru uzanmaya çalışırken.

Adam enstrümanı kızın uzanamayacağı yere kadar çekti. "Gitmelisin. Çünkü bu gece Louisa'yı da alacağım."

"Sen Almack'tan nefret edersin?"

"Evet, ama Louisa davetiyesini almış ve gitmek için can atıyor. Sen ve Cicely şaperonluk etmek için gelmek zorundasınız. Leydi Iversley gelemeyecek durumdaymış, sanırım Louisa'nın geçen hafta yakalandığı soğuk algınlığı onu da etkilemiş. Ama siz ikiniz orada olduğunuz takdirde Draker için bir sakıncası yokmuş."

Kadının kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. "Lord Draker Iversley'lerin evinde miydi? Onunla konuştun mu?"

"Elbette. Her zamanki kabalığı üzerindeydi. Louisa'nın sadece sen oraya gittiğin takdirde çıkabileceği konusunda ısrar etti ki bu seni şaşırtmamış olmalı. Bu da senin onunla yaptığın anlaşmanın bir parçası öyle değil mi?"

Artık değil. Marcus, Simon'a neden söylememişti. Adam, Louisa ve Simon hakkındaki düşüncelerini değiştirmiş olabilir miydi? Öyleyse, bu ne anlama geliyordu? Kadınla savaşmaktan vazgeçmiş olabilir miydi?

İmkansız. Marcus böyle bir şeyi yapmayacak kadar kalın kafalıydı. Eğer bu adamın uyguladığı yeni bir taktikse, ne olduğunu hemen öğrenmeliydi.

"Lord Draker Almack'lara gideceğini ima etti mi?" Regina sesindeki tondan hissettiklerinin belli olmamasına gayret etmişti. "Bana davetiyesi olmadığını söyledi."

"Öyle olmalı. Gideceğini ima etmediyse, gitmeyecektir."

Regina'nın kafası karışmıştı. Şayet kendisi gitmeyecekse, Louisa'yı Cicely ve kendisine emanet ediyor demektir.

Onlara ne zamandan beri güveniyordu. Bundan ne anlam çıkarmalıydı?

"Ama ardından seni sordu," diye devam etti Simon. "Geçtiğimiz birkaç gün çok meşgul olduğumu, bu yüzden Castlemaine'den şehre gelemediğini söyledi."

"Anlıyorum,"

Marcus, Regina'ya bir süreliğine önem vermediğini göstermek istemişti. Ahmak herif kendisinin istediklerini yine yerine getirmeyecekti büyük ihtimalle, ama bu davranışıyla onun direncini kırmayı umuyordu.

Onun kendisinden uzak kaldığı birkaç gün içerisinde sinirlerinin yatışacağını düşünmüş olmalıydı.

Küstah iblis.

"Bu akşam bizimle gelmemeniz için bir neden yok." Simon konuşmaya devam etti. "Etrafımızda her şeyi pisiğe dönüştüren Draker olmadan daha çok eğleneceğimizden eminim."

"Bu evet ama insanların gelip bana onun hakkında soracakları şeytanca şeyleri cevaplamak için gerçekten havamda değilim. Bunun yanında benim gelmeme gerek yok. Cicely'nin şaperonluk yapıyor olması kafi gelecektir. Ayrıca Lord Draker orada olmayacaksa, benim de orada olmamamı umursamayacaktır."

"Gelmen gerektiğini söyledi."

"Beni razı etmek için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor" Foyasının ortaya çıktığını fark ederek, arpını geri alabilmek için ayağa kalktı.

Simon kadını yakından inceledi. "Operada Draker ile aranızda bir şeyler geçtiğini düşünüyorum."

Kadın arpını kavradı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Cicely, Almack'a gitmek için üzerini değiştir. Regina az sonra hazır olacak."

"Hayır olmayacağım." Regina itiraz ediyordu, ancak kuzini çoktan kapıya yönelmişti bile. Aldığı emirleri asla sorgulamazdı.

Kadın gider gitmez Simon, Regina'ya döndü. "Bugün Whitmore'u gördüm." "Öyle mi?"

"Senin Draker gibi bir adamla görüşmene izin verdiğim için beni sorguya çekti. Ben de ona iddiamızı söyledim..."

"Ne yaptın?" Regina öfkeyle baktı. "Bunu ne hakla yaparsın?"

"Sana iyilik yaptım. Whitmore seninle evlenmek istiyor. Draker'la olduğunu düşünüp bundan vazgeçmesini istemedim."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, Henry bana zaten iki defa evlenme teklifinde bulundu, ve ikisinde de kendisini reddettim."

"Anlıyorum." Simon gülümseyerek kadını şaşırttı. "Hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemeyeceğim. Adam pislüğün teki ama sen zaten genel olarak pislüklerden hoşlanırsın..."

"Hoşlanmam." Regina'nın yüzünde bir pembelik belirdi. Kardeşi nasıl onu bu kadar az tanıyabilirdi?

Aslında onunla çok az vakit geçirebilmişlerdi. Onu anlayabilecek yaşa geldiğinde Simon Eton'a gitmişti. Dönüşünden sonra tüm vaktini Prens ve arkadaşlarıyla geçirmeye başlamıştı. Birkaç yıl önce babalarının ölümünün hemen ardından Simon ailenin başına geçmiş, kızın kendi kararlarını alabilmesi ve istediği gibi yaşaması için ona destek olmuştu.

"Hepsi aynı," Simon devam etti. "Whitmore, Draker'ın sana layık bir beyefendi olamayacağına dair garip imalarda bulundu. Neye dayanarak böyle düşündüğünü söylemesi için kendisine baskı yaptığımda, yanıt vermedi."

Şükürler olsun! "Sadece kıskanıyor."

Simon'ın kaşları kalkmıştı. "Bu soruyu Cicely'ye de sordum, neler olduğu konusunda bir fikri olmadığını söyledi. Ya yalan söylüyor ya da gerçekten ne olduğunu bilmiyor. Ancak Cicely bana asla yalan söylemeyeceğine göre, ikinci ihtimal olmalı. Neler olduğunu senin bana söylemeni umuyorum."

Simon, elini arpın üzerine koydu. "Bu gece Whitmore da Almack'larda olacağına göre, onunla tekrar konuşabilirim. Beraberliğinizi tam anlamıyla desteklediğimi söyleyip onun biraz ruhunu okşadığımda, bana neler olduğunu anlatmak için pek hevesli olacağından hiç şüphem yok."

"Ona böyle bir şey söyleyemezsin, hem az önce ona serseri dedin."

"Ama siz gelmezseniz bütün gece Henry ile konuşmak zorunda kalırım."

Regina kardeşini süzdü. Bu açık bir şantajdı. "Tamam, Almack'lara geleceğim. Ama eğlenceli bir arkadaş olacağımı söyleyemeyeceğim."

Simon umursamaz bir biçimde devam etti. "İyi bir arkadaş değil, orada olmana ihtiyacım var."

Simon dönüp her zamanki züppe tavırlarıyla yürümeye başladığında, Regina içinden gelen çocukça dürtüye karşı koyamayıp adamın arkasından dilini çıkardı.

Saatler sonra, kalabalık salona çıkan yüksek merdivenlerin başına geldiklerinde, Regina Simon'ın onu buraya sürüklemesine izin verdiği için kendine lanet etti. Ama ona neler oluyordu böyle? Toplantıları oldum olası severdi. Dans etmeye, sohbet etmeye bayılırdı; kimin ne giydiğini hep merak ederdi.

Öyleyse neden önünde uzanan küre şeklindeki balo salonuna bakarken ruhu sıkılıyordu? Orkestranın çaldığı parçalar neden onu bu akşam neşelendiremiyordu?

Bu çok saçmaydı. Ne Simon'ın, ne Marcus'un, ne Henry'nin ne de başka bir erkeğin müzik ve dans ile geçecek bu geceyi mahvetmesine izin verecekti. Bu gece öleceğini bilse bile ayakları kopana kadar dans edecekti.

Önce Bay Markham ile dans etti, her zaman onun zeki olduğunu düşünmüştü, ancak adamın her zamanki sohbetinden bu kez keyif alamadı. Ardından Lord Brackley ile dans etse de, her zaman saniyesi saniyesine uyduğu adamın adımlarına, bu gece uyum sağlayamamıştı. Geçmek bilmeyen bir saatin ardından kaypak dilli Lord Peter Wilkins dans etmek için onu piste çıkardı. Şükürler olsun ki dans etmek onu diğer insanların konuşmalarından uzaklaştırmıştı.

Gerçek sohbetlere ne olmuştu? Ya da körleşmemiş dürüstlüğe? Ve neden kendisi böyle şeylere önem verir olmuştu.

"Az önce buraya kimin geldiğine asla inanamayacaksınız," diye mırıldandı Lord Peter, müziğin başlaması için yerlerini alıp bekledikleri sırada.

"Kim?" Regina gelen kişinin kendisini ilgilendiren birisi olacağından şüpheliydi.

"Son kavalyeniz. Draker."

Regina donmuştu. Draker nasıl burada olabilirdi. Louisa hiçbir şey söylememişti. Leydi Patronesses adam gidip ayaklarına kapansa bile asla ona davetiye vermezdi.

Öte yandan Marcus, Almack'a zorla girmeye kalkışacak kadar çılgın olabilir miydi? Bakmaya korkarak, kapıya doğru döndü, kalbi hızla çarpıyordu. Birden boğulacak gibi oldu. Balo salonundan içeri giren Lord Draker tanıdığı adam değildi.

Asil tavırları, yürüyüşü ve görünüşü, özellikle de görünüşü ile bu adam prensin oğluydu.

Son moda giyinmişti; o dağınık, gereğinden uzun olan saçları kesilmiş, adamın tıraş edilmiş sade yüz hatlarını ortaya çıkaracak biçimde şekillendirilmişti.

Draker sakallarını kesmiş, yeni kıyafetler almış ve her nasılsa mucizevi bir biçimde Almack'a girmenin yolunu bulmuştu.

Bütün bunlar Regina için miydi? Onun söyledikleri yüzünden mi? Yoksa nedenini kavrayamadığı başka bir sebepten ötürü mü? Kadın adamın bunları kendisi için yaptığı düşüncesinden neredeyse korkuyordu, çünkü Marcus onu daha önce çok acı bir biçimde hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bunun yanında, adam sakallarını tıraş ettirmişti, tam da Regina'nın söylediği biçimde. Bu bir anlam ifade etmeliydi.

Regina, adamın yüzündeki yara izine baktı. Garip bir biçimde yara çok düzgündü, attan düşmekle alınacak türden biçimsiz bir yara değildi. Uzunca bir yaraydı, yanağının üst kenarından başlayıp, çenesinin altına kadar uzanıyordu. Adamın tüm açıklığıyla dile getirdiği, bir kadının gözlerine rahatsızlık verecek olan yarası, Regina'nın kalbini hızlandırıyordu.

Kalbini hızlandıran şey sadece bu değildi. Şayet yüzündeki yara olmasaydı Marcus insanı kör edecek kadar yakışıklıydı, özellikle bu yeni kostümü içerisinde. Boynundaki kar beyazı kravat için ustası tarafından özenle bağlanmıştı, üzerindeki fil dişi ceketin kesimleri kusursuzdu.

Ve tanrım hele o pantolonu! Regina adamın bacaklarının güzel olduğunu düşünmüştü, ama o üzerine olmayan pantolonun içindeyken bundan pek emin olamamıştı. Şimdi haklı olduğunu biliyordu.

Birden mahrem yerini o sert kasıklara sürtmenin ne kadar muhteşem bir his olduğunu hatırladı.

Bu tür düşüncelere kapıldığı için kendini ayıplarken, Marcus'un kendisini görüp görmediğini anlamak için bakışlarını adamın yüzüne kaydırdı. Marcus ona hayranı olan diğer aptal erkeklerden çok farklı bakıyordu.

Regina gülümsedi. O sırada müzik başladı dans etmesi gerekiyordu.

Tabii buna dans denirse. Kadın yüzlerce cevaplanmamış soru tarafından dağlanırken, dansa kendisini vermesi çok güçtü. Draker içeri girmeyi nasıl başarmıştı? Neden gelmişti? Onun için mi?

Draker kız kardeşi ve Simon ile konuşuyordu. Lord Peter ile dansı sona erdiğinde, Regina adamın Louisa'yı piste doğru götürdüğünü gördü. Regina da daha önce dans etmek için söz verdiği ama sonra unuttuğu budalaların arasında kalakalmıştı.

Bu arada Marcus da başka kadınlarla dans etmişti. Sonunda Regina'nın yanına gelip önünde nazikçe eğildi. "Şayet başka bir beyefendiye söz vermediyseniz, bu dansın şerefine nail olabilir miyim?"

Asil bir biçimde dile getirilmiş bir davet. Mucizelerin gerçekten sonu yoktu. Regina ancak kafasını sallayabildi.

Pistte yerlerini aldıklarında, kalbi duracak gibiydi. Adamın daha önce kendisine ahlaksızca şeyler yapmasına bile izin vermişti ancak onunla daha önce hiç dans etmemişti.

Adam onun eldivenli elini kendi avuçlarına aldığı anda, Regina'nın omuriliğinden aşağıya doğru tadına doyumaz bir ürperti inmişti. Marcus diğer eliyle belini kavrayıp âdet olduğu üzere onu kendisinden birkaç santim ötede tutmuştu. Regina ancak o zaman başını kaldırmaya cesaret edip adamın yüzüne bakabilmişti. O zaman adamın bakışlarındaki sahiplenmeyi fark etti.

İliklerinde hissettiği her neyse unutup, aklına gelen tüm soruları aynı anda dile getirmeye çalıştı. "Ne... nasıl oldu da... Ne zaman..."

"Sakın bana Acımasız Bayan'ın sonunda benim yüzümden dilinin de tutulduğunu söyleme."

Marcus'un etrafını çevreleyen sakallar olmadan çok daha anlamlı görünen dudaklarına şimdi ufak bir tebessüm yerleşmişti. "Bunun mümkün olabileceğini düşünmüyorum."

"Kendini bir beyefendiye çevirdiğini düşünebilirsin, ama şimdiden aşağılamalarına..."

"Bunlar aşağılama değil, latife." Marcus'un gülümsemesi genişlemişti. "Bir beyefendi gibi davranmamı istediğini söylemiştin; sıkıcı olmam gerektiğini değil."

Müzik başlamıştı, adam kadını alıp becerikli hamlelerle dansın içine sokuvermişti. Büyük bir sürpriz daha... Regina adamın yerel dansları bilmesini anlayabilirdi, ancak vals İngiltere'de yeni sayılırdı. Almack'taki insanların bile birçoğu beceremiyorlardı.

"Castlemaine'de vals yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu Regina adam onu pistte ustaca döndürürken.

"Louisa'nın tüm o dans derslerindeki partneri kimdi sanıyorsun?" Marcus etraflarındaki kalabalığa kaşlarını çatarak baktı. "İtiraf etmeliyim ki daha önce hiç bu kadar küçük bir alanda dans etmek durumunda kalmamıştım."

Kadın ancak o zaman, şimdi gerçekten bir lord gibi davranan Ejder Vikont'la, Acıması Olmayan Kadın arasında geçen konuşmaları duymak amacıyla, yanlarına yaklaşmak için adeta yarış eden çiftleri fark edebilmişti.

"Görünüşe bakılırsa herkes seni merak ediyor," dedi. "Ve haksız da değiller, burada ne işin olduğunu öğrenmek için can atıyorum."

Marcus'un yüzünde buruk bir gülümseme belirmişti. "Benim gibi kaba bir serseriye davete kabul etmeyeceklerini düşünmüştün öyle değil mi?"

Düşüncelerinin böylesine açık bir biçimde yüzüne vurulmasından dolayı Regina irkilmışti. "Gelmek için girişimde bulunacağını düşünmezdim. Bana akbaba olarak tanımladığın kişilerin önünde eğilip davetiye için dilendiğini söyleme."

"Hayır. Benim yerime bir başkası dilendi. Ne gariptir ki bana davetiye bulan adamın buraya bu kutsal sayılacak salonları kirletmesine asla izin vermezler. Neyse ki unvanım ve ismim yabancı bileti alabilmeme yetti ve Louisa'nın misafiri olarak beni almayı kabul ettiler."

Bu, adamın Leydi Patronesses'a onay için kendini takdim etmek zorunda kaldığını gösterirdi. Regina hâlâ neden yaptığını anlayamamıştı. "Bu buraya nasıl girdiğini açıklıyor ama neden geldiğini hâlâ söylemedin."

"Neden geldiğimi pekala biliyorsun. Bana asla reddedemeyeceğim bir biçimde meydan okudun."

"Ne meydan okuması?" dedi kadın, adamın neyi ima ettiğini anlamamış gibi.

"Benim toplum içinde doğru düzgün davranamayacak kadar aptal olmadığımı söyleyerek bunun aksini ispat etmem için bana meydan okudun." Adam kendilerine bakan çiftleri gösterdi. "Tıpkı sana söylediğim gibi, baştan aşağıya saf altından kıyafetlere de bürünsem bu insanlar bana aşağılayarak bakmayı sürdürecekler."

"Tekrar bak," dedi Regina yumuşak bir sesle. "Yüzlerinde gördüğün aşağılama değil."

Adam bakışlarını kadından alarak, arkasındaki çifte baktı. Kadın adamın kendisinin gördüğü şeyi fark edip edemeyeceğini merak ederek onun bakışlarını takip etti. Etraflarındaki birçok yüzde gereğinden fazla gerginlik baş gösteriyordu ama hepsi buydu. Sadece onunla daha önce tanışmış olan ve aşağılanmış olan kişiler kuşku dolu gözlerle adama bakmaktaydılar, buna rağmen gözlerine yansıyan ifade aşağılamaktan ziyade ihtiyatlı davranma güdüsüydü.

Adam bakışlarını tekrar kadına yöneltti, dudağı incecik bir çizgi halini almıştı. "Hepsi yüzüme, yüzümdeki yaraya bakıyor."

Kadın ufak bir tereddüt yaşadı. Eğer yüzündeki yara izinin o kadar önemli olmadığını, dikkat çekmediğini söylese, adam ona muhtemelen inanmayacaktı. Dürüst olmakta fayda vardı. "Elbette bakacaklar, çok korkunç ama bir o kadar da büyüleyici bir çekiciliği var."

Adam tek kaşını kaldırdı. "Ben böyle tarif etmezdim."

"Onunla yaşamak zorunda olduğun için edemezsin. Bizler..." Kadın bakışlarıyla adamın yara izini okşadı.

"Biz ona bakmaktan kendimizi alamıyoruz. Çünkü bu damga, sanki safkan bir atla, yaşlı bir katırı ayıran bir işaret. Seni bizlerden farklı kılıyor."

Marcus'un kadının elini tutan parmakları kasıldı. "Damga? Yarayı ifade etmek için değişik bir kelime."

Kadın yaranın nasıl pürüzsüz bir biçimde aşağıya doğru indiğini fark etmişti. "Pek değil aslında. Yarayı bir at gezintisi esnasında aldığını duymuştum, ama biçimine bakılırsa pek öyle görünmüyor."

Adamın duruşundaki ani değişikliği fark eden kadın hedefi tam on ikiden vurduğunu anlamıştı.

"Attan düşerek alınacak yaranın nasıl olduğunu nerden biliyorsun?"

"Zaman zaman Chelsea hastanesinde gönüllü olarak çalıştım. Yanıkların ve düşme sonucunda alınacak sıyrıkların arasındaki farkı anlayabilecek kadar yaralı tedavi ettim."

"Sen? Gönüllü olarak hastanede mi çalıştın?" dedi adam, sesinde hafif de olsa bir şüphe vardı.

"Dikkat et," diye uyardı onu kadın. "Konuşma biçimin tehlikeli bir biçimde beyefendilik sınırlarını zorlamaya başladı. Sınırı aştıktan sonra seni durdurmak mümkün olmayabilir."

Adam kadının onu kışkırtmak için kasıtlı bir biçimde iğneleyici konuştuğunu fark etmişti. Kadının ondan kaba bir yanıt beklediği aşikardı.

Fakat o beklediği yanıt asla gelmedi. Adam zahmetli bir işe girişecekmiş gibi derin bir göğüs geçirdi. "Öyleyse konuyu değiştirsek fena olmayacak."

Kadının yüzüne uğradığı şaşkınlıktan dolayı bir gülümseme yerleşti. "Evet, belki de."

Aslında konuyu değiştirmek istemiyorlardı. Adam yüzündeki yaranın nasıl olduğunu hâlâ açıklamamıştı. Kadın adamın yüzündeki yaranın yanma sonucu oluştuğuna ikna olmuştu. Fakat yüzünde o kadar kötü bir yanığa sahip olan birisinin, başka bir yerinin de yanmamış olması şaşırtıcıydı.

"Burada olman en sonunda Louisa ve Simon'ın beraberliklerine onay verdiğin anlamına mı geliyor?"

"Benim sana eşlik etmeme izin verdiğin müddetçe. Sanırım senin müşkülpesent beğeni anlayışına uyacak bir beyefendi gibi davranabileceğimi kanıtladım."

Kadın tek kaşını kaldırdı. "Henüz değil. Daha kanıtlamadın. İyi giyinerek ve beni korkunç bir şekilde aşağılamadan vals yapabilmen hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Öyleyse daha iyisini yapmam gerekecek, öyle değil mi?" Adam kadının sırtını hafifçe okşadı, bu hareket bile Regina'nın aptal kalbinin deli gibi atmasına neden oldu. "Belki sonra, beni çabalarımın dolaylı ödüllendirebilirsin."

"Erdem başlı başına bir ödüldür."

Marcus güldü. "Bahsettiğimiz şey erdem değil, hayatım. Bahsettiğimiz şey duygularınıza layık olabilmemiz için siz kadınların bizi yapmaya zorladığınız manasız gereklilikler. Şayet bunları yerine getirirsem, karşılığını almayı beklerim." Adam kadına doğru eğildi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Regina'nın kalbi dört nala koşuyordu şimdi. "Küstahlıktan vazgeçemeyeceğini biliyordum."

Adam sırtıttı. "Bu küstah davranışlarımın bazılarında çok hoşlandığını daha önce sana söylemişim. Doğru bir zamanda, doğru yerde yapılanlardan elbette."

Regina yutkunmakta zorlanarak, adamın lekesiz bembeyaz kravatına baktı. Bu küstah varsayımını onaylayarak ona cesaret veremezdi. Ancak onun ellerini, dudaklarını ve okşayışlarını hayal ederek geçen beş gece kadının bu küstahlıklardan aldığı zevki daha da bilemişti. Şimdi daha çok öpüşmek istiyordu, içindeki ihtiras daha da güçlüydü.

Daha cüretkardı.

Marcus onu kendine çok yakın tutmaya başlamıştı. Kadın adamdan yükselen leylak kolonyası ve sabun kokusunu alabiliyordu. Adamın iri cüssesi kadının tüm ilgisini çekiyordu, kendini daha korunaklı daha güvende ve daha arzulu hissediyordu. "Beni bu kadar yakın tutmamalısın."

"Neden?"

"İnsanlar bunu konuşacaklar."

"Bırakalım konuşsunlar."

Neyse ki vals sona ermişti. Ancak durduklarında, adamın sözleri kadının kulaklarında hâlâ yankılanmaktaydı. Belki sonra, beni çabalarımından dolayı ödüllendirebilirsin. Yüce tanrım, kadının içini eriten ne harika bir fikirdi bu.

Bu fikir yüzünden, Regina, Leydi Hungate'in yaklaştığını, huysuz kadın yanlarına varana kadar fark etmemişti.

Yaşlı kadın Marcus'u uzun gözlüklerini takarak inceledi. "Leyd Patronesses'in sizin Almack'a girmenize izin verirken ne yapmaya çalıştığını anlayabilmiş değilim, bayım."

Regina telaşlanmıştı.

"Ben de aynı şeyi sizin için düşünüyorum, madam." Marcus yanıt vermekte gecikmemişti. Leydi Hungate'in kaşları çatılırken adam hemen ekledi. "İkimiz de burada bulunanların asla kabullenemeyecekleri kadar büyük birer deha sayılırız. Çekiciliğimizden öylesine büyülenmiş durumdalar ki bunun farkına henüz varamadılar."

Kadın, zekâsının övülmesinden hoşlanmış olacak ki, yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Sanırım benim meydanda kırbaçlanmamı seyretmeyi istemiyorsunuz, Lord Draker?"

Regina nefesini tutuyordu.

Adam sesini alçaltarak devam etti. "Benim hakkımda yapılan dedikoduları duymadınız mı, Leydi Hungate? Her zaman hoş hanımların kırbaçlanmasını seyretmekten zevk duyarım. Ama sadece zindanımda ve sadece ortak zevkimiz için."

Yüce tanrım. Böyle bir şeyden ortak zevk duymak mı? Bu adam çıldırmış olmalıydı. Kadın Regina'yı şaşırtarak, yelpazesini açıp şuh bir bakışla ona döndü. "Dikkatli ol hayatım. Lordumun karmaşık zevklerine hazır olduğunu henüz düşünmüyorum."

Marcus'a utangaç sayılabilecek bir bakış attıktan sonra kadın, sınıftan çıkan on beş yaşındaki cilveli bir genç kız gibi yanlarından uzaklaştı.

Regina nefesini gürültüyle koyuverdi. "Böyle bir şeyi kadına söyleyebildiğine inanmıyorum. Kadının da senin buracıkta gırtlığını kesivermediğine."

"Ben de inanmıyorum aslında." diye onayladı Marcus. "Ama bir keresinde dedikoduları lehime kullanabileceğimi söylemiştin. Ancak bu kırbaçlama meselesini lehime çevirebileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Kadın senin bu saçma imalarına karşı nazik davrandığı için çok şanslısın."

Marcus kahkaha attı. "Bunun şansa bir alakası yok. Leydi Hungate ve kardeşim bir zamanlar çok yakın arkadaşları, ikisinin de cinsellikle ilgili vahşi ortak zevkleri vardı. Gençliğinde kadının, nasıl söyleyeyim, 'farklı zevkleri' olduğuna dair dedikodular çıkmış."

"Ama bir kadın böyle bir şeyden..."

"Zevk alamaz mı? Bazı kadınlar alabilir, neden olduğunu bilmiyorum ama alıyorlar."

"Ama Leydi Hungate?"

"Kadının neden bana kırbaçlamakla ilgili şeyler söylediğini sanıyorsun?"

Macus göz kırptı. "Castlemaine'e kapanmadan önce de bir hayatım olduğunu biliyorsun. Ve annem herkesin ağızındaki bir dedikoduydu."

"Benimki de öyle, ama..."

"Masum kızına böyle şeyleri anlatacağını mı düşünmüştün? Bence zor. Anlatmaması bunların var olmadığı anlamına gelmez."

Regina Marcus'a baktı. Adam, kadının düşündüğü gibi kendini toplumdaki tamamen soyutlamamıştı. İstedığı zaman kendini dizginleyebiliyordu. "Peki haksız mıyım?"

"Ne hakkında?"

"Simon ve Louisa'yı ayırabilmek için kötü davranıyordun. Benimle beraber olmanın tek nedeni ikisinden birisini bu ilişkiye son vermelerini sağlamak için tahrik etmektir."

"Kötü davranmak değil de, kendimi gösterebilmek için çaba sarf etme ihtiyacı hissetmedim diyelim."

Sonunda adam niyetini gösterecek kadar dürüst davranmaya başlamıştı. "Peki ya şimdi?"

Adam kadının ellerini kavradı ve gülümsedi. "Bunun cevabını kendin vermelisin. Hangi erkek senin çekiciliğine kayıtsız kalabilir?"

Adamın ses tonu, Leydi Hungate ile yaptığı konuşmadaki ses tonuyla neredeyse aynıydı. Regina, Marcus'un değişim geçirdikten sonraki halini aslında hiç sevmemişti. "Zekamı aşağılamaya kalkma. Buna gerçek bir ilişki gözüyle bakmadığını biliyorum."

"Sen o gözle baktın mı peki?" Adam gözlerini kıstı. "Şayet ağızdan gerçekleri duymak istiyorsan, senin de bazı şeyleri ortaya koyma gerekiyor. Bu anlaşmaya razı olmanın tek sebebi kardeşine yardım edebilmektir. Tek bildiğim, Louisa'yı prensin etkisi altında bırakmaya yönelik bu planın bir parçası olduğun."

"Louisa benim arkadaşım, onun arkadaşlığına asla ihanet etmem." Kadın çenesini kaldırdı. "Ve şayet niyetim bu olsaydı, beni öpmene asla izin vermezdim."

"Bunu tehlikeli bir macera yaşama isteğiyle yaptın."

"Beni öpmene izin vermemin tek nedeni bu değildi." fısıldadı kadın.

Adam kadının parmaklarını, canını acıtırcasına sıktı.

"Değil miydi?"

Regina, yanaklarının kızarmasına aldırmadan, kendini adamın gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Hayır."

Marcus bir şeyler söylemeye çalışıyor gibiydi fakat o sırada Cicely'nin aklına şaperon olduğu gelmiş olmalıydı ki yanlarında bitiverdi.

Regina söylediklerini düşünüyordu. Nasıl adamın kendisini etkilediğini itiraf edebilmişti? Adamın, onun davranışlarını onayladığına dair bir düşünceye kapılmasına izin vermemeliydi. Hele adamın bu ilişkiye kendisini ve Simon'ı aşağılamak için başladığını bilirken. Marcus'un onu bu mucizevi değişiklik gerçekten arzuladığına dair bir işaretse ve gerçekten onunla beraber olmak istiyorsa?

Regina bir an kendini Marcus'un karısı olarak hayal etti. Kasabada tiyatroya, operaya gidebilirler, locada istedikleri gibi öpüşebilirler, arabada birbirlerini sevip okşayabilirlerdi. Onun malikanesinde, ev sahibeliği yapar, onunla yemek yer, işlerinde ona yardımcı olur, ev idaresi konusunda uşaklarını yönlendirirdi.

Tabii hesapları okuyabilseydi. Hayal kırıklığı üzerine tüm ağırlığıyla çökmüştü. Bu gerçekleşmeyecek bir fanteziydi. O asla evlenemezdi. Ya çocukları? Çocuklar onun kusurundan pay almamış olsalar bile onlara okuyamadığını nasıl söylerdi, annelerinin bir aptal olduğunu düşünmezler miydi? Marcus onun aptal olduğunu düşünmez miydi?

Kadın Marcus ile asla evlenemezdi, başka biriyle de. Ama hayatında ilk defa biriyle evlenmek istiyordu.

On Üçüncü Bölüm

Dünyada hiçbir şey, genç hanımefendilerin başını erkek kardeşlerinin boşboğazlıklarından daha fazla belaya sokamaz.

Bayan Cicely Tremaine. ideal Şaperon

Beni öpmene izin vermemin tek nedeni bu değildi.

Bu sözler ilerleyen bir saat içinde Marcus'un kafasını durmadan meşgul etti. Buraya Regina'nın arkadaşlarının hepsinin kalpsiz olduklarını kadına ispatlamaya gelmişti ancak, şu an hiçbir önemi kalmamıştı. İlk başta her toplum içine karıştığında gördüğü zalim, aşağılama dolu bakışlarla, kötü davranışlarla yine karşılaşmıştı, ama şimdi onlar da kalmamıştı.

Adamın aklında sadece beyaz danteller ve mavi ipekliler içerisindeki Regina vardı. Bu sefer Regina'nın saçlarında şapka değil, çiçekler vardı. Kadın dans ederken ve limonatanın servis yapıldığı masanın orada dururken ara sıra, uzun uzun adama bakmıştı. Etraf erkek hayranları ile çevriliyken de ona bakıp gülümsüyordu.

Adam ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Yanılmıştı, sadece Regina değil, kalabalığın geri kalan kısmı hakkında da yanılmıştı. Foxmoor ve Louisa hakkında da yanılmış olabilir miydi?

Hayır, böyle bir şeye inanamazdı. Regina'nın Foxmoor'un planıyla bir ilgisi olmayabilirdi, ama Foxmoor'un bir planı olduğu kesindi.

"Savaş hakkında ne düşünüyorsunuz Lord Draker?" diye sordu Regina. "Sizce Boney sonunda yenilecek mi?"

Adam az kalsın ne savaşı ne de başka bir şeyi umursadığını söyleyecekti. Ancak içindeki kaba yanıtlar veren adamı susturmaya alışmalıydı artık. "Boney'in yanında kendisini koruyan bir alay İngiliz askeri ile Elba'dan çikabilmesi biraz zor da olsa mümkün görünüyor."

"Özellikle İngiliz askerleri sizin kadar iriyse, Lordum, bunun gerçekleşeceğinden eminim." dedi diğer hanımefendilerden bir tanesinin kuzini olan ve İspanyol aksanıyla konuşan genç bir kadın. "Ve şayet sizin kadar güçlüyse."

Marcus gözlerini kırptırdı. Bu kadın onunla flört mü ediyordu? Böyle bir şeyin en son ne zaman olduğunu hatırlamaya çalıştı. "Bizim Boney'i, Purdey marka bir tüfeğin, İngiliz askerlerinin kaslı kollarından daha iyi koruyabileceğini düşünüyorum," dedi yağcılıktan hoşlanmadığını belirtmek istercesine hırçın bir tavırla.

"Atıcılıkla ilgilenir misin, Draker?" Bu sefer soruyu soran bir erkekti.

Marcus adamı ihtiyatla süzdü. 'Arasıra.Castlemaine'deki bildircinlerin sayısını kontrol altında tutmalıyım, aksi takdirde açlıktan koyunlarımın postlarını bile yemeye başlayabilirler."

Nedense herkes bu saçma sapan espriye güldü.

"Ne tür bir ateşli silah kullanıyorsunuz?" diye sordu Marcus'un yaşlarında bir Lord. "James Purdey'in taşlı tüfeklerinin çok iyi olduğunu biliyorum, size hak verebilirim, ancak ben Manton'u tercih ediyorum. Onunla çok daha isabetli atışlar yapmak mümkün."

"Purdey'in son dizayn ettiği tüfeği gördünüz mü?" dedi Marcus, konuya hakim olduğu belliydi. "Şu anda ordunun kullandıklarından bile daha üstün olduğunu duydum."

Hanımefendilerden birinin sorduğu soruya dek ateşli silahlar hakkında konuşmalarına devam ettiler. "Yüzünüzdeki yarayı da bu şekilde mi aldınız, Lord Draker? Silahla mı?"

Marcus'un gerildiğini fark eden Regina atıldı. "Binicilik kazası. Lordum gibi faal bir beyefendinin başına gelebilecek talihsiz bir durum."

Kadın adamın neredeyse hayatı boyunca utançla taşıdığı yarayı bir anda şeref madalyası haline dönüştürüvermişti. Regina konuyu geçen hafta gittikleri operaya ve adamın operadan aldığı zevke getirdi, kimse konunun değişmesinden ötürü rahatsızlık duymamıştı.

Adam kadına inanamaz gözlerle baktı. Regina adamın yarasının nasıl olduğuna dair kanıya nasıl vardığını açıklamamıştı ama gerçeğe oldukça yakın bir tahminde bulunmuştu. Neden konuyu değiştirmişti? Bu kaba sorulardan onu korumak için mi?

Sohbet devam ederken, Regina'nın gözleri adaminkileri buldu, kadının sevgi dolu bakışı karşısında adamın nefesi kesilmişti. O anda evlenmeleri halinde hayatlarının böyle geçeceğini düşündü. Kadın onu savunacaktı, savunulmaya ihtiyacı olmasa bile. Her faaliyette kadın yanı başında kolunda olacaktı, istedikleri zaman dans edecekler, akşamları beraber gezeceklerdi.

Yataklarını paylaşacaklardı. Ve daha bir sürü şey. içinde doğan bu ani özlemden dolayı adam bir an boğulacak gibi olmuştu. Yeniden dünyanın parçası olursa ne olurdu? Bu dünyanın? Gerçek bir geleceği, karısı, çocukları ve arkadaşları olsa? Toplum içerisinde gerçek yerini alsaydı ne olurdu?

Kadının bu tür düşünceleri kafasına yerleştirmesinden dolayı ona öfkelenmişti. Bu tür düşünceler bela demektir, arkasından hep bela gelirdi. Herhangi bir insan gibi, Castlemaine'in ötesinde bir yaşam... Marcus, tüm planının Regina'yı kullanarak Louisa ve Simon'ı ayırmak olduğunu düşünerek bu tehlikeli düşünceleri kafasından atmaya çalıştı.

Her an her şeye hazırlıklı olmalıydı. Ancak bu düşünceler için henüz çok erkendi. Acıması Olmayan Kadın on bir tane evlilik teklifini geri çevirmişti, on ikinciyi neden kabul etsindi ki?

Neden etmesin? Marcus soyluydu, bir unvanı, mal varlığı ve doğumunda hak ettiği statüyü elde edememiş olsa dahi, yine de toplumun saygı gösterebileceği bir konumu vardı.

Elbette bunu mümkün kılabilirdi. Regina öpüşlerinden zevk almıştı, daha fazlasından da. Şayet kadın yılın bir bölümünü şehirden uzak geçirmek isterse ona her türlü fiziksel rahatlığı sunabilirdi. Bunu sağlamalıydı, çünkü kadının yanından ayrılmasını istemiyordu. Belki bir veya iki çocuk sahibi olurlardı; kadın ona ve Castlemaine'e geri dönüşü mümkün olmayan bir biçimde bağlanmış olurdu.

Bu annen için geçerli olmamıştı.

Evet ama annesi bu günahın içerisinde şeytanın kendisi tarafından itilmişti. Şayet Regina kendisinin olursa, kadını bu tür şeytanlardan uzak tutacaktı.

Marcus dikkatini konuşulanlara vermeye çalıştı; beyefendilerden biri evine yaptıracağı tadilatın bahsetmekteydi. Marcus Regina'nın cumbanın ne demek olduğunu bildiğini, saçakların nasıl yapılması gerektiğine dair bir fikri olabileceğini tahmin etmemişti. Büyük ihtimalle kadının ilgi alanları Marcus'un tahmininin çok çok ötesindeydi.

"Duyduğuma göre babanız yıllar önce Castlemaine'de büyük çaplı bir restorasyon çalışması yaptırmış," dedi beyefendilerden bir tanesi Marcus'a, adamı sohbete dahil edebilmek için. "Bunu makul bir süre içerisinde bitirebilmeyi başarabildi mi?"

"Aslında birkaç yıl sürdü," diye yanıtladı Marcus. "Çocukluğumda duvar iskelesinin her evin yemek odasında bulunan sıradan bir şey olduğunu düşünürdüm."

Regina'nın hemen yanında bulunan İspanyol hanımefendi, Marcus'a dizginleyemediği bir merakla sordu. "Castlemaine, sizin eviniz mi, Lord Draker?" Adam başını salladı. "Peki gerçekten bir şato mu?"

"Evet, gerçek bir şato. Tarihi neydi?" Marcus'a döndü. "On beşinci yüzyıl ortalarına mı aitti?"

"Daha da eski." Marcus, kadının onun evine gösterdiği ilgiden memnun olmuştu.

"Sahiden mi?" dedi kadın, bakışları Marcus'a kaydı. "Gerçek bir zindan mı?"

Kadınların coşkusu bulaşıcıydı. Marcus gülümsedi. "VIII. Henry zamanında amacına uygun olarak kullanıldığını, sonrasında sahibinin ihtiyaçlarına göre yiyecek ve içeceklerin depolandığı bir kiler olarak kullanılmaya başladığını biliyorum."

"Peki siz zindanızda ne saklıyorsunuz, bayım?" diye sordu Leydi Amanda, gözlerinde cilveli ve nazlı bir ifade vardı.

Bir kadın daha Marcus'la flört ediyordu. Regina homurdandı. "Seni ilgilendiren bir şey değildir, eminim Amanda."

Marcus ona baktı. Kadın onu kıskanmış olamazdı öyle değil mi?

"Ya?" Leydi Amanda kurnazca gülümsedi. "Orayı görmeden böyle bir şeyi söyleyemezsin öyle değil mi? Şato hakkında bu kadar çok şey bildiğine göre oraya daha önce gitmiş olman gerekir."

Regina bir an durakladı, yanakları kızarmıştı. "Şey... ben... oraya..."

"Erkek kardeşi şu an kız kardeşimle aşk yaşıyor," dedi Marcus soğukkanlılıkla. "Elbette daha önce Castlemaine'e ziyarette bulundular." Leydi Amanda ve yanındakilerin bilmiş bir ifadeyle birbirlerine baktıklarını görünce, konuyu değiştirmenin iyi olacağına karar verdi. "Şimdi bize izin verirsiniz, bir sonraki dans için Leydi Regina'ya sözüm vardı." Marcus kadına kolunu uzattı. "Leydim?"

Kadın adamın kolunu minnettar bir gülümsemeyle tuttu, beraberce balo salonuna doğru ilerlediler, insanların onları duyamayacakları bir mesafeye geldiklerinde kadın hafifçe mırıldandı. "Teşekkür ederim."

"Leydi Amanda'nın senin rezil olduğunu görmekten büyük bir zevk duyacağını sanıyorum."

"Amanda diğer insanlar mutsuz olduklarında mutlu olabilen bir kadındır."

Marcus kafasını salladı. "Ve sen bu insanları arkadaş olarak mı tanımlıyorsun?"

"O kadını sadece şeytan olarak tanımlarım," diye yanıtladı Regina. "Söylesene, diğer beyefendilerle ateşli silahlar hakkında yaptığın sohbet hoşuna gitti mi?"

"Sanırım," dedi adam manalı bir biçimde.

"O adamlardan biri Amanda'nın kardeşidir. Dostluğundan, sohbetinden keyif aldığım cana yakın bir arkadaşımıdır, bu yüzden zaman zaman Amanda'nın varlığına tahammül etmek durumunda kalıyorum."

"Neden, anlayamadım. Ben kimsenin dostluğu için beş para etmez insanlara katlanmaya değeğine inanmıyorum."

"Ama eminim burada değer vereceğın insanlar da vardır, Iversley'ler mesela."

"Dostluklarını daimi kılmak için arkadaşlarına katlanmak durumunda değilim. Ayrıca bazı arkadaşlarına gerçekten değer veririm."

"Ama büyük ihtimalle, dostluğunu daimi kılmak için arkadaşlarına katlanmak durumunda kaldığın insanlar da vardır. Kardeşın de bunlardan biri değil mi?"

"Kardeşim mi?"

"Of lütfen bana masum rolünü oynamayı bırak. Bay Byrne ile arkadaş olduğunuz belli. Ayrıca herkes sizin üvey kardeş olduğunuzu biliyor."

"Prens tersini söylüyor ama."

"Doğru. Ancak prensin Bay Byrne'ın oğlu olduğunu itiraf etmek istememesi olağan bir şey. İnsanlar senin de onun oğlu olduğunu biliyorlar. Eminim siz de Yüce Majesteleri'ne onu yumuşatarak yaklaşırsanız size de diğer çocuklarına davrandığı gibi cömert davranacaktır."

"Bu doğru olsa bile, ben bu şekilde işleyeceğini sanmam." diyerek itiraz etti Marcus. "Ondan gelebilecek her türlü yardım beraberinde bazı şartları da getirecektir. Ve ben onun şartları önünde eğilmeyi istemiyorum."

Regina adamı içeceklerin bulunduğu, özenle hazırlanmış masaya doğru götürmek için durdu. Adam kadının bardağını doldururken, Regina onu süzdü. "Bu yüzden mi yıllar önce prensi evinden uzaklaştırdın?"

"Onu uzaklaştırdım çünkü annemi bir fahişeye dönüştürmüştü."

"O mu yaptı bunu?"

Marcus kadının ne düşündüğünü biliyordu. Bir kadının fahişe olabilmesi için birden fazla erkek gerekir. Bu onun hayatının yarısı boyunca görmezden gelmek durumunda kaldığı acı gerçektir.

Ama bu konuyu düşünerek keyfini kaçırmak istemiyordu. Bir bardak limonata da kendisine doldurdu. "Annemi tartışmıyorduk," diye söylendi. "Tartıştığımız kişi Byrne'dı. Onun herhangi birisiyle bir alıp veremediği olduğunu sanmam. Ayrıca bizim çok iyi iki arkadaş olduğunuz düşüncesine de nerden kapıldın?"

Kadın güldü. "Sana yabancı biletini onun bulduğunu düşünüyorum. Herkes onun ve Leydi Patronesses'in... yakın ilişkilerde bulunduğunu biliyor."

"Genç bir hanımefendinin bilmemesi gereken iğrenç konular hakkında çok fazla fikir sahibisin."

Kadın tebessüm etti. "Teşekkür ederim. Dedikoduları yakından takip etmeye çalışıyorum."

"Neden?"

"Arkadaşlarımı düşmanlarından uzak tutabilmek için."

"Böyle bir şey yapmak zorunda kaldığına göre ne harika bir dünyada yaşıyor olmalısın," dedi Marcus kadehini alayla kaldırarak.

"Peki senin dünya farklı mı? Topraklarını kiraladığın adamların dedikodularını duymazdan mı geliyorsun? Kim güvenilir, kim ailesine ihanet etmiş, kim iyiliklere ihanet etmiş, bilmiyor musun? Bu tür bilgileri nasıl ediniyorsun."

"Bu aynı şey değil."

"Neden?" Senin durumunda olmadıkları için mi? Kabul et Marcus. Senin hayatın da benimkinden farklı değil. Seninki de benimki gibi iyi ve kötüden, tehlike ve güvenlikten oluşmuş. Bunları birbirinden ancak deneyim sahibi kişiler ayırt edebilir."

"Sen dünyanı kendin kurdun, bu yüzden onu anlıyor ve kendini dünyanda rahat hissediyorsun. Eğer istersen bu dünyayı da anlayabilirsin. Sen bu dünyaya aitsin biliyorsun. Ama bu dünyayla neden hâlâ savaşıyorsun, bunu anlayabilmiş değilim."

"Çünkü daha önce buraya hiç ait olmamıştım."

"Ait olmayı hiç denememiştin çünkü."

"Lehime olabilecek bir şey görmemiştim. Hâlâ göremiyorum."

"Louisa evlendiği takdirde onun çevresinde olman daha iyi olmayacak mı?"

Kadının gülümsemesi Marcus'un kalbinin derinliklerindeki tüm dengeleri alt üst etmişti, vücuduna tatlı bir sıcaklık yayıldı. Bu kadını istiyordu. Hiçbir manası yoktu, hatta aptalcaydı, ama bu kadını istiyordu. Üstelik sadece yatağında değil.

Onu yanında, Castlemaine'de istiyordu, gerekirse Londra'daki evlerinde de. Kadını öylesine sahiplenmek istiyordu ki, canı acıyordu.

"Pek rahat bir çiftte benzemiyorlar öyle değil mi?" dedi arkalarından keyifsiz bir erkek.

Kadının yüzündeki gülümseme nazik bir ifadeye dönüştü, bu yeni misafiri selamlamak için döndü. "İyi akşamlar Henry. Seni görmek ne güzel."

Marcus bu geri zekalıyla yüz yüze gelebilmek için kendini zorladı, adamı tanıdığını belirtmek için hafifçe başıyla selam verdi. "Whitmore. Biz de tam dans etmeye gidiyorduk."

"Elinizde dolu birer bardak limonatayla mı? Sanmam." Whitmore, ikilinin arasına girerek limonata dolu kaseye ulaşmak için kendine yer açmaya çalıştı. "Ayrıca benim yanımda rol yapmanıza gerek yok. Etraftaki bu salaklar oynadığınız saçma oyunu bilmiyor olabilirler ama ben aranızda neler döndüğünü biliyorum."

Regina'nın gözlerinde endişe dolu bir ifade belirdi. "Ne demek istediğini pek anlayamadım" Kadın, Marcus'un koluna girebilmek için limonata bardağını masaya bıraktı. "Biz gerçekten dans etmeye gidiyoruz. Şimdi bize izin verirsen Henry..."

Marcus'u yavaşça kolundan çekti. Whitmore'un birkaç gece önce aralarında geçen olay ile ilgili suçlamalarına katlanmak istemiyordu.

"İddia'nın sonunda sen ne kazandın, Draker?" Whitmore arkalarından seslendi.

Regina'nın gözlerindeki ifadeyi görünce Marcus'un içindeki huzursuzluk iyiden iyiye arttı. Kendini kadının korkuyla koluna yapışmış olan elinden kurtararak Whitmore'a döndü. "Ne iddiası?"

"O ve erkek kardeşi arasındaki iddia. Biliyorsun, Simon, Regina'nın seni adam edip, sosyeteye sunulmaya hazır bir beyefendi haline dönüştüremeyeceğini iddia etmiş."

Regina'dan herhangi bir itiraz veya yalanlama gelmeyince, Marcus konuştu. "Ah, şu iddia."

Whitmore'un yüzündeki tatminkar gülümsemeye bakılırsa adam Marcus'un 'iddia'dan filan haberi olmadığını anlamıştı. Regina'yı bardağıyla selamladı. "Söyle bakalım, Draker'ı hayırseverlik projesi olarak kabul etmen için sana ne teklif etti?"

"Saçmalama Henry," dedi Regina sert bir sesle. "Lord Draker benim hayırseverlik projem filan değil."

"İddia, hayırseverlik projesi ne fark eder, ikisi de aynı. Sen Draker'ı bir beyefendiye dönüştürmeyi basardın. İnsanların bu akşamki değerlendirmelerine bakılırsa iddiayı epey büyük bir farkla kazandın."

İddia ve hayırseverlik projesi sözleri Marcus'un kulağında yıldırım gibi gürlerken, adam Whitmore'un şeytanca bir zevk duymuş gibi gülen yüzüne baktı.

Whitmore limonatasından bir yudum aldı. "Evet, ne kazandın, Regina?"

"Hiçbir şey... yani, bu parayla ilgili bir şey değildi," diye fısıldadı Regina.

Marcus'un midesi bulanıyordu. Kadın konuşmaya başlayana kadar, Whitmore'un yanıldığını ummuştu. Ama hayır, kadın gerçekten kardeşiyle kendisi hakkında iddiaya girmişti. Başka hangi nedenle iğrenç anlaşmalarını kabul edebilirdi ki? Şimdi Castlemaine'de başlayan hayalin iç yüzünü öğreniyordu.

Ne kadar aptaldı. Kadının rüzgârına kapılıp kendini gözü kapalı uçurumdan atmak yerine, içgüdülerini dinlemeliydi. Kadının onun gibilere asla ilgi duymayacağını anlamış olmalıydı. Nasıl öyle bir şey olduğuna inanmıştı ki? Kadın onu birkaç defa öpmesine izin verdiği için mi? Ona dokunmasına izin verdiği için mi yoksa? Bunlar da büyük ihtimalle kadının iddiayı kazanmak için uyguladığı taktiklerden birkaçıydı sadece.

Kadın iddiayı kesinlikle kazanmıştı, evet. Şimdi herkes Regina'nın cilveleri ve kadınca oyunlarıyla onu bir süs köpeğine dönüştürdüğünü konuşacaktı.

Sen bu dünyaya aitsin, biliyorsun. Ama bu dünyayla neden hâlâ savaşıyorsun bunu anlayabilmiş değilim. Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabiliştin. Ama bu kadar yeterdi.

"Sana Regina'nın ne kazandığını söyleyeyim." Bardağını masaya koyarak aslında o narin boynunu kırmak istediği kadına kolunu uzattı. "Görünüşe bakılırsa Foxmoor sana iddianın tamamını açıklamamış. Kendisi benim kaba davranışlarımı gerekçe göstererek ilişkimize onay vermemişti. Sonuçta senin de dediğin gibi Regina beni adam edebilirse, bize onayını bahşedecekti. Böylesine muazzam bir ödüle nasıl karşı koyabilirdim?"

Regina adamın koluna girerken, Whitmore'un yüzünün rengi atmıştı. "İlişkiniz mi?"

"Evet," dedi Marcus kendisini gülmeye zorlayarak. "Anlıyorsun ya. Regina benim evlilik teklifimi kabul etti." Whitmore'un yüzü küle dönüp, Regina homurdanırken, Marcus yumuşak bir sesle devam etti. "Şimdi eğer bize izin verirsen, gerçekten dans etmeye gidiyoruz."

Marcus döndü ve dans pistine doğru ilerlemeye başladı. Neyse ki kadın itiraz etmeden ona eşlik etmişti; bunu yapmasaydı, onu sürükleyerek de olsa götürmeye kararlıydı.

Ayrıca kadının, Whitmore'un sözlerinin onu ne kadar derinden yaraladığını görerek, bu işten keyif almasını istemiyordu. Kadın hiç şüphesiz zaten şu anda iddiayı kazandığı için kendisini çılgınca tebrik ediyor olmalıydı. Marcus ona daha büyük bir mutluluk bahşedemezdi.

"Çok iyi idare ettin," dedi kadın.

"Takdir ettiğini bilmek güzel," dedi Marcus kuru bir sesle.

Kadının parmakları adamın kolunu sıktı. "Marcus, düşündüğün gibi değildi..."

Genç bir beyefendinin yanlarına gelmesiyle kadının sözü yarım kaldı.

"Leydi Regina!" dedi adam. "Bana bir sonraki dans için söz vermiştiniz."

Regina Marcus'a baktı. "Üzgünüm Bay Jerrold unutmuşum, ama biraz önce Lordumla dans etmeyi kabul etmiştim."

"Önemli değil," dedi Marcus. "Daha önceden söz vermişsiniz. Bir sonraki dansa kadar beklerim" "Ama.."

Regina daha fazla konuşmadan, Marcus kadının kolunu bıraktı ve onu diğer adama teslim edip uzaklaştı.

Başıyla etrafındakilere hiçbir şey olmamış gibi selam vererek kapıya yöneldi. Bu sahte tavırlardan nefret ediyordu, ancak bu gece kazandıklarını bir anda silip atamazdı. Louisa'yı düşünmesi gerekiyordu, içinden bir daha Leydi Regina'nın yanına üç metreden fazla yaklaşmaması gerektiğini kendi kendine hatırlattı, kendisine hakim olmalıydı. Öfkesini, bastırarak ilerlemeye devam etti.

Neyse ki sonunda salondan çıkabilmişti, buraya yalnız gelmişti, bu yüzden kimse bu yabancı baloyu yalnız terk etmesinden şüphelenmeyecekti.

Arkasından bir kadının seslendiğini duyduğunda aşağıya inen büyük merdivenlerin tam ortasındaydı. Sesin kime ait olduğunu anlamak için arkasını dönmesine gerek yoktu. Dişlerini sıkarak kadını duymamış gibi davrandı ve çıkış kapısına doğru adımlarını sıklaştırarak ilerledi.

Kadının topuk sesleri de onunla beraber hızlanmıştı. Marcus avluya ulaşsa da, kahyanın arabasını çağırmasını beklemek zorundaydı, bu da kadının onu yakalamasını kolaylaştırmıştı.

Kadın, Marcus'un yanına geldiğinde nefes nefeseydi. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Marcus paltosunu ve pelerinini uşağın elinden kaparcasına aldı, giyme zahmetinde bile bulunmamıştı. "Seni ilgilendireceğini zannetmiyorum, ama evime gidiyorum."

"Konuşmamız için bana bir şans vermeden burayı terk edemezsin," diye itiraz etti Regina.

"Beni bir beyefendiye çevirmek için Simon ile iddiaya girdin mi girmedin mi?"

"Evet, ama..."

"Öyleyse ortada konuşulacak hiçbir şey yok. İddiayı kazandın." Marcus, arabasının yaklaştığını görerek, dış merdivenlere doğru yöneldi.

Kadın onu takip ediyordu. "Marcus, lütfen dinle beni."

Marcus, kadına yanıt vermeye zahmet etmeden, arabasına binerek paltosunu ve şapkasını karşısındaki koltuğa fırlattı. Ancak uşak kapıyı kapatmadan, kadın arabaya tırmandı ve adamın şapkasının üzerine oturdu.

Adam kadına sertçe baktı. "Size arabamdan inmenizi tavsiye ediyorum, madam. Şu an burayı terk etmeyi düşünüyorum, şayet arabayla bir gezinti yapmak gibi bir planınız yoksa..."

"Arabanda ben varken burayı terk etmeye cüret edemezsin," dedi kadın kesin bir sesle "Böyle bir şeyin beni rezil edeceğini biliyorsun. Almack'a geri dönelim..."

"John" Adam arabacısına seslenmişti. "Devam et!" Araba hareket edince, Marcus kadına kaşlarını çatarak baktı. "Bu son şansın. John'a durmasını söyleyebilirim, ancak ardından hemen arabamı terk edeceksin."

Regina yutkunarak, Almack'ın gittikçe küçülen ışıklarına baktı. Sonra yüzünde inatçı bir ifadeyle Marcus'a döndü. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öyle ise beni dışarı atmak zorundasın. Çünkü kovulana kadar bu arabayı terk etmek niyetinde değilim."

Lanet olasıca kadın ardından koşup gelerek Marcus'un sinirlerinin bir nebze olsun yatışmasına sebep olmuştu bile ancak bir sürü bahane ve özür sıralayacak olursa....

Hayır ne söyleyeceğinin hiçbir önemi yoktu. Marcus, kadının başka bir şey kazanmasına izin vermeyecekti.

On Dördüncü Bölüm

Erkekler siz arkanızı döndüğünüz anda, himayenizdeki kişiyi rezil etmek için birbirleriyle yarışacaklardır.
Bayan Cicely Tremaine. İdeal Şaperon

"Rahatına bak." dedi Marcus kötü bir ifadeyle. "İstersen gece arabada yat. Umurumda bile değil."

Regina adamın ses tonundaki sertliğe şaşırmişti. Ama eğer gitmesine izin verirse, onu bir daha asla göremeyebirdi. Böyle bir şeye göğüs gerebileceğini hiç sanmıyordu.

Henry'nin iddiadan bahsettiği anda Marcus'un yüzünde beliren hayal kırıklığını görmüştü. Adamı tepkisinden dolayı suçlayamazdı, ama onun kendisini hayatından sonsuza dek çıkartmasını da göze alamazdı.

"Şimdi bu konuyu konuşabilir miyiz?"

"Konuşulacak bir şey yok," diye homurdandı adam, bakışlarını camdan dışarıya çevirmişti.

Lanet olası herif. Ejderha, delinmez zırhı ve ateşten nefesiyle mağarasına geri dönüyordu.

Regina'nın bunun için zamanı yoktu. Bir dük'ün kızıda olsa, yanında şaperonu olmadan bir beyefendiyle arabaya binemezdi. Bunu birisi keşfederse rezil olurdu.

"Bence söylenmesi gereken çok şey var." Kadın adamı konuşmak için kışkırtmaya çalışıyordu "kuzenime açık açık senin evlilik teklifini kabul ettiğimi söyledin ki ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz."

Adam derin bir göğüs geçirdiyse de, ağzından çıkan kelimeler kadının umduğu gibi değildi. "Kuzenine istediğin cevabı vermekte serbestsin. Ona ne söyleyeceğın umurumda bile değil."

Adam çok inatçıydı! "Peki ya ona iddiayı yanlış anladığını söylersem? Benim asla hayırseverlik projem olmadığına?"

"Canın ne söylemek istiyorsa onu söyle."

"Lanet olsun, Marcus, sana bu gözle bakmadığımı biliyorsun."

Adamın yanağında bir kas hareket etmişti. "Bana hangi gözle baktığınızı gayet iyi biliyorum, madam. Sadece umursamıyorum."

Gerçekten umursuyordu, aşâğılık iblis. Yeni uydurduğu resmi tavırlarla bunu gizlemesi mümkün değildi. "Hayır işi olarak gördüğüm bir ilişkiyi nasıl kabul edebilirim, bunu benden nasıl beklersin? Vaktimi daha iyi şeyler yapmak varken, inatçı bir mağara adamını bir beyefendiye çevirmek için harcayacağıma inanıyor musun?"

"İddianın sonunda bu çabalarının karşılığını aldın ama öyle değil mi?"

"Bil diye söylüyorum, bana iddiayı teklif eden Simon'dı. Senin bana eşlik edeceğini öğrendikten sonra bu teklifi yaptı. Bunu seni 'düzeltmek' adına yaptığımı düşünüyordu ve bazı şartlar koydu. Aslında reddedecektim. Ama koyduğu şartlar sonucunda, Simon'ın kardeşinle evliliğe dair düşüncelerinin içyüzünü öğrenebilmek için bir fırsat yakaladığımı fark ettim."

"Bunları açıklamanın hiçbir gereği yoktu," dedi Marcus o gür sesiyle. "İddianız ile ilgili hiçbir şeyi umursamıyorum."

"Bütün bunların benim başımın altından çıkan saçma bir iddia olduğunu düşünüyorsun öyle değil mi? Şartların ne olduğunu hiç merak etmiyor musun?"

Adamın tavırları artık eni konu resmileşmişti. "Gerçekten hayır, Leydi Regina. Kazandığınız ister yeni bir arp olsun, ister sabahlık, isterse mücevher, beni hiç ilgilendirmiyor. Sanırım kendi payınıza düşeni söylediniz, artık arabacıya dönmesini söyleyebilir miyim?"

"Hayır söyleyemezsin!" Bu koca ayı, ağızından çıkan hiçbir kelimeye inanmamıştı. "Şayet iddiayı Simon kazansaydı, ilişkilerine hiçbir şekilde müdahale etmeyecektim. Kazanırsam Simon gelip resmi bir şekilde evlilik talebini sana bildirecek ve kararına da saygı gösterecekti. Yeni bir arp filan değildi söz konusu olan! Simon'ın Louisa'yı kullanıp kullanmadığını anlayabilmekti niyetim. Eğer şartımı kabul ederse niyetinin ciddi olduğunu anlayabilecektim. Bu iddiayı kabul etmemin tek sebebi buydu."

Bir an kadın, adama ulaşabildiğini düşündü. Marcus'un çene kasları gevşemişti. Ancak hemen ardından derin bir nefes aldı ve donuk bakışlarını kadına çevirdi. "Kendince icat ettiğin bir şeyle benim gururumu koruyacağın düşüncesine kapılmakla hata etmişsin. Bu iddiaya neden girdiğini inan hiç umursamıyorum. İkimiz de birbirimizi kullandık ve ikimiz de istediklerimizi aldık. Sanırım artık birbirimizle işimiz kalmadı."

"Sen ne kadar kötü bir adamsın! Ne demek 'ikimiz de birbirimizi kullandık'?"

Marcus'un ifadesi artık çok daha sertti. "Whitmore haklıydı, sosyeteye tekrar girebilmem için bir yol gerekiyordu, ve sen bunu sağladın, bununla beraber iddiayı da bilmeden kazanmana vesile oldum. Ama şimdi sosyeteye kendi başıma girebileceğimi biliyorum, sana ihtiyacım yok. O yüzden çok teşekkür ederim, seninle artık bir işim kalmadı."

Bu zalim sözler kadının nefesini kesmişti. Adamın ilgisinin gerçek nedeni sosyeteye yeniden dönüş yapmak istemesi miydi?

Hayır, kadın buna inanamazdı. Marcus'un gururu incinmişti, bu yüzden karşı saldırıya geçiyordu. Ona izin veremezdi. "Öpüşmelerimiz ve birbirimize dokunmalarımız sana hiç mi bir şey ifade etmedi?"

Adamın duruşu dikleşti. "Sıkılmıştın ve macera arıyordun, ben de bunu sana sağladım. Bana yardım edeceğine inanmamın tek nedeni de buydu."

"Anlıyorum." Regina, adamı incitmeyi başardığını anlamıştı. Onun kendisini arzulamadığına inanmıyordu. Ejder Vikont bile duygularını saklamayı başaramıyordu.

Kadın eldivenlerinin düğmelerini açtı. İlk eldivenini çıkarırken adamın kaskatı bir şekilde onu seyrettiğini görebiliyordu. "Sanırım benden gerçekten ne istediğini görebiliyorum. Beni arzulamadığını söylemiştin öyle değil mi?"

Adam bir an tereddüt göstermişti. Gözleri kadının diğer eldivenini çıkaran eline kaymıştı. "Evet."

Kadın eldivenlerini bir kenara koyarak, sanki ayakkabılarını düzeltmek istermişçesine öne doğru eğildi, ama gerçekte göğüslerini gözler önüne sermek niyetindeydi. "Sonunda benden etkilenmediğini söyleyebildin."

"Evet," diye yanıtladı adam, sesi boğuklaşmıştı.

Kadın adamı şaşırtarak, yerinden kalkıp onun yanına oturdu ellerini onun bacaklarının üzerine koydu. "O zaman bundan hiç etkilenmiyorsun."

Adam yutkundu. "Aslında hayır."

Kadın adamın tıraşlı yanağını hafifçe okşadı. "Bu da içinde hiçbir şey uyandırmıyor?"

"Hayır... içimde... hiçbir şey uyandırmıyorsun."

Kadın dudaklarını adamın kulaklarına bastırdı. "Sana inanmıyorum." Sonra adamın kulağını öptü. Sonra özenle kesilmiş saçlarını. Ve sonra hâlâ tıraş kolonyası kokan yanağını.

Adam kesik kesik solumaya başlamıştı. "Buna sadece... bir adamın sana... karşı koymasına... alışmadığın için inanmıyorsun."

"Sana inanmıyorum, çünkü bu doğru değil. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Kadın, alt dudağını ısırduğunda Marcus hızla başını çevirdi. "Kes şunu," dedi Marcus hırıltılı bir fısıltıyla.

"Neden? Beni arzulamadığını düşünüyordum."

"Arzulamıyordum... arzulamıyorum. Kendini boş yere aptal konumuna düşürmeni istemiyorum."

"Umarım düşürmüyorumdur." Regina, adamın ellerini avuçlarının içine aldı. "Seninle bu arabada olduğum için büyük ihtimalle rezil olacağım, bunun boşuna olacağı düşüncesinden bile nefret ediyorum."

Kadın adamı yavaşça dudaklarından öptü. Marcus, her yanı titrese de hareketsiz durmayı başarıyordu. Ta ki Regina üst dudağını emene kadar.

Kadına bakabilmek için geri çekildi, gözleri alevler içindeydi. "Kahrol emi?" dedi, kadını çekip kucağına oturturken. "Kahrol," diye fısıldadı tekrar, kadının yüzünü elleri arasına alırken. "Cehenneme kadar yolun var!" diye inledi, dudakları kadıninkilerle buluşmadan bir saniye önce.

Bu, kadının hayatındaki en inanılmaz öpüşmeydi, bayılacağını düşündü. Kollarını adamın boynuna doladı ve kendini bu sarhoş edici hazzın akışına bıraktı.

Regina sonunda kazanmıştı. Ama ne kazandığını tam olarak bilemiyordu. Marcus'un tüm ihtirası ve ateşiyle onu öpmesi, kendisini hayatta tutuyordu sanki. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kadını tükettiği, elleriyle pervasızca onun sırtını ve göğüslerini okşamalarıyla geçen ve insana sonsuz gibi gelen bir sürenin sonunda, dudaklarını kadınınkilerden ayırabildi. "Şimdi mutlu musun?" diye sordu, kadının dudaklarına, boynuna ve çenesine kondurduğu öpücüklerin arasında.

"Beni hâlâ arzuladığını kanıtladığım için mi?" Kadın adamın boynuna daha rahat ulaşabilmesi için çenesini kaldırdı. "Evet, inanılmaz derecede mutluyum."

Adam kadının boynunu hırsla emdi. "Kendini beğenmiş cadı. Küstah Siren." Regina'nın kulak memesini ısırıldı. "Beni de diğer hayranların gibi süs köpeğine çevirmeden durmayacaksın öyle değil mi?"

"Şayet süs köpeği halin buysa, bekçi köpeği gibi davrandığın zamana şahit olmak istemem. Seni temin ederim ki, hiçbir süs köpeği kılıklı hayranımın, benimle arabasında yalnız kalmasına izin vermem."

Marcus kadını kendinden uzaklaştırdı. "Benimle burada biraz daha kalırsan, insanlar senin adını kirletmekten çekinmeyeceklerdir."

"Biliyorum"

"Umursamıyor musun?" "Hayır."

"İddiayı kazandın, biliyorsun. Hayırseverlik projeni sürdürmenin bir manası yok."

Kadın irkilerek geri çekildi. "Sen bir proje değilsin," dedi, yüreği acıyordu. "Hâlâ böyle düşünüyorsan, söyleyecek sözüm yok."

Kadın adamı özgür kılabilmek için mücadele etmeye devam ediyordu, ama adam izin vermiyordu.

"Bunun için çok geç" dedi adam fısıltıyla kadının kulağına. "Şu anda kucağımda oturuyorsun hayatım ve ben bu durumdan fazlasıyla yararlanmak niyetindeyim."

Adamın böyle bir sevgi ifadesinde bulunması, kadını biraz olsun yatıştırmıştı. Adam ağır ağır korsesinin iplerini çözerken kadının yanakları yeniden kızardı. "Beni rezil etmeyeceksin öyle değil mi?"

"Hayır." Adam kadının korsesini aşağıya doğru çekti. "Ama hatırlayacak olursan, daha önce bu beyefendi çabalarımın karşılığını isteyeceğimi söylemiştim." Kadının göğüslerinden bir tanesini tek eliyle büyük bir istekle kavradı. "Ve karşılığını şimdi almak niyetindeyim."

Kadının itiraz etmesine fırsat bırakmadan, göğüslerine daha kolay ulaşabilmek için onu kolunun üzerine doğru yatırdı. Tanrı yardımcısı olsun, tıpkı geçen seferki gibiydi... saf... sıcak... ve harika.

Kadının göğüslerine tam anlamıyla saldırdı, göğüs uçlarıyla oynuyor, sanki onları ancak diliyle çözebileceği sert birer düğümmüş gibi emiyordu.

Adam göğüslerini o kadar tecrübeli, o kadar güçlü dokunuşlarla okşuyordu ki, Regina az sonra daha fazlasını istemişçesine göğüslerini adamın ağzına doğru uzattı.

Kendini bu ihtirasa öylesine kaptırmıştı ki, adamın serbest eliyle etekliğini kaldırdığını, ellerini diz kapaklarına ve iç etekliğine değdirinceye kadar anlamadı.

"Marcus," diye fısıldadı. "Bunu yapmanın doğru olmadığını..."

"Evet," dedi adam kadının göğüslerinden ağzını zorlukla ayırarak. "Ama sana dokunmama izin vermezsen, hayatım, delireceğim."

"Eğer orama dokunursan asıl ben deliririm." Regina doğrulmaya çalıştı.

"Umarım başarabilirim." diyerek kadına gülümsedi ve onu yan oturur bir vaziyette dizinin üzerine yatırdı. Eli, kadının iç etekliğinin arasında bir boşluk bulana kadar hareket etmeye devam etmişti. "Tıpkı geçen hafta beni çıldırttığın gibi bu sefer ben de seni çıldırtmak istiyorum."

Regina, adamın elini mahrem yerinde hissedince "Ah Tanrım," diye inledi.

"Kendini rahat bırak," dedi Marcus, adamın buğulu sesi bile baştan çıkarıcıydı. "Bundan zevk aldığın için asla utanmamalısın. Tanrı biliyor ya, zevk aldığını görmek, bana daha çok zevk veriyor."

Adamın kesik kesik nefes alışı bunu doğruluyor gibiydi. Kadının altında sertleşen iri organı da öyle. Kadının bundan endişe duyması gerekiyordu ama aldığı zevk bunu engelliyordu.

"Bana doğruyu söyle Regina," dedi Marcus, hükmedici bir sesle. "Beni bir hayırseverlik projesi olarak mı gördün?"

"Hayır." Kadın ejderin ateşinde yanıyormuşçasına inliyordu. "Hayır... sana söyledim."

"Fakat Henry bunu söylediğinde itiraz etmedin." Adam üsteliyordu.

"Hayır," diye fısıldadı kadın, beyni adamın hastalıklı sorularıyla, bacaklarının arasında gittikçe yükselen ateş arasında ikiye bölünmüştü.

Adamın dokunuşları daha da sertleşmiş, hatta vahşice bir hal almıştı. "Neden etmedin?"

"İstemedim... kabul etmemin gerçek nedenini... bilmesini istemedim."

"Neden neydi?"

"Çünkü... sakalın... zorba tavırların... dik başlılığın haricinde..." Kadın yoldan çıkmıştı artık, beynini bulandıran, duygularını sömüren sarsıcı duygulara karşı koyarak konuşmakta zorlanıyordu.

Marcus'un dokunuşları bir anda yavaşlayıp, oyun oynar gibi bir hal almıştı... çok yumuşak... çok nazik.

"Marcus lütfen..." Kadın utanç içinde yalvarıyordu.

"Sorumu cevap ver," dedi Marcus, bu bir rica değil, emirdi. "Sakalım ve diğer şeyler haricinde neydi gerekçen?"

"Çünkü seni çekici buluyordum!" Kadın kalçalarını adamın hareketlerine devam etmesini ister gibi itti.

"Seni arzuluyordum, tamam mı? Şimdi lütfen Marcus... lütfen."

"Tamam, sevgilim." Adam yalnızca hareketlenmekle kalmamış, dudaklarını da kadınınkilere yaklaştırmıştı. "Tamam."

Sonra ne daha fazla soru soruldu ne daha fazla konuşuldu. Yalnızca kadının ruhunu ve bedenini tüketen renk ve ışık patlamasıyla birlikte bembeyaz bir ısı yayan adamın dokunuşları, nefesi ve dudakları vardı.

Regina, adamın kollarında doğrulup ona sarılırken, adam onun yanaklarını, boynunu ve genesini öpücük yağmuruna tuttu.

"Ah... Marcus..." diye fısıldadı kadın, sonunda konuşacak gücü bulabilmişti. "Bu... bu..."

"Tanrıyla tanışmak?"

"Evet." Regina soluklarını kontrol altına almaya çalışıyordu.

Adam kadının boynunu tuttu. "Bazen, her zaman değil, şayet adam ne yaptığını biliyorsa ve kadın.

"Aşırı istekli davranıyorsa?" Kadın dünyaya döner dönmez utanç yakasına yapışmıştı.

"Adamı arzuluyorsa," diye düzeltti Marcus.

Regina bir an için tereddütle ve göreceklelerinden korkarak onun yüzüne baktı. Şayet adam iddia konusunda intikam almayı düşündüyse, bunu yapmak için muazzam bir yol bulmuştu kendine... Kadını zevk için yalvartmıştı.

Ama adamın yüzünde intikam duygusundan eser yoktu. Sadece cinsel açlığın izleri vardı.

Regina kalçalarının altında adamın hâlâ sert olan organını hissederek, kıpkırmızı bir yüzle onun kucağından kalktı. "Yapabileceğim bir şey var mı... şey..." Böyle bir şey nasıl sorulurdu ki? "Rahatlaman için? Yani şey... şeyin için?"

Adam küçük bir kahkaha atarak kadının mabedine bir öpücük kondurdu. "Gerçek anlamda rezil olmadan yapabileceğin bir şey yok sevgilim."

Kadın bakışlarını adama çevirdi. "Peki bir erkek, senin bana dokunduğun gibi, bir kadının ona dokunmasıyla tatmin olamaz mı?"

Adamın yüzünü umutsuz bir ihtiras ateşi kapladı. "Olabilir. Ama şu an bunu yapmamız pek akıllıca olmaz. Böyle bir şey yapmaya kalkacak olursan, seni Almack'a geri götürmek isteyeceğimden şüpheliyim. Oysa ikimiz de biliyoruz ki Almack'a geri dönmelisin." Kadını belinden tutarak, karşısındaki kanepeye oturttu ve bir sır verircesine ona yaklaşip sesini alçalttı. "Sadece daha ileri gitmediğimiz için tanrıya şükret."

"Ya gitmiş olsaydık."

"O zaman elbette evlenecektik."

Kadın nefesini tuttu. "Benimle evlenir miydin? Düşmanın kız kardeşiyle?"

"Bir kadının beraber olduğu erkeğin günahlarının vebaline katlanmasına göz yumamam. Biliyorsun, başka çıkar yol yok. Şayet yakalanırsak olacak şey bu."

"Şayet yakalanırsak mı?"

Marcus kaşlarını çattı ve arabacısına Almack'a dönmesini söyledi. Arabacı arabayı çevirirken Regina, adamın az önce söylediği şeyleri düşünmemeye gayret ederek kendine çeki düzen vermeye çalışıyordu.

Marcus ile evlilik. Bir an Marcus'un karısı olma fikri kadını ümitlendirmişti. Sonra gerçek tüm ağırlığıyla yüreğine çökmüştü. Evlilik sorunlarını çözmezdi, hatta artırırđı.

Adam kadını uzun uzun seyrettikten sonra boğazını temizledi. "Eğer az önceki yakınlaşmamız senin adının kirlenmesi ile son bulacak olursa, evlenmemiz gerek. Bunu anlıyorsun öyle değil mi?"

"Elbette. Yalnız... şey... benim asla evlenmek gibi bir niyetim yok."

Adamın gözleri hayretle açılmıştı. "Asla mı? Ciddi misin?"

"Kesinlikle ciddiğim."

"Demek tüm adayları bu yüzden reddettin."

"Evet."

"Neden senin gibi bir kadın, istediği her erkekle evlenebilme şansına sahipken, böyle bir seçim yapar?"

Çünkü ben hasarlıyım. Çocuklarım da hasarlı doğabilir. Çünkü bu hasarı keşfedecek olursan gözlerindeki tiksinimeyi görmeye tahammül edemem.

Kadın sesindeki hüznü silmeye çalıştı. "Senin de söylediğin gibi, ben şımarık bir kadınıım. Kendi hayatımı yaşamak istiyorum. Ama evli kadınların böyle bir özgürlükleri yok. Erkeklerin pek azı eşinin istediği gibi gezip tozmasına izin verecek kadar anlayışlı."

Adam omuzlarını silkti. "Ben bu kadar anlayışlı bir eş olabileceğimden şüpheliyim."

Kadın insanın içini titreten bir kahkaha attı. "Sen büyük ihtimalle zalim bir eş olursun." Adamın bakışları sertleşince ekledi. "Sadece şaka yapıyorum Marcus. Ama dürüst ol, evli olsaydık beni sürekli taşradaki şatoda yanında tutmak isterdin, doğru değil mi?"

Adam bakışlarını uzaklara diktiğinde kadın doğru düşündüğünü anladı.

"Arkadaşlarımı da seçmek isterdin," diye devam etti Regina. "İsteyeceğini biliyorsun. En basiti, Yüce Majesteleri'ni görmemi yasaklar, onun bulunabileceği partilere gitmemi engellerdin."

"Lanet olsun haklısın." Marcus'un bakışlarında yoğun bir sahiplenme duygusu vardı. "O iblisin, önemsemiğim herhangi birisine on metreden fazla yaklaşmasına asla izin vermem."

Kadının kalbi yine hızlı atıyordu. "Peki sen... sen beni önemsiyor musun?"

"Anlaman için sorman mı gerekir?"

"Gerekmez sanırım." Kadın eldivenlerini giymekle meşguldü. "Şayet görünmeden Almack'a geri dönmeyi başarırısam... sonra ne olacak?"

"Sana ne olmayacağını söyleyeyim. Şayet benimle evlenmeyeceksen, bir daha asla bu şekilde yalnız kalmayacağız. Birbirimizle buluşmayacağız, öpüşmeyeceğiz. Bunu sürdüremem. Benden tek istediğin biraz eğlenmekken, diğer erkekler gibi seninle dans etmek için sıra bekleyemem."

"Bu doğru değil!"

"Değil mi? Evlenmek istemiyorsun ama evli bir kadın gibi davranmak istiyorsun. Buna nasıl katlanabilirim." Marcus'un sesinde acı vardı. "Diğer erkekleri reddetmenin gerekçesi bu muydu peki? Evliliği istemediğin için mi onlarla evlenmedin, onları istemediğin için mi?"

"Ne evlenmeyi istedim ne de onları."

"Öyleyse yakayı ele vermemek için dua etmeye başla; çünkü şayet yakalanırsak, evlenmek zorunda kalırız, düşüncelerinin bir önemi kalmaz."

Yolculuğun geri kalanına sessizce devam ettiler. Kadın adama doğruyu söylemeyi düşünüyordu, ama bu çok utanç verici bir şeydi.

Almack'ta pek az insan kalmıştı. Dışarıdaki son araba hareket etmek üzereydi.

Regina'nın kardeşi arabanın kapısını açtığı anda, arabacı atları ancak dizginlemişti. Simon'ın yüzünde öfke vardı.

"Dışarı çık, seni uğursuz."

"Memnuniyetle." Marcus arabadan inerken Regina'ya bakışından kadın adamın sözünde duracağını anlamıştı.

Marcus Regina'nın yanındaki kardeşini görmezden gelerek sanki olağandışı hiçbir şey olmamış gibi kadının inmesine yardımcı oldu. Bu tavır Simon'ın Regina'nın adamla kendi rızasıyla gittiğini anlamasına yardımcı olmuştu.

"Lanet olsun, Regina," diye gürledi Simon. "Nasıl bu kadar aptalca davranabildin?"

"O anda yapılması gereken buydu diye düşündüm," diye yanıt verdi kadın.

Marcus'un dudaklarında küçük bir tebessüm oluşsa da,

Simon'un yüzü öfkesinden mosmordu. "Bu şaka yapılacak bir konu değil."

"Regina'yı rahat bırak." Marcus araya girdi. "Onun kabahati yok."

"Elbette yok!" Simon'ın sesi çok sert çıkmıştı. "Kabahatli olan sensin ve bunu düzeltecek olan yine sensin, yoksa yemin ederim şafakta Leicester'deki düello alanında seninle hesaplaşırız."

"Aptal olma, Simon..." diye başladı Regina. "Marcus!" diye bir ses yükseldi arkalarından, Louisa diğer arabadan inmiş, koşarak onlara yaklaşıyordu.

Bu sefer öfkeden morarma sırası Marcus'a gelmişti. "Lanet olsun Louisa, bu iblisle yalnız başına ne halt ediyorsun?"

"Yalnız değiliz," diyerek itiraz etti Simon. "Cicely?" Cicely kafasını arabadan dışarı çıkardı. "Efendim?" Simon, Marcus'a kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. "Yanımıza bir şaperon alacak kadar sağduyu sahibiyim."

"Biz de sana bakmak için yola çıkmak üzereydik Regina." Louisa nefes nefese konuşmuştu. "Bayan Tremaine çok endişelendi ve..."

"Iversley'ler nerede?" diyerek araya girdi Marcus. "Senin şaperonun onlar olmalıydı."

"Onları bulamadık." dedi Louisa. "Her neyse, Bayan Tremaine de gayet uygun bir..."

"Foxmoor'un çıkarları içinse evet." Marcus şimdi Simon'a çok daha ürkütücü bakıyordu. "Bayan Tremaine, bir anda kör bir insana dönüşebilir, mesela Carlton House'ta bir ziyarette bulunduğunuzda."

"Carlton House mu?" diye araya girdi Louisa. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hiçbir şeyden" dedi Simon telaşla.

Regina kardeşini şüphe dolu bakışlarla süzmekteydi.

Simon onun bakışlarını görmezden gelmişti. "Dikkatleri, yaptığınız yanlıştan başka yönlere çekmeye çalışma, Draker. Kardeşime sürdüğün bu aşağılık lekeyi nasıl temizleyeceğini öğrenmek istiyorum."

Marcus, Regina'nın elini tuttu. "Regina ve ben evleniyoruz. Bunu zaten aramızda karara bağlamıştık."

"Harika!" diye bağırdı Louisa, sevinçle.

Cicely paniğe kapılmış gibiydi. Simon'ın yüzüne ise içten pazarlıklı bir gülümseme yerleşmişti. "Güzel. Gerekli ayarlamaları ben yaparım."

"Gerekli ayarlamaları ben yaparım." diye karşılık verdi Marcus. "Avukatının adını bana söyle, böylece..."

"Bekleyin!" diye yalvardı Regina. her şey çok hızlı gelişmişti. Marcus'la arabada yaptığı konuşmada henüz açıklığa kavuşmamış bir sürü nokta vardı.

İki adam da kaşlarını çatıp kadına baktılar.

"Ne var?" diye sordu Simon.

Regina elini Marcus'un ellerinden çekti, söyleyeceği şeyin aslında edepsizce olduğunu biliyordu. Elbette onunla evlenecekti, insanlar şimdiden arkalarından konuşmaya başlamış olmalıydılar aralarında neler olduğunu öğrenmeleri uzun sürmeyecekti. Uşağa soracakları birkaç soruyla, herkes gerçeği öğrenecekti.

Hayır, böyle bir skandaldan yakasını kurtaramazdı. Sosyete onun bütün hayatıydı, onu dışladıkları takdirde çıldırabilirdi. Ama bunun yanında günlerini Marcus ile kırsal kesimde kapalı kapılar ardında da geçiremezdi. Özellikle de Marcus onun hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra.

Ona şimdi söylemeliydi. Fakat ya adam evlilik kararından vazgeçerse? O zaman toplumdaki dışlanacağı ve rezil olacağı kesindi. Böyle bir şeyin olmasına izin veremezdi.

Onursuz bir kadın olmaktansa, kurban edilecek bir bakire olmayı tercih ederdi. Bunun yanında uygun şartları sağlarsa Marcus ile evlilik kurban edilmek kadar kötü olmayabilirdi.

"Lord hazretleriyle evleneceksin," dedi Simon. "Başka seçeneğin yok."

"Anlıyorum ancak," Regina derin bir nefes aldı. "Önce, bazı şartlar üzerinde anlaşmamız gerek."

"Bırak söylesin," dedi Marcus, kadına endişeli gözlerle bakarak. "Bana şartlarını söyle."

Regina adamın arkasında şok geçirmiş bir halde duran Cicely'e baktı. "İlk önce Cicely'ye bana Castlemaine'de eşlik etmesi için izin vereceksin. Şu andan itibaren bekar sayılan bir adamın evinde kalması mümkün değil."

Cicely rahatlamış gibiydi; ancak Simon atıldı. "Ciss için endişelenme, kendisini malikanelerimden bir tanesine yerleştirebilirim, orada rahatı yerinde olacaktır."

"Hayır, Cicely'nin benimle kalmasını istiyorum." Regina'nın kafasında bir plan şekillenmeye başlamıştı. Şayet Cicely yanında olursa, okumasına ve ev işlerini idare etmesine yardımcı olabilir, böylece Marcus'a kusurunu belli etmeyebilirdi.

"Kabul," dedi Marcus. "Castlemaine yeterince büyük bir yer. Kuzinin için ayarlayabileceğimiz bir sürü oda var. Başka?"

Regina yutkundu. "Şehirde bir ev istiyorum. Dilediğim zaman gidebilmeliyim. Elbette sen de bana eşlik edebilirsin, ama şehre yapacağım bu kısa ziyaretlerimi engellemeye çalışırsan seninle evlenemem."

"Öyle bir evlenirsin ki," diye kadının sözünü kesti Simon. "Babam olsa senin bu isteklerine anlayış gösterebilirdi, ama..."

"Sorun değil," dedi Marcus. "Bu şartını da kabul ediyorum." Regina ona minnetle gülümsedi. "Fakat benim de iki şartım olacak."

Kadın kaskatı kesildi.

Simon ona baktı. "Senin lanet şartların ne peki?"

"Birincisi kardeşin bana sadık kalacağına söz verdi."

Regina sanki adam kendisini aşağılıyormuş gibi baktı. "Elbette sana sadık kalacağım."

Marcus bakışlarını kadının bakışlarına kilitledi. "Ben yaşam boyu sadakatten söz ediyorum. Bu skandaldan kurtulmak için evlenmek, çocuk doğurmak ve ardından boşanmak değil benim kastettiğim. Aldatma, kaçamak veya başka bir şeye asla tolerans gösteremem. Hızlı arkadaşlarının evliliğe olan bakış açılarını biliyorum, ancak benim bakış açım onlarınkinden farklı. Bana sadakatsiz davranırsan seni boşamak için bir saniye bile tereddüt etmem. Anlıyor musun?"

"Elbette sana sadık kalacağım."

Marcus, Simon'a döndü. "Diğer şartım ise senin için Foxmoor."

"Regina'nın rahatlığını sağlamak için elimden gelen her türlü yardıma hazırım."

"Şartımın parayla bir ilgisi yok. Kız kardeşinle ancak benim kardeşimi bir daha görmeyeceğine söz verirsen evlenirim."

On Beşinci Bölüm

Yüreğinde öfke ateşi yanan beyefendilerden uzak durun. Bayan Cicely Tremaine. ideal Şaperon.

Marcus, Foxmoor'un çatık kaşları ve kadınların itirazları karşısında inatla durdu. Bu inanılmaz bir kumardı. Büyük bir şans eseri, Regina'yı yakalamıştı ve ona sahip olmak istiyordu. Kadına o saçma sapan şartlarına rağmen sahip olmak istiyordu.

Ancak görünüşe bakılırsa Foxmoor'un, son sunduğu şart karşısında tepesi atmıştı. Dük'ün Regina'nın ortadan kayboluşunu bahane ederek, onu aramak maksadıyla kızı Prens ile bir randevuya götüreceği çok açıktı.

Bir daha asla böyle bir şey olmayacaktı. Louisa'nın Foxmoor'dan sonsuza dek kurtulduğundan emin olmalıydı.

"Benim şartlarım da bunlar, Foxmoor," diye tekrarlardı Marcus. "Ya Louisa'yı rahat bırakırsın ya da bu evlilik gerçekleşmez."

"Cehenneme git," diye tısladı Foxmoor.

"Pazarlık yapmam mümkün değil."

"Öyleyse şafakta Leichester alanında seni bekliyorum."

"Güzel," dedi Marcus. "Seni kardeşimin hayatından uzaklaştırırım bana yeter, nasıl olacağı hiç umurumda değil"

'Yeter!' diyerek araya girdi Regina, yüzü bembeyaz olmuştu. "Bu çok saçma. Kavga istemiyorum."

"Marcus, kesinlikle uzlaşılmaz davranıyorsun." diye ekledi Louisa.

"Simon ile düellona izin veremem."

"Öyleyse onunla vedalaş, meleğim."

"Böyle bir şeyi kabul edebileceğimi..."

"Ben senin haminim," dedi Marcus, sesi bir kamçı gibi saklamıştı. "Bu yüzden koyduğum kurallara uymak zorundasın. Ve ben sana bu adı uçkâğıtçı ile görüşmeyeceğini söylüyorum."

"Bu hiçbir şeyi çözmeyecek," diye fısıldadı Regina.

Marcus kadına baktı. "Ben senin şartlarını kabul ettim. Şimdi de kardeşin benimkilere uyacak, yoksa yemin ediyorum seninle evlenmem."

Kadının çenesi titriyordu, yüzünü kardeşine çevirdiğinde onun da aynı durumda olduğunu gördü. "Lord Draker'a şartlarını kabul ettiğini söyle."

"Etmeyeceğim. Bu lanet köpekle ilk fırsatta..."

"Hayır, böyle bir şey olmayacak." Kadın kardeşine yalvaran gözlerle baktı. "Sırf siz düello yapmakta ısrar ettiğiniz için, adımın ömür boyu bir skandalla anılmasına izin veremem. Lord hazretleri geri zekalının teki olabilir, ama bu onu ölü olarak görmek istediğim anlamına gelmez. Ya da her ikinizi de."

"Düello yapmanız şart değil," dedi Louisa, sanki başka bir seçenek sunma şansı varmış gibi. "Sorun değil Simon, şartlarını kabul ettiğini söyle. İki sene sonra istediğim kişiyle, istediğim yerde evlenebileceğim. Seni iki sene bekleyecek kadar çok seviyorum. Sonrasında Marcus istese de beni durdurabilmek için hiçbir şey yapamayacak."

Marcus itiraz etmeye hazırlansa da, Foxmoor'un yüzünden kanın çekildiğini gördü. İki yıllık bir gecikme dükün planlarını alt üst edecekti.

Marcus'un yüzünde bir gülümseme belirdi. "Duydun mu Foxmoor? Seni iki sene bekleyecek kadar çok seviyormuş." Ses tonu giderek ciddileşiyordu. "Senin de onu aynı özveriyi gösterecek kadar çok sevdiğine inanıyorum. Bu konuda cömert davranabilirim. Şartlarımı esnetiyorum. Şayet ikiniz Louisa yirmi bir yaşını dolduruncaya dek ayrı kalabilirsiniz, onayımı alacaksınız. O zaman, kardeşimi gerçekten sevdiğine inanacağım."

Foxmoor, Marcus'a nefretle baktı.

"Bu kulağa çok mantıklı geliyor Simon," dedi Regina.

Regina'nın sesindeki buz gibi titreşimi algılayan Marcus bakışlarını ona çevirdi. Kadın kardeşine hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu.

Bu bakışlar karşısında adam rahatladığını hissetti. Biliyor, Kardeşinin niyetini daha önce anlamamış olabilir ancak şimdi biliyor.

"Sana bir şey hatırlatayım." Regina aynı ses tonuyla konuşmasına devam etti. "İddiamızı ben kazandım, bu demek oluyor ki Lord Draker'dan evliliğiniz için onay isteyeceksin ve yanıtına da saygı göstereceksin. Sanırım yanıtını da az önce verdi."

"Senin kazandığını söylemedim. Almack'ta bir gecelik bir toplantıda rezalet çıkarmaması, iddiayı kazandığın anlamına gelmez."

O ana kadar Marcus, kadının iddianın şartları hakkında yalan söylediğini düşünüyordu. Ama görünüşe bakılırsa söyledikleri doğrudu. Garip bir biçimde bu onu inanılmaz mutlu etmişti. Şayet kadın başından beri Louisa'nın çıkarlarını gözetmek için çalıştıysa, onlar için gerçekten bir umut var demekti.

"Onun sosyeteğe uygun bir beyefendi haline gelmesi gerektiğini söylemiştim," diye karşı çıktı Regina.

"Ve geldi." Foxmoor homurdansa da kadın devam etti. "Bunun yanında Louisa sosyeteğe henüz yeni katıldı. Eşin olmadan önce, çevresini biraz daha tanıtması ona zarar vermez. Öyleyse neden Louisa'nın yaşının dolmasını beklemiyorsun."

Foxmoor bakışlarını Marcus'a çevirdi, ama tuzağa düştüğünün farkındaydı. Eğer karşılık verir ve ısrar ederse Louisa'yı elde etmek için neden bu kadar acele ettiğini açıklamak zorunda kalacaktı. Bunun yanında Marcus anlaşmasını yeniden düzenleyerek Louisa'nın da onayını almıştı.

"Anlaştık mı?"

Foxmoor tereddüt etmesine rağmen yarım ağızla da olsa konuşmayı başardı. "Anlaştık."

"Namusun üzerine yemin etmelisin," Marcus işini sağlama almak niyetindeydi.

Foxmoor'un gözleri öfkeyle parılıyordu. "Namusum üzerine yemin ederim. Bu seni tatmin etti mi?"

"Evet, tatmin oldum."

"Teşekkür ederim, Simon," dedi Regina.

Marcus birden her şeyin farkına vardı. İsteddiği her şeyi elde etmişti; Regina ile evlenecekti, Foxmoor da Louisa'nın hayatından çıkmıştı.

Yüzüne geniş bir gülümeseme yayıldı. "Bunu kutlamalıyız." dedi, kendini birden çok güçlü ve mutlu hissetmişti. Bir kolunu Louisa'ya diğer kolunu ise Regina'ya uzattı. "Gelin hanımlar, toplantı odasına gidip dedikodular başlamadan hepsine bir son verelim, ilan edilecek bir düğünümüz var."

Saatler sonra dönüş yolunda, Regina, Simon ve Cicely ile birlikte camdan dışarısını seyrediyordu, aklı karmakarıştı.

Bir yarısı Marcus ile evleneceğinden dolayı, çılgıncasına mutluydu. Diğer yarısı ise yapılan çirkin tartışmayı düşünüyordu. Adam evlenmek için kardeşinin ilişkisine son verilmesi şartını sunduğunda onu öldürmek istemişti. Kendisini nasıl böyle küçük düşürebilirdi.

Ama ardından Simon'ın yüzünü gördüğünde, içine korkunç bir şüphe düşmüştü. Bu şüpheyi içinden atamazdı. Yanılmış olabileceği için bu şüphesini kardeşiyle baş başa kalana kadar dile getiremezdi.

Şehirdeki evlerine vardıklarında, Cicely yatak odasına geçmiş, Simon ve Regina ise oturma odasına gitmişlerdi. Kardeşinin savunmaya geçmemesi için, Regina kelimelerini dikkatle seçmeliydi. Onun dürüst olmasını istiyordu.

"Bulduğun özveriden dolayı teşekkür ederim, Simon. Aptalca davranıp seni evlilik planlarını ertelemek durumunda bıraktığım için özür dilerim. Seni bu duruma düşürdüğüm için kendimi çok suçlu hissediyorum."

"Gerek yok hayatım, bilmeden de olsa bana büyük bir iyilik yaptın."

"Nasıl yani, anlayamadım?" Regina yazı masasına gitti ve not almak için bir kâğıt ararmış gibi yaptı. "Şimdi Louisa'ya kavuşabilmek için iki yıl beklemek zorundasın."

"Senin aptal kocan bana yemin ettirdi diye kızla ilişkiyi son vereceğime gerçekten inanıyor musun?"

Regina inanmıyordu aslında. "Öyleyse niyetin Louisa ile gizlice buluşmaya devam etmek."

"Evet. Siz evlendikten sonra balayına gideceksiniz..."

"Balayı mı?" Regina neredeyse çığlık atmıştı.

"Elbette, balayı için yolculuğa çıkacaksınız. "

Yüce Tanrım, Marcus ile yalnız bir yolculuk. Cicely olmadan!

Regina içindeki paniği atmaya çalıştı. Marcus'u bundan vazgeçirmenin yolunu bulmalıydı. Ayrıca vazgeçemese ne olurdu ki? Balayında okumaya ne kadar ihtiyaç duyabilirdi?

"Söylediğim gibi," diye devam etti Simon, "Siz balayındayken, Louisa ile bir görüşme ayarlayıp, onu ağabeyinin emirlerine karşı gelmesi için ikna edebilirim." Regina'nın içi yine şüpheyle doldu. "Eğer onayını alırsam," diye devam etti Simon, "Castlemaine'e ne zaman döndüğünüz bile önemli olmayacak, yeter ki ben..."

"Louisa ve Yüce Majesteleri arasında gizli bir buluşma ayarlamam önemli, öyle değil mi?" Simon cevap vermedi. Regina kardeşine döndü. "Planın buydu, öyle değil mi?"

"Neden söz ettiğini anlayabilmiş değilim." Regina sonunda patladı. "Bana yalan söyleme! Senin yüzünden evlenmek üzereyim ve gerçeği bilmek hakkım!"

Simon kendini savunmak ister gibiydi. "Majesteleri'nin tek isteği, kızıyla bir kere olsun görüşebilmek."

"Kızıyla mı? Louisa prensin kızı mı?"

"Elbette. Yoksa neden kıza sarayda bir yer teklif etsinki?"

"Marcus kızın Prens'in çocuğu olabileceğine dair hiçbir şey söylemedi. Ve bildiğim kadarıyla annesi ve prens o sene hiç görüşmemişler."

"Evet, ama prens'i bilirsin. Yine... bir yolunu bulup kadınla ilişkiye girmeyi başarmış ve dokuz ay sonra Louisa dünyaya gelmiş."

"Bu kızın Prens'ten olduğu anlamına gelmez ki?" "

Annesi öyle olduğunu söylemiş, adam da ona inanıyor. Ama kalın kafalı kardeşi buna inanmak istemiyor, dolayısı ile prens ve kız arasındaki herhangi bir münasebete asla izin vermiyor. Yüce Majesteleri kıza gerçeği kendisinin söylemesi konusunda ısrar ediyor."

O iblisin, önemseydiğim herhangi bir insanın yanına on metreden fazla yaklaşmasına izin vermem. "Öyleyse sen ve prens zavallı kızı yanınıza çekebilmek için, bu uydurma..."

"Sevgili kocan bize başka bir seçenek bırakmadı, lanet olsun!"

"Hayır!" dedi kadın, midesi bulanıyordu. "O sana göre fazla akıllı. En başında bana planının bu olduğunu söylemişti ama ben ona inanmamıştım. Senin bu kadar gizli kapaklı işler çevireceğini hayal bile edememiştim."

Simon'ın gözleri kısıldı. "Öyleyse beni tam olarak tanıyamamışsın."

Kardeşinin ihaneti Regina'yı lime lime doğruyordu sanki. Yaptığı onca şeyden, yaptığı onca fedakarlıktan sonra kardeşi... neden? "Neden Simon? Neden Yüce Majesteleri kızı böyle bir hileye başvuracak kadar çok istiyor?"

"Böyle konuşmayı kes! Hile filan değil. Ben kıza hiçbir şey vaat etmedim."

"Elbette ettin. Her iltifatın bir sözdür. Söyle bana Simon, kızı hiç öptün mü?"

Adam yıldırım çarpmışa dönmüştü. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Öyleyse onu öptün ve sana inanmasını..."

"Ne yaptıysam Prens'in adına yaptım, evet!" Simon kadına Prens Charlotte ve evliliği hakkında bildiklerini anlattı.

Her cümlede, Regina'nın midesindeki ağırlık artıyordu. "Bunun sonucunda ödül alacağımı tahmin ediyorum."

Adam omuzlarını silktilti. "Başbakan olmayı planlıyorum, Regina. Bu benim en başından beri amacımdı, biliyorsun."

Kadının elleri terlemeye başlamıştı. "Peki Louisa ile evlenmeyi gerçekten hiç düşündün mü? Birazcık da olsa onu sevdin mi?"

Adam eliyle saçlarını düzeltti. "Bu o kadar basit değil."

"Evet basit." Regina arkadaşının Simon'a olan saf aşkını nasıl itiraf ettiğini gözünde canlandırdı. "Onu seviyor musun sevmiyor musun?"

"Ondan beni sevmesini istemedim. Planımda bu yoktu. Şayet bana aşık olduysa, bu benim..."

"Yaptığın dalkavuklukların samimi olduğunu düşünmesi senin suçundur. Kızın sana aşık olduğunu göre göre bunları yapmaya devam ettin. Nasıl yapabildin bunu?"

"Bana parmağını sallayarak hesap sormaya hakkın yok. Bu ilişkiye başlarken senin Lord Draker'a karşı hissettiğin herhangi bir şey var mıydı? Yoksa adamı istediğini elde etmek için mi kullandın?"

"Benim tek istediğim senin evlenmendi. Bunun yanında Marcus ve benim ilişkim sadece bir anlaşmaydı." En azından bu şekilde başlamıştı. "Louisa senin niyetin hakkında en ufak bir fikre sahip değil. Bu arada niyetin nedir?"

Bana en azından planlarında onunla evlenmek olduğunu söyle."

"Louisa'nın bir başbakana layık bir eş olamayacağını biliyorsun."

"Tanrım!" Regina, kendini bu kirli ve adi işe bulaşmış gibi hissediyordu. "Benimle iddiaya girerken yalan söyledin. Onunla evlenmeye niyetin yoktu."

"Onunla evlenmeyi talep etmemi ve cevaba da uymamı söylemiştin. Marcus, teklifimi geri çevirdiğine göre, tehlikede değilim."

"Hayır, tehlikede olan yalnızca Louisa'nın kalbi."

"Kız kendisini benimle evleneceğine inandırdıysa, bu benim sorunum değil."

"Değil mi? Onunla dans ettin, flört ettin, ona hediyeler verdin, Tanrı bilir daha neler yaptın, ve kalkmış ben hiçbir şey yapmadım, diyorsun. Ne biçim bir adamsın sen!"

"Gelecekteki kralına, bütünüyle sadık bir hizmetkârım sadece. Her konuda olacağı ve olması gerektiği gibi hizmet eden bir hizmetkâr."

Kadın kafasını salladı. "İşin bu boyutuna bakıp sana hak vereceğimi düşünüyorsan aptal olmalısın. Bu hainliğe devam etmene asla izin..."

"Ne söylüyorsam onu yapacaksın." Simon'ın yüzünde hain bir ifade vardı. "Planlarım hakkında sessiz kalacak, lanet olası kocanı eğlendirecek ve benim planımı uygulamama izin vereceksin. Anlıyor musun?"

"İzin vermeyeceğim."

"Vereceksin. Yoksa değerli Marcus'çuğuna, senin de planlarıma başından beri ortak olduğunu söylerim."

Kadının yüzündeki kan çekilmişti. "Bu kadar zalim olmazsın."

"Olabilirim, inan bana. Ona veya Louisa'ya en ufak bir Söz söyleyecek olursan, niyetimi başından beri bildiğini söylerim. Seni onun evine onu etkilemen ve yumuşatman için gönderdiğimi itiraf ederim."

"Sana inanmayacaktır." diye fısıldadı kadın.

Simon zalim bir kahkaha attı. "Adam sana o kadar az güveniyor ki, evliliği kabul etmek için sadakat şartı koştu. Bu konuda sana inanacağını düşünüyor musun gerçekten?"

"İnanacaktır." Regina buna kendisi dahi inanmıyordu.

"Ona bu kadar güveniyorsan git ve her şeyi anlat," dedi Simon. "Ve neler olacağını gör. Ama unutma ona ihanetini anlattıktan sonra, bunun sonuçlarına katlanarak yaşamak zorunda olan sen olacaksın. Şayet ona düğünden önce söylersen ve o bana inanmayı seçerse, bu durumda düğün olmayacaktır. Sen de sosyetedeki yerini kaybedeceksin. Sonrasında söylersen ise..." Adam gerçekten çirkin bir şekilde gülmüştü.

"Umarım adamın zindanı hakkında çıkan dedikodular uydurmadır."

"Umarım değildir. Çünkü ne yaptığını bir anlarsa, seni kesinlikle oraya kapatır, bir ay boyunca yemek bile vermez."

"Seni hiçbir şeye zorlamıyorum," dedi Simon.

"Sadece bu şekilde davranmaya devam edersen başına gelecekler konusunda uyarılarda bulunuyorum. Ama hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmaya devam edersen, kocana bir şey söylemem. Hatta belki Louisa sarayda babasıyla birlikte yol almak istediğinde şaşırılmış gibi de davranabilirsin."

"Babasıyla!" Regina kardeşinin söylediğini duyduğunda omzunda duran elini itti. "Prens, Louisa'ya asla babalık etmedi. Kızın babası olduğu şimdi mi aklına geldi? Marcus senden çok daha dürüst bir erkek. Onun kırıldığını görmek beni mahveder."

"Öyleyse ona niyetimden bahsetmeyeceksin. Onunla bu saçma anlaşmayı yapmanı ben söylemedim. Tıpkı bu akşam onunla yalnız başına arabaya binmeni söylemediğim gibi."

"Çünkü senin bu iğrenç gerekçelerine hak vermeyeceğimi çok iyi biliyordun" Ama Regina bunu kendisi için yapmıştı, o da en az Simon kadar suçluydu.

"Ama bunu yaptın ve sonuçlarına katlanarak yaşamaya alışmalısın. Şimdi benim yanımda mısın? Yoksa müstakbel eniştemle dostça bir sohbet etmek zorunda mı kalacağım?"

Regina'nın damarlarında akan kanı, Marcus'un Simon'ın suçlamalarına kandiğı takdirde vereceğı tepkiyi düşünürken adeta donmuştu. "Louisa'dan uzak duracağına şerefin üzerine yemin etmiştin." Son bir gayretle kardeşini ikna etmek için uğraşıyordu. "Sözünü bozacak mısın?"

"Ben çok daha yüce birisine hizmet etmek için yemin ettim. Şayet Draker yeminimi bozmakla beni suçlarsa, ona gereken cevabı veririm. Ama ona değer veriyorsan, adamın bana bu suçlamayı yöneltmemesi için onu ikna etmelisin. Çünkü atıcılık konusunda usta sayılırım."

Regina bunun doğru olduğunu biliyordu. "Anlaştık. Sessiz kalacağım. Ama bunun için seni asla affetmeyeceğim. Asla."

Kadın koridora çıkarken, adam tek bir kelime etmedi. Büyük bir ihtimalle ya az önce gözlerinin oyulmasına ramak kaldığını fark etmişti ya da kardeşine karşı bir zafer kazandığı için kendini kutluyordu. Ne olursa olsun eninde sonunda Regina'nın sessiz kalıp bir ölü gibi davranmayacağını anlayacaktı.

Regina, Cicely'nin uyanık olduğunu umarak onun yardımını istemek için odasına gitti. Normalde Cicely ile el ele verip Simon'a karşı hareket etmesi için çok çaba sarf etmesi gerekirdi. Ama Simon az önce kadını kırsal kesimdeki malikanelerden birisine yerleştirmenin iyi olacağını söylemişti! Cicely böyle bir kenara atılmayı kabul edecek bir kadın değildi.

Regina bu durumu lehine kullanmak istiyordu. Kendisi ve Cicely yanındayken Louisa, Simon'ın entrikalarına karşı savunmasız sayılmazdı. Öyle veya böyle, Louisa yanında onu koruyacak birini her zaman bulacaktı.

On Altıncı Bölüm

Korumanız altındaki kişinin evliliğı sizin hayatınızın mahvolduğı anlamına gelmez. Akıllı bir kadın böyle bir evlilikten çok önce kendisini ailenin bir parçası haline getirmeyi başarmıştır bile Bayan Cicely Tremaine. ideal Şaperon

Geçen dokuz yıl boyunca Marcus hep evliliklerin başkalarına göre olduğunu düşünmüştü. Kendini buna çok uzak hissetmişti.

Oysa şimdi rahibin önünde duruyordu. Ve sadece İngiltere'nin değil, dünyanın en güzel kadının elini tutuyordu. Onunla evlenmek üzereydi.

Buna inanamıyordu.

Düğünleri şaşaaadan uzaktı. Küçük bir kutlamayı tercih etmişlerdi. Düğün hazırlıklarıyla geçen birkaç hafta içinde Regina ona karşı son derece resmiydi. Fakat evlilik yeminini duraksamadan etmişti.

Tabii çok istekli görünmüyordu. Onu kim suçlayabilirdi? Normalde düğün kızları onun gibi münzevi serserilerle evlenmek ve sonrasında güzel sosyete partilerinden uzakta, kırsal kesimde bulunan evlerine kapanmak zorunda kalmazdı.

Şehre arzu ettiğim zaman gitme özgürlüğüm olmalı.

Marcus'un kaşları çatılmıştı. Her şeye rağmen kadını mutlu etmeliydi. Onu Castlemaine'de, yatakta ve normal yaşamda mutlu etmeliydi şehri aklından çıkartabilsin. Kadının şehirde arzu

ettiği evi çoktan almıştı, ama o evde yalnız kalmasına izin vereceğine ölürdü daha iyi. Ailesinin gittiği yoldan gitmemeye yemin etmişti, bu yemini her saniye kadının yanında olma pahasına dahi olsa tutacaktı.

Rahip onları karı koca ilan edip, Marcus gelini öpmek için eğildiğinde Regina bir tavırla gözlerini kapattı. Kadın şimdiden evliliklerini ret mi ediyordu?

Öyleyse Marcus'un yapabileceği pek fazla bir şey yoktu.

Marcus, herkesin beklediği gibi kadının dudaklarının üstüne ufak bir buse kondurmaktansa, onu üzerindeki hakkını herkese ilan etmek istemiş gibi gürültülü bir biçimde öptü.

Konukların arasında kıkırdaşmalar oldu.

Dışarıda, özenle süslenmiş üstü açık bir fayton onları Foxmoor'ların malikanesinde düzenlenen kahvaltıya götürmek için bekliyordu. Davetlilere ve onlara mutluluklar dileyen kalabalığa el sallarken, Marcus mırıldandı. "Kahvaltıdan vazgeçip doğruca balayına gitsek olmaz mı?"

Regina ona bakmadan el sallamayı sürdürdü. "Senin cüssende biri bir yemekten nasıl vazgeçer?"

Adam kadının elini dudaklarına götürdü. "Bu neye açlık duyduğuna göre değişir. Şu anda açlığını hissettiğim şey en iyi baş başayken yenir."

Regina'nın gülümsemesi Marcus'un titremesine neden oldu. "Sabret," dedi fısıltılı bir sesle.

"Sabretmeyi deniyorum."

Ne yazık ki kahvaltı edepli insanlar için düzenlenmişti.

Foxmoor'lara vardıkları andan itibaren baş başa kalabilecekleri tek bir saniyeleri bile olmadı. Ufak bir düşün için bile çok sayıda davetli gelmişti. Bayan Tremaine, Iversley'ler ve Byrne'in yanında, Marcus'un daha önce yarısıyla bile tanışmadığı, Regina'nın ise her zaman görüştüğü bir sürü lord ve leydi vardı.

Whitmore ve kardeşleri de düşünde bulunsalar da, Marcus'u rahatsız etmediler.

Marcus bir de düşün boyunca Simon'ın varlığına katlanmak zorunda kaldı.

Marcus, kardeşinin Bayan Tremaine ile sohbet ettiğini görünce kaşları çatıldı. "Kuzinin ve kardeşim ne zaman sıkı dost oldular?"

Regina güçlükle gülümsedi. "Neden olmasınlar ki? Cicely şu an Iversley'lerin konuğu, bu kadar sıkı fıkı olmaları çok doğal."

"Bayan Tremaine'in neden Castlemaine'de ya da yeni evimizde kalmadığını anlayamıyorum."

"Rahatsız hissediyor kendisini. Onun hiçbir yerde tek başına kalmasını istemiyorum."

"Hizmetkarlarım ona gayet iyi bakabilirlerdi."

"Fark etmez, Iversley'ler ona bir misafir gözüyle bakmıyorlar, Cicely onları dostu gibi görüyor."

"Umarım kuzinin Simon'ın yeminini bozmasına destek olmaya kalkmaz."

"O bana sadıktır, böyle bir şeye asla hoşgörü göstermeyeceğimi iyi bilir. Simon onu zorlasa bile."

Regina Marcus'a bakmamıştı. Bu Marcus'un şüphelenmesine yol açtı.

"Zorlayacaktır, bundan emin olabilirsiniz. Kardeşine güvenmiyorum."

"Peki bana güveniyor musun?"

Konu kardeşin ise, hayır! Fakat Marcus bunu yüksek sesle söyleyecek kadar aptal değildi. "Elbette sana güveniyorum."

"Öyleyse Cicely'nin güvenilir bir insan olduğunu söylüyorsam bana inanmalısın." Regina, Louisa'ya baktı. "Şayet Simon'dan hala şüpheleniyorsan, neden kafandakileri kardeşine anlatmıyorsun? O zaman kendini koruyabilir."

"Bana inanmayacaktır. Prens ve arkadaşları konusunda ne kadar şüpheli olduğumu biliyor, saçma sapan bir kuruntuya düştüğümü düşünecektir. Onu ikna etmek için, prensin..." Adam konuşmayı kesip içinden boşboğazlığına sövmeye başladı.

"Prens ne?"

Marcus içini çekti. Karısı olarak Regina'nın gerçeği bilmeye hakkı vardı. "Gerçek babası ile ilgili yanıtlanmamış sorular var, en azından prensin kafasında. Kızın kendi kanından olduğunu iddia ediyor."

Garip bir biçimde Regina bunu duyduğunu şaşırmamıştı. "Bu konuda onunla hemfikir olmadığımı görüyorum."

"Prens ne derse desin, Louisa onun kızı değil."

"Emin misin?"

"O çünkü şartlar bunu imkansız hale getiriyor. Prens de bunu biliyor. Şayet kızın onun olduğunu düşünseydi velayeti için benimle çok daha önce çarpıştırdı, tıpkı Bayan Fithzherbert ile birlikte Leydi Horatia Seymour'un kızına yaptıkları gibi."

"Fakat zavallı Miney'in annesi öldükten sonra ona sahip çıkacak amcası ve kuzenlerinden başka kimsesi yoktu."

"Hiçbiri Prens'in kızın babası olduğuna inanmıyordu, kızın annesinin Prens'in metresi olmasına rağmen. Ona rağmen Prens kızın velayeti için savaştı."

"Seninle savaşmamasının nedeni kızın emin ellerde olduğunu bilmesidir belki de?"

Marcus kadına soran gözlerle baktı. "Ondan ne kadar tiksindiğimi biliyor. Sadece bunu bilmek bile benimle savaşmasına yetecek kadar gururunu kırıyor."

Regina bir süre sessiz kaldı. "Louisa'nın Prens'in kızı olması çok mu kötü?"

Marcus içinde bir öfke dalgasının kabardığını hissetti. "Ben hayatımı piç olduğumu bilerek yaşadım. Prens'in varisi ya da vikontluğun gerçek sahibi olmadım. Kilise ve ahlaklı kişilerce lanetli sayılan bir ilişkinin sonucu doğdum. Toplumun gözünde bu çarpıklığın bir sembolü

olarak yaşamaya devam ettim. Kimsenin böyle bir yükü sırtında taşımasını istemem, özellikle de Louisa'nın."

" O artık yetişkin bir kadın. Bunun sonuçlarıyla yüzleşebilir."

"Yüzleşebilir mi? Peki kardeşinin onu politik çıkarları için kullanmaya çalışan adi bir pislik olduğunu neden söylemedin? Bununla da yüzleşebilirdi."

Regina'nın yüzü solmuştu. "Çünkü bu doğru değil," diye fısıldadı "ve çünkü doğru olsaydı, bu kızın kalbini kırardı."

"Kesinlikle. Bu yüzden bu konu hakkında herhangi bir şeyi öğrenmesine izin veremem. Simon onun peşinde koşmaktan vazgeçip bu adi manevralara son vermek zorunda."

"Ya son vermezse?" Regina bu soru karşısında Marcus'un bakışlarının sertleştiğini görünce ekledi. "Yani onunla ilişki yaşamaya kalkarsa?"

"Şayet ısrarcı davranacak olursa, kafasını uçururum. Ve Ona yardım edecek olursan, seninkini de."

"Ona yardım etmek gibi bir düşüncem olamaz, yani Louisa'yı üzecek herhangi bir konuda. İster inan ister inanma ama, ben her zaman Louisa için en iyisinden başka bir şey istemedim." Kadının sesi sakin ve üzüntülüydü.

"Güzel."

Fakat bu konuşma ağzında acı bir tat bırakmıştı. Regina ondan bir şeyler gizliyordu. Bunu hissetmişti, fakat ne olduğunu anlayamamıştı.

Adamın tatsızlığı parti sona erip de arabaya binene kadar sürdü. İkisi de fazla şampanya içmemelerine rağmen keyifliydi, Regina düşün elbisesini çıkarıp, yerine yolculuk için hazırlattığı özel kostümü giymişti.

Şeftali rengi, boğazına kadar kapalı, üzerinde bir tek 'Dokunmayın!' tabelası eksik olan bir elbiseydi bu.

Bu, gecenin pek de kolay geçmeyeceğine işaretledi.

Marcus, Regina'nın yerine oturmasına yardımcı olurken elini cebine atıp Louisa'nın ona daha önce vermiş olduğu bir zarf çıkardı "Al," dedi, elindeki zarfı Regina'nın kucağına bırakırken, araba hareket etmişti.

"Louisa bunu sana baş başa kaldığımızda vermeme söylemişti. Herhalde ailemize hoş geldin türünden bir şey"

Tedirgin olan Regina, titreyen elleriyle zarfı çantasına yerleştirdi. "Teşekkür ederim."

"Okumayacak mısınız?"

"Sonra okurum."

"Şimdi okursan rahatsız olmam."

"Mektuplarımı okurken yalnız olmayı tercih ederim. Bilmeni istedim."

"Anlıyorum." Ama Marcus anlamamıştı. Evlilikleri böyle mi olacaktı, mesafeli, resmi ve özel? Bunu nasıl değiştirebilirdi? Rahatsız edici bir sükunetle bir müddet yol aldılar.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bu bir sürpriz."

Regina yutkundu. "Hoşuma gidecek türden bir sürpriz mi?"

"Öyle olacağını düşünüyorum. Baş başa kalmamıza olanak sağlayacak bir yer."

"Ne kadar süreyle?"

"Ne kadar istersek."

Kadın nefesini tutarak ellerine baktı. "Çok uzaklara gitmiyoruz, öyle değil mi?"

Adam bu soru üzerine rahatının eni konu kaçtığını fark etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Mesajlarımı iletebileceğim hizmetkarlar olacak mı?"

"Şayet istersen. Kime mesaj göndereceksin ki?"

"Bana ulaşması gerekirse, Cicely'nin nerede olduğumu bilmesini istiyorum."

"Peki." Kadının soruları ve kuzinine olan düşkünlüğü adamı bunaltmıştı. "Onu yanına çağırmak gibi bir niyetin olmadığı müddetçe istediğin kadar mesaj gönderebilirsin." Kaşlarını çattı.

"Benimle yalnız kalmaya korkuyor musun?"

"Elbette ki hayır!"

"Öyleyse sorun ne? Nişanlanmadan önce bile benim yanımda daha rahattın."

Regina gülümsemeye çalıştı. "Her kadın düğününde sinirli olur."

"Öyleyse bunun için harika bir çözüm önerim var." Marcus kadını kavradı ve kucağına oturttu.

"Marcus!" Regina kurtulmak için yalandan çırpınıyordu. "Güpegündüz! Üstelik arabanın üstü de açık!"

"Güneş batmak üzere. Hem biz artık evliyiz." Regina'nın daha fazla itiraz etmesine meydan vermeden öptü. Başta kadın adamın öpücüğüne karşılık vermek konusunda biraz tedirgindi, ancak gerçek duygularının açığa çıkması çok da uzun sürmedi.

Kadının kolları boynuna dolandığında Marcus memnuniyetini belli eder biçimde homurdandı ve onsuz geçen bir haftanın acısını çıkarırcasına kadını öptü. Bir iblis gibi davranıp arabanın içinde kadının üzerine çullanamazdı, fakat kadını üzerine çullanacağı zamana hazırlayabilirdi. Gidecekleri yere birkaç saat içerisinde varacaklardı; ancak bu süre içerisinde Marcus'un aklı ile Regina'nın bakirelere özgü beklentileri iyice artmıştı.

Şayet bu kadar bekleyebilirdi biraz daha bekleyebilirdi. Kadının her öpücüğü bir öncekinden daha sıcaktı, öyle ki Marcus kadının teninin tadına biraz daha bakmazsa eriyeceğini düşünmeye başlamıştı.

Regina'nın ensesini öpmek için eğildiğinde neredeyse gözü çıkacaktı. "Bu lanet olası şey de ne?" Küfrü basarak geriye sıçradı. Kadının dantellerle süslü yakasına parmağıyla dokundu. "Bu sivri uçlu şeyler de ne?"

"Kırmalı yaka." dedi kadın, adamın bunu bilmemesine çok içerlemişti. "İçindeki teller sayesinde dik durabiliyor"

"Öldürücü bir şey," diye homurdandı adam. "Sana dokunmamı hiç mi istemiyorsun."

Regina kahkaha attı. "Ne zaman yaptırdığımı bile hatırlamıyorum. Sosyete bu kıyafetin son derece seçkin ve sıra dışı olduğunu söyler."

"Kesinlikle sıra dışı, buna katılıyorum."

"Çekici durduğunu düşünüyorum."

"Çekici bir zalimlik var duruşunda."

Kadının gözleri parıladı. "Öyleyse Ejder Vikont'un karısına layık bir kıyafet seçimi olmuş."

"Ejder Vikontes. Sana uyuyor, insanlara eziyet çektiren bir kıyafeti ancak sen seçebilirsin..."

Kadın tek kaşını kaldırdı. "Arabaya biner binmez üzerime atılacağını nerden tahmin edebilirdim?"

"Öyleyse kocanı çok iyi tanıdığını söyleyemeyeceğim tatlım." Marcus, kadının kulak memesini ısırıldı. "Şu andan itibaren kıyafetlerini seçerken sana yardımcı olmaya karar verdim. Çünkü karımı her öpmeye kalktığımda bu işkenceye katlanmak istemiyorum."

"Ah zavallı ejderha. Yolculuk kıyafeti tarafından saldırıya mı uğradın sen! Şimdi diğer ejderhalarla nasıl savaşacaksın?"

"Başka ejderhalar olmasa iyi olur," diye kadının kulağına fısıldadı adam. "Tek olmayı isterim."

Kadın boynunu çekip doğrulduğunda, adam yanlış bir şey söylediğinin farkına varmıştı. "Sana sadık olacağıma dair yemin ettim. Sen de bana güvendiğini söylemiştin kahvaltıda."

"Güvenmediğim sen değilsin. Diğer ejderhalar."

"Ben diğer ejderhalarla evlenmedim, seninle evlendim."

"Çünkü evlenmek zorunda kaldın," dedi adam, kuşkularından birini dile getirmişti.

"Başka seçeneklerim de vardı. Onları seçmedim."

"Hiçbirinin iyi olduğu söylenemezdi."

"Doğru ama ben yaptığım seçimden memnunum."

"Gerçekten mi?"

"Şu anda senin kucağında oturuyorum, öyle değil mi?"

"Kadın milletini kutsamak amacıyla dikilmiş en zalim kıyafetle."

Kadın kıkırdadı. "Bir daha asla giymeyeceğim."

"Kesinlikle giyeceksin. Diğer ejderhalardan bir tanesinin yanına yaklaştığında ben yanında olamayacaksam, seni bu kıyafetlerin içine kendi ellerimle sokacağım."

Kadının gözleri ışıldamıştı, adamın çenesini avuçlarının içine aldı. "Kıskandığında tapılası bir erkek oluyorsun."

"Şaka yapmıyorum. Seni başka birisiyle paylaşamam."

"Ben de öyle."

Adam şaşkınlıkla kadına bakıyordu. "Bunu söylerken ciddi miydin?"

"Almack'taki kadınların sana nasıl asıldıklarını görmedin mi?"

"Bir iki kişi asıldı," diye mırıldandı adam, kadının fark etmesi hoşuna gitmişti. "Ama benimle ilgilenmelerinin tek sebebi içlerindeki merakı. Hakkımda çıkarılan dedikoduların aslını öğrenmek istediler."

Regina adamın yanaklarını okşadı. "Artık evliyiz, yaranın nasıl olduğunu söylemeyecek misin?"

"Tanrım, böyle bir şeyi neden öğrenmek istiyorsunki?"

"Çünkü ben senin karınım, senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum." Regina adamın kucağında doğruldu. "Eğer söylemezsen, seni zalim yakamla dürterim."

Marcus hafifçe gülümsedi. "Tamam. Bir tane yara izi yeterli. Teşekkür ederim."

"Attan düşünce olmadı, öyle değil mi?"

Adam derin bir nefes aldı. "Hayır, Almack'larda haklıydın, o bir yanık izi. Sıcak şömine demiri yüzünden oldu."

"Yüzüne nasıl geldi?"

"Bunu yapan kişinin niyeti beni yüzümden yaralamak değildi. Şayet istediği gibi demiri arkama vurabilseydi, ceketim yanacaktı, ama demir savrulduğu anda arkamı dönünce yüzümü boydan boya çizdi."

"Ah, zavallı sevgilim" Yüzünde bir merhamet ifadesi vardı kadının. Sanki silmek istemiş gibi parmaklarını yaranın üzerinde gezdirdi. "Ne kadar çok acı çekmişsindir."

Sevgilim. Kadın ona "sevgilim" demişti. Bu sözü duyacağını bilseydi, bu lanet yarayı nasıl aldığını çok daha önce söylerdi. "Evet, bir süre çok acıdı," dedi hırçın bir sesle. "Ama kız kardeşim olmasaydı çok daha kötü durumda olabilirdi. Zavallı kızcağız, kadın dergisinde okuduğu uyduruk bir merhemi her gün sürüp bandajlarımı değiştirmek konusunda ısrar etti. Fakat o merhemde her ne varsa, yara çabucak iyileşti."

"Louisa orda mıydı?"

"Nasıl olduğunu görmedi, ona nasıl olduğunu anlatmadım bile. Ama olay gerçekleştiğinde Castlemaine'deydi."

"Bu olay Castlemaine'de mi oldu. Hangi cani ruhlu insan bunu sana kendi evinde yapmaya cesaret edebilir?"

"Bunu öğrenmek istemezsin."

"Bilmek istiyorum. Ben senin karınım. Bana her şeyi anlatabilirsin sevgilim."

Sevgilim. Bu ne harika bir kelimeydi. Marcus bunu bir kadının dudaklarından duyabileceğini tahmin bile edemezdi. "Annem yaptı."

Regina dehşetle adama bakakaldı. "Annen mi? Bunu sana annen mi yaptı? Nasıl yapar? Kendi evladına şömüne demiriyle nasıl saldırabilir? Aklını mı kaçırmıştı?"

"Bunu yaptığında gerçekten çok öfkeliydi. Mantıklı düşünemiyordu."

"Umurumda bile değil. Hiçbir bahane bir annenin oğluna şömüne demiriyle saldırmasını haklı çıkartamaz."

Adam kendisini hiç ummadığı bir biçimde annesini savunurken bulmuştu. "Yeni Lord olmuştum, anneme ve Prens'e artık Castlemaine'de onları görmek istemediğimi söylerken, annem elindeki demirle şömineyi karıştırıyordu. Prens itiraz etmişti, ben de dayanamayıp ona..." Adam evlendiği gün bunları hatırlayıp gününü mahvetmek istemiyordu. "Her neyse, annem çılgına döndü. Arkamdan demirle yaklaştığında yüzüm Prens'e dönüktü, beni uyarınca arkamı döndüm ve... Artık bir yaram vardı."

"O güzel yüzüne zarar verdiği için anneni vurmam lazım bence."

Güzel yüz? Karısı güzel bir yüzü olduğunu düşünüyordu? Marcus şaşırmişti. "Bedelini ödedi. Prens olanlardan pek hoşlanmamıştı. Bu ilişkilerinin sonunun başlangıcı oldu. Hakkımda bütün o dedikoduları neden çıkardı sanıyorsun? Ona kötü davrandığıma, mirastan pay vermediğime ve hatta onu dövdüğüme dair bütün o söylentileri çıkartmasının tek sebebi, benim ilişkilerine zarar vermemdi."

"Zarar veren asıl oymuş! İnsanlara bunu neden söylemedin?"

Marcus ürperdi. "Ne söyleseydim, annemin benden tiksindiğini ve bu yüzden bana şömüne demiriyle vurduğunu mu? Bunu hiç kimsenin duymasını istemedim. Bunun yanında kadın onu dövdüğümü, kendisini korumak için bana vurduğunu ya da saçma sapan başka bir yalan da söyleyip beni yine haksız duruma düşürebilirdi."

"Ama ya prens?"

"Kadının iddialarını desteklemek zorundaydı. Metresinin bu kadar iğrenç bir kadın olduğunu henüz bilmiyordu." Marcus dişlerini sıktı. "Konu ben olduğumda, Prens her zaman annemin davranışlarına göz yumardı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Demek istediği şeyet annem hakkında doğruyu söyleseydim, yine benim hakkımda kocaman yalanlar uyduracaktı." Utanç duygusu adamın vücudunu yine sarmıştı. "Hem annemin beni bir canavar olarak insanlara tanıtmayı, benim insanları inandırmamdan daha kolaydı."

Asil bir prensi evimden kovmuştu. Bunun yanında yirmi bir yaşında dik kafalı beceriksizdim ve aptallarla uğraşmak konusunda da o kadar istekli değildim. Toplumun dışladığı bir adam

olma yolunda hızla ilerliyordum. Okuldaki çocukların bana taktığı isim yüzünden yıllarca kavga ettim." Marcus boğulacak gibiydi. "Ve babam için."

"Prens mi?"

"Hayır, Vikont."

"Ama prens senin gerçek baban, öyle değil mi? Duyduğum kadarıyla baban İtalya'ya yaptığı altı aylık bir gezi sonrası dönüşünde, anneni yeni hamile kalmış halde bulmuş."

"Herkesin bildiği gibi ben bir piçim, bu benim sonsuza kadar taşıyacağım bir lanet. Sevgili annem kocası arkasını döner dönmez, bir iki hediyeyle iltifata kanıp yakışıklı prensi yatağına alıverdi."

"Annemle baban ne kadar zamandır evliydi?"

"İki yıl."

"Baban onu terk etmedi mi?"

"Terk etmedi, Castlemaine'i karısının güzelliğine ve mevkiine yaraşır bir biçimde restore ederek onu mutlu etmeye çalışıyordu." Marcus'un annesi, çok köklü ama son yıllarını maddi anlamda çöküntü içerisinde yaşayan bir aileden geliyordu. Bu çöküntüyü vikont kendi mal varlığıyla gidermeye çalışmıştı. "Bu yüzden İtalya'ya malzeme bakmak için gitmişti."

"Altı aylığına mı? Yanında karısı olmadan."

Marcus ilk kez bunun kulağa ne kadar garip geldiğini fark etmişti. "Annem onunla gidebilirdi." Babasını mantıklı bir biçimde savunmaya çalışıyordu. "Ama annem İngiltere'de kalmayı tercih etti. Londra'da."

"Hiçbir kadın, evinin dekorasyonu için bile olsa kocasının altı aylığına evden uzaklaşmasından hoşlanmaz."

"Yani annemin yaptığının doğru olduğuna mı inanıyorsun?" diye sordu Marcus buz gibi bir sesle.

"Elbette ki hayır." Kadının gözleri bu sefer Marcus'un gözlerini yakıyordu. "Ama şayet kocam benim eşliğimden hoşnut kalmayıp altı ay ortaldan yok olmayı seçerse, onu neden böyle davrandığını öğrenene kadar silkelirim. Hiçbir erkeğin beni görmezden gelip uzaklaşmasına izin veremem."

Garip bir biçimde kadının bu söyledikleri adamı yatıştırmıştı. "O kadarını yapacağını sanmıyorum." Kadının alnını öptü. "Ama bunu sınamak da istemiyorum."

Regina huysuz bir gülümsemeye karşılık verdi. "Denemesen iyi olur."

Marcus onu öptü, öpüşmeleri bir anda yakıcı bir hal aldı. Elbisesinin kalın kumaşının üzerinden kadını okşamaktan nefret eden Marcus, tam elbiseyi parçalamayı düşünüyordu ki araba aniden durdu ve ayrılmak zorunda kaldılar.

"Geldik, hayatım," dedi Marcus.

On Yedinci Bölüm

Himayenizde olan kişiye her zaman kocasına dürüst

davranması konusunda telkinlerde bulunun.
Evlilik hayatını kurtarmış olursunuz.
Bayan Cicely Tremaine. ideal Şaperon.

Regina adamın kucağından telaşla kalkıp dışarı baktığında tek görebildiği kayın ve meşe ağaçlarıydı. "Burası neresi?" diye sordu, her geçen saniye merakı daha da artıyordu.

Marcus parmaklarını kadınınkilere kenetledi. "Benim malikanem. Castlemaine haricinde kullandığım evim."

Regina eteklerini düzeltirken, adama inanamayan gözlerle baktı. Sonra dağılmış saçlarına şöyle bir dokundu. "Balayımızı arazindeki av kulübende mi geçireceğiz?"

"Tam olarak değil. Gel ve gör."

Gelin çoktan arabanın açık kapısına doğru atılmıştı bile. Arabadan indiğinde gözlerine inanmadı. Eğer gerçeği bilmeseydi, Marcus'un onu İngiltere'nin göbeğine değil de, Türkiye'nin veya Hindistan'ın orta yerine getirdiğini düşünebilirdi. Soğan şeklinde gökyüzüne uzanan kubbeye iki adet Doğu mimarisinden esinlenilmiş minare eşlik ediyordu. Hepsi altın yıldızlı ağaç işçiliğiyle süslenmişlerdi, kavisli camlar ve minarelerde palmiye ağaçları oyulmuştu.

"Lordum, burası gerçekten bir av kulübesi!" diye haykırdı kadın."

Adam kahkahayı bastı. "Babamın mimari konusundaki zevkleri biraz garipti. Hindistan'a yaptığı bir ziyaret sonrasında, şatosuna uygun minyatür bir saray yaptırmaya niyetlendi. Adını da Illyria koydu."

"Tuhaf bir isim."

"Shakespeare'den." Marcus kadına kaçamak bir bakış attı. "Oyunlarından bazılarını okumuş olmalısın."

"Hepsini değil." Regina binaya bakarken, hizmetkârlar eşyalarını içeri taşıyorlardı. "Castlemaine'den ne kadar uzağız?"

"Birkaç mil kadar."

En azından şayet Cicely kendisini Londra'ya çağırarak olursa, evine çok da uzak sayılmazdı. Fakat Cicely'ye nerede olduklarını bildirmesi hiç de kolay olmayacaktı. Başına gelenleri mektupla Cicely'ye bildirmesi için evdeki hizmetkârlardan birisine rüşvet vermeyi düşünmüştü. Ama Marcus'un hizmetkârlarından birisine rüşvet vermesi kabul edilemez bir şeydi. Tanrım, başka bir yol bulması gerekiyordu. Ama nasıl?

"Babam Illyria'yı inzivaya çekilmek için yaptırmıştı," diye açıkladı Marcus. "Böylece ben, Louisa ve o... evimize malum misafir geldiğinde buraya gelebilecektik."

"Ah!" Regina, Marcus'un muazzam sarayının önünde duruyordu. "Bu muhteşem. Prens burasını hiç gördü mü?"

"Hayır! Onun da annemin de buraya gelmesi yasaktı."

"Emin misin? Prens Brighton'daki evine yaptıracağı dekorasyon çalışmalarında bu evin tarzında bir değişim düşünmüş." Regina Marcus'a baktı. "Hatta dekorlarda bir sürü ejderha motifi de vardı."

Adam umursamadı. "Babam onların buraya bir mil bile yaklaşmasına izin vermezdi, bana inanabilirsin."

Onların! Adamın sesindeki öfke o kadar yoğundu ki kadın ona acıdı. Yolda anlattıklarından sonra artık onu suçlamıyordu.

"Balayımızı burada geçirmemizin sana Castlemaine'deki hayatımızın nasıl olacağına dair bir fikir verebileceğini düşündüm. Şayet evi veya arazinin geri kalanını görmek istersen elbette gezebiliriz, ama burada baş başa kalmak istersek de kalabiliriz." Adam kolunu kadının beline doladı, sesi boğuklaşmıştı. "Kendi adıma konuşmam gerekirse, ben seninle burada bir müddet baş başa kalmak isterim."

Adam onu hizmetkârların önünde öpünce, kadının yüreği ağzına gelmişti. Bir müddet ne kadar sürerdi? Regina bunu sormak istiyordu, ama Marcus sorusunun nedenini yanlış anlayabilirdi. Aslında Louisa için endişelendiğini anlatması çok zordu.

Şimdilik elinden sadece Cicely'nin Louisa'yı Simon'dan uzak tutmayı becerebilmesi için dua etmek geliyordu. Ya da Simon'ın Cicely'yi de köşeye sıkıştırarak bir şey bulmaması için...

Şu anda Marcus'a Simon'dan söz edemezdi. Aynı yatağı paylaşıp, Marcus evliliklerinin daimi olduğunu kabul edene kadar olmazdı. Kadının hasarlı beyni adamın yolun başındayken evlilikten vazgeçmesi için geçerli bir sebepti.

Gerdek gecesinin sonrasına kadar bekleyebilirdi bu konu. Ondan sonra Marcus bunu kendisine söylediği için onu cezalandırmak isterse, Regina razı olacaktı.

Regina çocuk doğurma konusunu da ona bırakmaya karar vermişti. Marcus belki de varisinin okuyamayacak olmasını umursamazdı.

Ama adam sağlıklıydı, çocukları da sağlıklı olurdu muhtemelen. Onun sağlıklı tohumları, kendi hasarlı toprağına baskın çıkacaktı kuşkusuz.

Evet, Regina böyle olması için dua edecekti. Çünkü adam gerçeğı öğrendiğinde zaten kendisini eş olarak kabul ettiği için kaderine lanetler okuyacaktı, onun bir de çocukları için kadere lanet okumasını istemezdi.

Regina adamı üzmemek için kendini zorlayarak da olsa gülümsemeyi başardı. "Neden bana göstermiyorsun? İçerisini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Elbette." Marcus muzır bir tavırla güldü. "İlk önce yatak odasını mı göstersem diye düşünüyorum."

"Şimdi mi? Yani..."

"Tamam, tamam" diye mırıldandı adam, neşesi sesinden belli oluyordu. "Sana acele ettirmek istemiyorum. Nasıl olsa bütün bir gece bizi bekliyor."

Marcus ona muhteşem evi gezdirirken, Regina'nın aklı o gece olacaktaydı.

Arkadaşları ilk gece için 'korkunç' ve 'eziyet verici' gibi sözler sarf etmişlerdi. Hatta 'ilk başta çok güzel ama sonu iğrenç' demişlerdi ve neyse ki kısa sürdüğünü de söylemişlerdi. "En sonunda kocan işini bitirdiğinde sana mücevher hediye edecektir, o yüzden sorun yok," diye tamamlamışlardı sözlerini.

Sanki böyle iğrenç bir şeyin ardından alınan mücevher bu durumu telafi edebilecekmiş gibi. Bunun yanında kadın Marcus'un değil mücevher, kendisine çiçek alacağını bile hiç düşünmüyordu. Hiç öyle birine benzemiyordu.

"Burası mutfak," dedi adam, onu Londra'daki evlerin çoğunun mutfağından daha ufak olmayan bir odaya sokarken. "Aç mısın?"

"Düğün yemeğimizde yediğimiz onca şeyden sonra mı? Şaka yapıyor olmalısın."

"Güzel," Kadını kollarına aldığında Marcus'un gözleri parlıyordu. "Hizmetkârlara gitmelerini söylemeden önce bizim için ne olur ne olmaz diye soğuk bir şeyler hazırlamalarını da istedim. Ama akşam yemeğinde başka şeyler yemeyi düşünüyorum."

Regina'yı öptü, etrafta hizmetkârlar olmadığında öpüşleri tam anlamıyla cüretkârdı. Ancak kadın hâlâ adamın kollarında rahatlayamamıştı. Arabada gelirken onun kucağına oturmak başka bir şeydi, orada adamın bir şey yapamayacağını biliyordu. Yine de içinden bir ses her ihtimale karşı üzerindeki elbiseyi giymesini söylemiş olmalıydı.

Ancak Şu anda birleŐmelerini erteleyebilecek herhangi bir Şey yoktu.

Adamın parmaklarının yolculuk kıyafetinin bağcıklarını çözmek için hareketlendiğini fark ettiğinde Regina geriye sıçradı, yanakları kızarmıştı. "Hizmetkârlar ne olacak? Ya bizi mutfakta görürlerse?"

"Bu gece için onlara izin verdim. Yarın sabah bizimle ilgilenmek için geri dönecekler, sanırım gerdek gecesinde yapacağımız Őeylerde onların yardımına ihtiyacımız yok." Marcus, Regina'nın yüzünü inceledi. "Hâlâ gergin misin?"

"Biraz," dedi Regina, içindeki siniri yenmeye çalışıyordu.

Marcus, kadının koluna girdi. 'Yukarı çıkalım. Seni rahatlatacak bir Şey biliyorum."

Merdivenlerden yukarı çıkarken, Regina'nın yüreği ağzında atıyordu. Yatak odası. Yatak odasına gidiyorlardı. "Hazırlattığın soğuk yiyecekleri yemek için çok mu geç?" "Bak ne söyleyeceğim. Yukarıda sana hazırladığım sürprizi gösterdikten sonra, Şayet hâlâ kendini aç hissediyorsan, aşağıya ineriz. Tamam mı?"

"Sürprizin Şeyle... biliyorsun işte... bir ilgisi yok mu?"

Adam güldü. "Hayır, alakası bile yok."

Bu, kadının cesaretini artırmıştı. Adamın kendisini yukarı çıkartıp, Őöminesinde ateşler yanan büyük yatak odasına götürmesine izin verdi. Odaya göz gezdirdiğinde, duvardaki kırmızı ipekli kaplamalardan ve yerde duran altın rengi işlemeli Őark halısından çok etkilenmiŐtı.

Sonra kadın sürprizi gördü. Bugüne kadar gördüğü en güzel arptı. Enstrümanın ince boyunu sanki kendisini kötülüklerden korumak isteyen vakur bir kraliçe edasıyla yukarı bakıyordu. Ceviz ağacından yapılmış ağır enstrüman, Çin işi karyolanın hemen yanı başında duruyordu. "Ah, Marcus!" diye bağırdı Regina. Sonra aptalca bir soru sordu. "Bu benim için mi?"

"Elbette senin için. Benim bu iri pençelerle bu narin aleti çaldığımı düşünabiliyor musun?"

Kadının neşesi dudaklarından kahkaha olarak döküldü, kendini Noel sabahı uyanan bir çocuk gibi hissederek arpa denemeye koştu. Arpın narin boynu tıpkı upuzun bir kuyruğu olan ejderha biçiminde yontulmuŐtu. Enstrümanın sipariş üzerine yapıldığı anlaşılıyordu, Regina adamın bu kadar kısa bir sürede bunu baŐarmasına inanamamıŐtı. Tellere dokunduğunda, duyduğu tını karşısında gülümsedi. Akordu bile yapılmıŐtı.

Marcus yanına geldi. "Beğendin mi? Arplar hakkında pek bir Şey bilmediğimi itiraf etmeliyim, ama Louisa yapan adama nasıl bir Şey istediğimi anlatmama yardımcı oldu..."

"Bu muhteşem." Regina adamın dudaklarına koca bir öpücük kondurmak için döndü.
"Kesinlikle muhteşem. Bayıldım!"

"Üzerindeki notu okudun mu?"

Kadının aldığı tüm zevk bir anda yok olmuştu. "N-not mu?"

"Arpı özellikle sana ithaf etmiştim."

"Görmedim, ama daha sonra bakarım." Regina adamı öpmek için kollarını onun boynuna doladı. O anda kusurunu adama açıklamakla, gerdeğe girmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydı, gerdek yatağını tercih ederdi.

Ama adam onu itti. "Hayır, şimdi okumanı istiyorum. Haydi."

Marcus onu arpın yanına götürüp, tabanına çakılmış minik altın plaketi gösterdiğinde, Regina'nın kalbi duracak gibi oldu. "Görüyor musun?"

Regina sanki okuyup anladığını belirtmek istermiş gibi kafasını salladı. "Evet, çok tatlı."

Adamın gülümsemesi soldu. "Tatlı? Tatlı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kadın notta ne yazdığını düşünerek çaresizce başını sallamakla yetindi.

Ses tonundan adamın canının acıdığı belli oluyordu. "Doğru, başka bir deyişle bu skandal evliliğe yaraşacak cinsten bir ithaf öyle değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye fısıldadı kadın.

"Bana aptal rolü oynama Regina, sana hiç yakışmıyor." Marcus küfrederek kadına arkasını döndü. "Gerçek sebebi bu, öyle değil mi? Kıyafetin, gerginliğin, kuzininin bizimle kalması için anlamsız ısrarın... Benimle yalnız kalmak, benimle ilişkide bulunmak seni korkutuyor öyle değil mi?"

"Ben böyle bir şey demedim!" Regina adamın çektiği acıyı fark etmişti.

"Söylemene gerek yok zaten."

"Bana ithafta ne yazdığını söyleyebilir misin, lütfen." diye yalvardı Regina, adamın söylemesini umarak. "Kelimeleri tam olarak çıkaramadım."

Marcus, umursamadı bile.

"Ne yazdığını söyle bana, lütfen!" diye fısıldadı Regina.

Adamın çenesinde bir kasın seğirdiğini gördü. "Bunu ağızımdan duymak hoşuna gidecek, öyle değil mi? Böylece beni aşağılamaktan daha fazla zevk alacaksın." Adam elleriyle çenesini ovuşturdu, sanki sakallarını özlemiş gibi homurdanmıştı. "Her seferinde bunu unutmamı nasıl sağlıyorsun? Tatlılığıyla beni savunmasız bırakıp büyülüyorsun, sonra birden gerçek yüzün ortaya çıkıyor..."

"Hangi gerçek yüzüm?" Yüce Tanrım, ne demek istiyordu şimdi bu adam?

"Sen Acıması Olmayan Kadınsın, seni arzulayan erkekleri küçük düşürmekten zevk alırsın. Merak etmeyin Leydim, bu akşam kendimi size zorla kabul ettirmeye çalışmayacağım."

Adam kapıya yönelmek istediğinde, Regina onu tuttu.

"Ne yazdığını söyle bana, lanet olası!" Gözlerinden yaşlar akıyordu. "Lütfen söyle."

Kadının yaşadığı panik adamı etkilemiş olmalıydı ki. "Bu numaraları bırak. Okuduğunu biliyorum. Oraya okunamayacak kadar kötü bir karakterle yazdıklarına.

Regina, "Okumadım!" diyerek kesti adamın sözünü. "Okumadım."

"O zaman şimdi oku."

"Okuyamam." Kelimeler kadın onlara engel olamadan ağızından çıkıvermişti.

"Elbette okursun." Marcus, kadını tekrar arpın başına götürmek ister gibi kolunu tuttu. "Evet, hadi bir kez daha bak."

"Notunu okuyamam." Kadın kolunu adamdan hışımla çekti. "Kahretsin Marcus, ben hiçbir şey okuyamam!" Hıçkırıklara boğularak kendini yatağa attı. "Okuyamam... okuyamam..."

Marcus orada kalakalmıştı, kadının ağızından çıkanlara bir anlam vermeye çalışıyordu. Okuyamam demekle ne demek istemişti? Elbette okuyabilirdi. O bir dükün kızıydı, fakir bir hizmetçinin değil. Hem daha önce okuduğunu görmüştü.

Görmüş müydü?

Düşünmeye başladı, Louisa'dan gelen notu okumayı reddetmişti. Kendisinin kitaplara olan düşkünlüğünden nefret ediyordu. Foxmoor ne demişti. Onu bir kez bile bir kitabın kapağını açarken görmedim.

Ama daha bugün evlilik anlaşmasını imzalamıştı. Marcus bir an yutkunmakta zorlandı. Evet, kadın çalاکalem bir karalama yapmıştı. Marcus, imzasıyla dalga geçtiğinde ise, konuyu hemen değıştirivermişti.

"Denedim... sana daha önce söylemeyi denedim." Regina yürek parçalayıcı hıçkırıklar arasında boğuluyordu. "Söylemeliydim.. çok üzgünüm."

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi adam, bir yandan hızla düşünürken, diğer yandan kadını teselli etmeye çalışıyordu. Bir sandalye çekip oturdu ve Regina'yı kollarına aldı. "Tamam sevgilim," diye mırıldandı, kafasını göğsüne bastırduğında. "Geçti artık."

Kadının gözyaşları adamı paramparça etmişti. Karısını daha önce ağlarken hiç görmemişti ve onu bu hale kendi aptalca öfkesinin getirdiğini düşünüyordu.

"Sen okumaktan zevk alan bir adamsın," diye fısıldadı Regina, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ona çevirirken. "Şayet okuyamadığımı fark etseydin, çok büyük acı çekecektim. Genelde okunması gereken şeyleri bana Cicely okur, ama şu anda o da Londra'da..."

"Ah Tanrım!" diye inledi adam, kadına sıkı sıkı sarılırken her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı. Onun neden Cicely ile birlikte yaşamak istediğini, neden partileri kitaplara tercih ettiğini, neden Louisa'nın partisinde onunla birlikte düet yapmayı reddettiğini anlamıştı. Çünkü şarkıyı bilmiyordu ve okuyamazdı.

Kadını onunla düet yapmadığı için herkesin gözü önünde nasıl aşığılmaya kalktığını hatırlayınca, içini müthiş bir suçluluk duygusu kapladı.

"Sana daha önce söylemek istedim," diye fısıldadı Regina. "Ama çekiniyordum. Sonra yakalandık, benimle evlenmeyi reddedeceğın korkusuyla bunu sana söyleyemedim. Ve şimdi..." Hıçkırıkları kesilmişti, ama yanaklarından hâlâ yaşlar süzülüyordu. "Lütfen evliliğimizi iptal etme. Bu utanca katlanamam. Ne dilersen yaparım... gerekirse şatodan dışarı adıımı atmam... ben... ben..."

"Tamam hayatım." Marcus, kadının yakarışlarına bir son vermek için dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Evliliğimizi iptal etmeyeceğim; ne bunun için ne de başka bir şey için."

"Anlamıyorsun," diye mırıldandı kadın, yüzü külden bir maskeye dönüşmüştü. "Okuyamıyorum... çünkü... beynimde bir sorun var."

"Beyninde hiçbir şeyin yok senin," diye itiraz etti Marcus, kadına daha da sıkı sarılmıştı.

Kadın adamı kendinden uzaklaştırdı. "Cicely'ye sor, sana anlatacaktır. Harfleri düzgün göremiyorum, ve okumaya çalıştığımda, korkunç baş ağrıları başlıyor. Şayet sana çocuk doğuracak olursam onlar da aynı kusura sahip olabilirler, belki de daha kötüsüne..." Gözleri yine yaşlarla dolmuştu. "O zaman ölürüm."

"Bunu düşünme bile." Marcus onun gözyaşlarını silerken, sanki kendisi ölüyormuş gibi hissetti. "Çocuklarımızda hiçbir sorun olmayacak, eminim."

Regina bu yüzden hiç evlenmemişti, bu yüzden her adayı geri çevirmişti, bu yüzden bir an tatlı bir melek, hemen ardından zalim bir Siren gibi davranıyordu. Çünkü kendisini ancak insanlardan uzak kalarak koruyabilirdi. Ta ki adam hayatına girene kadar.

Ya Regina haklıysa. Ya gerçekten beyninde bir sorun varsa? Delilik ve zeka geriliği kan bağıyla geçebiliyordu. Ya çocukları da...

Bir rahatsızlığı olduğu muhakkaktı ama Regina kesinlikle geri zekalı değildi. "Bunu beraber aşacağız sevgilim. Sen benim karımsın ve bizi ancak ölüm ayırabilir. Seni böyle bir şey için yarı yolda bırakmamı bekleme, evliliğin iptali gibi bir şeyi aklından bile geçirme."

"Ama Marcus, şayet istemiyorsan seni..."

"Evliliğin iptali hakkında tek bir kelime daha edecek olursan, bunu senin istediğini düşüneneğim."

Kadının bakışları adamın gözleriyle buluştuğunda, ifadesi, dürüst ve kararlıydı. "Asla. Evlilik yeminimi her bir kelimesine inanarak ettim ben."

Marcus'un kalbi göğüs kafesini delip dışarı çıkıverecekti sanki. "Ben de öyle." Kendine bu hasarlı beyin konusunda daha sonra kafa yorması gerektiğini hatırlattı, şu an zavallı Regina'yı daha fazla üzmesinin bir yararı olmayacaktı.

Gecenin bu saatine kadar süren tatsızlık sanki hiç olmamış gibi gülümsedi adam ve kadının aptal ipek kıyafetinin bağcıklarını çözmeye girişti. "Seni evliliğin iptal olmayacağına dair ikna edebilmek için aklıma tek bir yol geliyor."

Kadın nefesini tuttu, yaşlarla hâlâ dolu olan gözleri mum ışığında iki gümüş sikke gibi parlıyordu. "İthafta ne yazıyordu Marcus?"

Adam kadının elbisesinin önünü açıp, onun ipekli kombinezonunun altında belli olan pembe göğüs uçlarını gördüğünde kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "Şöyle diyordu: Karıma, zindanıma zincirlemek istediğim tek kadına..."

Tereddütlü bir gülümseme kadının yüzüne yayıldı. "Bu pek eh... tatlı sayılmazmış... Hatta edepsizce bile denebilir."

"Kesinlikle edepsizce." Marcus dudaklarını kadıninkilere yaklaştırdığında, kalbi duracak gibi olmuştu. "Ve gece bitmeden çok fazla edepsizlik yapmış olacağız."

On Sekizinci Bölüm

Sorumlusu olduğunuz hanımefendinin annesi kızına gerdek gecesinden beklentileri konusunda bilgi vermelidir. Şayet annesi kızını görevleri hakkında kendisi bilgilendirmemişse veya bilgilendirememişse, bu görev size düşmektedir.

Bayan Cicely Tremaine. ideal Şaperon

Regina, Marcus'un öpüşlerinin sıcaklığı altında eriyor gibiydi. Adam onun rahatsızlığını umursamamıştı. Şayet onu bu kusurunu göz ardı edecek kadar arzuluyorsa, Regina neden onunla tartışmaya devam etsindi ki?

Özellikle adamın elleri elbisesinin altını araştırıp, göğüslerine o muhteşem sihri uygularken. Yüce Tanrım, ne muhteşem bir histi bu.

Marcus, kadının ensesini öpmek için eğildiğinde, küfrü bastı. "Bu artık gitmeli." Regina'nın elbisesini çıkardı. "Bu lanet olası yaka beni bir kez daha dürtemeyecek."

Kadın küçük bir kahkaha attı, onun ruh halindeki ferahlama Marcus'un dikkatinden kaçmamıştı. "Bence onu zindanına kilitlemelisin," diyerek adamı kızdırdı, Marcus elbiseyi odanın bir köşesine fırlatırken.

Kadının ince, zarif vücudunu okşarken Marcus'un gözleri ihtirasla parladı. "Seni zincirlemeyi tercih ederim."

"Zincirlemezsene iyi olur." Regina kesik kesik soluyor, beyninin içindeki düşünceler yerlerini renkli, parlak ışıklara bırakıyordu.

"Hoşuna gidebilir," dedi Marcus, kadını yatağa yatırıp, ellerini, başucundaki Çin işi yatak başının ahşap oymalarını tutması için kaldırırken. Şimdi kadının ince iç çamaşırının üzerinden yeni açmış tomurcuklara benzeyen göğüs uçlarına diliyle minik dokunuşlar yapmaktaydı. "Zindanımda zincire vurulmayı heyecanlı bulabilirsin..."

"Ejderhanın gelip beni tüketmesi için mi?" diye fısıldadı Regina, kendini fantezinin heyecanına kaptırmıştı.

"Evet," dedi Marcus, kadının göğüsleri üzerinden.

Regina az önce gerdek gecesi hakkında müthiş sıkıntılar duyarken, sanki şimdi adamın arsız konuşmalarından ve davranışlarından büyük haz alıyor gibiydi. Vücudu adamın sıcak dilinin dokunuşları altında gevşiyor, ihtiraslı dudakları altında eriyordu.

Marcus onun sutyeninini iplerini dişleriyle çözdü. Sonra kadının çoraplarını iç etekliğini çıkardı kadın artık adamın gözleri önünde tamamen çıplaktı. Adamın bakışları vücudunu baştan aşağıya süzerken, kadın titredi. Bu gözler ne kadar günahkar bakıyordu.

Sonra adam yataktan kalkıp sandalyeye oturdu. Bir süre sadece kadını seyretti.

Adamın aç bakışları altında kadının aldığı haz, ürpertisini artırmıştı. Şöminede yanan ateşin adamın yüzünde dans eden yansımasına baktı, adam tıpkı kendisine sunulan bakire kızı az sonra tüketecek bir ejderhaya benziyordu. Regina yutkundü. Hâlâ yatak başlığını tutmaya devam ediyordu.

Adam çizmelerinin tekini çıkardı. "Seni zincirlemek hoş olabilirmiş." Çatlayan sesindeki açlık hissediliyordu.

Bu kadının ona olan ihtiyacını körüklemeye yetmişti. "Bu sadece senin ne kadar kötü niyetli olduğunu gösterir."

Çizmesinin diğer teki yere düşerken tok bir ses çıkardı. "Kötü niyetli oluşumu takdir edebilmen çok güzel. Çok az kadın buna katlanabilmişti."

Marcus yatağa yaklaşmak için ayağa kalktığı anda bakışları kadını sanki parçalayacakmış gibi haşin ve sertti. "Ve pek azı bu kötü niyetli davranışlarımdan zevk almayı bildi."

Regina utanarak bakışlarını kaçırdı, gözü duvardaki tabloya takıldı. Yarı çıplak deniz fazlarının resmedildiği bir tabloydu bu. Hayır, çaresiz gemicileri büyülü sesleriyle kandırarak onların ölümüne sebep olan Siren'lerin tablosuydu.

Hafifçe inledikten sonra, konuşmayı başarabildi. "Burası kimin odası?"

"Benim."

"Baban böyle bir tabloyu odana asmaya ses çıkartmadı mı?"

Adam kıkırdadı. "Çıkartırdı. O yüzden bu tabloyu odaya sonradan getirdim." Sımsıcak bakışlarıyla kadının vücudunu okşadı. "Güzellikleriyle ünlü Sirenlere karşı bir zaafım olduğunu söyleyebilirim."

"Pahalı genelevlerde para karşılığı yattığın güzellere yönelik zaafın gibi mi?" dedi kadın hafif cilveli bir biçimde.

"Senin gibi bir güzelliğe," diye karşılık verdi adam. "Senin güzelliğine asla paha biçilemez sevgilim."

Sonunda Marcus soyunmaya başladı. Bunu yaparken hiç acele etmiyordu, ceketini çıkarırken bakışlarını kadının vücudundan bir an olsun ayırmamıştı. Adamın yavaş tavırlarla yeleğini çıkarması kadının beklenti içerisinde nefesinin hızlanmasına sebep olmuştu.

Regina'nın gözü adamın pantolonundaki kabarıklığa takılmıştı, ancak insanı çıldırtan bir yavaşlıkta soyunmaya devam ediyordu.

Kadının karnının hemen altındaki bölge hafifçe ürperdi... sonra kasıldı... şimdi sızlıyordu. Adam ona bir saniye daha dokunmayacak olursa öleceğini düşündü.

Marcus kravatını çıkarıp yatağa yaklaştı. Yumuşak ipekli kumaşı, kadının artık duyduğu açlıktan dolayı iyice hassaslaşmış göğüslerine sürttü, sonra aşağı indi, karnına ve hatta oraya. Bu dokunuş kadını tatmin etmekten çok uzaktı, ancak içindeki ateşi yükseltmeyi bilmişti.

Adam kravatı yere fırlatıp atmadan önce son bir kez göğüslerine dokundurduğunda, kadın da zevk içinde kıvrandı. "Şimdi sana neden ejder dediklerini biliyorum," diye mırıldandı Regina. "Çünkü bazen korkunç derecede zalim olabiliyorsun."

Adam hınzır bir gülümsemeyle gömleğinin düğmelerini açmayı sürdürdü. "Ama sen benim zalimliklerimi seviyorsun, öyle değil mi? Maceraya olan susuzluğunu gideriyor."

"Benim maceraya..." Regina'nın konuşması adamın gömleğini başının üzerinden sıyırmasıyla yarım kalmıştı. "Yüce Tanrım." Adamın göğsü sanki bir güreşçinin göğsü gibiydi, aşağı doğru indikçe vücudu şaşırtıcı bir biçimde daralıyordu.

Marcus'un gülümsemesi genişlemişti. "Sanırım leydimin onayını aldım?"

"Bence kesinlikle... zalim bir görüntün var."

Marcus pantolonunu da bir kenara attıktan sonra, üzerinde iç çamaşırı olduğu halde kadının yanına uzandı.

"Öyleyse, bir zalim olarak üzerime düşeni yerine getirmeliyim." Marcus kadının göğsünü öpmek için üzerine eğildiğinde, Regina uzun ve gürültülü bir biçimde nefesini bıraktı. "Bu hoşuna gidiyor mu?" diye fısıldadı adam, sonra kadının göğüs ucunu hafifçe ısırıldı.

"Ah, evet," Regina yatak başını tutan parmaklarını daha da kuvvetle sıktı. Kendini tamamen adamın dudakları ve ellerine bırakma düşüncesi bile heyecanını daha da yukarı tırmandırıyordu.

"Daha fazlasını ister misin?" Marcus bir eliyle kadının göğsünü tutarken, dudaklarını onun karnına doğru kaydırmaya başladı.

"Evet, Marcus, evet." diye fısıldadı kadın. "Daha fazla lütfen."

Kadın kendisine gülümseyen Sirenlere bakmak için kafasını çevirdi. Onlar asla yalvarmazlardı, fakat konu Marcus olunca, kadın bütünüyle utanmaz olabiliyordu.

Adamın ellerinin göğsünü bıraktığını hissettiğinde, onu görebilmek için vücudunu kaldırdı. "Marcus... lütfen..." Sonra adamın dudakları kadının hiç beklemediği bir yerine dokundu. Tam oraya. Bacaklarının arasına.

Cennette olmalıydı.

Regina'nın gözleri bir anda açılıvermişti. Adam nasıl becerdiyse başını onun bacaklarının arasına yerleştirmişti ve şimdi eli kadının o gizli yerindeki dudakları ayırıyor ve vücudu öpmek için eğiliyordu.

"Marcus!" diyerek neredeyse panik halinde itiraz etti Regina. Bacaklarını bir araya getirmek için çabalıyorsa da, adam buna izin vermiyordu.

"Sakin ol birtanem" Adam parıldayan gözlerle kadının yüzüne baktı. "Ejderhan karnını doyuruyor."

Adam gözlerini kadınınkilerden ayırmadan, dudaklarını onun vücuduna bastırdı.

Tanrı onu korusun. Bu... nasıl... bir... çılgınlıktı? Zorlukla nefes alabiliyor, ne düşünebiliyor, ne de başka bir şey yapabiliyordu, tek yapabildiği vücudunu saran bu vahşi zevk dalgasının kollarına kendini bırakmak olmuştu.

Adam dişlerini bile kullanıyordu! Bu muhteşemdi. İnanılmazdı. Şüphesiz adamın dudaklarının değdiği yerler böylesine günahkarca dokunulmak için yaratılmamıştı. Ya da böylesine ahlaksızca tüketilmek için... ya da...

"Marcus!" Kadın nefes nefeseydi. "Bu... ah... Tanrım..."

Şimdi adamın dili kadının teninde daha utanmaz bir biçimde dolaşyordu. Kadın onun dokunuşlarıyla inliyor, daha fazlasını istiyordu. Adamın dilinin her bir dokunuşunda kadının bedeni istem dışı bir şekilde kasılıyor, adamın dişlerinin her bir ısırığında kadının gırtlığından şaşkınlıkla karışık aldığı zevkin bir ifadesi olarak bir inilti yükseliyordu. Kadın Almack'tan çıktıkları gece arabada yaşadığı o tatlı duygu patlamasına doğru hızla yaklaşıyordu.

O... çılgınlığa... bir... adım... kalmıştı...

Adam kadına fısıldamak için başını kaldırdı. "Ah, hayır, bu sefer olmaz Siren karıcığım. Bu sefer bensiz olmaz. İçine girip yaşadığın bu zevki paylaşmadan olmaz."

"Marcus!" diye çığlık attı kadın, adamın yataktan uzaklaştığını görünce sesi yarı endişeli yarı hayal kırıklığına uğramış bir biçimde çıkmıştı. "Nereye gidiyorsun?"

"Şunları çıkarmaya."

Adam iç çamaşırını çıkardığında, kadın dehşet içerisinde yutkundu. 'Aman Tanrım.'

Marcus'un gözleri ışıladı. "Bunu bir davet olarak algılıyorum." Ancak gözleri kadının ellerine iliştiğinde hemen ekledi. "Zincirlerine ne oldu?"

Kadın yatak başlığını tutmayı ne zaman bıraktığının bile farkında değildi. "Onları kırdım."

Adam yatağa doğru ilerlerken, dudaklarından boğuk bir kahkaha yükseldi. "İşte benim kadını... çelikten bile daha güçlü."

Adam yatağa uzanmadan önce, kadın onu tuttu. "Bekle!"

"Daha fazla beklemek yok!" diye homurdandı adam, kadının elini iterek.

"Sana dokunmak istiyorum." Kadın itiraz etmişti. "Ve bakmak istiyorum."

Adamın yanakları al al olmuştu. "Hayır."

"Sen bana doya doya baktın ve dokundun," dedi Regina. "Şimdi sıra bende."

"Şimdi mi?" Adam bunu dişlerinin arasında söylemişti.

Regina kollarını kafasının altında birleştirmişti bile. "Şimdi."

Adam homurdandı. "Seni bu geceye hazırladılar öyle değil mi?" dedi. "Yani nasıl olduğunu biliyorsun."

"Evli arkadaşlarım bana bazı şeyler anlatmışlardı."

"Peki Bayan Tremaine sana ne söyledi?" diye sordu Marcus.

Regina omuzlarını silketti. "Söylediklerine göre bana ahlaksızca, utanç verici şeyler yapacakmışsın, benim de bu sırada yaptıklarından hoşlanmasam dahi kımıldamadan yatıp, bunları yapmana izin vermem gerekiyormuş, kocam olduğun için."

"Hiç evlenmemiş bir kadın, Siren'e öğüt vermeye çalışmış. Söylediği her şeyi unut."

"Ben de öyle yapmaya niyetliyim zaten."

Söylediğini yaptı kendini Marcus'a bıraktı.

Adam artık onun kocasıydı. Artık geri dönüş yoktu.

Ne güzel!

On Dokuzuncu Bölüm

Himaye ettiğiniz kişiyi iyi eğitin, aksi takdirde büyüdüklerinde öğretilerinizi boş verebilirler.

Bayan Cicely Tremaine. ideal Şaperon.

Marcus, Regina'nın yanında uyanık yatıyordu. Haftalardır arzuladığı kadını nihayet elde edebilmişti. Kadını yatağına aldığı anda içindeki arzusun köreleceğini düşünmüştü ama öyle olmamıştı. Şu anda bile onu öpücüklerle uyandırmak, okşamak, tadına bakmak ve..."

Ama Regina'nın az önceki çılgınca sevişmenin sonucunda biraz uyuyarak dinlenmeye ihtiyacı vardı. Marcus içindeki arzusun bu kadar kuvvetli oluşunun kadını rahatsız etmemesini umuyordu. Ya Regina onun bu ihtirasından rahatsız olup Londra'daki daha uygar insanların yanına kaçmak isterse?

Bu düşünceler, adamın huzurunu tehdit eden bir zehir gibiydi, Marcus umutsuzca yüzünü kadının saçlarına gömerek onun kokusunu içine çekti.

Sonunda uyuyakaldı.

Şafak vakti güneş gökte yavaşça yükselirken, Marcus müzik sesiyle uyandı. Arp'ın sesi kulaklarını dolduruyordu.

Yüce Tanrım, ölmüş ve cennete gitmişti herhalde. Hem de Regina'yla geçirdiği heyecan dolu bir gecenin ardından.

Gözlerini aralayıp etrafına baktığında hâlâ Illyria'da olduğunu gördü. Ancak müziği hâlâ duyabiliyordu. Sonra müzik kesildi.

Marcus yatakta doğrudu ve karısının yataktan pek de uzak olmadığını gördü. Kadın bir taburede oturuyor ve arpin üzerine eğilmiş, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Üstelik tamamen çıplaktı. Tıpkı rüyalarında olduğu gibi.

"Umarım beni her sabah bu şekilde uyandırmayı planlıyorsundur." Marcus dün geceki korkularının yersiz olduğunun farkına vararak üzerindeki örtüyü kenara atıp, yataktan kalktı.

Regina kaşlarını çattı. "Şunu belirtmek isterim ki, beni çıplak bir biçimde arp çalarken gördüğün rüya, sanırım bir rüyadan öteye gidemeyecek. Çıplak bir halde arp çalmak düşünüldüğü kadar kolay bir şey değilmiş."

Adamın gülümsemesine neden olan bu keşif yüzünden kadın utanmış görünüyordu. "Ya?" dedi adam, kadına doğru ilerlerken.

"Şu lanet şey bacağımı iki kez çizdi," diye yakındı kadın. "Ve üst kısmındaki ahşap bölüm, omzumu acıtıyor."

"Bunu hiç istemeyiz. Ancak itiraf etmeliyim ki muazzam bir tablo oluşturmuştunuz." Marcus kadının boynunu öpmek için eğildi.

"Yol elbisem içinde de harika bir resim oluşturuyordum. Hem işe de yarıyordu."

Adam kıkırdayarak, kadının göğsünü avuçlamak için elini uzattı. Kadın derin bir nefes alarak, göğsünü adamın eline doğru götürdü.

Bu adama ihtiyacı olan cesareti vermişti. Kadını oturduğu yerden kucaklayarak aldı ve yatağa taşıdı. "O halde arp ve yol elbisen olmadan da bu işin üstesinden gelmemiz gerekiyor. Öyle değil mi?"

Yanıtı adamın dudaklarına bastırıldığı dudakları vermişti bile.

Bir süre sonra ikisi de doyuma ulaşmış huzur içerisinde yan yana çıplak yatarken, adam kadına sarılmak için kollarını uzattı. Kadın başını adamın göğsüne yasladı.

"Umarım sana zarar vermemişimdir, sevgilim." diye mırıldandı adam. "Dün geceden sonra dinlenebilmen için sana daha çok süre tanımalıyım."

"Şayet bunu isteseydim," diye yanıtladı kadın, ikisini de saran yatak örtüsünü üzerlerine çekerek, "seni uyandırmak için çıplak bir halde arp çalmazdım. Ayrıca bana zarar filan vermedin. Hatta..." Küçük bir kahkaha attı.

"Neye gülüyorsun?"

"Arkadaşlarım. Gerçekten çok aptallar. Bana gerdek gecesi ile ilgili anlattıklarını duymalıydın. Beni neredeyse gerdeğin korkunç bir şey olduğuna ikna etmişlerdi."

Marcus tek kaşını kaldırmıştı. "Öyle değil miydi?"

"Dün gecenin inanılmaz olduğunu biliyorsun."

"Dün gece inanılmaz olan sendin."

Regina adama soran gözlerle baktı. "Yani benim utanmaz ve azgın bir kadın gibi davrandığımı mı söylüyorsun?"

"İyi ki öyleydin."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Yatağımı paylaşmaktan zevk alan bir karım var. Neden rahatsız olayım?"

Regina gözlerini kısarak baktı. "Bunu hazinendeki mücevherleri korumak için söylemiyorsun öyle değil mi?" Marcus anlamayarak gözlerini kırıştırdı.

"Efendim?"

"Arkadaşlarım kocalarını tatmin etmelerinin sonunda onlardan mücevher alıyorlarmış."

"Benim mücevher almam gerekecek mi?"

"Eğer bu yaptıklarımıza bir son vermemize neden olacaksa almamanı tercih ederim."

Adamın yüzüne bir gülümseme yerleşti. "Son vermeyeceğim. Sana arp aldım ya." diye belirtti adam.

"Evet, gerçekten çok güzel."

"Üzerindeki ithafı okuyamasan da." Regina bir süre hareketsiz yattı, tüm neşesi kaçmıştı, adam bunu fark ettiğinde kendisine lanetler okudu. Ancak ikinci kez sevişmeleri üzerine adamın ihtirası biraz olsun dinmiş, kadının rahatsızlığının nedenini merak eder olmuştu.

"Gerçekten hiçbir şey okuyamıyor musun?"

Kadın başını sallayarak adamdan uzaklaşıp, yatağın diğer ucuna doğru kıvrıldı.

Adam ona arkasından sarıldı. "Benim için hiçbir şey değişmeyecek aşkım. Ama merak ettiğim nokta şu, nasıl olur da dükün kızı..."

"Aptal olur?" dedi kadın acı bir ses tonuyla.

"Okuma yazma bilmez?" diyerek düzeltti adam. Kadını kendisine doğru çekerek başını onun boynuna gömdü. "Sen kesinlikle aptal değilsin. Bundan eminim. Daha önce hiç okumayı öğrenmeye çabaladın mı?"

Kadın adamla göz göze gelebilmek için başını döndürdü. "Denemediğimi mi sanıyorsun? Yüzlerce kez, binlerce kez. Denedim. Çok denedim. Ama hiçbir zaman başaramadım." Alt dudağı titriyordu. "Sana söyledim, beynim gerektiği gibi çalışmıyor."

"Nereden biliyorsun?"

Kadın içini çekti. "Cicely ile birlikte çalışmalarımızdan..."

"Cicely? Ben onu sadece senin şaperonun sanıyordum."

"O uzun zamandan beri benim eğitimcim ve yardımcım."

"Dük sana bir yardımcı tutamadı mı?"

"Elbette tutabilirdi. Neyse ki Cicely tutmaması için onu ikna etmeyi başarabildi." Regina başını kaldırdı. "Cicely babamın en büyük kuzini, ben doğduktan bir süre sonra bizimle yaşamaya başlamış. Babası yeni ölmüş. Fakir bir ailenin zayıf kızıydı, o zamanlar bile evde kalmış sayılırdı. O yüzden kendisi bana bu kadar düşkün. Hatta okuma problemimi ilk keşfeden yine kendisi olmuştu. Annemin eğitimimiz konusunda ne kadar hassas olduğunu bildiği için hemen,

duruma müdahale edip bana bir eğitim tutmalarına gerek olmadığı konusunda onları ikna etmişti, şayet edemeseydi durumunun herkesçe bilinmesi işten bile değildi."

"Ailen durumu bilmiyorlar mıydı?"

Regina kafasını salladı. "Annem utancından ölebilirdi, babam da zaten bizimle çok nadir ilgileniyordu. Kendisi her zaman bir beyefendinin yerine getirmesi gereken zorunluluklara vakit harcar, bizlere çok az zaman ayırırdı. Hatta bu durumdan Simon'ın dahi haberi yok."

Marcus'un kaşları çatılmıştı. "Öyleyse senin okuyamadığını tek bilen ve iddia eden kişi Cicely."

"Ne düşündüğünü biliyorum. Ama Cicely hiçbir şey 'iddia' etmiyor. Bana tüm kalbiyle yardım etmeye çalıştı. Ancak bana ne zaman bir harf gösterse ben farklı bir harf söylüyordum. Ve evet, büyüdüğümde bunun gerçekliğini öğrenmek için başkaları üzerinde de denedim." Yaşlar kadının yanaklarından akıyordu. "Basit bir kelimeyi bile doğru dürüst öğrenemiyorum."

"Ve böylece vazgeçtin öyle mi?"

Kadın, Marcus'a boş gözlerle baktı. "Elbette hayır, ama cesaretimi kırmıştı. Devam edebilirdim ancak o korkunç baş ağrılarına karşı koyamıyordum."

"Evet, baş ağrılarından bahsetmiştin."

"Her okumaya çalışmamda korkunç baş ağrılarıyla baş etmek zorunda kalıyordum. Cicely bunun üzerine bir doktorla gizli bir görüşme ayarladı, doktor kesinlikle ama kesinlikle bir daha denemememi söyledi. Sanırım beynim çocukluğumda geçirdiğim ateşli bir hastalık sonucunda zarar görmüş ve sonuçları bugüne kadar gelmiş. Biz de bunun üzerine derslerimizi bıraktık."

"Ve bir daha asla denemedin?"

"Zaman zaman denedim, ancak hemen ardından yine o korkunç baş ağrıları..."

"Evet, anlıyorum."

Marcus gerçekten anlıyordu. Bayan Tremaine bir şarlatan hekim ayarlamıştı ve Regina küçük yaşta, adamın beyninin hasarlı olduğunu belirten sözlerine kanmıştı.

Marcus daha fazlasını bilmek istiyordu. "Yani sonuçta tekbir kelime bile okuyamıyorsun. Bunu herkesten saklamayı nasıl basardın."

"Ah elbette kendime ait bazı yöntemlerim var." Kadının gülümsemesinin zorlama olduğu anlaşılıyordu. "Şayet biri bir şey okumamı isterse, gözlerimin yorgun olduğunu veya gözlüklerimi yanımda getirmediyimi ya da yalnız kalınca okumak istediğimi söylüyorum."

Tıpkı önceki gün Louisa'nın mektubunu okumasını istediğinde yaptığı gibi.

"Ya da senin gibi ısrarcı birisiyle karşılaşsam, onlara okuduğumu söyleyip hemen konuyu değiştiriyordum." Kadın adama manalı bir bakış fırlattı. "Birçok insan ısrarcı değildi. Ayrıca her zaman okumam gereken şeyler bu kadar ahlaksızca yazılmış olmuyordu."

"Peki okumadan, böyle olduğunu nasıl bilebiliyordunki?"

Kadın omuzlarını silkti. "Cicely her zaman yanımda bulunur, kimsenin bizimle ilgilenmediği bir anda, ne yazdığını bana söylerdi. Operalar için gidip önceden çevirileri alır ve bana okurdu. Tüm notlarımı yazar ve bana gelenleri okurdu. Dergi ve gazeteleri okurdu..."

"Demek bu şekilde bunca yıl idare etmeyi başardınız," dedi Marcus kuru bir sesle. "Başka türlü olsa, öğrenmek durumunda kalır ve Bayan Tremaine'e ihtiyaç duymazdın."

Regina adama korkunç bir bakış fırlattı. "Marcus, bu olanlardan dolayı hiçbir şekilde Cicely'yi suçlamamalısın. O bana her zaman sadık kaldı. Onun için de hiç kolay değildi, yanımdan hiç ayrılmamak, benim adıma okumak ve yazmak ve hatta bunu dış dünyaya belli etmemek gerçekten çok zordu. Ondan bir şey okumasını rica ettiğim anda gözlüklerini takıp hiç şikâyet etmeden okumaya başladı."

"Bu, sokaklarda dilenmekten çok daha iyidir."

Regina'nın yüzünde isyankar bir ifade oluşmuştu. "Onu sokaklarda çürümeye terk etmeyeceğimi bilir."

"Gerçekten mi? Kardeşin kuzinini ülkeden göndermeye dünden razı. Senin ihtiyacın olmasa, çoktan gitmeye zorlanırdı. Elbette şikâyet etmeden okuyacaktır, bu zayıf bir kan bağından çok daha iyi bir gerekçe olur."

Regina yatakta doğruldu. "Sen kuzinimin benim rahatsız olduğuma inanmam için tezgah hazırladığını mı söylemek istiyorsun..."

"Hayır, tam olarak değil." diye mırıldandı adam, ama aslında tam olarak söylemeye çalıştığı buydu. "Ancak senin ona bağlılığını artırabilmek için sorununu biraz abartmış olabilir."

"Baş ağrıları gerçektir! Onları o tezgahlamadı, ben de tezgahlamadım."

"Elbette hayır." Marcus da yatakta doğrulmuştu şimdi, kadının al al olmuş yanaklarını avuçlarına almıştı. "Ama sevgilim, birçok insan bu tür işleri yaparken baş ağrılarına maruz kalabilir. Ancak sonunda bundan kurtuluyorlar."

Regina'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Anlamıyorsun."

"Anlıyorum." Marcus kadını kollarına aldı. "Gerçekten. Anlıyorum. Baş ağrılarının ne kadar korkunç olduğunu biliyorum. Ben belki çekmiyorum, ancak Louisa katlanmak durumunda kalabiliyor ve onun bundan ne kadar yakındığını biliyorum." Marcus kadının çıplak bedenini kollarında sıkı sıkı sardı, onu ikna etmenin bir yolunu arıyordu. "Peki şuna cevap ver. At sürebiliyor musun?"

"Evet"

"Peki ilk öğrendiğin gün, bütün kasların korkunç bir biçimde günlerce ağrıamamış mıydı? Kığın... e yani popon her oturduğunda sızlamamış mıydı? Bacakların günlerce sanki köseleye dönmüş gibi hissizleşmemiş miydi? Sanki bir daha asla at sürececek gücü bulamayacakmışsın gibi gelmemiş miydi sana?"

"Hayır." Kadın Marcus'un kollarından kurtulmaya çalışıyordu. "Ama bu herkese olur, bacaklar acır, popoları sızlar, fakat yeniden ata binebileceklerini bilirler. Oysa okurken başı ağrıyan bir tek benim."

"Nereden biliyorsun? Tanıştığın her kadına sordun mu bunu? Ya da dilbilgisi sınıfındaki kızlara? Belki dışarıda aynı sorunu paylaştığın onlarca, yüzlerce kadın var. Hatta belki erkekler de var."

"Bu konu hakkında onlarla konuşmadıysan," diye devam etti Marcus, "onların da bu konuda şikayetçi olmadığını nerden bilebilirsin? Neden insanlar kendilerine aptal veya salak denmesi riskini göze alsınlar ki? Sadece Londra'da yüzlerce beyni hasarlı insanın dolaşmadığını nerden bilebilirsin?"

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı Regina.

"Demek istediğim, beynini zorlayarak ona hasar verebileceğine inanmıyorum sevgilim. Ama bunu denmeden asla bilmeyeceksin."

Marcus şimdi kadının neden Londra sosyetesine bu kadar düşkün olduğunu anlayabiliyordu, neden kırsal kesimde kapana kısılmaktan korktuğunu da. Regina okuyamayabilirdi ancak elinde iğne iplik oturup karılık vazifelerini yerine getirmek için fazla zekiydi, onun için kırsal kesimde yaşam bir zindandan farksız olacaktı.

Londra'da beynini operalarla, tiyatro gösterileriyle, müzikhollerde meşgul edebilirdi. Arkadaşları ise gerzek olsalar dahi, eğlenceli gerzeklerdi ve kadının tanımıyla 'hasarlı beyniyle' pek ilgilenmiyorlardı.

Burada Castlemaine'de ise kadın gözyaşlarına boğulabilirdi. Şayet Marcus onu yanında tutmak istiyorsa...

"Bugün öğleden sonra..." diye devam etti. "Evi araştırıp Louisa'nın eski okuma kitaplarını arayacağım. Başlarda biraz yavaş gidersek..."

Regina'nın yüzü umutla aydınlandı. "Öğrenebileceğime gerçekten inanabiliyor musun?"

"Başaracağını biliyorum."

"Ah, Marcus, şayet bana öğretebilersen, bunun benim için ne anlama geleceğine inanamazsın."

"Tahmin edebilirim. Şayet geçen dokuz yılda kitaplarım bana eşlik etmeselerdi, çıldırabilirdim."

Birden kadının bakışları gölgelendi. "Ya doktor haklıysa? Ya kendimi yardıma muhtaç bir geri zekalıya dönüştürürsem?"

"Böyle bir şey olmayacak." Marcus parmaklarını kadının dudaklarına bastırdı. "Buna izin vermeyeceğim. Hem biz ejderhaları bilirsin, her zaman bir yol buluruz." Bunun kadını ikna etmediğini fark edince başka bir yol denemek zorunda kaldı. "Bunun yanında, ben senin için Almack gibi bir yere katlanabiliysem, sen baş ağrılarına hayli hayli katlanırsın."

Regina bunu kendisi için yapmasa bile, adam için yapmalıydı. Bir şekilde adam ona okumayı öğretmeliydi. Bu şarttı. Kadını burada yanında tutabilmesinin tek yolu buydu.

"Tamam" Regina iç geçirerek, başını adamın göğsüne yasladı. "Deneyeceğime söz veriyorum."

Yirminci Bölüm

Gözetiminizdeki genç bayan, öğretilerinizin dışına çıktığında başına gelecekleri gördüğü takdirde,

öğretilerinize daha sıkı sarılacaktır.

Bayan Cicely Tremaine. İdeal Şaperon

Regina denedi, Tekrar denedi. Dört saatlik bir eziyetin sonunda, daha önceki halinden farklı değildi, en ufak bir şey bile öğrenememişti. Daha da kötüsü, okuma kitabı gibi korkunç bir şey icat eden adamın gırtlığını sıkmak istiyordu. Hatta Marcus'un da gırtlığını sıkmak istiyordu, çünkü adamın onu rahat bırakmaya niyeti yoktu.

Balaylarının beşinci gününde öğleye yaklaşırlarken, Illyria'nın özenle döşenmiş oturma odasında, Marcus'un ana binadan getirdiği okuma kitapları üzerinde çalışıyorlardı. Kadın kendini aptal gibi hissetmekten yorgun düşmüştü, yanlış bir şey söylediğinde Marcus'un yüzünde beliren endişe ifadesini görmekten yorulmuştu, kendi içinde yaşadığı kararsızlıklardan yorulmuştu.

En çok da baş ağrılarından yorulmuştu. Ve Marcus görevini bir saniye bile ihmal etmeden onun yatağa uzanıp başına soğuk kompres yapmasına izin dahi vermiyordu. Taki Regina onu baştan çıkarıp baş ağrısından işin sonunu getiremeyene dek, bu böyle sürüp gitti.

Balayı macerası bir faciaya dönüşmüştü.

"Tekrar, Regina." dedi Marcus, kadının parçalamaktan zevk duyacağı kırmızı kaplı kitabın sayfasını çevirirken. "Harfin şekline bak. 'B' harfinin göbeği sola doğrudur, sağa değil. Senin yazdığın harf'd'."

"Dangalak'ın 'D'si gibi," diye homurdandı Regina. "Yoksa bunu da mı yanlış söyledim?"

"Sen dangalak değilsin."

"Kendime söylememiştim bunu.." Regina kitabı iterek arkasına yaslandı. "Başaramayacağımı ne zaman kabul edeceksin? Bu kadar çalışmamıza rağmen, adımı bile güçlükle okuyabiliyorum. Yazmaya gelince..."

"Biliyorum, biliyorum," dedi adam çenesinde hafifçe çıkmaya başlamış sakalları sıvazlayarak. "Bunun daha kolay bir iş olacağını düşünmüştüm. İtiraf ediyorum şimdi Bayan Tremaine'e büyük saygı duymaya başladım. Ama biraz daha deneseydin..."

"Denese miydin!" Regina önündeki kitabı gürültüyle kapatarak sandalyeden fırladı. "Bunu nasıl söylersin! Bu lanet olası kitabı okumaktan gözlerim şaşı olmak üzere, sandalyeye oturmaktan kığım nasır tuttu, sen bana kalkmış ne hakla..."

"Bitirmeme izin vermedin hayatım." Marcus kadını çekerek kucağına oturttu. "Yorulduğunu biliyorum. Ancak bunu başarmanın imkansız olmadığını düşündüğün takdirde bir yere varabiliriz. Daha başlamadan kendini yenik sayıyorsun."

Regina sakinleşerek, başını adamın başına yasladı. "Ben okumamın imkansız olduğunu bildiğim için bu şekilde davranıyorum. Yıllarca uğraşıp da başaramadığım bir şeyi

tekrar tekrar denemem konusunda neden bu kadar ısrar ediyorsun?"

"Çünkü sana inanıyorum," diye mırıldandı adam, kadının yüzünü okşarken. "kendine daha önce bunu başarabilmek için doğru dürüst bir şans bile vermemişsin."

"Şimdi veriyorum," dedi kadın. "Sanırım artık yenilgiyi kabul etmenin zamanı geldi."

"Hayır!" Marcus kendine sertçe baktı. "Buna izin vermeyeceğim."

Kadının boğazı düğüm düğüm olmuş ve kurumuştu. "Bu senin için neden bu kadar önemli? Karının okuyamadığını kabullenmek bu kadar mı zor geliyor sana?"

"Sebebi bu değil. Ben senin okumayı öğrenmekten hoşnut olacağını düşünmüştüm, elbette bende hoşnut olacaktım. Ancak sen şu an bu durumdan hoşnut değilsin bunu kabul et."

"Okumayı öğrenmeyi gerçekten tüm kalbimle istiyorum, bunun sadece bir hayal olmadığını biliyorum, bunu sen de biliyorsun. Balayımız bir bitsin, Cicely bizimle yaşamaya başladığında."

"Cicely'ye ihtiyacımız yok. Gerekirse her şeyi ben sana okurum."

Kadın adamın yüzüne dokundu. "Saçmalama. Bu tür işler için her zaman ortalarda olmayacaksın ki."

Adamın yüzüne inatçı bir ifade yerleşmişti. "Olurum. Ve olacağım da."

"Louisa bana arazilerine herhangi bir lordun kendi arazisine gösterdiğinden daha fazla ilgi gösterdiğini söylemişti. Bana hizmetçinin göstereceği günlük mönüyü, talimatnameleri, hesap cetvellerini, kısacası her şeyi okumak için yanımda olabileceğini sanmıyorum."

"Buranın efendisi benim, canımın istediği her şeyi yapabilirim. Hayatın boyunca kuzinine bağımlı bir biçimde yaşamayı istemiyorum. Ya okumayı öğrenirsin ya da her şeyi sana ben okurum, işte o kadar."

Regina kaşlarını çattı. "Peki ya Cicely?"

Adam omuzlarını silkti. "Şehirdeki evde istediği kadar kalabilir. Bunu sanırım tercih edecektir, şehirde kendine yapacak daha çok şey bulabilir."

Regina öfkeyle atıldı. "Kuzinim yalnız başına yaşayamaz. Ayrıca bana her şeyi senin okumanı da istemiyorum. Bir kadının kocasından gizli tutması gereken şeyler de vardır."

Adamın bakışları bir buz bile eritebilirdi. "Ne gibi mesela?"

"Hanım arkadaşlarıyla yapacağı yazışmalar mesela." Kadının yanaklarındaki renk uçuvermişti sanki. "Ve kadınların anatomisi ve yapısı ile ilgili olan şeyler." Adamın en son çıkan korsenin niteliklerini öven bir makaleyi kendisine okuduğunu hayal bile edemiyordu. "Birkaç gün içerisinde şehre dönmüş olacağız. O zaman..."

"Şehre döneceğiz demekle neyi kastediyorsun? Yakın zamanda şehre dönmek gibi bir planımız yok."

Kadının kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. "Ama yaz sezonu daha henüz bitmedi. Hem Louisa için orada olmak isteyeceğini düşünmüştüm."

"Neden? Iversley'ler onunla ilgilenecektir." Marcus kadının yüzünü inceliyordu. "Tabi Louisa için şehre dönmemi gerektirecek bir şey biliyorsan durum değişir."

Regina yaşadığı paniğe rağmen gülümsemeyi başardı. "Hayır, elbette öyle bir şey yok. Ancak Louisa'nın etrafında ona eşlik eden beyefendileri tanımak istersin diye düşünmüştüm. Sezonun bitmesine sadece bir iki ay kaldı."

"Ben bu süreyi burada geçiririz diye düşünmüştüm, böylece Castlemaine'deki görevlerin için kendini hazırlama fırsatı bulabilecektin."

Kadın titreyen ellerini saklamaya çalıştı. "Bunu sezon bittiğinde de yapabiliriz."

"Ama yılın bu bölümünde şehirde olmayı tercih ederim."

"Ben de burada olmanı tercih ederim." Adamın çenesindeki bir sinir seğiriyordu.

Kadın başının duruşunu dikleştirdi. "Oraya her zaman yalnız gidebilirim, bunu biliyorsun."

"Ancak ben izin verdiğim takdirde."

Buz gibi bir ürperti kadının vücudunu sarmıştı. O ana dek ne kadar zorba bir kocaya sahip olduğuna dair en ufak bir ipucu görememişti. "Şehre arzu ettiğim zaman gidebileceğime dair bana söz vermiştin."

"Bir eş olarak yerine getirmen gereken görevleri ihmal edebileceğini kastetmemiştim."

Adamın sözleri Regina'nın hiddetini artırmıştı. "Beni burada kendi rızam dışında tutacaksan, ben de bana eşlik etmesi için Cicely'yi çağırabilmeliyim."

"Nasıl? Ona mektup dahi yazamazsın."

Kadın kızarmıştı. "Hizmetkârlarından birisine benim için yazmasını söyleyebilirim."

"Söyler misin?" Marcus gülümsedi. "Kendi evinin hizmetkarlarının okuyamadığını öğrenmemesi için yıllarca çaba sarf ettikten sonra, benimkilerin bunu bilmesine nasıl razı geleceksin?"

Adamın sözlerindeki doğruluk payı kadının öfkelerini iyice artırmıştı.

"Öyleyse küçük köyünden birini bu iş için kiralarım..."

"Buna asla izin vermem."

"Ne? Benim böyle bir şey yapmamı yasaklıyor musun?"

"Kesinlikle." Marcus'un öfkeleri yüzünden belli oluyordu. "Hayatımın yarısını en zalim dedikodulara malzeme olarak geçirdim. Halk sonunda beni adil ve toprağına, o toprağıın üzerinde yaşayan insanlara ilgi gösteren bir efendi olarak görmeye başladı. Şimdi sen onlara karım hakkında dedikodu yapmaları için bir neden göstermemi istiyorsun. Evlendikten bir hafta sonra benden uzaklaşmaya bu kadar hevesli olman konusunda konuşmalarını mı istiyorsun?"

"Hevesli filan değilim..."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Hizmetkarlarımın bana karşı sadık olduklarına ve sır tutabildiklerine dair en ufak bir kuşku yok, ancak diğer insanlara gelince..." Adam başını salladı. "Buna izin veremem."

Kadının tüm öfkeleri bir anda geçmişti. Bu gururu en iyi o anlardı. Ama şu da bir gerçektir ki adam onu kendi malıymış gibi esaret altında tutmaya çalışıyordu.

"O zaman Londra'ya kadar yürümek durumunda kalacağım," dedi Regina sertçe. "Şayet beni zindanına kapatmak gibi bir düşüncen yoksa."

"Elbette yok." Adam derin bir iç geçirdi. "Pekâlâ, eğer gerçekten istiyorsan, sezon için Londra'ya döneriz."

"Evet, istiyorum."

"Ama ancak şu okuma derslerine birkaç gününü daha ayırırsan. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Kadın adamın ikna olması üzerine rahatlamıştı. Ancak içinde olası bir faciayı sadece ertelediklerine, bundan tamamen kurtulamadıklarına dair bir his vardı. "Ayrıca balayımız henüz daha yeni başladı. Şayet seni biraz daha kendime saklarsam bana darılmazsın öyle değil mi?"

"Hayır," dedi kadın, adamın sesindeki açlık, içindeki rahatsızlığın bir kısmını yok etmişti. Elbette adamın böyle bir talepte bulunması doğaldı, daha evleneli bir hafta bile olmamıştı. "Ancak buna izin verirken günlerimi sadece senin kitaplarından ve baş ağrılarımdan şikâyet ederek geçirmeyi kastetmedim, en azından bugünün geri kalan kısmında başka bir şey yapsak?"

Adamın yüzüne için için yanan bir ateşin kırmızılığı yerleşmişti. "Sen ne istersen." diye mırıldandı, dudaklarını kadınınkilere yaklaştırdı.

Kadın bir kahkaha atarak, parmaklarını adamın dudaklarına bastırdı. "İstediğim bu değil!"

Marcus şaşırılmıştı. "Aklından başka ne geçiyor?"

"Bir şey var aklımda, ufak bir gezintiye hayır demem. Belki bana arazinin geri kalan kısmıyla ana binayı gösterirsin." Kadının yüzüne esrarengiz bir gülümseme yerleşmişti. "Hatta bana şu meşhur zindanını bile gösterebilirsin."

Adamın yüzü aniden asılmıştı. "Zindanı boş ver şimdi. O lanet yer hem karanlık hem de kasvetlidir, zaten içinde şarap fıçları ve paslı zincirlerden başka da görülecek bir şey yok. Bir hanımefendiye uygun bir yer sayılmaz."

'Ama bütün o konuşmaların ve hakkında yaptığın şakalardan sonra orayı merak etmiştim.'

"Hakkımdaki dedikodulara kulak astığın için olmalı. Tahmin ettiğin gibi bir yer değil, inan bana." Marcus zoraki gülümsedi. "Eğer gerçekten görmek istiyorsan, sana orayı gösterebilirim, ama önce gidip fareleri kovmam gerekecek."

Fareler. İğrenç. "Boş ver, söylediklerinden sonra görmüş kadar oldum."

"Gezinti, bunun yanında kulağa hoş geliyor. Hava gerçekten mükemmel." Adamın, eli kadının göğüslerinden birini avuçlamak için bluzundan içeri kayarken, dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "Ama önce hayatım, izin verirsen önce seni özel bir gezintiye çıkartmak niyetindeyim. Sana tanıdığım ayrıcalığın karşılığında sanırım bir ödülü hak ettim."

"Ah, gerçekten mi?" Kadın etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordu ancak kanı damarlarında hızla akmaya başlamıştı bile. "Ya reddedersen?"

"O zaman seni ikna etmem gerekecek." Marcus kadının göğüs ucunu dudaklarından bir inilti kopana dek sıktı. "Bunun o kadar da zor bir şey olmadığını düşünüyorum."

"Sen..."

Adam kadının boynunu öpüyordu.

"...çok adi..."

Adamın dili kadının boynunda geziyordu.

"... bir ejderhasın."

"Ancak yalnız seninle birlikteyken, sevgilim, yalnız seninleyken."

Marcus ve Regina, ana binaya doğru ilerlerken güneş ufukta alçalmaya başlamıştı. Marcus karısını, babasının daha önce hayalperest bir biçimde yaptığı yenileme çalışmalarına karşı herhangi bir olumsuz tepkisini görmek için seyrediyordu. Ancak arazinin geri kalan kısmını da gezdiklerinde kadının yüzünden buradan hoşlandığını anladı.

Bu adamı umutlandırmıştı. Belki şimdi Regina şehre dönmek için o kadar hevesli davranmazdı. Kadın bu öğleden sonra gördüklerinden hoşlanmıştı. Göldeki alabalıkları görünce heyecanlanmış, verimli geniş torakları gördüğünde takdir etmiş ve adamın günlük tuttuğu raporların işe yarayıp yaramadığına dair sorular sormuştu. Bunun yanında yaptığı yorumlar ve değerlendirmeler onun bir araziyi yönetmek konusunda ne kadar deneyimsiz olduğunu ortaya çıkartsa da, Marcus kadının hevesini kırmak istememişti.

Ama bu geçici heves ne kadar sürebilirdi? Regina, kendine yardım eden biri olmadan akşam yemeği menüsünü bile düzenleyemez, hizmetkarların görev dağılımlarını ve anlaşmalarını yapamaz, evin ihtiyaçları konusunda sipariş veremezdi.

Bunu Regina da biliyordu. Okuyamadığı için, kendisine daha çok acı verecek bu tür sorumluklardan zaten uzak durmaya çabalıyordu. Bu durum Marcus'a annesinin şehir hayatına olan düşkünlüğünü ve hevesini anımsatmıştı.

Adam kafasından bu düşünceleri hemen kovdu. Regina annesiyle yüzeysel benzerlikler taşısa da, derininde tamamen farklı bir insandı. Karısına baktı, yaptıkları gezi sonucunda yanakları parıl parıl parlıyordu, gözleri içindeki enerjiden dolayı ışıltılıydı. Arazilerini sıkıcı ve kasvetli bulan annesinden çok farklıydı.

Üstelik kadın şehirde gerçekten çok mutlu olsaydı, onun gibi kırsal kesimden gelme bir adama eşlik etme meselesine zaten olumlu yaklaşmazdı.

Ama Marcus yine de huzursuzdu. Bu huzursuzluğun nedeni kadını şehre götürme fikri değildi. Tiyatroda geçireceği bir gece veya Iversley'lerde yenecek bir akşam yemeği fikri ona o kadar da kötü gelmiyordu. Marcus'u rahatsız eden sosyetenin gözde simalarından olmak ve, prensin yakın ilişkiler içinde bulunacağı kimselerle ahbaplık etmek zorunda kalacağı düşüncesiydi.

Bunun yanında adam bir kırsal kesim beyefendisi olma fikrinden de hoşlanıyordu. Tek şikayeti yalnızlıktı ama artık karısı yanındaydı...

İyi de ne kadar süreyle? Kadın adamı tuzağa düşürmüştü. Marcus'un her daim şehirde kalmak gibi bir düşüncesi yoktu. Şayet Regina'yı zorla burada alıkoyarsa o zaman kadın ondan nefret edebilirdi. Ama karısını şehre yalnız da gönderemezdi.

Kıskançlık ruhunu kemiriyordu. Regina'nın ne yaptığını hiç umursamamayı diliyordu. Ama bu elinden gelmiyordu. Kadının büyüü altına çok çabuk girmişti. Ona olan düşkünlüğü her geçen gün artmaktaydı. Baş ağrıları yüzünden çektiği ıstırabı görmekten nefret ediyor, sadece dudaklarına bir gülümseme yerleştirebilmek için türlü numaralar deniyordu. Eğer dikkatli olmazsa kadın tıpkı annesinin babasına yaptığı gibi onunla raks edip ardından...

"Bana bahçelerini gösterecek misin?" diye sordu Regina.

Yüce Tanrım, kadın gri gözlerini gökyüzü mavisine çeviren mavi bonesi ve altındaki bir buket kır çiçeğini andıran saçlarıyla göz kamaştırıcı çiçek bahçeleri gibiydi. Londra'daki erkeklerin yarısının kadına hayran olmasına hiç şaşımamak gerekirdi. Muhtemelen hâlâ hayrandılar.

"Marcus? Bahçeler? Bahçen var öyle değil mi?"

"Elbette var. Ancak Louisa gittiğinden beri epey bakımsız kaldılar. Bahçe bakımından Louisa sorumluydu; ihtiyar bahçıvanımız onun danışmanlığı olmadan, işin altından pek kalkamıyor." Marcus Regina'ya baktı. "Bahçe işlerinden hoşlanır mısın?"

"Diğer insanların ilgilendiği bahçeleri gezmeyi daha çok severim," diye itiraf etti kadın, samimi bir gülümsemeyle. "Kır ve böceklere düşkün olduğum söylenemez.

Şayet bahçelerin bakımını benim ellerime bırakmayı düşünüyorsan, çiçeklerinin yakın zamanda solacağına eminim." İçini çekti. "Çok süslü bir eş seçtin Marcus, umarım bundan şikâyetçi olmazsın."

"Saçmalama. Asla şikâyetçi olamam. Gerekirse her zaman yeni bir bahçıvan tutabilirim. Ancak kendime bir eş tutamam."

Yakınlarındaki ahırlardan, seyis koşarak onlara doğru geliyordu, Marcus arabadan inmişti. "Gel hayatım, bahçelerimi gezelim, nasıl oldukları kimin umurunda." Marcus arabanın dizginlerini seyise verdikten sonra, kadının tarafına geçti. "Umarım bunca yoldan sonra, biraz kır ve böceğe aldırılmazsın."

Bahçenin etrafından dolanıp güllerle kaplı tepeye doğru ilerlerken, arkalarından insanın kanını donduracak bir çığlık yükseldi. İki de korkuyla sıçrayıp arkalarını döndüklerinde, yedisekiz yaşlarında bir çocuğun dizini tutmuş kayarak tepeden aşağı doğru indiğini gördüler. Dizi kanıyordu.

Marcus aşçının bitmez tükenmez sorularıyla insanı deliye çeviren oğlunu gördüğünde donakalmıştı. Ama Regina bir saniye bile harcamadı. Hemen ağlayan çocuğun yanına koşup

dizini incelemek için eğildi. Marcus yanlarına gelene kadar, kadın boynundaki eşarbi çıkarıp bacağının üzerindeki yaraya tampon yapmıştı bile.

"Üzgünüm Lordum," dedi çocuk titreyen sesiyle, gözleri yaşlarla doluydu. "Sadece hanımınızı... görmek istemiştım, ama üzerine çıktığım kasalardan, çitlerin üzerine düştüm ve dizimi kestim." Çocuk panik içinde Regina'ya baktı. "Öleceğim öyle değil mi hanımım?"

"Elbette ölmeyeceksin," dedi Regina kesin bir tavırla. "Bundan çok daha kötü yaralar alan, senden çok daha mızmız çocuklar gördüm, hiçbiri de ölmedi. Senin gibi güçlü kuvvetli bir çocuğa böyle bir yara ne yapar?"

Ah, evet. Kadın hastanede gönüllü olarak çalışırken bir şeyler öğrenmişti. Marcus biraz olsun rahatlayabilmişti. "Ben ne yapabilirim?"

"Çocuğu bir an önce eve götürelim. Yarasının bir an önce tedavi edilmesi gerek."

Mutfağın olduğu taraftan eve yaklaştıklarında onları, Marcus'un kollarındaki oğlunu tanıyan aşçının attığı çığlık karşıladı. Kadın telaş içinde koşarak geldi, hemen ardında kendisine yardım eden hizmetkarlar koşuyordu. "Timmy, Tanrım, Timmy."

"Bir şeyi yok," dedi aşçıya Regina, Marcus çocuğu içeri taşıırken.

Aşçı rahat bir nefes aldı.

Regina mutfağın ortasındaki bir masayı işaret ederek, "Çocuğu oraya yatır," dedi Marcus'a ve sonra aşçıya döndü. "Sivri uçlu bir iğneye, sağlam bir ipe, ıslak temiz bir parça beze ve temiz sargı bezine ihtiyacım olacak, bir de Taylor'un merhemine şayet kilerinizde varsa tabii."

"Elbette var." Aşçı mutfak dolabını açmıştı. "Doldurulmuş tavukları diktiğim iğne ve sağlam bir ipliğim var. Bu işe yarar mı?" Aşçı yardımcılarından birine döndü. "Burada dikilip aval aval neye bakıyorsun, git de şu merhemi kap getir."

Kız koşarak mutfaktan çıkarken, aşçı gözlerini oğluna dikti. "İnanın hanımım benim ölümüm bu oğlanın elinden olacak." Kadın Regina'nın istediklerini masaya koyuyordu. "Bu bir ay içinde kendini üçüncü yaralayışı."

"Oğlan çocukları böyledir," dedi Regina cin gibi bir gülümsemeye. "Her zaman belaya hazırdırlar."

Fakat Regina eline iğne ve ipliği aldığıında, Timmy tıpkı kaybolmuş bir kuzu gibi melemeye başlayarak, bu tür bir belaya hazır olmadığını herkese beyan etti.

Marcus elini çocuğa uzattı. "Elimi tut evlat, daha fazla gürültü yapmanın kimseye bir yararı yok. Hanımının sana dikiş atmasına ne kadar yardımcı olursan bu iş o kadar çabuk biter. Canın acıdığı zaman elimi istediğin kadar sert sıkabilirsin, anlaştık mı?"

Timmy korku dolu gözlerle Marcus'a bakarken feryat etmeyi bırakmıştı bile. Arazisindeki çocukların hemen hepsinin Marcus'tan ödleri patlamaktaydı, çocuk da Marcus'tan çekiniyordu. Ancak Regina derisine iğneyi geçirdiğinde, çocuk Marcus'un eline yapışmıştı bile. Marcus'un içine tatlı bir tatmin duygusu dolmuştu.

"İşte böyle evlat," diye mırıldandı. "Daha sıkı tutabilirsin."

Çocuk yutkundu, ancak gözlerini Marcus'un yüzünden ayırmamıştı. "Yanağınızdaki o büyük yarayı bu şekilde mi aldınız efendim. Siz de benim gibi çitin üzerine mi düştünüz?"

"Sus bakayım Timmy," dedi aşçı, Marcus'un yüzüne özür diler gibi bakarak.

"O yarayı, yaşlı bir cadıyla savaşıırken aldı," diye araya girdi Regina. "Cadı lordun aklını karıştıracak, canını acıtacak korkunç bir büyü yapıp Castlemaine'i ele geçirmeyi planlıyordu. Ancak büyücünün lordu çok kötü bir biçimde yaralamasına rağmen, lord dimdik ayakta kalmasını bildi. Tıpkı senin şu an durduğun gibi, cesur delikanlı."

Timmy duruşunu dikleştirerek, Marcus'un elinin üzerindeki parmaklarını gevşetti. Marcus çocuğa gülümsedi. Annesi Regina'nın kendisine yaşlı cadı dediğini duysa onun gözlerini oyardı.

"İşte, bitti," dedi Regina son dikiş de attıktan sonra. "Bak, çok da kötü olmadı öyle değil mi?"

Aşçı kaşlarını çatarak kadının çocuğun dizine bağladığı eşarbu inceledi. "Güzelim eşarbınız mahvolmuş hanımım. Çok özür dilerim."

"Önemli değil." Regina Marcus'a baktı. "Lord hazretleri bana yeni bir tane alır, öyle değil mi?"

"Sana onlarcasını alırım," dedi Marcus. "Ne istersen." Aşçı ve diğer kadınlar şaşkın bakışlarla birbirlerine bakarlarken, Marcus omuzlarını silkti. "Siz bayanlar, bu işin üstesinden geldiğinize göre," dedi, "şu çite bakmaya gitsem iyi olacak. O şekilde durması tehlikeli olabilir."

Marcus mutfaktan çıkmak üzereyken, ilaç alması için gönderilen yardımcı, bir kutu dolusu ilaçla geri gelmişti. Kızın yakınmasını duyduğunda Marcus henüz yarı yola varmamıştı. "Özrümü kabul edin hanımım, ancak okuma bilmiyorum, o yüzden hangisi merhem onu bilemedim. Ben de kilerdeki tüm şişeleri getirdim."

Marcus panik halinde, gerisin geriye döndü. Ancak aşçı kutuyu çoktan Regina'nın önüne koymuştu bile. "Buyurun hanımım, siz bakın lütfen, benim gözlüklerimi bulmam gerek."

Marcus aceleyle mutfağa daldığında, Regina yüzü solmuş bir halde kutuya bakıyordu. Marcus yetişmeden, kutudan bir şişe aldı. Hiç acelesi yokmuş gibi, parmaklarını şişenin üzerindeki harflerde gezdirdi.

Sonra yüzünde garip bir ifade belirdi. "Hayır, bu afyon ruhu. Aradığımız bu değil."

Marcus şişeyi kadının elinden aldı. Ya yanılmışsa? "Bu gerçekten afyon ruhu."

Heyecanı kadının davranışlarına yansımıştı. "Hissettim Marcus. Harfleri hissettim. İlk harf bana A' gibi görünmese de o harfin A' olduğunu hissettim. Sonra bir kez hissettikten sonra tam olarak görebildim."

"Bir başkasını dene."

Kadın kutudan başka bir şişe aldı. "W...C...Taylor? Doğru mu?"

Adam şişeyi kadının elinden kaptı. "Evet. Bu marka mührün üstündeki isim."

"Çok canımı yakar mı?" Timmy'nin sorusu üzerine her ikisi de titreyerek olağan davranışlarına geri döndüler.

"Birazcık," diye mırıldandı Regina, ilaç dolu kutuyu Marcus'un eline tutuşturarak.

Kadın Timmy'nin dikişlerinin üzerine merhemi sürdü ve ardından temiz bir bezle yarayı sardı. "Timmy'nin de artık gurur duyabileceği bir yarası var, ama iz kalsa da yara temiz bir biçimde iyileşecek."

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, hanımım," dedi aşçı.

"Önemli değil," dedi Regina sargı bezinin üzerine sağlam bir düğüm atarken. "Yardımcı olabildiğime sevindim."

Birkaç dakikalarını daha Timmy ve annesinin yanında geçirdikten sonra, Regina ve Marcus çalışma odasına geçmek için beraberce koridora doğru ilerlediler.

"Hastanede gönüllü olarak çalıştığın konusunda yalan söylemiyormuşsun."

Regina adama sertçe baktı. "Yalan söylediğimi mi düşünüyordun?"

"Söylediğini umuyordum. Çünkü senin böyle faziletli olduğunu bilsem sana asla evlenme teklif etmezdim."

Adamın iltifatı karşısında kadın duyduğu hazdan dolayı keyifle kızardı. "Ama bahçe işlerinden pek anlamıyorum, hatırlatayım dedim."

"Doktorluk becerilerini, bahçıvanlık konusunda yetenekli olmana her zaman yeğ tutarım." Marcus kadının elini kavradı ve usulca sıktı. "O kadar da süslü püslü bir kadın seçmemişim, ha?"

Kadın güldü. "Sen daha beni nakış işlerken görmedin."

"Bir eş olarak meziyetlerinin bana fazlasıyla yeteceğini gördüm." dedi adam, sözlerinde samimiydi.

Kadın etraflarında gezinen onca hizmetkara aldirmeden adamın yanağını okşadı. "Yine de, okuma derslerine... devam etmemiz gerektiğini düşünüyor musun?" Adamın soran gözleriyle karşılaşınca gülümsedi.

"Bu kadar heyecandan sonra, etrafıca bir tımara hazırım diye düşünüyorum."

Adamın attığı gürültülü kahkaha hizmetkarların ikilinin buldukları tarafa dönmelerine sebep olmuştu. Sonra içlerinden biri diğerlerinden ayrılıp, onlara doğru ilerledi.

Marcus elinde mühürlü bir mektupla kendilerine doğru gelen Iversley'lerin uşağını tanıdı. "Size gönderildi Lordum."

Marcus mührü kırıp mektubu açarken, omuriliğinden aşağıya doğru inen buz gibi bir endişe dalgasıyla ürperdi. Adamın endişesi, mektubu okudukça öfkeye dönüşmüştü.

"Nedir o?" diye sordu Regina, yüzü tebeşir gibi bembeyazdı.

"Londra'ya gitmemiz gerekiyor."

"Hemen mi?"

"Hemen, şimdi. Kahrolası adi kardeşin, Louisa'yı kaçırmaya çalışmış."

Yirmi Birinci Bölüm
Gizemli beyefendilerin tuzaklarına karşı her zaman

dikkatli olun.

Bayan Cicely Tremaine. ideal Şaperon.

Castlemaine'den ayrıldıktan yaklaşık birkaç saat sonra, Regina içindeki panik duygusunu ancak bastırabilmişti. "Marcus, mesajı bana da okumayacak mısın? Benim okuyamadığımı biliyorsun."

Marcus uşaklara gerekli emirleri verene kadar kadına tek bir kelime dahi etmemiştir.

Şimdi Londra'ya doğru ilerlerken, ikisi arabada yalnızdı. Marcus keskin bir öfkeyle camdan dışarısını seyrederken, Regina olup biteni öğrenebilmek için yanıp tutuşuyordu.

"Marcus, lütfen..."

"Ne yazdığını bildiğinden eminim."

"Ne demek istiyorsun?"

Adamın kadının gözleriyle buluşan bakışları, öfkeyle parlıyordu. "Foxmoor'un ne planladığını başından beri biliyordun öyle değil mi?"

"Hayır!"

"Louisa için Londra'ya dönmemiz konusunda uydurduğun tüm o saçmalıklar... Kardeşinin böyle bir şeye kalkışacağını bildiğin içindi değil mi?"

Kadın yutkundu. "Kabul etmeliyim ki, onun Louisa'yı görmeye kalkışacağından korkuyordum. Ama onu kaçırmaya kalkışacağını tahmin etmemiştim. Simon'ın gerçekten çok..."

"İçten pazarlıklı? Güç delisi?"

"Pervasız," diye yanıtladı Regina. "Ne yapmaya çalıştığını anlamadım."

"Kardeşimi rezil etmeye çalışıyor." diye gürlledi adam. "Kardeşin Louisa'yla güpegündüz ana caddenin ortasında bir buluşma ayarlamaya çalışmış. Bu şekilde kardeşimi arabasına atıp götürebileceğini nasıl düşünür, lanet herif"

"Of hayır!" diye inledi kadın. "Onları gören olmuş mu?"

"Hayır, neyse ki, Bayan Tremaine, Louisa'nın sabah erkenden evden çıkmasından şüphelenip kızı takip etmeye karar vermiş, aksi takdirde kardeşinin planı başarıyla sonuçlanabilirdi."

"Bu benim suçum. Şayet bir kişi bile görseydi..."

"Neden senin suçun olsun ki?" Marcus arkasına yaslanıp, kollarını göğsünde birleştirdi.

Regina adama umutsuzca baktı. Ona söylemeliydi. "Şunu bilmeni istiyorum Marcus. Şayet Simon'ın böyle bir işe kalkışacağını bir an olsun düşünseydim..."

"Bu neden senin suçun olsun?" diye üsteledi Marcus, bu kez sesi çok daha soğuktu.

Regina'nın kalbi duracak gibiydi. "Çünkü Simon bana Almack'tan döndüğümüz o gece, sana verdiği kardeşini görmeyeceğine dair sözü tutmayacağını söylemişti. Ne olursa olsun, Prens ve kardeşin arasında bir buluşma ayarlayacağına kararlı olduğunu söylemişti. Ama ben onun asla bu kadar ileri gidebileceğini tahmin etmezdim."

Marcus bembeyaz olmuştu. "Beni bu yüzden mi uyarmadın?"

"Cicely'nin bunu önleyebileceğini düşünmüştüm. Ve önlemiş de, öyle değil mi?"

Marcus öne doğru eğildi, gözleri alev alevdi. "Louisa rezil olabilirdi, seni lanet olası. Ve sen bunu bana söylemeye bile tenezzül etmedin."

Kadının elleri soğuk soğuk terlemeye başlamıştı. "Söyleyemedim. Şayet niyetini sana veya Louisa'ya söyleyecek olursam, benim baştan beri onun planlarına destek olduğum yalanını ortaya atacağını söyledi. Seni ilk kez görmeye onun talimatı üzerine geldiğimi söylemekle tehdit etti beni."

"Öyle değil miydi zaten?" dedi Marcus, sesi kırıcıydı.

"Başından beri onun Louisa'ya zarar vermek için kurduğu dolaplara yataklık ettiğimi düşünemezsin!"

Adamın çenesindeki sinirler seğirmeye başlamıştı. "Ne düşünmem gerektiğini bile bilmiyorum artık."

"Şayet onun oyunlarına ortak olsaydım, Cicely'yi kardeşini koruması için orada kalmaya ikna eder miydim? Kendisine yanımda bu kadar ihtiyaç duyuyorken."

Adamın öfkeli tavırları yumuşamıştı. "Kardeşinin seni tehdit ettiğini bana söylemeliydin. Beni uyarmalıydın."

"Onun sözleri yerine bana inanabilir miydin?" Kadın, içini çekerek kendine çeki düzen verdi."

"Seni uyarmış olsam bile ne yapabilirdin ki? Louisa'yı balayımıza eşlik etmesi için yanımızda mı getirirdin? Kızcağızı Castlemaine'e mi kilitlerdin?"

"Bunları yapsaydım, şimdi bu durumda olmazdı."

"Fakat bu durumda kardeşinin bir koca bulma ihtimalini de ortadan kaldırırdın." Regina adamın yanağını okşadı. "O an için en iyisi olduğumu düşündüğüm şeyi yaptım. Cicely'den kardeşimin Louisa'ya yaklaşmasına mani olmasını istedim, o da bunu yaptı."

"Fakat ya başaramasaydı, o zaman Louisa'nın başına gelecekleri kim bilebilir..."

"Biliyorum, biliyorum." Kadın derin bir iç çekerek konuşmasına devam etti. "Böyle bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim. Ancak anladığım kadarıyla Simon'ın niyeti, kardeşini rezil etmekten çok, Prens'le bir buluşma ayarlayabilmek."

"Umarım böyle olduğuna dair bir delilin vardır."

"Hayır, onun dalaverelerini ortaya dökerek kanıtlarım yok. Ancak sen bu kadar dik kafalı olmasaydın, Simon da böyle saçma sapan manevralara kalkışmazdı. Louisa'yı Majesteleri ile görüşmeye sen götürmeliydin, bunu biliyorsun değil mi? Prens kendi payına düşeni söyledikten sonra, Louisa kendi kararını kendisi vermeliydi."

"Benim delişmen saf kardeşimin, kardeşinin kollarına gözü kapalı atladığını gördükten sonra onun prensin palavraları karşısında kendi kararlarını verebilecek kadar olgun davranabileceğine inanabiliyor musun?"

"Majesteleri senin gördüğün kadar canavar ruhlu bir insan değildir," dedi kadın inatçı bir biçimde.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun lanet olası. Sadece hanımefendilere saçtığı gülücükleri, muhteşem müzik zevkini, asaletini gördün sen. Benim tanıştığım yüzüyle asla karşılaşmadın."

Regina kocası hakkında çok gizli bir şeyi keşfetmenin eşliğinde olduğunu anlamıştı. "Hangi yüzüymüş bu?"

"Kendisinden başka hiçbir şey düşünmeyen, benim ve Iversley'in annesi gibi evli kadınları kullanmaktan çekinmeyen, bencil ve aşağılık yüzünü..."

"Iversley?" Regina şaşırmıştı. "Lord Iversley, Prens'in oğlu mu?"

Marcus önce gözlerini kırıştırdı, sonra küfürü bastı. "Lanet olsun bunu açıklamaya hakkım yoktu."

Regina bir yandan adama bakarken, bir yandan da düşünüyordu. Demek bu yüzden Marcus ve Iversley bu kadar yakın dosttular. Bu yüzden Iversley, Louisa'nın sosyeteye girmesine bu kadar yardımcı oluyordu. "Lord Iversley'in Prens'in oğlu olduğuna emin misin?"

"Iversley'in babası iktidarsızdı ve annesinin gizli bir ilişkisi vardı. Elbette prensle. Iversley bundan emin, o yüzden ben de eminim."

"Ama kadının başka aşıkları da olabilir."

"Iversley'in söylediğine göre öyle değilmiş. Görünüşe bakılırsa kadın, annemle aynı türden bir tutkuyla bağlıymış prensle." Marcus'un sesi sertleşmişti. "Ancak Prens için değişen bir şey yoktu, etek giyen herhangi bir şeyi yatağına alabilirdi."

"Doğru, bunun senin Prens'e karşı önyargılı davranmana neden olduğunu anlayabiliyorum." Kadın kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Ama sosyetedeki birçok erkek bu şekilde davranmaktan kaçınmıyor, Bay Byrne mesela. Onun Louisa'nın yanında dolaşmasına izin verebiliyorsun. Öyleyse neden Prens'in Louisa'ya yaklaşmasına müsaade etmiyorsun?"

"Çünkü Prens, Louisa'yı bir defa kontrolü altına aldı mı, istediğini elde etmek için ona her şeyi yapabilir, lanet herif. Onu tehdit edebilir, hatta onu zindana kapatmalarını emredebilir."

"Zindana kapatmak mı? Saçmalama lütfen. Böyle birş eyi asla..." Marcus'un öfkeli duruşu, kadının damarlarındaki kanın buz gibi olmasına neden olmuştu. "Seni... ah, lütfen bana Castlemaine'in zindanına kapatılmadığını söyle."

Uzun bir süre duyulan tek ses, atların yola vuran nallarının sesi olmuştu. Marcus camdan dışarısını seyrederken, dişlerini sıkmıştı. "Bir kere kapatılmıştım."

Kadın adama dehşet içerisinde bakıyordu. "Prens yüzünden mi?"

"O emretmişti. Pek Saygıdeğer Majesteleri on üç yaşındaki piçinin babasının karakteri hakkında düşündüklerini duymaya tahammül edememişti."

"Galler Prensi'ni mi azarladın sen?" dedi kadın, inanamıyordu.

"Onun kral olmayı hak etmeyen adi bir orospu çocuğu olduğunu söyledim."

"Aman tanrım," dedi kadın, bir yandan da Marcus'un on üç yaşındayken sahip olduğu cesareten dolayı etkilenmişti.

"Öfkeliydim, tamam mı? Annesinin okulda Galler Fahişesi olarak anılmasına ve kendisine türlü hakaretler edilmesine maruz kalan bir çocuğun ne yapmasını bekleyebilirsin ki? Okulda bir piç olduğumu öğrendikten sonra, eve gelip Prens'e bir aile dostu gibi davranmak zorunda bırakılmıştım..." içinden savurduğu küfürlerin ardı arkası kesilmiyordu.

"Bunun çok zor olduğuna eminim." Marcus gibi babasına düşkün bir çocuğun, gerçek babasının kimliğini okuldaki kötü ruhlu zalim arkadaşlarından öğrenmesinin onda yaratacağı tahribatı anlayabiliyordu.

"Başka bir çocuk olsa asil bir babaya sahip olmanın avantajını kullanmaya çalışabilirdi."

"Çocukken Prens'in ziyaretlerinden nefret ediyordum. Babam kendisini kütüphanesine kapatıyor, annem şuh kadın rollerine bürünüyor ve ben bakıcılarıma teslim edilip, yatak odasından uzak tutuluyordum."

Dizlerinin üzerinde tuttuğu yumruklarını sıkıyordu. "Bir gün neler olduğunu öğrendim. Prens, Caroline ile evlenmişti. Bir süreliğine Castlemaine'den uzaklaşmıştı. Bir kız kardeşim olmuştu. Annem ile babam birlikte gayet iyi ve mutlu görünüyorlardı. O yaşlı tekedden kurtulduğumuza neredeyse inanmaya başlamıştım. On üç yaşında tatilden eve döndüğümde onu annemin ayrılmaz bir parçasıymış gibi tekrar gördüğümde ise, kendimi kaybettim ve onun adı bir orospu çocuğu olduğunu söyledim."

"Bu şekilde davranman aslında çok olağandı."

"Prens için değildi." Sesindeki soğukluk, ateşi bile dondurabilirdi. "Özür dilememi istedi ve ben reddettim. Sonunda ceza olarak beni üç gün boyunca zindana kapattı."

"Üç gün!"

"Orası gündüz bile karanlık ve yeterince kasvetli bir yerdi, gece ise kömürden daha kara oluyordu, her tarafta fareler vardı." Kadın adamın ürperdiğini görebiliyordu. "On üç yaşındayken şeytandan daha inatçı olmama rağmen, daha fazla dayanamamıştım. Üçüncü günün akşamında annem yanıma gelip de Prens'ten özür dilememi söylediğinde, orada bir gece daha kalmaya tahammül edemedim."

Marcus artık sıkığı dişlerinin arasından konuşuyordu. "Gururumu bir kenara bırakıp, nazik bir biçimde özür diledim." Adamın öfkeli bakışı kadına çevrilmişti. "Ama onu asla affetmedim. Asla. Sonra, tam dokuz yıl sonra, yüzüne ondan ne kadar nefret ettiğimi söyleyebildim. Castlemaine'i terk etmesini emrettim, annemi de almasını ve bir daha asla dönmemesini. İsteklerimin karşılığı olarak da yüzüme şömine demiriyle açılan bu yarayı aldım."

Adamın sesindeki acı, kadının yüreğini parçalamıştı. "Ah, sevgilim."

"Bunu sana içindeki acıyı artırmak için anlatmadım." Ufukta batan güneşin ışınları adamın yüzünde dans ediyordu. "Sadece o adamın düşündüğü gibi bir insan olmadığını anlaman için anlattım sana bunları. Louisa'yı o adamın pençelerinden uzak tutabilmek için her şeyi yaparım. Her şeyi, beni anlıyor musun?"

Kadın kafasını sallıyordu ama ağır başlı, merhametli prensin, oğlunu zindana attığına ve orda üç gün geçirmesine müsaade ettiğine hâlâ inanamıyordu.

Ancak Marcus yalan söylüyor olamazdı. Kadın o sabah Marcus'un zindanı göstermek konusunda ne kadar gönülsüz olduğunu hatırladı.

"Bunun Prens'in emri olduğuna emin misin? Bunu pekâlâ annen de.

"Annem adama köpek gibi sadıktı ve ondan korkardı. O emretmedikçe hiçbir şey yapmazdı, seni temin ederim." "Peki vikont neredeydi?"

"Şehirdeydi. Bu yüzden prens orayı gönlünce ziyaret edebiliyor, zorbaca davranabiliyordu."

Kadın adamın bundan hoşlanmayacağını bile bile bir soru daha sormaya karar verdi. "Prens'in seni zindana kapatmalarını emrettiğini duydun mu?"

Marcus kaşlarını çattı. "Emrettiğine eminim. Ayrıca benim üç gün boyunca ortadan kaybolmamı fark etmemiş olamaz. Karşısına özür dilemek için çıktığımda, perişan bir haldeydim."

Marcus acı acı gülümsedi. "Aç bırakmaları için bir neden yoktu. O korkunç yerde üç gün geçirmek yeterince korkunç bir cezaydı zaten. Yatacak bir yerim, yatağım ve lazımlığım vardı. Sadece dışarı çıkmama müsaade etmiyorlardı." Marcus'un omuzları titriyordu. "Her neyse, bu çok zaman önceydi." Sert bakışlarını tekrar kadına yöneltti. "Tek bildiğim, prens güvenilebilecek biri değildir. Tıpkı kardeşin gibi."

Regina içini çekti. "Peki şimdi ne yapmayı düşünüyorsun

"Bir karar vermeden önce, Louisa'yı dinlemek istiyorum."

"Simon ile dövüşmeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum."

Marcus kaşını kaldırdı. "Kardeşin için endişeleniyormusun?"

"Senin için endişeleniyorum," diye haykırdı kadın, adamın Regina'nın kardeşi hakkında, kendisinden daha çok endişe duyduğunu düşünmesi karşısında kırılmıştı.

Adamın az önce kaskatı duran çenesi gevşemişti. "Kardeşinle başa çıkabilirim."

"Şayet düello edecek olursanız, ikinizi de kaybedebilirim. Biriniz ölebilir, ötekiniz ise ülkeyi terk etmeye zorlanırsınız. Bunu kaldıramam ve biliyorum ki bu Louisa'yı da mahveder. Marcus onu düelloya davet etmeyeceğine dair söz ver bana."

Marcus yine içinde sessiz bir küfür salvosuna başlamıştı.

"Söz ver bana, Marcus."

"Of, tamam. Ama sadece şayet ülkeyi terk etmek durumunda kalırsam Louisa ile ilgilenemeyeceğim için kabul ediyorum."

Regina onun karısını bırakmak zorunda kalacağına dair bir şey söylemediğini fark etmişti. Bunu karısını umursamadığı için mi söylemişti? Ya da zaten ülkeyi beraber terk edeceklerini düşündüğü için mi?

Arabanın içine sessizlik çöktüğünde, kadının aklına az önce adamın geçmişiyle ilgili anlattıkları tekrar gelmişti. Regina kocasına sahip çıkmak istiyordu. Bunu umutsuzca istiyordu. Adamın inatçı yüzüne her baktığında, kalbi göğüs kafesini delip geçecekmiş gibi atıyordu. Aynı yatağı paylaştıkları, aşk ile geçen beş gün içinde her sevişmelerinde adamın dokunuşları kadının tüm benliğini ele geçirmişti, artık onu kaybetmeye katlanamazdı. Çünkü onu seviyordu.

Regina o an gözyaşlarını içine akıttı. Marcus'un duygularından emin olamadığı için, kendini kontrol altında tutmalıydı, ancak adamın sevgisi kadının kalbinin her bir köşesini sarmalamışken bunu nasıl yapacaktı, bilmiyordu. Tüm balayı günlerini karısına okumayı öğretmek için harçayabilen bir adama bir kadın nasıl aşık olmazdı? Ya da onunla beraber olabilmek için tüm sosyetenin aşağılamalarına göğüs geren bir erkeğe? Ya da kardeşini korumak için her türlü fedakârlığı göze alan bir erkeğe?"

Regina'nın gözlerine yaşlar dolmaya başlamıştı. Adamı gerçekten seviyordu, bu doğrudu. Peki onu böylesine ağlamaklı yapan neydi?

Yaşla dolan gözlerinin ardından, güneşe bakıp adamın da onu sevmesi için Tanrı'ya dua etti. Belki böylece adam Louisa'nın başına gelenlerden sorumlu tutmaz ve onu affedebilirdi. Ama şayet affetmezse, bununla nasıl yüzleşirdi, gerçekten bilmiyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Himayenizdeki kadına her zaman sadık olun,
böylece evlendiği gün dahi olsa ödülünüzü size verecektir.
Bayan Cicely Tremaine. ideal Şaperon

Regina, Iversley'lerin çalışma odasına girdiklerinde, kaskatı kesildi, içerideki ortam bir mezarlık kadar kasvetliydi. Louisa, Cicely ve Leydi Iversley'in arasında kanepede oturuyor, Lord Iversley ellerini şöminenin üzerindeki rafa yaslamış bir halde ateşin başında ayakta duruyordu. Ancak Louisa'yı korumaya çalışan insanların gergin ve endişeli tavırlarına karşın kızın yüzünde bir meydan okuma ifadesi vardı.

Marcus kardeşi sanki orda değilmiş gibi davranarak, doğruca Lord Iversley'in yanına gitmişti. Şimdi Regina iki adamın birbirlerine olan benzerliklerini görebiliyordu; aynı koyu renk saçlar, uzun boylar ve güçlü çeneler.

Leydi Iversley Regina'nın bakışını yakalamıştı, gözlerindeki sorgulayıcı bakış büyümüştü. Acaba kadın kocasının gerçek babasının kim olduğunu biliyor muydu? Aksi takdirde Louisa'nın sosyeteye girişi için neden bu kadar yardım etsindi ki? Lord Iversley o gece akşam yemeğinde ne demişti? Marcus ailemizin bir parçası gibidir.

Gerçekten ailenin bir parçasıydı adam. Bunu daha önce fark edebilmeliydi.

Marcus, Alec'in yanına vardığında, adamın yüzünde ani bir suçluluk ifadesi belirdi. "Draker, çok üzgünüm. Yemin ederim... yemin ederim ki, böyle bir şey olabileceğini hiç..."

"Senin hatan değil. Louisa için bugüne kadar tahmin edebileceğim ötesinde fedakârlıklarda bulundun. Ama kız tam bir aptal gibi davrandığında, onu durdurabilmek için senin de yapacak pek fazla bir şeyin kalmıyor."

"Bunu nasıl söylersin." Louisa sıçrayarak ayağa kalktı. "Anlamıyorsun."

"Sessiz ol Louisa," dedi Regina sert bir biçimde. "Ağabeyin şu anda çok öfkeli, yerinde olsam onun bu öfkesini daha da artırmaya çalışmazdım."

Marcus hâlâ kız kardeşi sanki orada yokmuş gibi davranmaktaydı. Adam, Louisa'yı yerine oturtmak için kızın eteğini çekiştiren Cicely'e döndü. "Bayan Tremaine, sakıncası yoksa sizinle bir şey konuşmak istiyordum."

Cicely yerinden rahatsız bir biçimde kalktı, elindeki mendile düğümcükler atmakla meşguldü. "Buyrun Lordum"

"Öncelikle bana ve karıma yapmış olduğunuz iyiliklerden dolayı teşekkür etmek istiyorum, bunun karşılığını bizden fazlasıyla göreceksiniz. Şimdi bana Foxmoor ve kardeşim arasında geçenleri anlatabilir misiniz?"

Cicely bakışlarını Regina'ya çevirdiğinde, Regina başını salladı. Kadının endişesi geçmişti. "Çok üzgünüm bayım ancak dükün kurduğu planı Louisa'ya nasıl iletmişine dair benim hiçbir fikrim yok, ancak olsaydı emin olun işin buralara kadar gelmesine asla izin vermezdim. Kardeşinize gelen her notu, her mektubu ona iletilmeden önce gözden geçirdim."

"Hain!" diye mırıldandı Louisa.

Bunun üzerine Marcus odaya girdiğinden beri ilk defa kardeşine baktı. "Affedersiniz genç bayan ancak, sanırım az önce sizden yaşça büyük olan, sizi gözetmeye çalışan, iyi eğitim görmüş, aynı zamanda eşimin yakın akrabası olan bir bayanı aşağıladığınızı duydum sanırım."

Louisa hatasını fark etmişti çok şükür. "Hayır," diye mırıldandı genç kız.

"Güzel, yanlış duyduğuma sevindim." Marcus tekrar Cicely'e dönmüştü. "Devam edin."

Cicely, Louisa'nın olduğu tarafa doğru sert bir bakış atarak devam etti. "Neyse ki, uykum çok hafiftir. Öksürüklerim nedeniyle sabahları erken uyanmak durumunda kalırım. Bu sayede sabah erkenden Louisa'nın odasından çıktığını duydum. Güvenliğinden endişe ederek, onu dışarı kadar izledim. Dük, bahçe kapısının önünde arabasıyla bekliyordu, Louisa'ya durması için seslendiğimde, kendisi de arabaya çok yaklaşmıştı. Şayet eve dönmezse çılgın atacağımı, herkes buraya toplanana kadar da çılgın atmayı kesmeyeceğimi söyledim. Simon onu arabaya binmesi için ikna etmeye çalışsa da..." Doğruca Louisa'ya bakıyordu kadın. "Kız bunun nafiye olacağını biliyordu."

"Şayet arabaya binseydim Gretna Green'e* varana kadar bizi kimse durduramazdı."

"Gretna Green!" Marcus patlamak üzereydi. "Seni küçük aptal, o adamın niyetinin gerçekten seninle evlenmek olduğunu mu düşündün?"

* Gretna Green: İskoçya'da yirmi bir yaşın akındaki genç kızların evlenmesine müsaade edilen bölge.

"Evet, bana öyle söyledi."

"Tanrının cezası herif" diye homurdandı Regina. Kardeşinin amacına ulaşmak için Louisa'ya yalan söyleyebildiğine inanamıyordu. "Kardeşim bazen aptallıklar yapabiliyor."

"O artık ölü bir aptal."

"Hayır!" Louisa kanepeden kalkmıştı. "Onu incitmemelisin. Biz yanlış bir şey yapmadık. Evlenmek istiyorduk, ama buna izin vermedin."

"Onu görmeyeceğine söz vermiştin."

Louisa'nın duyduğu suçluluktan dolayı yüzü kızarmıştı. "Biliyorum, ama... şey... İki sene boyunca beklesem bile fikrini değiştirmeyeceğini biliyordum. Ama bir kere evlendik mi, bizi durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını düşündüm."

"Ama şimdi durdurabilirim. Git ve eşyalarını topla, Louisa. Benimle Castlemaine'e geri dönüyorsun."

"Ama Marcus, sezon henüz bitmedi!" diye itiraz etti Louisa.

"Sezon sizin için sona erdi genç hanım. Başka bir sezona katılmanızdan önce, uzunca bir müddet düşüneneğim."

Regina ve Leydi Iversley, kararsız gözlerle birbirlerine baktılar. İkisi de Marcus'un, böyle bir tepkiyi neden verdiğini bilecek kadar iyi tanıyorlardı. Ve ikisi de biliyorlardı ki bu tür bir tepki Louisa'yı veya herhangi bir genç bayanı idare etmeyi kolaylaştırmazdı.

"Beni buradan uzaklaştırmakla bana iyilik etmiş olmuyorsun!" Louisa ağlıyordu.

Marcus omuzlarını dikleştirdi. "Ben senin vasinim, canım neyi çekerse onu yapabilirim. Aslında bunu o rezil herif senin yanına ilk yaklaştığı an yapmalıydım, ancak senin onun yalanlarına kanmayacak kadar zeki olduğunu düşünme gafletinde bulunmuşum."

"O beni seviyor!" diye itiraz etti kız. "Onun hakkında ne düşündüğün umurumda bile değil! O beni seviyor!"

Bana söyledi!"

Yüce Tanrım, işler gittikçe daha da kötüye gidiyordu. "Marcus, ona gerçeği anlatmalısın," dedi Regina. "Eğer kardeşim söylemediyse, sen söylemelisin. Ona hiç adil davranmıyorsun."

"Ona hiçbir şey söylemek zorunda değilim." diye bağırdı Marcus. "Bu işin dışında kal Regina. Bu seni ilgilendirmiyor."

Kadın adamın tepkisinden korkmuştu, ancak yılmadı. "O artık benim de kardeşim, bu yüzden bu iş beni de ilgilendirir."

"Bunu kardeşinin alçakça planlarını benden gizlemeden önce düşünenecektin."

Iversley'lerin bakışları kadına doğru çevrildiğinde, Regina'nın yüzü utançla kızardı. "Marcus, önce şunu bir açıklığa kavuşturabilir miyiz?"

"Tartışacak bir şey yok." Marcus yine inine çekilen ejderha rolüne bürünmüştü. "Louisa, eşyalarını topla. Bayan Tremaine, şayet bizimle gelmek isterseniz siz de eşyalarınızı toplayın lütfen."

Louisa bir an için muhalefet edecekmiş gibi dimdik durdu.

"Hemen, Louisa!" diye kükredi Marcus.

Kız korkuyla yerinden sıçradıktan sonra, Cicely'nin kendisini odasına götürmesine razı oldu.

Marcus tekrar kardeşine dönmüştü. "Üzgünüm, Louisa her ikinize de büyük zahmetler verdi, sizi temin ederim ki olanlardan sizi sorumlu tutmuyorum."

Lord Iversley, omuzlarını dikleştirdi. "Karının doğru söylediğini biliyorsun değil mi? Louisa'ya neler olup bittiğini anlatmalısın artık. Prens denemekten vazgeçmeyecektir."

"Simon da öyle," diye araya girdi Regina.

"Simon'ın icabına ben bakabilirim, korkma." Marcus bakışlarını kadına çevirmişti. "Ve senden gelecek herhangi bir müdahaleye asla tolerans göstermeyeceğim, anlıyor musun?"

Regina köpürmek üzereydi. Adam ne hakla kendisiyle Louisa'yla konuştuğu gibi azarlar bir biçimde konuşurdu. "Şu an için mantıklı hareket edemediğini ve düşünemediğini anlayabiliyorum aksi takdirde bana tıpkı bir çocukmuşum gibi ne yapmam gerektiğini emretmezdin."

"Kocanız olarak, size ne yapmanız gerektiğini emretmeye hakkım var, madam. Ve sizden buna uymanızı bekliyorum, aksi takdirde sizi dizime yatırmaktan çekinmem."

Leydi Iversley, ayağa fırladı, gözleri çakmak çakmaktı. "Marcus, yapma! Çok ileri gidiyorsun."

"Iversley, lütfen karına sahip çık."

Lord Iversley, hafifçe gülümsedi. "Senin karını kontrol ettiğin gibi mi? Yok teşekkür ederim, ben gece yatakta tek gözüm açık uyumak istemem." Karısına kolunu uzattı. "Gel hayatım, ateş hattından çıkmamız ikimiz için de iyi olacak."

Leydi Iversley, kocasının koluna girip odayı terk etmeden önce, Marcus'a yakıcı bir bakış fırlattı. Regina'yı ise bir umutsuzluk dalgası sarmıştı. Eski Marcus geri gelmişti, kaba, hırçın, kimsenin düşüncelerine önem vermeyen, köşeye sıkıştığı anda yakıcı ateşiyle herkesi kavuran ejderha geri dönmüştü. Regina orada durup adamın onu seven herkesle bağlarını koparmasına seyirci kalmayacaktı. "Marcus..."

"Şayet kadınca oyunlarıyla, sinirlerimi yumuşatmayı düşünüyorsan, bir kez daha düşün derim."

"Seni bunu yapmayacak kadar iyi tanıyorum. Sen bu haldeyken seni hiçbir şey yumuşatamaz. Ama kendine biraz hakim olup düşünürsen, Louisa'yı buradan alıp ona hiçbir açıklama yapmadan Castlemaine'e götürmenin büyük bir hata olduğunu anlarsın. O iyi bir kocayı ve sosyete de iyi bir yeri hak ediyor. Şayet onu şatona götürüp bu fırsatı elinden alırsan, günün birinde bunu sana çok kötü bir biçimde ödetecektir."

"Bırakalım bir denesin."

"Deneyecektir, seni temin ederim. Ayrıca onu sezonun ortasında sosyetenin göbeğinden çekip almak pek akıllıca bir hareket değil. O ve kardeşim arasındaki dedikoduları bir şekilde bertaraf edebiliriz, ancak vasisinin aşırı tepki göstermiş olması insanları ikna etmeyi zorlaştıracaktır."

Marcus'un kaşları gözlerinin üzerinde birleşmişti. "Senin çözümün onu burada bırakmak mı?"

Kadın artık daha kolay nefes alabiliyordu. En azından adam artık ona sunulan her şeyi elinin tersiyle itmeyi bırakmıştı. "Bizimle. Şayet ona durumu izah edecek olursan, eminim kendini sezonun sonuna kadar çok iyi idare etmeyi başaracaktır. Özellikle de ben Simon ile konuştuğundan sonra."

"Kesinlikle olmaz. O adamla asla konuşmayacaksın, beni anlıyor musun?"

"Birisinin Simon'a daha fazla..."

"Foxmoor ile ben şahsen ilgileneneğim, ikiniz de o adamın yanında güvende sayılmazsınız, ikinizi de elde etmek için türlü numaralar yapmaktan kaçınmayacaktır. O yüzden onu bana bırak. O adamı görmenizi yasaklıyorum."

Regina'nın nabızı hızlanmıştı. "Bakalım seni doğru anlamış mıyım? Kendi öz kardeşimle konuşmamı yasaklıyorsun bana, öyle mi?"

Kadının sesindeki soğukluk adamın bir an için duraklamasına neden olsa da artık bu noktadan sonra geri çekilemezdi. "Evet."

"Sonsuza kadar mı?"

Adamın yüzü bir an için gölgelendi. "Onunla hiçbir şekilde konuşmayacaksın. Bu akşam Louisa ile birlikte Castlemaine'e geri dönüyoruz."

Kadın dişlerini sıkmıştı. "Yaptığın şeyin dedikodu kazanlarını kaynatacağını bile bile devam mı edeceksin? Kardeşinin bir daha asla sosyete ye giremeyeceğini biliyorsun öyle değil mi?"

"Bu benim kararım. Londra'da kalmıyoruz, sosyete partilerinde zaman geçirmeyi, kocanla kırsal kesimde yaşama tercih ediyor olmanın hiçbir önemi yok."

"Bu doğru değil!"

"Değil mi? Balayına çıktığımız günden beri, buraya geri dönmenin yollarını arayan ben miydim? İstedığınız kadar şikayet edin veya sızlanın, ama ben babamın annemin isteklerine boyun eğdiği gibi, senin veya Louisa'nın isteklerine boyun eğmeyeceğim. Karımın ve kardeşimin aynı yolda yürümesine göz yumamam."

"Annen gibi mi? Sen, bir anne olarak görevlerini yerine getirmek yerine prensi tercih eden annenin kararını değiştirmeyi başaramadın, bu yüzden beni ve Louisa'yı birer sürtük olmadan önce sürgüne götürmeye mi karar verdin? Bu mudur kararın?" Kadının öfkesi artmaktaydı, adama daha da yaklaştı. "Ne ben ne de Louisa annene benziyoruz."

"Haklısın. Sen ondan on kat daha kadın, on kat daha güzel, on kat daha çekici ve on kat daha iyisin..."

"O zaman neden bana güvenmiyorsun?"

"Güvenmediğim sen değil, şu lanet olası hayranların. Dışarıdaki o adi hergeleler, seni yalnız yakalayabilmek için canlarını verirler, artık evli bir kadın olduğun için şaperona da ihtiyacın yok."

Adamın annesi hakkında düşüncelerini göz önünde bulundurduğunda kadın Marcus'un korkularını anlayabiliyordu. Ancak onun korkularına katlanacak değildi. "Zina yapabilmek için iki kişinin de rızası gerekir. Ben rıza göstermedikçe, isterse binlerce erkek beni dışarıda yalnız yakalasin, bir şey ifade etmez."

"Bazı erkekler için ifade eder. Bazı erkeklerin ne kadar küstah olabileceğini bilmiyorsun."

"Şu geçen birkaç günü bana okuma yazma öğreterek geçirmen, benim bir çocuk olduğumu düşündürmüş olmalı sana. Erkeklerle nasıl başa çıkacağımı gayet iyi biliyorum. Son birkaç yılımı onların ısrarlarına başarıyla karşı koyarak geçirdim."

"Bana karşı koymadın ama." Adamın gözleri parlıyordu. "Macera tutkunu köreltmek için başladığın ilişkinin sonucunda kaçınılmaz olarak evlenmek zorunda kaldın."

"Şimdi beni bu yüzden cezalandırmak mı niyetin?" Adamın soğuk ve kaskatı yanağını okşamak için elini kaldırdığında, kadının yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "İşin sonunda seninle evlendim, çünkü seni seviyordum, aptal. Aksi bir şey hissetmiş olsaydım, bana türlü türlü macera vaat etsen dahi seninle evlenmezdim."

"Şayet beni seviyorsan, benimle Castlemaine'e döner ve Londra'yı unutursun."

Adam ona tokat atabilirdi, hatta sevgi sözcüklerine karşılık dahi vermeyebilirdi, ama kadının sevgisini kullanmaya kalkışması bir hataydı.

"Buna nasıl cüret edersin." Kadın elini adamın yanağından çekerek gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. "Senin esirin olmayacağım, Marcus."

Adamın yüzünde korkunç ifadeler belirse de sesini sakın tutmaya çabalıyordu. "Sen benim karımsın. Sen bana aitsin. Ben Castlemaine'e dönüyoruz diyorsam, döneceğiz demektir. Aksi takdirde arzu edersen beni terk edebilirsin."

Kadın adama arkasını dönmüştü, kafasını sallıyordu. "Beni zindanına hapsetmene izin vermeyeceğim. Sen üç gün bile kapalı kalmaya katlanamamışken, benim bir hayat boyu katlanabilmemi nasıl beklersin?"

Marcus kadının üzerine yürümüştü. "Ben ne diyorsam onu yapacaksın."

"Bana istediğim zaman Londra'ya gelebileceğime dair söz vermiştin. Yemin etmiştin!"

"Kardeşin de kız kardeşimi rahat bırakacağı konusunda söz vermişti. O sözünü tutmadı, bu durumda ben de sözümden dönebilirim."

"Sen bana söz vermiştin, ona değil. Ben gerzek kardeşimi kontrol edemem. Ama senin ettiğin yeminleri tutmanı beklerim."

"Tıpkı senin verdiği sözleri tutmanı beklediğim gibi. Sevmeye, saymaya ve itaat etmeye yemin etmiştik. Şimdi ya benimle Castlemaine'e gelirsin ya da daha sonra gelmeye kalktığında kapılan yüzüne kapanmış bulursun."

Kadın şaşırmamıştı. Bu adamın annesini de cezalandırmak için yaptığı şeydi; kadını hayatından sonsuza dek uzaklaştırmak. Karısına daha farklı davranmasını neden bekliyordu ki?

Çünkü karısı onu asla zindana kapatmamış, yüzüne şömine demiriyle vurmamıştı. Çünkü karısı sadece onun iradesine karşı gelmişti, çünkü kadın onu sadece seviyordu.

Regina adamın savurduğu tehditten sersemlemiş bir halde arkasına döndüğünde Cicely ve Louisa'yı kapının hemen önünde onlara bakarken buldu, uşaklar eşyaları arabalara yüklüyorlardı.

Louisa küle dönmüş bir yüzle kardeşine bakıyordu. "Marcus, aptal gibi davranıyorsun."

"Arabaya git Louisa," diye emretti Marcus. "Az sonra hareket edeceğiz."

"Ama Marcus."

"Şimdi, lanet olası."

Louisa döndü ve aceleyle arabaya doğru ilerledi. Cicely rahatsız bir biçimde kızın uzaklaşmasını seyretti.

"Bayan Tremaine," dedi Marcus "lütfen kuzininizin görevinin kocasının yanında bulunmak olduğunu hatırlatır mısınız?"

Cicely adamın ifadesiz bakışı altında elinde olmadan ürpermişti. "Regina, hayatım, sanırım şu an için kocanla birlikte gitmen en doğrusu olacak."

"Tavsiyen için teşekkür ederim," dedi Regina soğuk bir biçimde. "Sen hapiste ömrünü tüketmekten hoşlanabilirsin ancak benim buna pek heves ettiğim söylenemez."

"Görünüşe bakılırsa Bayan Tremaine, bir seçim yapmak durumundasınız. Burada karımla birlikte Londra'da kalmayı tercih edebilirsiniz ki bu durumda siz de Castlemaine'e kabul edilmeyeceksiniz. Ya da bizimle birlikte Louisa'nın ahabası olarak Castlemaine'e dönebilirsiniz. Umarım akıllı bir seçim yaparsınız."

Regina adama şaşkınlıkla bakıyordu. "Kuzinimi, bizim için onca şey yaptıktan sonra, nasıl tartışmanın içine dahil etmeye cüret edebilirsin? Ne yapmayı amaçlıyorsun sen?"

Adam cehennem ateşiyle bakan gözlerini kadınınkilere dikti. "Senin doğru şeyi yapman için sağduyulu davranmana çalışıyorum. Yanında o olmadan sosyete partilerinde boy gösterirken zorlanacaksın. Notları nasıl okuyup, davetiyelere nasıl cevap yazacaksın? Bunun gibi bir sürü şeyle nasıl başa çıkacaksın?"

Kadın kendini çok kötü hissediyordu. Adam rahatsızlığını da ona karşı kullanmaktan kaçınmıyordu. Bu kadar ileri gidebilir miydi?

"Okuyamadığını biliyor mu?" diye ciyakladı Cicely kadının arkasından.

"Biliyor, rahatsızlığımın onun düşüncelerini değiştirmeyeceğini söylemişti ancak bunun açıkça bir yalan olduğu anlaşılıyor."

"Yalan değildi be kadın! Benim düşüncelerimi değiştiren sosyetedeki arkadaşlarına görünme isteğın. Çünkü onları bana tercih ediyorsun."

"Hayır Marcus, ben sadece yaşamımı bir hapishanede geçirmemeyi tercih ediyorum." Kadın adamın inatçı tavırlarına baktı. Şayet şu an onunla gidecek olursa, adamın bu çılgınlığına asla bir son veremezdi. Ama gitmediği takdirde de adam onu tekrar affeder miydi?"

Bunu denemek zorundaydı. Adamın ruhu için bir savaşa girmişti, her ne pahasına olursa olsun galip gelmeliydi. "Hayatın boyunca kendini mağarana kapatıp dış dünyayla olan tüm bağıni yapabileceğın en kötü biçimde kestın. Bunun yanında tüm güzelliklerini de kaçırdın. Ben bunu yapamam. Bu dünyaya tekrar katılmaya karar verdiğinde seni burada bekliyor olacağım. Seni beni mezarına sürükleyip orada beraberce ölmemize izin vermeyecek kadar çok seviyorum."

Kadın arkasını dönüp odadan çıktı ve merdivenlere yöneldi, nereye gittiğinden emin değildi ancak emin olduğu şey kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken adamın yanında bir saniye daha duramayacak olduğuydu.

Kadın Marcus'un ardından onu takip edip bağırdığını duydu. "Regina, sana benimle eve dönmeni emrediyorum."

Kadın merdivenleri çıkmaya devam ediyordu. "Lanet olasıca, sen benim karımsın!" Evet, adam onu karısı olduğu için gayet güzel ödüllendirmişti, öyle değil mi? Gözlerinden akan yaşlan kadın öfkeyle sildi

Hol yeniden sessizliğe bürünmüştü. Merdivenlerin üst basamağına ulaştığında, Regina adamın homurdandığını duydu. "Peki. Şayet istediğın buysa, Londra'da çürüyebilirsin, umurumda bile değil. Ama şunu söyleyeyim burada yalnız başına çürüyeceksın."

Kadın donup kalmıştı ancak gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu. Kadın adamın kapıdan çıkıp avluya inerken çizmelerinin çıkardığı patırtıyı duyabiliyordu. Sonra atların sırtında saklayan kamçıyı ve nal seslerini duydu, sesler azaldı, azaldı ve en sonunda caddedeki diğer kalabalığın çıkardığı seslerin arasında yitip gitti.

Kadın ancak o zaman rahatladı. Kendini yere atıp ağlamaya başladı. Ya onu gerçekten kaybettiyse? Tekrar geri alabilir miydi?

Merdivenden çıkan ayak seslerini duydu, yanı başında insanlar mırıldanıyorlardı, kadın hâlâ kendini durduramıyor, hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu. Vücudunu kaldırıp bir sandalyeye oturmaktan bile acizdi.

Birden omuzlarını saran nazik bir el hissetti, yine o tanıdık, sevecen sesin fısıldadığını duydu. "Gel hadi hayatım, böyle ağlayarak kendini harap edeceksın."

"C-Cicely?" Kadın gözyaşları arasından kuzinine bakmaya çalıştı. "O... onunla gitmeliydin."

"Saçmalama, benim yerim senin yanındır hayatım."

"Tehditlerini yerine getireceğini biliyorsun öyle değil mi? Seninle olan bağıni sonsuza dek kesecektir..."

"Şşş... sakin ol hayatım," diye mırıldandı Cicely, kadının başını göğsüne bastırırken. "Bir kardeşin olduğunu da unutma."

"Hayır," dedi kadın kafasını Cicely'nin göğsünden kaldırırken. "Hepsi Simon'ın suçu. Onu görmek dahi istemiyorum." Hıçkırıklar boğazında düğümlenmişti. "Bunun yanında, Marcus onu büyük ihtimalle öldürecektir."

"Ben duruma müdahale ettim bile," diye araya girdi başka bir ses.

Kadın başını çevirdiğinde Bay Iversley ve karısının onlara endişe dolu gözlerle baktığını gördü.

"Kardeşine acil bir not ilettim bile, kendi iyiliği için bir süreliğine, en azından Marcus'un öfkesi dinene kadar ülkeyi terk etmesi konusunda onu uyardım."

"Marcus bu davranışını pek hoş karşılamayacaktır. Ayrıca ben senin ve kar... arkadaşının arasını açmak istemem." Kadın kendine son anda hakim olabilmişti.

Lord İversley'in yüzü daha da yumuşamıştı. Cicely'ye bakıp konuşmasına devam etti. "Dostluğumuz daimidir. Onun Foxmoor tarafından düelloda öldürüldüğünü görmek ile öfkesine maruz kalmak arasında bir seçim yapmak durumunda bırakılsam, öfkesine maruz kalmayı tercih ederim."

"Geri dönecektir," diye araya girdi Leydi Iversley, "hep dönerler."

"Keşke bundan emin olabilsem."

"Seni her zaman seveceğinden emin olabilirsin," dedi Lord Iversley "Ama birçok erkek aşık olmayı kaldıramaz. Katherine haklı, ona birkaç gün vermelisin. Şayet istersen onunla konuşabilirim."

"Hayır, bir eş mi yoksa bir mahkûm mu istediğine kendisi karar vermeli. Başka türlüünü kabul etmeyeceğimi biliyor." Regina bu yüzden biliyordu ki adamın karar vermesi birkaç günden daha uzun sürecekti.

"Bu süre içerisinde," diye devam etti Lord Iversley, "bizimle birlikte kalıyorsunuz, anlaşmış mı?"

"Size zahmet vermek istemem, hem şehirdeki evimiz de var."

"Hiç gerek yok, sen ve Cicely burada kalıyorsunuz, işte o kadar." Regina itiraz etmeye kalktıysa da, adam nazik bir biçimde devam etti. "Şehirdeki evinizin anahtarlarının sende olmadığını biliyorum. Korkarım Draker hizmetkârları seni içeri almamaları konusunda da çoktan uyarmıştır."

Bu gerçekçi ihtimal, kadının öfkesinin gözündeki yaşları durduracak kadar artmasına sebep oldu. "Evet," dedi öfkeyle. "Bu tam onun yapacağı türden bir şeymiş gibi geliyor kulağa."

Karısını ve onun ahabasını kendisine bağımlı hale getirmeye çalışan bir adam, elbette uşaklarına karısını içeri almamasını tembihleyebilirdi.

Ancak Cicely onunla kalmayı tercih etmişti ve bu ona umut veriyordu.

Birden aklına bir fikir geldi. Yutkunduydu, önce kuzinine, sonra Leydi Iversley'e baktı. Bu kadına güvenebileceğini biliyordu.

"Burada birkaç gün geçireceğime göre, bu süre içerisinde sen ve Cicely bana okuma yazma öğretebilir misiniz acaba."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Eşlik ettiğiniz hanımın bağımsızlığını kısıtlamayınız.
İleride kendi ilişkilerini düzenlemeye başladığında,
zamanında yaptığınız kısıtlamalar ona engel olabilir.
Bayan Cicely Tremaine ideal Şaperon

Marcus, Regina olmadan yaşamanın bu kadar zor olacağını tahmin edememişti. İşin aslı, Iversley'lerin evinden öfkesinden gözü dönmüş bir halde çıkarken de böyle olacağını düşünmemişti. Geçen süre zarfında adamın düşünmek için epey zamanı olmuştu. İcini çekerek yemek odasının duvarında asılı duran saate baktı. Saat dokuz olmuştu. Az sonra yardımcısı günlük toplantıları için gelecek ve en azından birkaç saatliğine de olsa bu sinir bozucu düşüncelerden uzaklaşmış olacaktı.

Ancak öğleden sonraları adam için tam bir işkence olarak geçiyordu. Saatler boyunca arazi işlerine, yatırımlara, ve hatta kütüphanesindeki eşsiz hazinelere konsantre olamadığı için gün boyunca hiçbir şey yapmadan oturuyordu, Günün sonunda ise, Louisa Londra'dan döndüklerinden, beri tam üç gündür kendisine eşlik etmeyi reddettiği için yemeği yalnız yemek durumunda kalıyordu.

Iversley'lerin evinden döneli sadece üç gün mü olmuştu?

Ona sanki üç hafta... ay... hatta yıl gibi gelmişti. İstirap dolu bir sonsuzluk gibi. Yatağı boştu, kalbi sanki kurumuş gibiydi. Ve masanın karşısındaki boş sandalyede ise karısının...

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Adam elini bile sürmediği tabağı kenara itti. Daha önceleri de böyle bir yalnızlık içinde yaşamıştı, kendisini Castlemaine'e kapatıp sadece arazisiyle ilgilenmiş, sadece Louisa ile arkadaşlık etmişti. Daha önce de Marcus haddini aşip sorunları büyüttüğünde Louisa'nın onunla günlerce konuşmadığı olmuştu. O zaman neden şimdi elindeki fincanı her tiktakta hayatından bir parça götüren saate fırlatmak istiyordu?

Regina yüzünden elbette. Çünkü o hayatına girene kadar adam ne cenneti biliyordu ne de daha önce kaçırdığı şeyleri. O hain kadın bunların hepsini değiştirmişti.

Tanrım nasıl da alışmıştı. Ne kadar çabuk olmuştu sabahları sımsıcak karısını kollarında sarmaya alışması.

Adam yüzünü elleri arasına aldı. Bu tam bir belaydı. Daha fazla kaçmak istediğinden emin değildi. Regina'nın sosyetik arkadaşlarıyla geçireceği herhangi bir gün bile bundan kat kat iyi olacaktı kuşkusuz.

Babası da karısının sadakatsizliğini böyle mi kabullenmişti? Kadın adamı gerçekten bitirmiş miydi? Babası annesinin en azından varlığının bile hayatından tamamen çıkmasından daha iyi olacağını mı düşünüyordu? Lanet olsun, bunun kendi başına da gelmesine izin vermeyecekti.

"Marcus?"

Arkasından gelen tanıdık ve sımsıcak ses üzerine Marcus sığırayarak kendini toparlamaya çalıştı. "Evet, meleğim?"

"Seninle konuşmak istiyorum." Louisa odaya sanki bir kraliçe asaletiyle girmişti. Yüce Tanrım, kız tıpkı Regina gibi yürüyordu. Birkaç yıl sonra ona da sosyetedekiler Acıması Olmayan Kadın demeye başlardı.

Adam sakın görünüyordu. 'Yüz ifadenden anladığım kadarıyla bana hâlâ kırgınsın."

"Leydi Iversley'den bir not aldım."

Adamın gözleri kısılmıştı. 'Ya?"

"Benden Regina için kıyafet göndermemi rica ediyor. Görünüşe bakılırsa Cicely ve Regina, kalacak başka yerleri olmadığı için Iversley'lerde kalıyorlarmış."

"Bu çok anlamsız, onun için koca ev tuttum şehirde ben?"

"Anahtarları yokmuş, hizmetkârlara onları içeri almamalarını emrettiğini düşünüyorlar sanırım."

Marcus sandalyesinde huzursuz bir biçimde kımıldandı. Böyle bir şeyi düşünmemişi bile. "Kardeşinde de kalabilirlerdi."

"Anladığım kadarıyla, kardeşine onun evinde kalmayacak kadar çok sinirlenmiş. Ama asıl gerekçe bu olmayabilir. Görünüşe bakılırsa kayıpmış."

"Ne?"

Kız masaya yaklaşarak, ağabeyinin önünde katlı duran gazeteyi ona doğru itti. "Oku şunu."

Regina'nın ismini, daha doğrusu evlendikten sonra aldığı ismini gazetede okuyunca nefesi kesilir gibi olmuştu. Gazeteyi yırtarcasına kaptı ve okumaya başladı.

Leydi Draker önceki akşam, son dönemde sosyetenin gözde simalarından Lord Draker ile geçirdikleri balayından dönüşlerini merakla bekleyen yakın dostları tarafından, Merrington'da düzenlenen bir akşam yemeğinde ağırlandı. Leydi Draker'ın saygıdeğer eşi arazi işlerinin yoğunluğu dolayısı ile şehir dışında olduğundan, yemekte Leydi Draker'a yakın dostları olan Kont Leydi Iversley eşlik etmişlerdir. Leydi Draker gecede, yavru ağız beyaz tonlarında Fransız klapesi...

Arazi işlerinin yoğunluğundan dolayı mı? Marcus içini çekti. Gerçekleri saklamak konusunda kadının üzerine yoktu. Asla 'Ben kocamı terk ettim' demezdi.

Bütün o modayla ilgili saçmalıkları es geçmeyi düşünürken 'Lord Whitmore'un adının geçtiğini görünce adam bir anda durdu. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı, okumaya devam etti.

Lord Whitmore bu önemli davette Leydi Draker ile boy göstermek istemiş, ancak Leydi Draker'ın bu durumdan hoşnut olmadığı gözlerden kaçmamıştır...

Marcus gazeteye boş boş bakmaktaydı. Karısını evden uzaklaştırmakla tehdit etmiş ve kadın hiç vakit kaybetmeden, bulunduğu her ortamda kendisini aşağılamaya çalışmaktan kendini alıkoyamayan o herifle görülerek onun yaptığına karşılık vermişti. Kendi kuzeniyle. Kadının bir göz kırpmasıyla Marcus'un yerini doldurmaya can atacak adamlarla.

Bu ne kadar daha sürebilirdi? Şayet Marcus kendini buraya hapsetmeye devam ederse, kadın dışarıdaki erkeklere ne kadar kayıtsız kalabilirdi? Kalbini buz gibi bir yumruk yakalamış, sıkıyordu. Yüce tanrım, ne yapmıştı o?

Marcus okumaya devam etti, kadın hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu, ama onun yerine...

O gece bir başka hanımefendinin yokluğu gözlerden kaçmadı. Leydi Draker'ın kanunen kardeşi sayılan ve Leydi'nin erkek kardeşiyle sıkça görülen Bayan North geceye katılmadı. Merrington 'lar ile yakın ilişkileri bulunan dükün de geceye katılmamış olması şaşkınlık yarattı. Vikontes'e göre, Bayan North'un geçirdiği soğuk algınlığı kendisinin partilere katılmasına mani oluyormuş. Leydi Draker dükün neden partiye katılmadığına dair bir fikri olmadığını söylese de, dükün Bayan North'a olan ilgisi ve daha önceki yaklaşımlarını bilenler, dükün Bayan North'un katılmadığı hiçbir partiye katılmama kararı aldığını söylüyorlar. Yakın bir tarihte ikilinin arasında bir düğün gerçekleşebilir mi acaba?

"Lanet olsun!" Marcus gazeteyi bir kenara fırlattı. Regina'nın söylediği gibi Louisa'yı şayet şehirde bırakmış olsaydı, kimse dedikodu yapacak malzeme bulamazdı. Hatta basına yapılacak ufak bir açıklamayla ikilinin ayrıldığını duyurabilirlerdi, ama şimdi...

"Simon'a ne yaptın?" Louisa gazeteyi almış, Marcus'un yüzüne sallıyordu. Kızın makaleyi ne için okuduğu ve Marcus'a okuttuğu açığı artık. "Şayet ona zarar verdiysen, seni asla affetmem. Duydun mu beni?"

"Castlemaine'den dışarı adımımı atmazken ona nasıl zarar verebilirim?" Aslında Londra'yı arşınlayıp kayınbiraderini saklandığı delikten çıkarıp gırtlaklamak istemiyor değildi adam. Ancak bunu yaptığı takdirde Louisa'yı yalnız bırakmış olacaktı, böyle bir şeye cesaret edememişti.

Bunun yanında Simon'ı öldüremeyeceğine dair Regina'ya söz vermişti. Gerçi daha önce verdiği bir sözü tutmamıştı ve şayet bunu da tutmazsa, kadının onu asla affetmeyeceğini hissediyordu. Kardeşini öldürmek, karısını kendisinden nefret ettirmenin en kolay yoluydu. Birden karısının kendisinden nefret etmesini istemediğini fark etti.

"Öyle bir şey yapmayı düşünmedim bile." Ama adam Simon'ın bu işin içinden böyle kolay kurtulmasına izin vermeyecekti. İlk fırsatta Byrne ile görüşüp makul bir intikam planı hazırlayacaktı. Şeytani üvey kardeşi, Foxmoor gibi bir hergeleyi en çok neyin yaralayacağını gayet iyi bilirdi.

Louisa masaya oturmuştu. "Ya bana? Bana ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bana bunu şimdi mi soruyorsun?"

"Bana o akşam arabada bir şey söylemeni bekliyordum, ama söylemedin. Öylesine öfkeliydin ki, konuyu açmaya cesaret edemedim."

"Sakinleşmem için bana süre vermenin daha iyi olacağını düşündün öyle değil mi?"

Louisa tıpkı karısının yaptığı gibi çenesini sıvazladı. "Belki."

Marcus kafasını salladı. "Bu çok anlamsız. Sinirimin geçmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecek, Londra'da verdiğim karar hâlâ geçerli. Şimdilik burada kalıyorsun. Sonbahar geldiğinde, bir sonraki sezonda ne yapacağına karar vereceğiz."

"Vereceksiniz? Siz kim? Sen ve Regina mı? Karını evden kovdun hatırladın mı? Kadıncağız onun için satın aldığı şehirdeki evde oturup oturamayacağı konusunda bile bir şey bilmiyor."

Bu sözler adamın yüzünde bir tokat gibi patladı. Karısını evden kovmuştu. Regina Iversley'lerin merhametine sığınmayı uygun görmüştü, muhtemelen her geçen gün kendisinden daha da nefret etmekteydi.

Tanrım, ya karısı bir daha asla geri dönmezse? "Benimle Regina'nın arasında geçenler seni hiç ilgilendirmez," dedi Marcus sertçe.

Kız ayağa kalkmıştı. "Sahiden mi? Karına kızgınsın çünkü beni savundu. Hala da savunuyor." Alt dudağı titremeye başlamıştı. "Fakat bu ona bir yarar getirmeyecek öyle değil mi? Daha ne kadar sosyetedekilere soğuk algınlığına kapıldığım yalanını söyleyebilir? Ya birisi Simon'ın bana evlenme teklif ettikten sonra ortaldan kaybolduğunu öğrenecek olursa? Daha ne kadar süre hakkımda çıkacak olan dedikoduları engelleyebileceğini sanıyorsun?"

"Dedikodular olmayacak, buna müsaade etmeyeceğim."

"Peki onlara nasıl engel olacaksın? O dedikodulara fırça mı atacaksın? Opera salonunda Whitmore'a yaptığın gibi, Almack'a gidip dillerini kesmekle mi tehdit edeceksin?"

Adam kıza bakakaldı. "Bunu nerden biliyorsun sen?"

Kızın beti benzi atmıştı. "Of. Bunu söylememeliydim. Şimdi bana darılacak."

"Kim darılacak?"

"Regina. Bana ve diğer birkaç bayana o gece opera binasında olanları anlattı. Regina, Whitmore'un senin hakkında ileri geri konuşacak kadar kızgın olduğundan endişeleniyordu, bu yüzden dedikoduların önünü kesebilmek için olanları anlattı. Kimsenin senin hakkında kötü bir şey düşünmesini istemiyordu. Whitmore sizi el ele tutuşurken gördüğünde, senin onun

şerefini korumak için bu şekilde davranman bence çok romantik." Louisa yutkundu. "Ama bence yine de bir şey söylememeliydim."

"Söylediğine sevindim." Kadının her bir sözü adamın iradesini kırıyor da olsa sevinmişti. Regina, yani akıllı karısı, ısrarcı bir namzet hakkında gerçeklerin biraz çarpıtılarak anlatıldığı bir hikâyeye uydurduğu takdirde insanların hemen inanacağını biliyordu... şayet hikâyeyi ilk anlatan o olursa tabii...

"Marcus?"

"Hmm?"

"Simon'dan neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Marcus kelimelerini özenle seçmek durumundaydı. "Çünkü seni sevmesi gerektiği gibi sevmiyordu."

Kız bu söylediklerini kabul eder gibi davranıp kaşlarını çattı. "Sanırım benim bir piç olmamdan dolayı Simon'ın beni sevmeyeceğini düşünüyorsun."

Adamın kalbi hop etti. "Sana böyle bir yalanı kim söyledi? Yoksa o mu? O lanet olası herif söylediye eğer..."

"Kimse söylemedi. Ben... ben kendim keşfettim." Kızın gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Bu doğru, öyle değil mi?"

"Elbette değil. Sen V. Vikont Draker'ın yasal kızısın."

Kız gözünden akan yaşları sildi. "Ben salak değilim. George amca... yani prens, hep burada bizimleydi. Bu çok doğal bir şeymiş gibi görünüyordu ama aslında değildi. Sonra benim de tıpkı senin gibi bir piç olabileceğim aklıma geldi."

"Hayır, sen..." Marcus bir an durakladı. "Sen benim piç olduğumu biliyor musun?"

Kız gülümsemeyi başardı. "Annemin bizi bırakıp gittiği gün prensle yaptığınız o korkunç tartışma sayesinde öğrenmiştim."

"Senin o tartışmayı duymadığını düşünmüştüm."

"Sadece birazını duydum. Sonra dadımla konuştuğumda, onun bana senin Prens'in oğlu olduğumu kimseye söylemememi tembihlediğini hatırlıyorum, özellikle de sana; duygularının

incineceğini söylemişti. Sonra benim de George Amca'nın kızı olup olmadığını sorduğumda, bunun kesinlikle doğru olmadığını söylemişti ve ben de buna inandım."

"Dadın haklıymış."

"Marcus?" dedi kız. "Sosyete de geçirdiğim onca zaman boyunca Prens ve onun yattığı bir sürü kadından başka hiçbir şey dinlemedim dersem yeridir. Ben onun burada olmadığı bir an bile hatırlamıyorum..."

"Senin doğduğun sene buraya hiç gelmedi, bu yeterince ikna edici. Babam için de öyleydi."

Louisa alt dudağını ısırmişti. "Ama ben Prens'in çocuğu da olabilirim, değil mi? Annem Londra'ya bir sürü yolculuk yaptı. Prens'in beni peydahlaması için illa Castlemaine'de olması gerekmiyor."

"Peydahlamak nerden çıktı? Böyle şeyleri sen nereden biliyorsun, lanet olsun?"

"Leydi İversley'e sordum. Dadımın doğruyu söylemiş olduğuna dair şüphelerim vardı, Katherine bana bebeklerin kadın ve erkeğin aynı yatakta yattıkları zaman meydana geldiğini söylemişti. Ama çocukken ben korktuğumda senin yatağına tırmanıp seninle uyurdum, o zaman hiç bebeğim olmamıştı, yalan söylediğini biliyordum."

"Ah, Tanrım. Şayet dadının sana böyle şeyler anlatabileceğini düşünseydim, onu hemen kovardım."

Louisa üzgün görünüyordu. "Gerçekten hiçbir şey bilmemekle, bu hayata daha iyi hazırlanmış olacağıma mı inanıyorsun Marcus?"

"Elbette ki hayır, ama..."

"Aramızdaki sorun da bu Marcus. Sen beni koruduğunu düşünüyorsun. Ama gerçekte beni öldürüyorsun. Şu anda bile. Beni bu evde yaşamaya mahkûm ederek..." Kızın boğazında hıçırıklar düğümlenmişti.

"Yemin ederim, şayet Regina'nın dostluğu olmadan burada bir kış geçirecek olursam ölürüm."

Marcus bu sözlerden çok etkilenmişti.

O anda, bu iki kadının hayatında ne kadar önemli olduğunu fark etti. Asıl o, şayet burada Regina olmadan bir dakika daha geçirecek olursa ölürdü.

"Tamam meleğim. Seni tekrar Londra'ya götüreceğim. Bir şeyler ayarlamaya çalışırız."

Marcus konuşmanın burada biteceğini, Louisa'nın onunla barışacağını düşünmüştü.

Bunun yerine Louisa orada oturup, Marcus'a bakmaya devam etti. "Bunu sadece beni oyalamak ve uzaklaştırmak için söylüyorsun, henüz soruma yanıt vermedin."

Marcus gözlerini kırptırdı. "Hangi soru?"

"Prens'in tohumu muyum, değil miyim?"

Adam hayır demek için kendini hazırlamıştı; Gerçekten hiçbir şey bilmemekle, bu hayata daha iyi hazırlanmış olacağıma mı inanıyorsun Marcus? Ama sonra vazgeçti.

Derin bir nefes alıp kızın elini tuttu. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ama sanmıyorum da." Kararsızlık geçiriyordu ancak Iversley'lerin ve Regina'nın kızın her şeyi bilmesi gerektiği hakkındaki sözleri kulaklarında çınlıyordu. "Ama sanırım prens öyle olduğunu düşünüyor."

Kız Marcus'un elini tutan parmaklarını sıkıyordu. "Bu yüzden mi Simon'ın bana bunu söylediğini düşündün? Prens'in yakın arkadaşı olduğu için mi?"

"Evet."

"Bu yüzden mi Regina ve senin yakalandığın gece Simon'ın beni Carlton House'a götürdüğünden şüphelendin."

Marcus bunu unutmuştu. "Evet."

Kızın eli titremeye başlamıştı. "Simon ve Prens'in benim hakkında bazı planları olduğunu mu düşünüyorsun? Bu yüzden mi Simon ile olan beraberliğimi onaylamadın?"

"Ben... şey..."

"Regina da bunu biliyor değil mi? İki sene beklememiz konusunda bize arka çıktığında sadece orta yolu bulmaya çalıştığını düşünmüştüm, ama geçen gece Simon'a... Kız

titriyordu. "Beni sevdiğini söylediği için kızdığında..." Gözlerine tekrar yaşlar dolmuştu. "Sevmiyor öyle değil mi? Öyle olduğunu söylüyor ama sevmiyor değil mi?"

"Sanmıyorum, hayır."

"Ve sen bunu başından beri biliyordun?" dedi Louisa, öfkeli bakışlarla Marcus'a bakarak. "Tüm bu geçen süre içerisinde, benim onun karşısında aptal durumuna düşmeme gözyumdu."

"Bundan tam olarak emin değildim. Regina, Simon'ın niyetinin ciddi olduğu konusunda beni neredeyse ikna edecek sözler sarf etmişti. Kendisi de Almack'tan döndüğümüz geceye kadar emindi. Ve sonra..."

"Sonra ne?" Kız kollarını göğsünün üzerine kavuşturdu. "Her detayı öğrenmek istiyorum. Benim aptal bir kız gibi davrandığım süre içerisinde olan her şeyi bilmek istiyorum."

Kızın gözlerinden yaşlar süzülüyordu ancak bu seferki gözyaşlarının sebebi öfkesiydi. Kız tıpkı annesinin, Marcus'un onu evden attığı günkü halini andırıyordu. Tanrı asıl şimdi Foxmoor'a yardımcı olmalıydı. Büyük ihtimalle Louisa adamla işini bitirdiğinde, Foxmoor'un intikam alınacak hali kalmayacaktı.

"Ben de her şeyi tam olarak bilmiyorum. Sadece Regina'nın o akşam Simon ile konuştuklarının bir bölümünü, ama Regina'nın dediğine göre..." Marcus kıza Prens'in onu saraya sokma konusundaki planlarından bahsetti.

Adamın her sözünde, kızın duruşu dikleşiyor, gözleri daha da ışıldıyordu, Marcus az sonra kızın atına atlayıp Foxmoor'un kafasını uçurmak için İngiltere'yi talan edeceğini düşünmeye başlamıştı. Bu sahneyi görebilmeyi umuyordu.

"Ve kimse olanları bana anlatmaya tenezzül etmedi. Regina bile bunu bir sır gibi sakladı benden."

Kızın sesinde ihanete uğramanın neden olduğu kırgınlığı fark eden Marcus, konuşmasına devam etti. "Anlatmaması için çok iyi bir nedeni vardı meleşim." Marcus Foxmoor'un kadını ne ile tehdit ettiğini anlattıkça, Louisa'nın rengi uçmuştu.

"Ah, Tanrım, bu adam ne kadar aşığılık." Kız ağabeyine bakıyordu. "Lütfen ne düşündüğünü söyleme bana, evet Simon konusunda haklıydın, bunu kabul ediyorum. Ama bunun nedenini bilseydim..."

"Ama şu ana kadar elimde bir kanıt yoktu," diyerek savundu adam kendini.

"Fakat ben hariç kimseye açıklamaktan çekinmediğin düşüncelerin ve gerekçelerin vardı. Benim doğumum hakkındaki şüphelerini öğrenmemem için yaptın üstelik bunu. Tamam, artık biliyorum. Tek bilmediğim, bu ilişkinin Yüce Majesteleri ile nasıl bir bağlantısı olduğu."

Marcus boş gözlerle kıza bakıyordu. "Tahminime göre hepsini o planladı."

"Hepsini o planlamamıştır. Prens beni sarayda görmek isteyebilir belki ama Simon'a bana beni sevdiğini söylemesini ve öpmesini söyleyecek değildir herhalde."

"O hayvan seni öptü mü?" Marcus gürleyerek sandalyesinden ayağa kalktı. "O piçi lime lime edeceğim."

"Hayır yapmayacaksın" Kız da ayağa kalkmıştı. "Yıllardan beri ilk defa başımızı toplum önünde dik tutabiliyoruz ve bunu mahvetmeni istemiyorum."

"Anlamadım?" Kardeşi ne zaman kendisine karşı gelecek kadar büyümüşü?

"Simon'ın suçuna eş değer bir cezayı hak ettiğine inanıyorum."

"Nasıl bir ceza mesela?" diye sordu Marcus, endişelenmişti.

Kız gözlerini kıstı. "Bir fikrim var aslında. Ama önce biraz bilgiye ihtiyacım var. Şayet Prens beni saraya alabilmek için bu kadar ileri gittiyse, babam olduğunu yüzüme karşı söylemek isteyecektir öyle değil mi?"

"Bence hayır."

"Beni iyi dinle Marcus, bu fiyaskonun ne kadarının Prens'in marifeti ne kadarının Simon'ın hırısı sonucu olduğunu bilmeye hakkım var."

Kızın sesindeki kararlılık adamı ürkütmüştü. "Öyle tahmin ediyorum."

"Prens ile buluşmak istiyorum. Simon'ın da orada olmasını istiyorum. Regina'nın da kardeşinin ne mal olduğunu majestelerinin önünde söylemekten kaçınmayacak kadar dürüst olduğunu biliyorum."

"Sen, Foxmoor, eşim ve majesteleri arasında gerçekleşecek bir görüşmeye ancak ben de orada olacaksam izin verebilirim."

"Başka türlü olmasını düşünmemiştim bile." "Şayet bu da Regina ile benim aramı yapmak için tasarladığın kurnazca oyunlardan bir tanesi ise...."

"Hayır." Kızın sesi yumuşamıştı. "Ama başarabileceğimi bilseydim yapardım. Kardeşi kallesin teki olabilir ama Regina öyle değil. Simon ile olan bağının sizi ayırmasına izin vermeyeceksin öyle değil mi?"

"Hayır."

"Ona güvenebilirsin, biliyorsun. Tüm anlattıklarından sonra bile hâlâ ona güveniyorum. Bana tutamayacağı hiçbir söz vermedi, yalan söylemedi. Bahse girerim sen de biraz kendini dinlesen, sana da aynı şekilde davranmış olduğunu anlarsın."

Marcus Regina ile aralarında geçenleri tekrar düşündü. Foxmoor hakkındaki gerçeği gizlerken bile adama yalan söylememişti. Ayrıca okuyamadığı gerçeğini gizlemek için oynadığı oyunlardan dolayı da onu suçlayamazdı. Tanrı biliyordu ya geçmişte Marcus kadının oynadığı oyunlardan çok daha büyüklerini oynamıştı.

Marcus Acıması Olmayan Kadın'a asla güvenemezdi ancak Regina Acıması Olmayan kadın değildi. Adamın kötü davranışlarının üstesinden gelmeye çalışırken bile kadın her zaman merhametliydi. Louisa'nın menfaati için yaptıkları tartışmalarda bile her zaman merhametli davranmıştı.

Kadın onun havasını solumaya ve yatağını paylaşmaya layık olmayan aşırı korumacı bir gerçeği sevdiğini söylerken bile merhametliydi. Sorulması gereken esas soru şuydu: Kadının kalbinde adam için merhamet duygusu kalmış mıydı? Ona çektirdiği onca şeyden sonra? Söylediği onca şeyden sonra? Merhamet dilenmeye hakkı var mıydı?

"Her şeye rağmen, bahse girerim ki sen Regina'yı seviyorsun. Ve bence en önemlisi de bu."

Marcus masanın diğer ucuna, şayet karısını kendisinden uzaklaştırmış olmasaydı şu anda oturacağı yere baktı. "Sanırım ben sevmeyi bilmiyorum, Louisa."

Kız Marcus'un elini tuttu. "Aptal olma. Sevmek çok kolay. Sevgine karşılık verebilecek birisini bulmak zor olan."

Kız adamın elini kalbinin üzerine koydu. "Sen en zor kısmını basardın, en azından onu sevmeye devam edebilirsin. Çünkü o seni seviyor. Aslında neden olduğundan hâlâ emin değilim ama."

Marcus gitmeye çalıştı ama başaramadı. "Lanet olsun, keşke ben de neden sevdiğini bilseydim."

Regina gerçekten onu hâlâ seviyor muydu? Onu mantıklı davranıp gerçeği görünceye kadar bekleyeceğini söylemişti, ama bu günler önceydi. Bu süre içerisinde daha katı bir tutum geliştirmiş, hatta nasıl bir iblis ile evlendiğinin farkına varmış bile olabilirdi.

Tıpkı adamın hayatında neyi yanlış yaptığını keşfettiğinde artık yapacak bir şeyi kalmadığını anladığı gibi. Bir aptal gibi davranıp sırf babasının ayak izinden yürümek istemediği için hayatında tanıdığı en mükemmel insanı kendisinden uzaklaştırıvermişti.

Öfkesine yenik düşmüş ve kadına başka çıkar yol bırakmamıştı.

Kadın, onun en kötü yönüne şahit olmuştu, ona dönmek ister miydi ki? Onunla burada, şehirde veya başka bir yerde yaşamak ister miydi? Birazcık akli varsa istemezdi. Castlemaine'den bir hapisane olarak bahsettiğinde ne demek istediğini Marcus çok geç anlamıştı. Çünkü bu seçimin değilse, yalnız olduğun her yer bir hapisane gibi gelirdi insana.

"Marcus? George Amca, Simon, Regina ve benim aramda bir görüşme ayarlayabileceğinden emin misin?"

Adam omuzlarını silketti. "Ayarlarım elbet, en fazla iki üç günümü alır."

Kız uzun ve gürültülü bir biçimde nefesini verdi. "O zaman yapar mısın? Simon'dan intikam almam için bana bir şans verir misin?"

Marcus hayır diyerek kızı güvenli bir yere kilitlemek için neler vermezdi aslında ama bunun çok büyük bir hatadan başka bir şey olmayacağını biliyordu. Hem Louisa için hem de Regina için. Regina'yı kazanmak için artık bir şey yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Ancak kardeşi için doğru şeyi yapmak adına çok geç kalmış sayılmazdı.

"Evet, meleğim. Görüşmeni yapacaksın "Belki o zaman, karısı kalbinde adam için bir parça merhamet duyabilirdi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Himaye ettiğiniz kişiye duyduğunuz sevgi, kararlarınızı gölgelemediği müddetçe kabul edilebilir bir davranıştır.
Bayan Cicely Tremaine. ideal Şaperon.

Cicely, Regina ve Katherine, Iversley'lerin çalışma odasında, sınıftaki öğrenciler gibi sırayla oturmuşlardı. Regina, Katherine'in en sevdiği şiirlerden bir tanesi üzerinde çalışıyordu. Kadının önünde ahşaptan yontulma bir alfabe seti durmaktaydı.

Regina şiirin ilk mısrasını okumak için resmen debeleniyordu. "B..ben...benim"

"Bu çok zor bir şiir," diye yakındı Cicely.

"Yo hayır değil." Regina parmaklarının ucuyla ahşap harflere dokundu, yanındaki harfe çok benzeyen bir harfi kavradı. "Ah, bu bir 'n', doğru. Bazen 'u' harfiyle çok karıştırıyorum bunu ama, değil."

Bir sebepten ötürü, Regina'ya harfleri hissetmek onları tanımlamaktan daha kolay geliyordu. Nedenini bilmiyordu ama Castlemaine'deki o günden sonra, okuma öğrenmesinin tek yolunun bu olduğunu anlamıştı. Ancak Cicely ve Katherine'in inanılmaz sabrı kadına çok yardımcı olmuştu.

Derin bir nefes aldı. "Ken..kendimi...yal... yal...nız... yalnız?"

Katherine başıyla onayladı.

Regina'nın başı çatlıyordu ancak, inatla okumayı sürdürdü. Katherine'nin aşçısı, kadının baş ağrıları kötüleştiğinde içmesi için ona bitkilerden bir çay hazırlamıştı. Fakat günler geçtikçe baş ağrıları daha katlanılabilir bir hal alıyordu. Kadın tıpkı Marcus'un öngördüğü gibi, ağrılara alışmaya başlamıştı.

Bir an için hüznüldü. Marcus'u düşünmemeliydi, en azından şimdi, bu kadar ilerleme kaydetmişken yapamazdı bunu. Aksi takdirde ağlayacak ve baş ağrıları daha da çekilmez olacaktı. Gözyaşlarını gece yatağına yattığı zamana saklıyordu.

Geceleri uyuyabildiği söylenemezdi. "Kendimi yalnız hissediyorum... tıp., tıpkı... b...bir... du..dul..." Ah yine şu lanet 'd'ler... ya da 'b' de olabilirdi. Ama bulut manasız geliyordu. "Bulut. Kendimi tıpkı bir bulut gibi yalnız hissediyorum?"

Katherine kadını kucakladı. "İşte bu kadar. Basardın!" Regina inanamayarak gözlerini kırıştırdı. "Bir şiirin ilk mısrasını okuduğuma inanamıyorum. Tek bir kelime değil, koca bir mısra okudum."

"Tek bir kelime değil," diye tekrarladı Katherine. "Ve kendi başıma," Kadın heyecanına karşı koyamayarak sandalyeden kalktı ve parmak uçlarında dans etmeye başladı. "Kendi başıma, gerçek bir şiirin ilk mısrasını okudum.!"

Katherine de sandalyesinden kalkarak ona eşlik etti ve tıpkı okul çocukları gibi neşeye dans ettiler. Ta ki

Regina'nın gözü oturduğu yerde usulca ağlamakta olan Cicely'ye takılana kadar, yaşlar kadının solgun yanaklarından süzülüyordu.

Regina dans etmeyi bırakarak telaş içerisinde Cicely'nin yanına koştu. "Hayatım, sorun nedir? Ciğerlerin mi?"

"Hayır... hayır..." dedi Cicely hıçkırıklarının arasından. "Tüm... tüm bu geçen yıllar içerisinde, okumayı öğrenebilirdin." Kadın her zaman yanında taşıdığı mendilini açarak gürültüyle burnunu temizledi. "Sana... sana ... öğretmeliydim." Kadın Regina'nın elini tuttu ve acı bilinçsizce sıktı. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. O doktoru dinlememeliydim. Belki o zaman..."

Kadının içler acısı hali, Regina'nın da yüreğini burkmuştu. "Ah, hayatım hayır. Kendini suçlama." Regina yaşlı kadını kollarına aldı. "Doktorun dediklerine ben de inandım, ikimiz de inandık. Bu senin suçun değil."

"Öyle. Sen daha bir çocuktun. Seninle ilgilenmem gerekirdi."

"İlgilendin zaten. Sen her zaman mükemmel bir öğretmen ve mükemmel bir dost oldun."

"Ama daha iyisini yapmalıydım." Cicely burnunu bir kez daha silerek, konuşmasına devam etti. "Sadece...Sana zarar geleceğinden korktum. Benim hiçbir zaman çocuğum olmadı, ve sen çok tatlı, kırılğan, miniktin. Şayet sana bir şey olsaydı...buna katlanamazdım. Ve doktor da öyle söyleyince."

"Tamam, sakın ol," diye mırıldandı Regina. "Benim için her zaman en iyisini istediğini biliyorum."

Cicely kafasını kaldırdı. "O dağ ayısı ile evlenmene de ben sebep oldum. Şayet benim.

"Senin suçun değil ve o da bir dağ ayısı değil." Regina kuzininin eline sevgiyle vurdu. "Aslında hayatım, onu bir kez tanıdığında aslında çok iyi bir insan olduğunu göreceksin. Bazen taş kafalı gibi davranabiliyor aslında ama..."

"Hepsi öyle davranmıyor mu?" dedi Katherine, yanlarına bir sandalye çekip.

Regina ona bakakaldı. "Zamanla bu taş kafalılıkları azalıyor mu peki?"

"Aslında hayır. Zamanla öğreneceksin." Katherine gülümsedi. "Ve bunu başka yollardan telafi ettirmeyi de öğreneceksin."

Regina zorla gülümsedi. Marcus'un yatağında olmasını özlemişti, adamın zekasını, keçi inadını... ve hatta küstahlığını özlemişti. Adamdan ne beklemesi gerektiğini kestiremiyordu. Kadının katıldığı, her toplantı, balo, her parti anlamsız geliyordu. Bu aralar Cicely ve Katherine ile oturup kelimelerle boğuşmak, tüm öğleden sonrasını bir avuç salağın hava hakkındaki görüşlerini dinlemekten daha çekici gelmekteydi.

Ah, Tanrım, şimdiden Marcus gibi konuşmaya başlamıştı. Ancak tam dört gün geçmiş ve kadın Marcus'un geri geleceğinden şüphe duymaya başlamıştı. Acaba itirazı ve inadı adama fazla mı gelmişti? Evliliği kadının şehirde, adamın kırsalda oturduğu, ayrı hayatları yaşadıkları iğrenç mantık evliliklerine mi dönecekti?"

Bunun düşüncesine bile katlanamıyordu.

Sınıfın açık olan kapısı çalındığında, uşak kafasını içeri uzatmış onlara bakmaktaydı. "Leydim? Leydi Draker için bir mektup var. Şimdi almak ister diye düşündüm, Lord Draker göndermiş."

Regina kızarmıştı. Adamla yaptığı tartışmayı evdeki tüm hizmetkarlar duymuştu, bugünlerde katlanmak zorunda kaldığı utançlardan biri de buydu. Mektubu eğer Marcus gönderdiyse içinde iyi bir şey yazıyor olamazdı.

Katherine uşağın içeri girip mektubu Regina'ya vermesi için izin verdi. Regina mektubu eline aldığı anda, düşündüğünden ağır olduğunu fark etti. Kalbi deli gibi çarpıyordu, mührü kırdı ve mektubu açtı. Kucağına iki anahtar düştü. "Senin için okumamı ister misin?" diye sordu Cicely. Hayır demeyi çok istiyordu. Kuzinini ve Katherine'i çok sevmesine ve ona çok güvenmesine rağmen ikisinden birisinin bu kadar kişisel bir şeyi okumasını istemiyordu. Ancak yazılanları kendi başına çözebilmesi en az iki gününü alırdı. Bunun yanında adam kadının mektubu okuması için Cicely'ye vereceğini tahmin edebilecek kadar zeki idi. O kadar da kişisel yazılmış olamazdı. Regina'nın kalbinin atışı şimdi daha da hızlanmıştı. "Evet, lütfen okur musun?" dedi mektubu Cicely'ye uzatırken.

Kadın gözlüklerini takarak okumaya başladı. "Sevgili karım, duyduğuma göre arkadaşlarımızda kalıyormuşsunuz. Düşüncesizlik ettiğim için beni başışla ancak seni evsiz bırakmak gibi bir niyetim yoktu. Sana şehirdeki evin anahtarlarını gönderiyorum. Arzu ederseniz, Cicely ile birlikte oraya geçebilirsiniz."

Regina hafifçe inledi. "Adam aramızdaki mesafeyi kalıcı hale getiriyor, lanet herif."

"Sanmıyorum," dedi Cicely sabırsızca. "Şöyle devam etmiş; Lütfen hizmetkarlara evi ben ve Louisa için hazırlamaları talimatını ver. Yarın itibari ile şehre varmış olacağız."

Regina'nın kalbi durmak üzereydi. Sonunda mantıklı düşünecek bir hale gelebilmiş miydi? Ama öyleyse neden mektup göndermek yerine kendisi gelmemişti?

"Yarın mı?" Katherine'nin sesi itiraz yüklüydü. "Şehre hiçbir şey olmamış gibi gelebileceğini ve hatta senin kollarını açmış bir biçimde onu beklediğini filan mı düşünüyor bu adam?"

"Daha devam ediyor." dedi Cicely. Ama o sırada alt kattan öfkeli bir erkek sesi duyuldu.

"Ne dediğiniz umurumda değil, burada olduğunu biliyorum. Şimdi bana kardeşimi... kardeşimi çağırın, bir dakika içerisinde burada olmaz ise, ben yağacağımı... ben yapacağımı biliyorum... şayet burada olmazsa girip onu kendi bulurum."

"Of tanrım," diye mırıldandı Cicely. "Simon geldi."

Katherine kaşlarını çattı. "Sarhoş sanırım."

"Regina!" Simon üst katlara sesleniyordu. "Lanet olsun Regina, buraya gel!"

"Sarhoş ya da cidden aklını kaçırmış." Regina homurdanarak kalktı ve kapıya doğru koştu. Merdivenlerin oraya gelince durdu ve kardeşine baktı. "Git başımdan"

Simon bir basamak yukarı çıkmıştı. "Bana ne olduğunu söylemeden, şuradan şuraya gitmem."

Adam sarhoştı, hatta küfelikti. Oysa çok nadir içki içerdi. İki uşak adamın kollarına girip onu dışarı çıkartmaya çalışırken, adam onlarla mücadele etmeye girişti. "Bırakın beni pis herifler! Ben devlet adına buradayım. Devlet adına, size söylüyorum."

Devlet adına?

Uşaklar adamı kapıya doğru sürüklemeye başlamışlardı.

"Tamam bırakın," dedi Regina, "Bırakın gelsin." Az önce söylediği duymazdan gelinmeyecek kadar garip bir şeydi, özellikle de Marcus'un şehre geldiğini bildiren mektubunu aldıktan sonra.

Uşaklar adamı bıraktığında, Simon sarsak bir biçimde kendine çekidüzen vermeye çalışıyor, ceketini düzeltiyor, bir yandan da homurdanıyordu.

Regina merdivenlerden aşağı inmeye başlamıştı. "Burada ne arıyorsun Simon? Ülkeyi terk ettiğini düşünüyordum."

"İversley söylediği için mi? Yok canım, hiçbir yere kaçtığım filan yok. Bırakalım o adi kocan beni çağırsın, hele bir denesin. Onun kafasını uçururum."

"Şu halinle kimsenin kafasını uçuramazsın." Kadın adamın koluna girerek, onu misafir odasına doğru sürükledi. "Şu ayyaşa soğuksu getirin," dedi Regina etraflarına şaşkın gözlerle bakan uşaklardan birine. Hoş kadının o suyu adamın başından aşağıya dökmesi gerekecekti herhalde.

"Ben iyiyim." Adam kolunu hışımla çekti. "Kendi başıma yürüyebilirim, lanet olsun. Öküz kocanı meşgul etmen gerekmiyor mu senin?"

"Aslına bakarsan, sen onun kız kardeşini kaçırmaya kalktığın için şu sıralar bunu yapmam imkansız hale geldi," dedi kadın soğuk bir tavırla. "Özellikle küplere binip beni evden kovduktan sonra."

"Ne?" Simon sanki akli başına gelecekmiş gibi hızla kafasını silkeledi. "Olamaz. Senin de gelmen gerekiyor. Bunun hiçbir anlamı yok. Şayet sinirli değilse."

"Of, Tanrım" diyerek çıktı kadın, adamın ağzında gevelediği laflardan hiçbir şey anlamamıştı. Salona girer girmez, Simon kendini kanepeye yuvarlayıvermişti. "Şimdi, söyle bakalım ben nereye gidecekmışim?"

"Carlton House'a. Buluşma için. Kocan ve Louisa ile. Katherine kapıda belirmişti.

"Doğru söylüyor. Marcus mektubunda yarın sana Carlton House'ta Majesteleri ve Louisa'nın yapacağı toplantıda eşlik edebilmesi için kendisine izin vermeni istemiş."

"Ve ben," diye ekledi Simon. "Neler dönüyor? Draker'ın aklında neler var yine?"

"Hiçbir fikrim yok." Ama bir yandan da kadının kafası deli gibi çalışıyordu. Marcus prensi yıllardır görmemişti, ve Louisa'yı Majesteleri'nin huzuruna çıkartmamaya da yemin etmişti. Bu ne anlama gelebilirdi ki?

"Mektupta başka bir şey yazıyor mu?" diye sordu kadın Katherine'e.

Seni seviyorum ya da Beni affet gibi bir şey.

Katherine'nin yanında ufak tefek Cicely de belirmişti. "Hayır, üzgünüm."

"Draker'ın niyeti beni Majesteleri'nin huzurunda rezil etmek, bunu biliyorum," diye homurdandı Simon. "Bu yüzden Louisa'yı oraya götürüyor. Ve şayet kız prense olanları anlatacak olursa..." Simon gözlerini kapattı. "Tanrım bana yardım et. Başım büyük belada."

Ancak Regina'nın tek düşünebildiği Marcus idi. Bu evlilikleri açısından ne anlama geliyordu? Adam bu resmi mektupla ona bir şey ima etmeye mi çalışmıştı?

Regina kardeşine döndü. "Faytonunla mı geldin?"

"Evet."

"Ve sanırım kendin sürdün? Güzel." Kadın kapıya doğru ilerledi. "Faytonunu ben alıyorum"

"Ne?" Simon ayağa kalkmaya çabaladı ama neredeyse dengesini kaybedip çay sehpalарının üzerine yuvarlanacaktı. "Alamazsın..."

"Nasıl olsa kullanabilecek vaziyette değilsin, ben de bir an önce Castlemaine'e gitmeyi düşünüyorum."

"Daha önce hiç fayton kullandın mı?" diye sordu Katherine.

"Simon birkaç kez dizginleri bana vermişti, evet."

Katherine tedirgin olmuştu. "Bana kalırsa Alec'in Tatterstall'dan dönmesini beklemelisin, o seni arabasıyla götürür."

"Hayır, gerek yok." Kadın Cicely ve Katherine'in yanından seğirtip geçti, "Eğer oraya yalnız gidecek olursam beni evden kovmaya cesaret edemez. Karanlıkta tek başıma araba kullanmamı istemeyecektir."

"Ettiği tehdidin arkasında duracağını sanmıyorsun öyle değil mi?" diye sordu Katherine, kadının ardından koridorda ilerlerken.

"Gerçekten hiçbir fikrim yok. Şu not ve anahtarlardan sonra..." Kadın uşağın paltosunu giymesi için yardım etmesine izin verdi. "Tek bildiğim, burada bir dakika daha oturup onun ne düşündüğünü anlamaya çalışarak geçiremeyeceğim. Buna bir son vermek zorundayım, şimdi ve sonsuza dek."

Ama Regina dizginleri eline aldığı anda bile hala gergin sinirlerine hakim olamıyordu. Castlemaine'e kadar iki saatlik uzun bir yolu vardı ve her geçen milde kadının içindeki huzursuzluk büyüyordu. Marcus şehirdeki evin anahtarlarını göndermekle kadına özgürlüğünü mü vermişti, yoksa yine kendisine ait olduğunu mu ima etmişti? Neden kendi gelmemiştir ki?

Regina adamın aşırı gururlu olduğunu ve hata yaptığını kabullenmek istemeyeceğini hatırladı.

Marcus, Louisa'ya gerçeği söylemeyeceğine dair yemin etmişti. Fikrini değiştirmiş miydi? Ya da kız kendisi mi fark etmişti? Şimdi tüm arkadaşlarından, Majestelerinden ve hatta Regina ve Simon'dan intikam alma niyetinde miydiler? Ama adamın niyeti intikam almak olsaydı o zaman, neden şehirdeki evde beraber kalacaklarını söylemişti? Bu çok anlamsızdı.

Castlemaine'e yaklaştığında, kendisini yüksek tepeye çıkan dik yolda buldu. Şayet seyislere kadını içeri almama talimatını verdiyse, adamın Tanrı'nın yardımına ihtiyacı olacaktı, çünkü, kadının durmaya hiç niyeti yoktu. Arabayı doğruca değerli şatosunun koridorlarına sürüp, atların adamın kafasının üstünde dans etmelerini sağlamayı düşünüyordu.

Ancak kadın ön tarafa doğru ilerlerken kimse bir şey söylemedi. Genç bir seyis koşarak geldi ve dizginleri kadından aldıktan sonra inmesine yardım etti. O sırada aynı yaşlarda bir uşak ana kapıyı açtığında, asık suratlı kahya kapıda belirivermişti.

Sonra birden kadın, Marcus'un hizmetkârlarına resmi bir biçimde tanıştırılmadığını anımsadı. Kadın kahyayla en son konuştuğunda buraya Marcus'u ziyaret etmek için gelmişti, adam onu içeri almamak için elinden geleni ardına koymamıştı.

Kadın adamın ismini dahi bilmiyordu. "Ben... şey... Leydi Draker'ım."

Kahya'nın yüzü kızarmıştı. "Evet biliyorum, leydim. İzin verirseniz genç James paltonuzu alsın." Kahya, kadına aval aval bakmaktan, yapacağı işi unutan hizmetçiye baktı.

Kadın soluk almak için bir an duraklamıştı. "Kocamla görüşmem gerekiyor, nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet, leydim. Rahatsız edilmek istemediğini söylemişti, ama...şey... yaklaşık iki saat önce bir tablo ve bir şişe İrlanda viskisi alıp zindana indi, açık söylemek gerekirse, ben de biraz endişelendim."

Tek endişelenen o değildi. Zindan hiç kimse için hoş bir yer sayılmazdı, özellikle daha önce üç gününü orada geçiren bir adam için.

Sonra kahyanın diğer sözleri aklına geldi "Elinde bir tabloyla mı indi dedin?"

"Korkarım leydim. Bay Blake'in yaptığı o korkunç ejderha tablosunu aldı." Adam kadına yaklaştı. "Hepimiz o tablodan nefret ediyoruz. Çok çirkin. Ama lord hazretleri onun yatak odasında asılı durmasında ısrar ediyor, zindanına götürmediği zamanlarda tabi. Kendini kötü hissettiği zamanlarda vikont oraya iner."

"Doğru." Marcus daha önce de oraya sadece öfkesini yatıştırmak için gittiğini belirtmişti. Ama yaklaşık iki saattir orda kapalı olduğuna göre adamın epey bir sinirli olması gerekliydi. Kadın yutkundu. "Fark etmez, oraya gitmem gerektiğini düşünüyorum."

Kahya hizmetkârlara, ana kapının orada kalmalarını tembihleyerek, kadını ana koridordan geçirip, taş döşeli dar bir koridora getirdi. Kasvetli, karanlık koridorun sonunda küçük bir kapı vardı. "Burası merdivenlerin girişi. Zindan da fazla aşağıda değil."

Regina ürpermişti. Marcus'la zindan hakkında şakalaşmak başka şeydi, iki saat boyunca korkunç bir tabloya bakıp viski için Marcus'a zindanda eşlik etmek başka şey.

Ancak buraya kadar gelmişti bir kere... "Teşekkür ederim" dedikten sonra kahyaya kapıyı açtı.

Kadın alacakaranlık denecek kadar az ışık alan taş döşeli merdivenlerden birkaç basamak inmişti ki, aşağıdan bir' erkeğin gür sesi duyuldu.

"Beni rahat bırak Louisa. Yarınki lanet toplantıda hazır bulunacağım, seni temin ederim, ama bu akşam günahlarımla yüzleşmek için kendime biraz vakit ayırmak istiyorum." Adamın sesi alçalmış, adeta fısıltıyı andırıyordu. "Tanrı biliyor ya, üzerinde düşünecek bir sürü günahım var."

Kadının kalbi adeta ezilmişti. Marcus'un sesi pek içmiş gibi gelmiyordu. Ama sesindeki çaresizlik, sarhoşluk halinden daha korkutucuydu.

Adımlarını sıklaştırdığında kendini aniden altı metreye altı metre boyutlarında, içinde bir erkeğin zorlukla ayakta duracağı kadar alçak tavanlı garip bir odada buluvermişti. Kapalı ve soğuktu, yer tamamen taş döşeliydi. Kaba tahtadan yapılmış, yosun kaplı duvarlar ve paslı zincirlerle birlikte odaya oldukça ürkütücü bir hava katıyordu.

Batmakta olan güneşin zayıf ışığı, tavanın hemen üzerindeki dar bir pencereden odaya süzülüyordu, ama içerideki aydınlığın asıl kaynağı odadaki mumlardı. Odada bir sürü mum vardı. Onların tam ortasında ise kadına sırtı dönük Marcus duruyordu.

Burası kimseye göre bir yer değildi, ne bir yetişkin erkeğe, ne de on üç yaşındaki bir çocuğa. Regina, Marcus'u artık çok daha iyi anlıyordu.

Kadının göğsünde aniden adamın annesine ve prene karşı büyük bir nefret belirdi. Ne cesaretle ufak bir çocuğu buraya kapatarak onun iradesini kırmaya çalışırlardı? Çocuğu daha iyisine layık olmadığına ikna etmişlerdi ve adam hâlâ buna inanmaktaydı.

Adamın her şeyi güçle elde etmeye çalışmasına şaşırılmamalıydı. Çünkü adam istediklerini başka türlü yollarla kazanabileceğini bilmiyordu. Ancak artık öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Regina ayağının dibinde bir kıpırtı olduğunda, adamın daha önce farelerden bahsettiğini anımsamıştı, kendine hakim olmadan çığılı bastı.

"Lanet olsun Louisa!" diye çıkıştı Marcus, ayaklarının üzerinde dönerken. "Sana, rahatsız..."

Marcus kadını gördüğünde bir an duraksadı. "Regina?" dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

Kadının kalbi göğüs kafesinin içinde yer değiştirmişti sanki. Adam günlerdir sanki çok daha az uyumuş gibi bitkin görünüyordu. O güzel gözleri acıyla gölgelenmişti. Ve sakalları yeniden uzamaya başlamıştı.

"Kahyana kapıyı sürgülemesini tembihlemeyi unutmuşsun."

"Unutmadım."

Kadın adamın kollarına atılıp her şeyin yoluna gideceğini söylememek için kendini zor tutuyordu. Ama hiçbir şey olmamış gibi davranamazdı. Adamın ruhunu onu esir alan ejderhadan kurtarması gerekliydi, onun bir daha asla böyle bir şey yapmayacağından emin olmalıydı. Onu bir daha asla dönmek üzere mağarasından çıkartmalıydı.

"Neden kendin gelmedin?" Kadın içindeki tüm acıların dökülmesine izin vermişti. "Neden anahtarları rezil bir mektupla göndereceğine kendin getirmedin, lanet olası!"

Adam binlerce yumruk yemiş bir güreşçi gibi ayakta duruyordu. "Çünkü beni affetmeyeceğinden korkuyordum. Sana söylenebilecek en korkunç şeyleri söyledim..."

"Evet, söyledin. O yüzden en azından karşıma geçip bir özür dileyebilirdin."

"Açık söylemek gerekirse, beni görmek istediğinden bile emin değildim." Marcus içini çekti. "Ve bu yüzden seni suçlamıyordum."

Lanet olsun, Marcus, benim için savaş en azından. "Gelip benden özür dilemek yerine bunca zamandır yaptığın şey bu mu? Zindanında kafayı çekip, hindi gibi düşünmek mi?" Kadın tabloya bir göz attı.

"Sanırım bu tablonun seni yansıttığını düşünüyorsun."

"Öyle değil mi?" Viski şişesinden koca bir yudum aldıktan sonra şişeyi indirip ağzını elinin tersiyle sildi.

"Hayır değil." Regina tablonun yanına gitti. "Sanırım tablonun adının 'Güneşin Altında Yatan Kadın' olduğunu benim gibi görmüşsündür."

"Sana uyuyor." Adam gözlerini kırpıstırdı. "Bir saniye, sen resmin adını nereden biliyorsun?"

"Şimdi okudum. Sen vaktini zindanında kara kara düşünerek geçirirken, ben zamanımı bir şeyler öğrenebilmek için harcadım. Katherine ve Cicely sağ olsunlar, çok ilerleme kaydettim." Gülümsedi. "Bu sabah, bir şiirin tüm mısrasını okudum. Tek başıma."

"Bu harika, hayatım." dedi adam, tüm içtenliğiyle. Ama sonra bela arayan çatık kaşlı hali geri geldi. Şişeyi yere bıraktı. "Ama bu nasıl işe yaramaz bir koca olduğumun göstergesi. Sana okumayı dahi öğretmedim."

Adamın sesindeki pişmanlık, kadının kalbini paramparça etmişti. "Öğretmek konusunda çok iradeli değilsin bu doğru. Ama sen olmadan bunu başaramazdım. Çünkü beni okuyabileceğime ikna eden sendin. Senin bana olan güvenin olmasa, okumayı asla denemezdim."

Gözlerini adama dikti. "Senin sorunun ne biliyor musun."

Adam kadını endişeyle süzdü. "Bana söylemeye niyetin olduğunu düşünüyorum."

"Lanet olsun, haklısın, evet var." Marcus kadının bir hanımefendiye yakışmayacak biçimde konuşması karşısında gözlerini kırıştırdı. "Sorunun şu aslında, sevgili yarı kaçık annen senin de Yüce Majesteleri'ne tıpkı kendisi gibi hayran olmanı ve ona dalkavukluk yapmanı istemiş ve sen karşı gelince seni buna zorlamış."

Kadın gözyaşlarını zor tutuyordu. "Onun bu zorlayışlarından kurtulabilmek için, kendini bir ejderhaya çevirdin. Bir dalkavuk olmaktan daha iyiydi öyle değil?"

Regina adama doğru yürüdü. "Fakat artık sen ejderha değilsin, ve ben de artık 'Güneşin Altında Yatan Kadın' değilim. Siren ya da Acıması Olmayan Kadın da değilim. Evet ejderha senin bir parçan, tıpkı benim de bir parçamın

Siren oluşu gibi."

Marcus kadına karşılık vermek için duruşunu dikleştirdiyse de, kadın umursamadan konuşmasını sürdürdü. "Ama sen bundan daha fazlasısın, sen masumların öfkeli koruyanusın. Kitaplar konusunda zevk sahibi, akıllı bir adamsın." Kadının nefesi boğazını yakıyordu. "Hatta o tüm kadınları zindanına zincirlemek konusunda yaptığın konuşmalara rağmen, muhteşem bir aşıksın. Artık içindeki ejderhanın hayatına yönetmesine izin vermemenin zamanı geldi." Kadın elini uzatarak parmaklarını adamın yanağındaki kalın yara izi boyunca gezdirdi. "Ejderhayı mağarasına kapatmanın zamanı geldi."

Adamın dudaklarından yumuşak bir inilti döküldü. "Ya nasıl yapacağımı bilmiyorsam?"

"Elbette nasıl yapacağını biliyorsun. Buna seninle ilk tanıştığım gün şahit oldum, Almack'tan içeri tüm ihtişamınla girdiğine tanık olduğum gün ise ikna oldum. Sen Vikont Draker'sın, servet ve gücün adamısın, gelecekteki kralın oğlusun. İsim olarak değilse bile, karakter olarak sen bir prensisin. Şayet ejderhanın içinde yatan prensi görmemiş olsaydım, bana dokunmana, beni öpmene... hatta benimle evlenmene asla izin vermezdim. Sana asla aşık olmazdım."

Adamın gözlerindeki umut ışığı fark edilmeyecek gibi değildi. Sonra o ışık söndü ve adam başını inatçı bir biçimde salladı. "Beni sevdiğini söylüyorsun, ama bu ne kadar sürebilir? Beni öz annem sevemedi, Regina. Sen nasıl sevebilirsin?"

Adamın sesindeki acı öylesine derindi ki, kadın adamın bunun üstesinden gelemeyeceğini düşünerek korktu.

"Annen seni kendince sevmiştir, bundan eminim. Nasıl sevmez? Sadece sana nasıl ulaşması gerektiğini bilmiyordu. Annen azgın bir ejderhayı kuyruğundan yakalamıştı ve onunla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu."

Adamın gözleri dolmuştu. Regina ona sarıldı. "Ama ben başa çıkabilirim. Dayanabilirim ve dayanacağım. Bana ne yaparsan yap, ne söylersen söyle beni sırtından silkeleyip atamayacaksın. Yüzüme kapıları kapatmana asla izin vermeyeceğim. Çünkü ben acıması

olmayan kadını, konu sen olduğunda içimde merhamet namına bir şey kalmaz. Yapacağım son şey de olsa, seni mağarandan sürükleye sürükleye, gün ışığına çıkartırım."

Adam daha fazla dayanamayıp kadına sınıksıkı sarıldı Biraz sonra dudakları buluştu.

"Sana söylediklerim için özür dilerim sevgilim. Tanrım, ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin." Adam kadının yanaklarına, göz kapaklarına, burnuna öpücükler konduruyordu. "İstediğin her şeyi yaparım, istediğin zaman şehre gelirim, istersen burada kalırım. Her şeyi yaparım, beni bırakmadığın müddetçe."

"Seni asla bırakmayacağım." dedi kadın. Beni sevdiğin müddetçe.

Ancak adam henüz kadını sevdiğini söylememişti, yoksa söylemiş miydi? bir tarafı kadına güvenmeye hâlâ korkuyordu.

"Senden istediğim bir şey var," dedi Regina.

"Ne istersen."

"Seviş benimle Marcus."

Adamın gözlen kararı. "Haydi yukarı çıkalım.

"Hayır. Benimle burada seviş. Zindanda.

Yirmi Beşinci Bölüm

Himayenizdeki kişi sizin ona seçtiğiniz kişiyi kendisine eş olarak seçmeyebilir. Şayet o mutluysa, siz de mutlu olmalısınız. Bazen erkekler beklenmedik bir biçimde değişebilirler. Bayan Cicely Tremaine. İdeal Şaperon

Marcus'u bir titreme sarmıştı. Karısıyla bu cehennem gibi yerde sevişme fikri adamı ürkütmüştü. "Hayır. Güven bana, bunu istemezsin."

"İstiyorum. Neden istemeyeyim ki?"

"Çünkü kasvetli ve bir hanımefendiye göre değil."

Kadın gözlerini adama dikmişti, bakışları çeliğe biçim veren ateşler gibiydi. "Ama rüyada beni burada görmüştün. Çırlıçiplak."

"Sana söyledim, neden seni burada gördüğümü bilmiyorum. Ben buraya sadece yalnız kalmak için gelirim ve..."

"Günahların hakkında düşünürsün. Evet biliyorum." Adamın bir anlık boşluğundan yararlanıp, onu hızla itti, bunun üzerine adam duvara yaslı duran döşenin üstüne sırt üstü düştü. O kalkmak için çabalarken kadın adamın ayırık olan bacaklarının arasına girmişti.

Adamın organı aniden sertleşmişti. Kadın bilmişçe gülümseyip, saçlarını serbest bıraktı.

Çabuk hareketlerle, kıyafetinin önünü açtı. "Buraya kimseye zarar vermemek için öfkeni bastırmaya geldiğini söylemiştin öyle değil mi?"

Adam sadece başını sallamakla yetindi, aslında kadına bakmaktan başka bir şey yapabilecek durumda değildi. Kadının çamaşırının üzerinden, göğüslerinin ucundaki tomurcukları fark edebiliyordu. Tanrı Marcus'a yardım etmeliydi.

Kadın adamla oyun oynamak istermiş gibi göğüslerini ona doğru uzattı. "Aslında içindeki ejderhanın en çirkin ve en kötü olduğu zamanlar onu gizlemek için buraya geliyorsun. Kimsenin onu görmesini istemediğin zamanlarda. Ve benim niyetim ona dayanabileceğimi kanıtlamak. Tüm ihtişamına rağmen."

Adam kadına dokunmak için uzandığında, kadın onun ellerini itti. Adamın gömleğini eteklerini çekiştirerek gevşetti ve başının üzerinden sıyrarak çıkardı. Adamın elini alıp döşenin baş ucundaki duvardan sarkan zincire doğru kaldırdı. "Ejderhayı zincire vuruyorum." dedi adamın parmaklarını zincirin etrafına kapatırken.

"Onu zincire vuruyorum, çünkü bu sayede sen de nasıl yapman gerektiğini görürsün. Böylece içindeki ejderhayı zincire vurduğun takdirde sana zevk verecek, seni korkutmaktan vazgeçecek." Parmaklarını adamın çıplak kolları boyunca gezdirirken, kadının gözleri parlıyordu. "Böylece bir dahaki sefere sana ejderhayı zincire vurman gerektiğini söylediğimde, seni incitmeyeceğine dair bana güveneceksin."

Kadın doğrularak, sutyenini çözmeye koyuldu.

"Ya zincire vurulmak istemiyorsam?" diye homurdandı adam.

"İstediğim her şeyi yapacağına söz vermiştin. Bana verdiğin sözün bir daha bozmak ister misin?"

Adam inledi, ama kadın üzerindeki çamaşırı sıyrıp attığında iniltisi yakarışa dönmüştü.

Kadın adamın üzerine eğildi. "Gözlerini kapat."

Adam kadına bu kadar hasret kalmışken onun görüntüsünden mahrum kalmak istemiyordu.

"Hayır," diye fısıldadı.

"Kapat gözlerini!" diye emretti kadın.

"Kapatmamı sağla."

Kadın bir an nefesini tuttu. Sonra gülümsedi. Gülümsemesindeki hainliğin adamı uyarması gerekirdi. Kadın, göğüslerini adamın yüzüne sürmek için öne doğru eğildiğinde, göğüs uçları aniden sertleşmişti, adam bunları ısırmak için bir saniye bile düşünmedi.

Ama adam sadece boşluğu ısırabildi.

Kadın şimdi göğüs ucunu adamın yara izi boyunca gezdiriyordu. "Gözlerini kapat Marcus." Bu sefer sesinde Sirenlerin o baştan çıkarıcı tonu vardı. "Söz veriyorum buna değecek."

Bir anda kadın adamı soyuvermişti.

"Gözlerimi açmak istiyorum," diye homurdandı Marcus.

"Henüz değil aşkım."

Kadının nereye dokunacağını, nasıl dokunacağını görememek adamı sinirlendirmişti. Kadın dudaklarını vücudunda gezdirirken, zincirlere var gücüyle asıldı.

"Şşt," diye fısıldadı kadın adamın göğsünün üzerinden. "Sakin ol ejderham. Seni incitmeyeceğimi biliyorsun. Seni asla incitemem. Güvendiğini göster bana."

Gözlerinin kapalı olması aslında adamın her bir dokunuştan daha fazla zevk almasına daha da fazla istek duymasına neden oluyordu.

Fakat daha fazla dayanamamaktan korkuyordu.

"Seni istiyorum."

"İstiyor musun?"

"Lütfen..." Adam dudaklarından böyle bir kelime çıkmasına şaşırılmıştı. Ama bunu bir daha söylemekten kendini alamadı. "Lütfen Regina."

"Bana bir şey söyle Marcus. Neden şehirdeki evin anahtarlarını gönderdin?"

Adam bir an durakladı. "Çünkü... çünkü istediğini biliyordum."

"Ve ne?"

"Tek nedeni bu muydu?"

"Sana güvendiğimi bilmeni istiyordum."

"Başka?"

Kadının dokunuşları adamı çıldırtmak üzereydi.

"Ve seni istedim." dedi.

Sonunda adam kadının ne istediğini anladı. Peki neden daha önce bunu ona söylememişti ki?

Çünkü şayet söylesen kadının tüm ipleri eline almasında korkuyordu. Regina her istediğini yapabileceğini düşünecekti ve kendisi onu durduramayacaktı.

Artık kadını durdurmak istemiyordu. Kadının ona zarar vermeyeceğine, ona sadakatsizce davranmayacağına güveniyordu. Ona korkunç şeyler söylemesine rağmen, kadın buraya gelmişti. Onun için gelmişti.

Bunu onun için yapmayı göze alan, zindana göğüs geren, onun için savaşan bir kadına tüm kalbiyle güvenebilirdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Kadının gözleri yaşla dolmuştu. "Emin misin?"

"Seni seviyorum." Adam kendisini çevreleyen bu zindana ve zincirlere rağmen kendini bir anda özgür hissetti. Tamamen özgür.

Zincirleri bırakarak, kadının başını ellerinin arasına aldı. "Seni seviyorum!" Kadının dudaklarını, yanaklarını, çenesini öptü. "Tanrım hem de çok seviyorum," dedi boğuk bir sesle.

Kapısına kadar gelip, o parlayan gözleriyle, onun ne kadar korumacı, ne kadar zeki olduğundan bahseden bir kadını nasıl sevmezdi? Onu operada arkadaşlarına karşı savunan kimdi?

"Ah, Marcus. Seni öyle çok seviyorum ki. Beni bırakıp gittiğinde öleceğimi sandım."

"Ben bir geri zekâlıyım." Adam yüzünü kadının boynuna, saçlarına sürdü. "Tam bir aptalım."

"Evet öylesin. Ama benimsin, gitmene asla müsaade etmeyeceğim, beni duyuyor musun?"

"Güzel. Çünkü gidecek olursan, ejderhayı serbest bırakırım." Adamın nefes alış hızlanmıştı. "Onu serbest bırakır... seni bulana kadar... her yere uçururum... ve seni bulup... bana getirir..."

Kadın zevk içinde haykırırken, adam onu daha da sıkı sarmaladı.

"Tutun aşkım," dedi nefes nefese. "Ejderhana tutun. Çünkü seni asla bırakmayacağım."

Zindanda çok uzun süre kalmadılar. Regina amacına ulaşmıştı ve artık kocasıyla yan yana yatarken sonsuza dek birbirlerine ait olduklarını anımsayacakları rahat bir yatak istiyordu.

Louisa onları rahatsız etmeyecek kadar anlayışlıydı. Geceyi yatak odasında birbirlerine tatlı sözler fısıldayarak, yeminler ederek geçirdiler.

Sabahleyin Regina kafasını meşgul eden bir soruyu sormaktan kendisini alamadı. "Marcus, Cicely konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Adam omuzlarını silkti. "Buna daha önce karar verdiğimizizi sanıyordum. Burada yaşayacak."

"Emin değildim. Ona ihtiyacım olduğunu düşünmek seni rahatsız ediyordu."

"Sadece ona ihtiyacın olmadığını bildiğim için rahatsızdım. Okumayı öğrenebileceğini gerçekten biliyordum." Adam kadının saçlarına bir öpücük kondurdu. "Ve bencildim. Sadece bana ihtiyaç duymanı istiyordum."

Kadın adama sokuldu. "Öyle zaten. Emin ol. Ama ben artık Cicely'e bağımlı olmasam da, o bana bağımlı."

"Biliyorum hayatım. Hepimiz sana bağımlıyız." Adam kendini biraz geri çekti. "Bugün şehre gittiğimizde onu evimize götürürüz, evimizin neresi olmasını istersek. Hem şayet sezonun geri kalanını şehirde geçirmeye karar verirsek, Louisa kendisinin ahablığından da yararlanabilir. Biz ona şaperonluk etmek için fazlasıyla meşgul olacağız."

"Louisa'dan bahsetmişken, Majesteleri ve onun arasında niçin bir görüşme ayarladın?"

"Senin haklı olduğunu düşündüm. Louisa'nın muhtemel babası hakkında gerçekleri duymaya hakkı vardı ve bunu ona ben söylemeliydim. Çünkü artık neyin gerçek neyin yalan olduğundan emin değilim. Yıllar boyunca prensin nasıl biri olduğunu bilmeden ona karşı geldim. Yani bu görüşme Louisa için olduğu kadar benim için de önemli"

"Bu görüşme Simon'ı paniğe sevketti." Kadın dudaklarını adamın göğsüne bastırdı. "Neler olduğunu öğrenmek için şehirdeki eve geldi."

"Ona ne söyledin?"

"Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ki. Verdiğim cevap onu kesinlikle tatmin etmedi."

Marcus kıkırdadı.

"İster inan ister inanma ama inan ben de senin bildiğinden fazlasını bilmiyorum."

"Sence Louisa Simon'a ne yapmayı düşünüyor? Şayet aralarındaki ilişkiyi Yüce Majesteleri ayarladıysa?"

"Sanırım Simon'ı mahvedecek."

"Umarım mahveder."

Adam duyduklarına inanmamış gibiydi. "O senin kardeşin."

"Evet, fakat çok iğrenç davrandı. Umarım Louisa onu dize getirmeyi başarır."

"Senin beni dize getirdiğin gibi mi?" dedi adam yumuşak bir sesle, ancak sesinde güvenmişlik ve sertlik yoktu.

Kadın mırıldandı "Ah, evet, sana dizlerinin üzerindeyken bayılıyorum."

Marcus gözleri parıldayarak, kadını altına aldı ve kadının bacaklarını kendisinin aralarında diz üstü durabileceği kadar araladı. "Bunu mu kastetmiştin?"

"Kesinlikle."

"Siren," diye mırıldandı adam, kadını öpmek için eğilirken.

Regina bazen Siren olmanın hoşuna gittiğini düşündü. Hem de çok hoşuna gidiyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Şayet himayenizdeki bayan zekiyse, dikkatli olun.

Sizi parmağında oynatabilir.

Bayan Cicely Tremaine. ideal Şaperon.

Yaklaşık yirmi dakikadır çalışma odasında beklemelerine rağmen, prens ortalarda görünmüyordu. Bu durumun Marcus'u rahatsız etmediğini görmek Regina'yı şaşırtmıştı.

Regina Louisa'nın oturduğu yere baktığında kızın öne arkaya sallandığını görünce endişelendi. "Louisa, hayatım gelecektir, bundan eminim. Boş yere telaşlanma."

Marcus oturduğu sandalyede arkasına yaslandı. "Bize sadece gücün kimde olduğunu hatırlatmaya çalışıyor, o kadar."

"Beni çok iyi tanıyorsun," diye acı bir ses geldi buldukları yerin hemen arka tarafından.

Prens yanında Simon ile birlikte odaya girerken, Regina telaşla ayağa fırlamış, Marcus ise onu daha yavaş bir biçimde takip etmişti.

Selamlaşmalar ve reveranslar bittiğinde, Prens hemen Louisa'ya döndü. "George Amca'nı öpmeyecek misin, cicim? Küçük bir kız çocuğuyken beni hep öperek karşılardın."

Louisa sıkıntılı bir biçimde adamın yanağına bir öpücük kondurmak için ilerledi.

"Müsaade ederseniz bir şey sormak istiyorum Yüce Majesteleri, aramızda herhangi bir kan bağı yokken, size nasıl amca dememi bekliyorsunuz?"

Simon homurdanırken, Marcus kahkahasını boğmuş, Regina ise gülümsemek için kendisini zor tutmuştu.

Aslında buna prens de kıkırdamıştı. "Hiç değişmemişsin. Hep aklına geleni söyleyiverirdin." Adam kendisine bir sandalye çekip oturdu.

Regina Marcus'u süzüyordu. Kocasını, prensin gut hastalığı dolayısıyla şişmiş bacağına tabureye uzatışını, saklanamaz bir acı içerisinde seyrediyordu.

George adamın kendisini seyrettiğini anlamıştı. "Değişmişim öyle değil mi, Draker? Dokuz yıl içerisinde yirmi yıl yaşlandım. Napliğin insana yaptığı bu işte."

Marcus omuzlarını silkti. "Sefahat düşkününü bir adam gibi yaşamının bedeli bu bence."

Ah tanrım, Louisa'nın konuşmasına fırsat kalmadan hepsini odadan atacaklardı. Ama George kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapmadı. "Ah, oğlumun ahlaki değerleri o çirkin kafasının içinde gittikçe gelişmiş. Bazen beni nasıl sopalamak istediğini unutuyorum."

Odaya sessizlik çökmüştü. Acaba prens az önce diğer insanların gözü önünde Marcus'a oğlum diye hitap ettiğinin farkında mıydı?

Simon kesinlikle farkındaydı. Regina kardeşinin çok hasta göründüğünü düşündü.

Prens tekrar Louisa'yı incelemeye koyuldu. "Gel çocuğum. Kardeşinin mesajında bana sormak istediğin birkaç soru olduğu yazılıydı. Şimdi sorma fırsatını buldun işte."

Louisa yutkundu ama prene yaklaşmayı sürdürdü. "Regina zaten bana benim maiyetinize katılmamı istediğinizi söyledi, ama neden beni..."

"Leydi Draker'a niyetimizden bahsettin mi Foxmoor?" diye böldü prens kızın lafını, bir yandan da Simon'a ters ters bakıyordu.

"Başka seçeneğim yoktu," diye yanıtladı Simon. "Bir kısmını Regina kendi başına çözmeyi başarmıştı ve beni bunları Draker'a söylemekle tehdit etti. Bu yüzden ben de durumu anlatıp, görevini yapmasını rica ettim."

"Rica mı ettin? Seni yalancı, adi şerefsiz, ona resmen şantaj yaptın! Onu, bana yalanlar söyleyip evliliğimizi mahvetmekle tehdit ettin."

"Bu doğru mu?" diye sordu Prens, Regina'ya.

Kadın başını salladı.

"Ben görevim olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım," diye kendini savundu Simon.

"Peki beni öpmek de mi görevindi?" diye patladı Louisa. "Ya beni sevdiğini söylemen? Ya Prens ile buluşacağımızı söylemek yerine beni Gretna Green'e gidip evleneceğimiz vaadiyle kandırman?" Simon ölmek üzereydi.

"Ona cevap ver!" Prens'in yüzü Louisa'nın her itirazında daha da solmuştu.

"Doğruyu söyle Foxmoor. Bunları yaptın mı? Kızın duygularıyla oynadın mı?"

Simon'in gözleri parlıyordu. "Elimi kolumu bağladılar. Bana yapacak başka bir şey bırakmadılar. Hem bana onu maiyetinizde görmek istediğinizi söylemişsiniz. Bunu ayarlamamı, onunla özel bir görüşme yapmak istediğinizi söylemişsiniz. Ben sadece sizin bana söylediklerinizi..."

"Ben sana onu öpmeni söylemedim!"

Simon yumruklarını sıkarak iki yanına indirdi. "Bu doğru. Bunu kendi irademle yaptım."

"Ve sana ona asla vaatlerde bulunmamanı söylememe rağmen, bunu da yaptın."

"Başka seçeneğim yoktu, lanet olsun."

"Bana bir seçeneğin daha varmış gibi görünüyor. Durumu önceden benimle görüşebilir ve tartışabilirdin."

"Bunun olmasını istiyordunuz ve bunu biliyordunuz" diye gürlledi Simon.

Prens omuzlarını silktilti. "Teşekkür ederim Foxmoor. Nasıl davranmam gerektiğini düşünecek ve sonra sana bildireceğim. Şimdi artık misafirlerimle yalnız görüşmek istiyorum. Şu an seninle başka işimiz kalmadı."

Simon'ın yüzündeki ihanete uğramışlık ifadesi, fark edilmeyecek gibi değildi.

"Bu yaptığınız doğru değil."

"Görüşmemiz bitmiştir bayım," dedi prens soğuk bir biçimde. "Şayet odayı terk etmezseniz, muhafızları..."

"Gidiyorum," diye kestirip attı Simon, ancak yanakları kızarmıştı ve gözleri öfkeyle parlıyordu.

Regina şayet adamın zorlamalarına göğüs germek durumunda kalmasaydı, onun adına üzülebilirdi belki.

Adam kapıya yöneldiğinde, Louisa ardından seslendi. "Simon?"

Adam durdu ancak, arkasına bakmadı. "Evet?"

"Hiç samimi oldunmu? Yoksa hepsi Yüce Majesteleri'nin amacına hizmet etmek için uydurduğun yalanlar mıydı?"

Adam yavaşça döndü. "Seni öperken samimiydim," dedi. "Seni gerçekten öpmek istedim."

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve odayı terk etti.

Louisa adamın ardından bakarken sarsılmış görünüyordu.

"Benden ne talep ettiğini söyle," dedi prens. "Arkadaşımın rezil davranışlarından dolayı kendimi nasıl affettirebileceğimi söyle."

Kız duruşunu dikleştirip, gülümseyerek tüm dikkatini prene yöneltti. "İlk başta, beni neden maiyetinizde görmek istediğinizi öğrenmek niyetindeyim."

Prens'in yüzü bir an için gölgelendi. "Yani benim kızım olup olmadığını öğrenmek istiyorsun, başka bir deyişle." Kızın yüzü kızarmıştı ancak geri adım atmadı.

"Evet." Regina'nın yanında duran Marcus bir anda gerildi. "Annen öyle olduğunu iddia ediyordu, biz de bunu gerçek kılacak... ilişkiye sahiptik. Ama öyle olmama ihtimali de var. Dürüst olmak gerekirse, emin değilim." Louisa'nın yüzü asıldığında, adam konuşmaya devam etti. "Ancak kalbimde seni her zaman kızım gibi hissettim. Ve bu yüzden de maiyetimde olmanı istiyordum. Hâlâ da olmanı istiyorum. Çünkü küçük bir kızken tanıdığım insanı, olgun bir kadinken de tanımak istiyorum."

Louisa gülümsedi, Regina'nın arkasındaki Marcus homurdandı.

"Teklifinizi düşüneceğim, Yüce Majesteleri." dedi Louisa. "Himayeniz altında hizmet etmenin ne büyük bir onur olacağını biliyorum. Ancak kabul ettiğim takdirde karşılığında sizden bir şey rica edeceğim."

Yüce Majesteleri öne doğru eğildi. "Ne dilerse kabul edilecektir."

"Simon'ın en büyük arzusu başbakan olmak öyle değil mi?"

Regina ve Marcus birbirlerine baktılar. Prens kararsızlık geçiriyordu. "Evet."

"inanıyorum ki iyi bir başbakan olacaktır... zaman içerisinde. Dünya hakkında daha geniş bir bilgi birikimine sahip olduğunda mesela, İngiltere'nin dışındaki dünyayı kastediyorum."

Prens kızı düşünceli bir biçimde gözlüyordu. "Evet, bu konuda haklı olabilirsin."

"Bir büyükelçilik veya valilik görevi ona bu birikimi daha çabuk kazandırır diye düşünmekteyim, haksız mıyım? Hindistan veya Batı Hint adaları belki. Ama bir süreliğine genç hanımefendilerin duygularıyla oynayamayacağı bir yer olmalı."

Marcus Regina'nın kulağına eğilip fısıldadı. "Bir de benim ejderha olduğumu düşünüyordun."

"Simon bunun için onu asla affetmeyecektir." diye karşılık verdi kadın fısıldayarak.

"Güzel. Ailemle, buna sen de dahilsin, uğraşmaması gerektiğini ne kadar çabuk öğrenirse o kadar iyi olur." Adam kadının elini sıktı.

Kadın da onun elini sıkarak karşılık vermişti. "Foxmoor, böyle bir atamayı kesinlikle reddedecektir," dedi Prens.

Louisa, tüm şirinliğini takınarak, Prens'e biraz daha yaklaştı. "Kabul etmediği takdirde başbakan olması için verdiğiniz tüm desteği üzerinden çekeceğinizi söylerseniz, edemez."

Prens kıza sertçe baktı. "Sen ve en yakın arkadaşım, danışmanım olan adam arasında seçim yapmamı mı istiyorsun?"

"Tam olarak değil. Sadece dük gibi güvenilir bir adamla aynı ortamda bulunurken maiyetinizde yer alamayacağımı belirtmeye çalışıyorum." Kızın alt dudağı titriyordu. "Bu benim için çok acı verici olur."

Marcus'un endişelenmesi için artık bir neden kalmadı, diye düşündü Regina.

"Çok güzel," dedi Yüce Majesteleri. "O vali olacak." Prens arkasına yaslandı. "Ve sen maiyetimde hizmet edeceksin."

"Düşüneceğini söyledi," diye araya girdi Marcus.

Louisa kardeşini duymazdan geldi. "Şayet Foxmoor Dükü teklifinizi kabul ederse, Yüce Majesteleri, maiyetinizde size hizmet etmekten onur duyuyorum."

"Lanet olsun, Louisa..." diye başladı Marcus.

"Sessiz ol Draker!" Prens yavaşça ayağa kalktı. "Şayet kendisi kabul etmek niyetindeyse bu seni hiç ilgilendirmez."

Marcus adama doğru ilerledi. "Ben onun hamisiyim."

"Evet, bu işi nasıl yaptığın görülüyor." diye karşılık verdi Yüce Majesteleri. "Kızı Castlemaine'de öylesine bunaltmışsın ki, Foxmoor gibi bir adamın kızı Gretna Green'e götürmek için ikna etmesi bir ayını bile almadı."

"Senin talimatınla!"

"Konu bu değil! Kızın dışarıdaki dünya hakkında öğrenmesi gereken şeyler var. Bunu maiyetimde öğrenebilir."

"Marcus, lütfen," diye başladı Louisa ama sonunu getiremedi.

"Yeter Louisa. Buraya gelmek büyük bir hataydı." Marcus Prens'e bakıyordu.

"Yanılıyordun. Bir parça bile değişmemişsin. Her zamanki gibi bencil ve fesatsın." Adam Louisa'ya doğru ilerledi ve kızın kolunu tuttu. "Gel, eve dönüyoruz. Gel, Regina."

Regina homurdandı. Bunun gerçekleşmesinden korkuyordu. Konu Yüce Majesteleri olduğunda Marcus mantıklı düşünemiyordu.

"Buraya gel!" diye seslendi Prens arkasından. "Buradan öylece çıkıp gidemezsiniz!"

"Seyret bak." Marcus ardında Louisa ve yanında Regina ile birlikte hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledi.

"Kahrolası inatçı herif Zindandan haberim yoktu!" diye bağırdı Yüce Majesteleri. Marcus sanki her bir parçası taşa dönüşmüş gibi donup kalmıştı. Odayı derin bir sessizlik örtmüştü. Sadece Louisa'nın fısıltısı duyuldu. "Bizim zindandan mı bahsediyor?"

"Louisa hayatım," dedi Prens. "Leydi Draker ile birlikte bizi dışarıda bekleyebilir misiniz?"

"Regina kalacak," Marcus babasına öfkeyle baktı. "O kalmazsa ben de kalmam."

Prens çaresizlik içerisinde ellerini açtı. "Çok güzel. Louisa hayatım, solundaki kapıyı takip edersen, orada seni bekleyen hoş bir hanımefendi bulacaksın. Eminim kendisi sana Carlton House'u gezdirmekten çok mutlu olacaktır."

Louisa söyleneni yaptı.

"Tam olarak değil. Sadece dük gibi güvenilmez bir adamla aynı ortamda bulunurken maiyetinizde yer alamayacağımı belirtmeye çalışıyorum." Kızın alt dudağı titriyordu. "Bu benim için çok acı verici olur."

Marcus'un endişelenmesi için artık bir neden kalmadı, diye düşündü Regina.

"Çok güzel," dedi Yüce Majesteleri. "O vali olacak." Prens arkasına yaslandı. "Ve sen maiyetimde hizmet edeceksin."

"Düşüneceğini söyledi," diye araya girdi Marcus.

Louisa kardeşini duymazdan geldi. "Şayet Foxmoor Dükü teklifinizi kabul ederse, Yüce Majesteleri, maiyetinizde size hizmet etmekten onur duyarım."

"Lanet olsun, Louisa..." diye başladı Marcus.

"Sessiz ol Draker!" Prens yavaşça ayağa kalktı. "Şayet kendisi kabul etmek niyetindeyse bu seni hiç ilgilendirmez."

Marcus adama doğru ilerledi. "Ben onun hamisiyim."

"Evet, bu işi nasıl yaptığın görölüyor." diye karşılık verdi Yüce Majesteleri. "Kızı Castlemaine'de öylesine bunaltmışsın ki, Foxmoor gibi bir adamın kızı Gretna Green'e götürmek için ikna etmesi bir ayını bile almadı."

"Senin talimatınla!"

"Konu bu değil! Kızın dışarıdaki dünya hakkında öğrenmesi gereken şeyler var. Bunu maiyetimde öğrenebilir."

"Marcus, lütfen," diye başladı Louisa ama sonunu getiremedi.

'Yeter Louisa. Buraya gelmek büyük bir hataydı." Marcus Prens'e bakıyordu.

"Yanılıyordun. Bir parça bile değişmemişsin. Her zamanki gibi bencil ve fesatsın." Adam Louisa'ya doğru ilerledi ve kızın kolunu tuttu. "Gel, eve dönüyoruz. Gel, Regina."

Regina homurdandı. Bunun gerçekleşmesinden korkuyordu. Konu Yüce Majesteleri olduğunda Marcus mantıklı düşünemiyordu.

"Buraya gel!" diye seslendi Prens arkasından. "Buradan öylece çıkıp gidemezsin!"

"Seyret bak." Marcus ardında Louisa ve yanında Regina ile birlikte hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledi.

"Kahrolası inatçı herif Zindandan haberim yoktu!" diye bağırdı Yüce Majesteleri. Marcus sanki her bir parçası taşa dönüşmüş gibi donup kalmıştı. Odayı derin bir sessizlik örtmüştü. Sadece Louisa'nın fısıltısı duyuldu. "Bizim zindandan mı bahsediyor?"

"Louisa hayatım," dedi Prens. "Leydi Draker ile birlikte bizi dışarıda bekleyebilir misiniz?"

"Regina kalacak," Marcus babasına öfkeyle baktı. "O kalmazsa ben de kalmam."

Prens çaresizlik içerisinde ellerini açtı. "Çok güzel. Louisa hayatım, solundaki kapıyı takip edersen, orada seni bekleyen hoş bir hanımefendi bulacaksın. Eminim kendisi sana Carlton House'u gezdirmekten çok mutlu olacaktır."

Louisa söyleneni yaptı.

Kız kapıdan çıkar çıkmaz, Prens onlara doğru ilerledi. "Karının... zindanda geçirdiğin günler hakkında bilgisi olduğunu varsayıyorum."

"Üç gün," diye homurdandı Marcus. "Orada üç gün kaldığımı gayet iyi biliyorsun."

"Bilmiyordum, yemin ederim. Annenin sana şömüne demiriyle saldırdığı güne kadar bilmiyordum. Annen neden o kadar öfkelenmiş sanıyorsun?"

"Çünkü ona evimi terk etmesini söylemiştim," dedi Marcus dişleri arasından. "Ve onun bunun çocuğu olan sevgilisini de yanında götürmesini."

Prens bu sözlerden dolayı ürpermişti, Regina elini Marcus'un kolunun üzerine koydu. Adam kadının elini aldı ve canını acıtacak bir güçle sıktı.

"Bu doğru," diyerek kabullendi Yüce Majesteleri. "Fakat hepsi bu değil. Seni üç gün boyunca zindana kapattığını duyunca tepkimin ne olacağını çok iyi biliyordu annen." Adamın yüzünde bir acı ifadesi belirdi.

"Tanrım, Marcus, bütün bu işleri sadece Louisa'yı maiyetimde görmek için mi Simon'a yaptırdım sanıyorsun? Sırf bu yüzden değil, seni temin ederim, seninle konuşabilmek için başka bir yol gelmedi aklıma. Sana bunu beni suçladığın gün de söylemek istedim ancak annenin sana şömüne demiriyle saldırması, mantıklı bir konuşmanın da sonunu getirmiş oldu."

Prens ağır adımlarla onlara yaklaştı. "Bir süre öfkenin dinmesini bekledikten sonra, sana bir mektup gönderdim. Ancak açılmamış bir biçimde geri geldi. Sana bir haberci yolladığım da adamı dövdün." Adamın sesi titriyordu. "Senin tekrar insan içine dönmen gerektiğini düşünüyordum. En azından bir gün bir davete, baloya katılsan seninle orada karşılaşma ihtimalim olacaktı."

Marcus elini o kadar güçlü sıkmaktaydı ki Regina kemiklerinin kırılacağından korktu.

"Ama hiç katılmadın," dedi Yüce Majesteleri. "Sonra bir gün Louisa'nın sosyeteye takdim edileceğini duyduğumda, ikinizi birden görmek için bir şansım olduğunu düşündüm. Çünkü onu korumak için her şeyi yapacağını biliyordum, onu benim pençelerimden kurtarabilmek için Carlton House'a bile gelmeyi göze alabilirdin."

Marcus hiçbir şey söylemeden hareketsiz durarak boş gözlerle Prens'e bakıyordu.

"Beni hiç affetmeyecek misin?" diye fısıldadı Prens.

"Bilmiyordum. Sana söyledim. Böyle bir şeyi hoş görmem mümkün değil."

"Nasıl bilemezsin?" dedi Marcus, boğulur gibi çıkmıştı sesi. "Üç gün boyunca ortadan kaybolmamı nasıl sorgulamazsın?"

"Sordum. Annen seni odana kilitletiğini söyledi. Senin odana. Elinin altında kitapların ve yiyecek yemeğin vardı."

"Senden özür dilemeye geldiğimde üç gün boyunca odamda kitap okumuş gibi bir halim var mıydı?"

"Özür dilediğin sırada bunu fark edemeyecek kadar öfkeli bir ruh içindeydim, itiraf ediyorum. Gözlerindeki nefretle karşımda durup bana 'üzgünüm' demiştin."

"Ne bekliyordun? Zindanda üç günü farelerle birlikte geçirmiştin. Gündüz saatlerinde ise yapacak hiçbir şey yoktu, sadece annemin yemeğimi getirirken gurumu yenip istediği şeyi söylemem için yaptığı dırdırı dinlemekten başka."

"Sen ve lanet olası gururun," diye tısladı prens. "Annenin istediğini seni oraya kapattığı ilk gün kabul etseydin, o zaman öfkeni yenmek zorunda kalmadan karşıma çıkabilirdin."

"Peki ne yapabilirdin ki? Annemi bir kenara mı atardın? O zaman bana ne yapardı, hiç düşündün mü?"

"Babanla konuşup, annenin yardıma ihtiyacı olduğu konusunda ikna edebilirdim." Prens çok pişman görünüyordu. "Annenin çıldırma noktasına gelmiş olduğunu ancak sana saldırdığı gece anlayabildim. Annen her zaman dizginlenemeyen bir kısrak gibiydi, ancak sonlara doğru bunu benim ilgimi çekmeye çalıştığı için yaptığını düşünüyordum. Beni her reddedişinde, annen seni dize getirebilmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu."

"Ve sen elbette onu onaylıyordun. Üç günü odada geçirmek de pek eğlenceli sayılacak bir şey değil."

"Hayır, ama sana gelecekteki kralınla sokakta gördüğün bir çapulcuymuş gibi konuşmaman gerektiğini öğretecek uygun bir yol diye düşünmüştüm."

"O halde uçkuruna sahip olman gerekiyordu."

"O zaman hiç doğmazdın."

Bu Marcus'un bir an duraklamasına neden oldu.

"Marcus, hayatımda birçok hata yaptım. Ama sana sahip olmak bu hatalardan biri değildi. Her zaman babanla aramızda geçenleri sana anlatmanın başka bir yolu olmasını diledim."

"Açıklayacak ne var ki? Sen onun karısını çalmadan önce arkadaştınız."

"Ben onu çalmadım." Prens içini çekti. "Baban, annen için önemli olan şeylere değer vermiyordu."

"Statü ve sosyete gibi..."

"Tutku gibi. Annen tutkulu bir kadındı ancak baban münzevi sayılırdı. Tutku onun ilgisini çekmezdi. Baban anneni uzun bir süre yalnız bıraktığında, kendi isteklerine cevap verebilecek birisini buldu."

"Babam onu sevmiştii," dedi Marcus öfkeli bir biçimde.

"Kendince, sevmiştii. Ama kadının ondan istediklerini verecek kadar değil." Adam ürperdi. "Kitaplar onun ilgisini çekerdi. Binalar ilgisini çekerdi. Ama insanlar, hayır." Buruk bir biçimde gülümsedi. "Sen ve Louisa hariç, ikinizi de çok seviyordu. Senin ona olan sevgini ve saygını hep kıskandım. Ne kadar denersem deneyeyim, ben birazını bile kazanamadım."

Prens bakışlarını uzaklara çevirdi, gözleri dolmuştu. "Bunu annen de biliyordu. Bunu benim adıma kazanmak için olmadık şeyler yaptı. Bunun nafile bir çaba olduğunu baştan söylemeliydim. Benden sana geçen tek şey lanet Hanover'in kanı. Sen de en az babam kadar azimli, inatçı ve gururlusun." Prens bakışlarını tekrar Marcus'a çevirdi. "Annen hakkında dedikodular yaymaya başladığında neden onları reddetmedin, Tanrı aşkına!"

"Peki sen neden reddetmedin?" diyerek araya girdi Regina, öfkelenmişti. "Onu kurtların önüne atacağına, arkasında durmalıydın."

Prens sanki kadının orada olduğunu unutmuş gibi gözlerini kırıştırdı. Sonra kaşlarını çatı.

Regina bunu pek umursamadı. Elini Marcus'un elinden çekerek, Prens'e yaklaştı. "Onun için doğru şeyi yapmayacak kadar korkak olduğun için, Marcus hayatının yarısından fazlasını yalnız geçirmek zorunda kaldı. Senden çok daha iyi bir babayı hak ediyor."

Prens kadının yüzünü inceledi. "Gerçekten hak ediyor. O yüzden hatamı telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım, şayet telafi edebilirsem."

"Kardeşimi yozlaştırarak mı telafi edeceksin hatanı?" diye parladı Marcus.

Yüce Majesteleri derin bir iç geçirdikten sonra, yavaşça başını salladı. "Şayet onun gerçekten burada olmasını istemiyorsan, teklifimi hemen geri çekebilirim."

Marcus odadaki tüm havayı ciğerlerine çekmek istermişçesine derin bir nefes aldı.

"Ama şunu da göz ardı etme," diye devam etti Prens "Maiyetimde geçireceği birkaç sene Louisa'nın hak ettiği birisiyle izdivaç yapmasını sağlayacak kadar ona prestij kazandıracaktır. Ona değer verecek bir adamla yapacağı aşk evliliğini mümkün kılacaktır." Bakışları Marcus'un bakışlarıyla çakıştı. "Maiyetime katılmak Foxmoor'un hastalıklı oyunlarının yol açacağı iğrenç dedikoduları da kaldıracaktır."

Prens konuya gerçekten çok doğru bir açıdan yaklaşmıştı. Adamın bu düşünceleri Marcus'u yakalamıştı, Regina adamın içinde büyük bir mücadele verdiğini yüzüne bakar bakmaz anlamıştı.

Sonunda adam nefesini gürültüyle koyuverdi. "Bunu düşüneceğim," dedi huysuz bir tavırla.

Adamın bu teklifi elinin tersiyle itmemesi olumlu bir adım sayılabilirdi en azından.

Prens rahatlamış gibiydi. "Günün birinde acaba eşin ve sen bana akşam yemeğinde eşlik etmeyi düşünür müsünüz?"

Regina Marcus'un yüzüne dönüp baktığında adamın gözlerinin buğulandığını gördü. "Olabilir," dedi adam boşuk bir sesle. "Günün birinde olabilir."

Sonra Louisa'yı da alıp Carlton House'u terk ettiler. Birkaç saat sonra, Regina ve Marcus şehirdeki evlerinin yatak odasında idiler. Marcus karısına "Sence haklı mıydı?" diye sordu.

"Kim?" diye sordu Regina saçlarını açarken. Marcus aynanın önünde duran karısının yanına geldi. "Prens. Sence Louisa sarayda olmaktan çıkar sağlayabilir mi?"

Adamın böyle bir soru sorması şaşırtıcıydı. Çok hassas bir konuda, kadının görüşüne değer verdiğini gösteriyordu.

Kadın kelimelerini özenle seçti. "Kendisine layık değerli bir eş bulduğunda onun doğru insan olup olmadığını anlayabilecek kadar hayatı öğrenebilir."

'Ya?' dedi çapkın bir tavırla. "Peki sen değerli bir eşi nasıl tanımlarsın?"

"Bana güvenen, saygı gösteren ve beni seven bir erkek."

"Bu kadarlık mı?" diye sordu adam kuru bir sesle "Tam olarak değil." Kadın adama cilveli cilveli baktı. "Ayrıca adamın kasvetli bir de zindanı olmalı."

Şayet himayenizdeki bayan, iyi bir evlilik yaptıysa, hedefinize ulaşmışsınız demektir. Fakat şayet mutlu bir evlilik yaptıysa çok iyi bir iş yaptığınız için kendinizi kutlayabilirsiniz.

SON